ሀገሬ ኢትዮጵያ
ክፍል ሁለት ምዕራፍ አንድ
ሀገሬ ኢትዮጵያ
2
46

186

เมื่อจัดการกับทุกสิ่งทุกอย่างสำหรับพักแรมคืนได้เสร็จสรรพเรียบร้อย เชษฐาก็ทำสัญญาณกับฝ่ายตน เพื่อพร้อมที่จะไปตรวจดูร่องรอยประหลาด ตามที่ได้รับรายงานจากอนุชา หนานอินเรียกหัวหน้าลูกหาบเข้ามาสั่งการ โดยให้ก่อกองไฟลุกโชติเป็นกองใหญ่สามกอง สำหรับอาศัยไออุ่นรับกับอากาศซึ่งจะต้องเย็นจัดเป็นพิเศษภายในคืนนี้ แล้วบอกกับพวกลูกหาบโดยไม่ให้เกิดพิรุธใด ๆ ว่า

"ข้า ไอ้คะหยิ่นและพวกเจ้านายจะเดินลงไปตรวจดูที่หนองน้ำนั่นอีกครั้ง เดี๋ยวจะกลับมา พวกเอ็งคอยอยู่ที่นี่แหละก่อไฟให้มันลุกมาก ๆ จะได้เอาไว้ผิง"

พวกลูกหาบทั้งหลาย ไม่มีใครเกิดความสงสัยอะไร ต่างรับปากโดยดี เชษฐารอบคอบเสมอเอาวิทยุของเขาไว้ที่นายตาบ

เพื่อถ้าจำเป็นก็สามารถจะติดต่อกันได้ระหว่างฝ่ายในแค้มป์และฝ่ายที่ออกสำรวจร่องรอย ไชยยันต์ถือเอ็ม 79 พร้อมสายกระสุนสะพายไหล่ วางไรเฟิลประจำมือลงทันที เชษฐา อนุชา และดาริน เปลี่ยนมาเป็นเอ็ม 16 แม็กกาซีนอะไหล่พร้อมเต็มอัตรา แล้วทั้งหมด 6 คน ก็พากันเดินลงจากบริเวณเพิงหินที่พัก บ่ายหน้าไปทางหนองหรือแอ่งน้ำในที่ราบลุ่มนั้นอีกครั้ง ท่ามกลางความมืดสนิท โดยอนุชาใช้ไฟฉายล่าสัตว์ส่องนำทางคะหยิ่นกับหนานอิน จุดไต้ลุกโชนไปด้วยคนละดุ้น

อดีตพรานชด พาคณะทั้งหมดอ้อมแนวป่าสนสลับไปกับปรงปาล์ม อันขึ้นอยู่ประปรายริมแอ่งน้ำด้านซ้ายอ้อมตรงไปยังฝั่งตรงข้ามของบริเวณแอ่ง ซึ่งพื้นเป็นกรวดสลับทรายละเอียด มีต้นไม้เก่าแก่ และตอไม้ล้มอยู่ระเกะระกะ เชษฐา ไชยยันต์ใช้ไฟฉายประจำตนส่องสำรวจไปรอบๆ ด้าน ใกล้และไกลในความสงัดเงียบอ้างว้างนั้น แล้วชั่วไม่นาน อนุชาก็นำทุกคนมาพบเข้ากับลักษณะเป็นรอยลึกจมลงไปในพื้นทราย รอยแรกอันประทับอยู่ห่างจากบริเวณแอ่งน้ำประมาณ 12 เมตร

ทุกคนช่วยกันใช้ไฟฉายและแสงจากไต้ส่องตรวจไปยังรอยนั้นทันที อย่างพินิจพิเคราะห์ใคร่ครวญหนัก

ทั้งหมดเงียบกริบกันไปชั่วขณะ

แม้แสงสว่างจากลำไฟฉายส่องสัตว์ และไต้สองอัน จะไม่สู้กระจ่างชัดนักก็ตาม แต่ร่องรอยที่ปรากฏอยู่ก็ยังพอที่จะสังเกตอะไรได้ดีพอสมควร รอยนั้นไม่ได้เป็นรอยที่เกิดขึ้นจาก

ธรรมชาติ แต่เป็นรอยของอะไรสักอย่างหนึ่ง ที่มีน้ำหนักตัวมหาศาลได้เหยียบเอาไว้ น้ำหนักตัวของมันทำให้ปรากฏเป็นหลมค่อนข้างลึก แม้พื้นดินข้างล่างเป็นพื้นหินแข็งก็ตาม มีรอยนิ้วเท้าที่แยกปลายห่างจากกัน กว้างมากเกือบ 5 หรือ 6 ฟุต ในระหว่างรอยแยกของนิ้วอันสันนิษฐานว่าน่าจะมีเล็บแหลมคมนั้น และเส้นผ่าศูนย์กลางคะเนด้วยสายตาเปล่าว่าไม่ต่ำกว่า 10 ฟุต!

ดาริน และไชยยันต์ กระโดดข้ามขอบของรอยเท้าลงไปส่องไฟดูส่วนที่มันย่ำประทับลงไป โดยเฉพาะบริเวณที่มีรอยเล็บจิก คะหยิ่นกับหนานอินตรวจดตามรอบขอบอันเป็นดินทรายเพื่อหาความเก่าใหม่ของรอย ส่วนเชษฐาและอนุชายืนกราดลำไฟฉาย เพื่อตรวจหารอยเท้าอีกข้างหนึ่งบริเวณใกล้เคียง

“ชัดแล้ว มันละ ไอ้มหายักษ์โคตรเหี้ยอย่างเดียวกับที่เราเคยวิ่งกันตับทรุดมาแล้ว!!”

เสียงไชยยันต์ร้องออกมาหนักๆ ในลำคอ ภายหลังจากก้มๆเงยๆตรวจใจกลางรอยและซุบซิบอะไรกับดารินอยู่ครู่หนึ่ง

“มีรอยเท้าที่สองในลักษณะเบนหัวกลับ ห่างออกไปทางขวามือนี้ ประมาณ 10 เมตรนะ ส่วนรอยหางที่ลากปัดไว้อยู่ทางด้านโน้น พื้นทรายเรียบเป็นแปลงเลย”

เชษฐาบอกลงมา ตัวเขาเองกับอนุชาเดินตรงไปยังอีกตำแหน่งหนึ่ง ดารินและไชยยันต์จึงกระโดดพ้นจากรอยนั้น ตบไหล่คะหยิ่นและหนานอินให้ตามคนทั้งคู่ไป

เป็นอย่างที่เชษฐาบอกทุกประการ ทั้งสองคนคงจะปรึกษาหารือและชี้ตำแหน่งให้ดูกันไว้ก่อนแล้ว เจ้าสัตว์ใหญ่เจ้าพิภพเมื่อยุคอดีตกาลของโลก ทำร่องรอยการปรากฏกายของ

มันไว้อย่างเด่นชัดยังบริเวณขอบ ๆ แอ่ง รอยเท้าที่ก้าวเดินเหยียบประทับไว้บนพื้นทราย รอยลากและกวาดหางอันมหึมาเต็มไปด้วยพลังทำให้พอจะคะเนทิศทางการเคลื่อนไหวตัวของมันได้ ว่ามันบ่ายหน้ามาจากทางใด และกลับไปทางใด

“ดูให้แน่นะ มันอาจเป็นรอยธรรมชาติอย่างอื่นก็ได้ เช่น ร่องรอยที่เกิดจากพายุหมุนหรือลมงวงช้าง หรือมิฉะนั้นก็เป็นรอยเก่าแก่โบราณนับล้าน ๆ ปีมาแล้ว ฉันบอกกับทุกคนแล้วว่าฉันกับลุงอิน ไม่เคยพบเห็นมาก่อน แต่ฝ่ายของพี่ใหญ่ ไชยยันต์น้อย และคะหยิ่น น่าจะรู้ดีที่สุด มีความเห็นกันอย่างไร ก็ขอให้ช่วยกันพิจารณาดู”

อนุชาบอกมา

เชษฐาตกอยู่ในอาการเคร่งขรึม คิดหนัก ไชยยันต์นั้นจะหนาวแสนหนาวสักปานใดก็ตาม บัดนี้ภายในของเขาร้อนรุ่มไปหมดพูดอะไรไม่ออก ได้แต่กลอกหน้า ส่วนคะหยิ่นเดินขาสั่นมองเห็นได้ชัด คงมีดารินคนเดียวเท่านั้นที่เดินตรวจร่องรอยไปอย่างละเอียดรอบคอบ ไม่มีปฏิกิริยาสะดุ้งสะเทือนใด ๆ ทั้งสิ้นเหมือนกับว่าหล่อนตรวจพบรอยสัตว์ป่าธรรมดาชนิดหนึ่ง

“คะหยิ่นกับลุงอินพอตรวจได้ไหมว่า มันเป็นรอยที่เกิดขึ้นนานสักเท่าไหร่แล้ว”

อดีตท่านทูตทหารบก ถามต่ำลึกขึ้นในขณะที่ส่องไฟค้นหาออกไปเบื้องหน้า ถัดจากรอยเท้าที่สองไปอีก หนานอินยืนนิ่งเหมือนจะภาวนาร่ายคาถาอะไรของแกอยู่เป็นครู่ จึงให้คำตอบด้วยน้ำเสียงเรียบปกติของแกว่า

“จากขอบรอยดินที่มันเหยียบไว้ ราว 3-4 วันมาแล้ว

นายใหญ่ แต่คงไม่เกินอาทิตย์ มันเดินมาจากด้านใต้ของแอ่งนี่ ทำท่าเหมือนจะเดินลงแอ่ง แต่แล้วก็บ่ายหัวกลับขึ้นไป เดินด้วยขาหลังสองขาเท่านั้น ไม่มีรอยของขาหน้า เวลาเดินหางใหญ่ลากดินไปด้วย หางมันกวาดพื้นเตียนโล่งไปเลย”

“น้อย เธอกับไชยยันต์ลงไปตรวจดูอย่างละเอียดแล้วสำหรับรอยแรกมีความเห็นว่ายังไง?”

เชษฐาถามไปทางน้องสาว ผู้กำลังตรวจอยู่ยังบริเวณพื้นเรียบ ราวกับใครเอาไม้กวาดขนาดใหญ่มาปาดพื้นทรายไว้

“ขนาดรอยเท้า ระยะก้าวเดินแต่ละก้าว และรอยหางที่ลากปัดพื้นไว้ น้อยคิดว่าพี่กลางคำนวณน้ำหนักตัวของมันคลาดเคลื่อนไปค่ะ แทนที่จะเป็น 20 ตัน น่าจะมากกว่านั้นอีกเท่าตัว และส่วนสูงก็ประมาณตึกสี่ชั้น ใหญ่กว่าตัวที่พี่ใหญ่รพินทร์ และแงซายช่วยกันถล่มด้วยธนูติดระเบิดไนโตรตัวนั้นมากนัก”

“ฮ้า! ใหญ่กว่านั้นอีกเรอะ!”

ไชยยันต์หลุดปากอุทานออกมาแทบล้มทั้งยืน

“ไม่มีปัญหา ใหญ่กว่าร่วมเท่าตัวทีเดียว แล้วก็น่าจะเป็นพันธุ์เดียวกันเสียด้วย ทั้งๆ ที่ประวัติทางโบราณชีวศาสตร์ไม่เคยค้นพบว่า จะมีขนาดใหญ่ถึงขนาดนี้มาก่อน นอกจากไดโนฯ ประเภทกินพืชที่แช่ตัวอยู่ในหนองบึงเท่านั้น แต่ก็ดีแล้วขอให้ใหญ่ไว้มากๆ เถิด มันจะมองเห็นเราเป็นเพียงมดปลวกและอาจมองผ่านโดยไม่สนใจอะไร อีกอย่างหนึ่ง รอยเท้าก็ปรากฏมา 3-4 วันแล้ว ป่านนี้ก็น่าจะไปห่างไกลลิบ ไม่น่าจะมีอะไรต้องกังวลหรอก”

“ถ้าไปลิบก็ดี แต่ถ้ายังป้วนเปี้ยนอยู่ใกล้ๆ แถวนี้ล่ะ?” ไชยยันต์ครางว่า

“ไม่มีใครโชคดีหรือโชคร้าย ที่จะได้พบเห็นไทรันโนซอรัสถึงสองครั้งหรอก ฉันคิดว่าที่เราพบเห็นอยู่นี่ น่าจะเป็นร่องรอยที่พญามารแห่งไพรอาถรรพณ์แกล้งทำลวงตาไว้ให้เราเห็น เพื่อเป็นการทดสอบขวัญและกำลังใจของพวกเราเสียมากกว่า ถ้าเราไม่วิตกกังวลให้มากเกินไปนัก เราก็น่าจะผ่านพ้นไปได้ด้วยดีก็ดีแล้ว ที่พี่กลางพามาให้เห็น แต่เราก็ไม่ต้องไปตื่นเต้นตกใจอะไรทั้งสิ้น...กลับกันเถอะค่ะ สำหรับน้อย ไม่สนใจอะไรกับรอยเท้าประหลาดชนิดนี้เลยสักนิดเดียว”

กล่าวจบ ดารินก็หันไปคว้าแขนคะหยิ่น ชวนเดินกลับอย่างง่ายๆ โดยไม่สนอะไรอีก คะหยิ่นยังหน้าซีดเหลือสองนิ้ว ทำเสียงอึกอักในลำคอ หล่อนจึงตบผัวะเข้าไปที่หลังโดยแรง แล้วกระชากให้ล่วงหน้ากลับที่พักด้วยกัน ซึ่งมันก็ก้าวตัวปลิวไปกับหล่อนในทันที คงปล่อยทิ้งให้อนุชา ไชยยันต์และเชษฐา รวมทั้งหนานอิน ยืนมองตามหลังไป **ความรู้สึกตื่นเต้นประหลาดใจ ที่มาพบกับรอยเท้าสัตว์ดึกดำบรรพ์อันเต็มไปด้วยอำนาจและความดุร้ายน่าสะพรึงกลัว ยังน้อยเสียกว่าความประหลาดใจในท่าทีอันไม่สนใจไยดีอะไรของน้องสาวคนเล็กเสียซ้ำไป**

“แปลกมาก แปลกจริงๆ ดูน้อยไม่พรั่นพรึงหวั่นไหวอะไรเลยต่อร่องรอยที่เห็นอยู่นี่”

ไชยยันต์พึมพำออกมา ขณะที่มองตามหลังหญิงสาวไป ซึ่งบัดนี้เห็นแต่จุดสว่างของดวงไฟฉายที่ส่องทางเป็นระยะ ในพื้นที่อันโล่งโปร่งตานั้น

“น้อยมีความมั่นใจอะไรสักอย่าง มั่นใจมากเสียด้วย ก็ดีที่เขาไม่รู้สึกสะทกสะท้านอะไรเลย ต่างกว่าสมัยก่อนนี้มาก”

เชษฐาบอกเบา ๆ

“พี่ใหญ่กับไชยยันต์ มีความคิดยังไงต่อไปครับ สำหรับรอยไอ้ยักษ์ที่เราเห็นนี่?”

อนชาถามเสียงแปร่งปร่า

“เธอกับลุงอินละ คิดยังไง?”

“พยายามหลบมันให้ไกลที่สุด อย่าให้พบกันได้เลยเป็นดีที่สุด”

“แล้วถ้าหลีกเลี่ยงไม่ได้ล่ะ?”

“เรามีโอกาสเห็นมันแน่นอนครับ เพราะตัวมันใหญ่มาก คงย่องเงียบ ๆ มาหาเราไม่ได้หรอก ผมแน่ใจว่าเครื่องยิงระเบิดเอ็ม 79 สองกระบอกพอรับมืออยู่ ขอให้มีไหวพริบปฏิภาณและยุทธวิธีที่ถูกต้องเท่านั้น”

อีกฝ่ายหนึ่งตอบ อย่างเต็มไปด้วยความมั่นใจ

“พี่ก็คิดอย่างนั้นเหมือนกัน เอาว่าเรารู้ตัวล่วงหน้าและเตรียมพร้อมไว้ก็แล้วกัน ในขณะนี้พี่คิดว่ายึดหลักตามแนวความคิดของน้อยไว้ก่อนก็จะช่วยให้เราสบายใจขึ้น นั่นก็คือ เราไม่ควรจะต้องพบเห็นมันในเส้นทางข้างหน้า”

“อย่าไปคิดอะไรตามน้อยมากนักนะครับ เพราะความรู้สึกนึกคิดของเขามันวิปริตผิดอาเพศไปเสียแล้ว นับตั้งแต่ออก

ติดตามรพินทร์มาในครั้งนี้ คนสติครบเสียเมื่อไหร่ บ๊องๆ อย่างไร ชอบกล...ในสมัยที่พี่ใหญ่ประจันหน้ากับไอ้สัตว์โลกล้านปีชนิดนี้ หนักมากไหมครับ?”

เชษฐายิ้มขรึมๆ

“เราเกือบพินาศกันทั้งคณะ สะบักสะบอมกันทั่วหน้าทุกคน เราทั้งหมดคิดเพียงว่ามันเป็นฝันร้ายในคืนวิปริตเท่านั้น ไม่เคยคิดว่ามันจะเป็นความจริง ในครั้งนั้น พี่มีรพินทร์ แงซาย เป็นคู่คิด คู่ผจญแก้ไขเหตุการณ์ แต่ในครั้งนี้ พี่ก็มีชด ประชากร และหนานอิน พี่ไม่หวั่นอะไรเหมือนกัน...ไป เรากลับกันเถอะ ยืนอยู่ตรงนี้ก็ไม่มีประโยชน์อะไร...หนาวเหลือเกิน น้อยกับคะหยิ่น เดินไปจนเกือบจะถึงแค้มป์โน่นแล้ว”

กลุ่มสี่คนพากันเดินกลับ ระหว่างทาง เชษฐาวิทยุเรียกไปยังดาริน ก่อนที่หล่อนจะเข้าไปถึงที่พัก เมื่อน้องสาวตอบรับมา เขาก็สั่งสั้นๆ ว่า

“อย่าให้คะหยิ่นพูดอะไรกับพวกลูกหาบทั้งสิ้น”

“ค่ะ ไม่ต้องห่วง”

ดารินนั้น เมื่อกลับเข้ามาถึงที่พัก ก็ไม่พูดอะไรกับใครทั้งสิ้น เดินเข้าไปที่กองสัมภาระ รื้อค้นธูป นำออกมาเก้าดอก จุดไฟขึ้น พอติดไฟส่งควันโขมงก็ก้าวห่างออกจากบริเวณที่พักนอน อันลูกหาบจัดไว้ให้แล้วเล็กน้อย หันหน้าไปทางทิศเหนือ ปักธูปลงกับพื้น ทรุดตัวลงนั่งพับเพียบกราบลงกับพื้นแม่พระ-ธรณี แล้วพนมมือหลับตานิ่ง ฝ่ายของพี่ชายก้าวเข้ามาถึง แล

ไปที่น้องสาว แต่ก็ไม่มีใครเข้าไปพูดจาหรือรบกวนใดๆ ทั้งสิ้น นอกจากจะนั่งดื่มกาแฟผิงไฟคุยกันเบาๆ นานๆ ก็จะชำเลืองไปทางด้านน้องสาวผู้ไม่ติงกาย เหมือนจะจมดิ่งอยู่ในสมาธิจิตอันแน่วแน่สักครั้ง

ธูปหมดไปประมาณ 3 ใน 4 ของดอก หล่อนจึงก้มลงกราบกับพื้นอีกครั้ง แล้วลุกขึ้นเดินเข้ามาหากลุ่มของพี่ๆ ด้วยสีหน้าที่เรียบเฉยเหมือนเดิม ทรุดตัวลงนั่งผิงไฟ ในกลุ่มของพรรคพวก ไชยยันต์รินกาแฟส่งให้

“บวงสรวง หรือบนอะไรหรือน้อย?”

ไชยยันต์ถามเบาๆ หล่อนเอานิ้วกดที่เปลือกตา แล้วลืมขึ้น

“ไม่ได้บวงสรวงหรือบนอะไรหรอก แต่กราบขอพรมหาฤาษีโกฑัญญะ แห่งภูเขานิลกาญจน์ ขอให้พวกเราทั้งหมดได้เดินทางไปถึงภูเขานิลกาญจน์ให้เร็วที่สุด และขออย่าให้มีเภทภัยใดๆ เข้ามากล้ำกรายราวีพวกเราทุกคน ขอให้ท่านเข้าดลใจให้เราเลือกหนทางที่ถูกต้อง และปกปักษ์คุ้มครองให้เราด้วย”

“ดี! ขณะนี้ไม่มีอะไรจะดีไปกว่าการขอบารมีต่อพระอรหันตเจ้า และสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งปวงให้ช่วยคุ้มครองรักษาพวกเราทุกคน แต่ขณะนี้เราเริ่มจะขาดเสบียงแล้วนะ ถ้าน้อยยังถือหลักไม่ให้พวกเราคนใดยิงสัตว์ เราก็คงจะเดินทางไปได้อีกไม่ไกลหรอก คงอดตายกันก่อน จะอาศัยเพียงแต่หัวเผือกหัวมันก็ไม่ไหว และอาจหาไม่ได้”

พี่ชายคนที่สองบอกมาต่ำๆ

“น้อยบอกแล้วว่า ถ้าเฉพาะเพื่อการยังชีพหรือเพื่อการ

ป้องกันชีวิตอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ก็ไม่ได้หวงห้ามหรือตั้งเป็นกฎเฉียบขาดตายตัวไว้ เพียงแต่ว่า เราจะไม่ทำอันตรายสัตว์ใด ๆ โดยไม่จำเป็นเท่านั้น พี่กลางไม่พยายามจะฟังหรือเข้าใจน้อยให้ถูกต้องเอง”

“เอาละเข้าใจแล้ว และขอรับปฏิบัติตามสั่งโดยเคร่งครัดตอนนี้ อยากจะให้ทุกคนเข้านอนได้แล้ว เพื่อเอาแรงไว้พรุ่งนี้ต่อไป”

ทุกคนได้รับสั่งให้เข้าประจำที่นอนทันที ดารินตรวจสอบอาการของพวกลูกหาบทุกคนโดยทั่วหน้า แจกยาให้กินแล้วเข้าประจำที่นอนของหล่อนซึ่งอยู่ในวงล้อมของพวกพี่ ๆ และพรานพื้นเมืองทั้งหลาย พนมมือไว้เหนือทรวงอก สวดมนต์ภาวนาไปจนกระทั่งหลับ...

“สวดมนต์ ส่งพรวอนฟ้า
ขอนิทรา แนบเธอนรินดร
ถอดหัวใจ ใฝ่สัมพันธ์ ฝากกัน...”

จะเป็นกาลเวลาใด เมื่อไหร่ และอย่างไร ดาริน วราฤทธิ์ ไม่อาจตระหนักได้ แต่หล่อนสำเหนียกเสียงลำนำข้อความของเพลงบทที่หล่อนจำได้อย่างไม่มีวันลืมเลือนไปได้เวี่ยแว่วท้มลึกเข้ามาสัมผัสในดวงจิตอีกวาระหนึ่ง...มันเป็นลำนำเพลงบทเดียวกันกับที่หล่อนสดับได้ในราตรีหนึ่งขณะที่นอนหลับอยู่บนฟูกนุ่มในคฤหาสน์ และมองเห็นแงซาย (ในฝัน) เข้ามาบอกความเกี่ยวกับการต้องพลัดพรากจากไปของรพินทร์ ไพรวัลย์

และได้ขอร้องให้หล่อนออกติดตาม จนเป็นเหตุให้ต้องตื่นพรวด-พราดขึ้นกลางดึกของคืนนั้น โดยไม่ได้หลับอีกเลยจนรุ่งเช้า

และเมื่อได้มีการสอบถามด่วนโดยโทรศัพท์ทางไกลไปยังนายอำพล จึงได้ทราบความจริงว่า เขาผู้นั้นมีความจำเป็นจะต้องออกป่าไปอย่างไม่รู้อนาคต จนเป็นเหตุให้หล่อนต้องออกติดตามเช่นเดี๋ยวนี้

หนังตาของหล่อนหนักอึ้ง อยากจะเปิดขึ้นแต่ก็ไม่ทำได้ มือไม้แขนขาชาดิกไปหมด รู้สึกแต่เพียงว่า อากาศรอบกายที่แวดล้อมอยู่หนาวเหน็บเจ็บปวดเข้าไปถึงกระดก

แน่ละ หล่อนจำได้ ก่อนที่จะผล็อยหลับไป หล่อนสวด-มนต์วิงวอนสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายให้ช่วยปกปักษ์พิทักษ์คุ้มครองเขาคนนั้นเพื่อให้รอดปลอดภัย และเพื่อให้ได้ติดตามค้นพบอรหันตเจ้าที่หล่อนพร่ำวอนมากที่สุดก็คือ มหาฤาษีโกฑัญญะ

ข้อความของลำนำเศร้าสร้อยบทนั้น สะท้อนความในใจของหล่อนออกมาตีแผ่ชัด ๆ อยากจะคิดว่าประสาทหู หรือวิตก-จริตทำให้จิตคิดขึ้นมาเอง

ความเงียบเข้ามาแทนที่ขณะจิตหนึ่ง ดารินอยู่ในสภาพครึ่งหลับครึ่งตื่นเหมือนคนถูกผีอำ ยังกระดิกกระเดี้ยกายไม่ได้

“หวั่นฤทัย จิตใจคะนึง
ติดตรึง มั่นในหัวใจคร่ำครวญ
เธออยู่ไหน? เธออยู่แห่งใด?
ถึงไม่คืนมา”

เสียงนั้น ที่ขาดเว้นช่วงไป วิเวกหวามมาอีก

เสียงลมดึก พัดผ่านชะง่อนหินอันเป็นตำแหน่งเข้ามานอนใต้เพิงพัก ดังหวีดหวิว

“ฝากลม พลิ้วพรมโชยผ่าน
ฝากธาร พฤกษ์ไพรไม้ป่า
ช่วยกล่อมวิญญาณ ช่วยปลอบทิวา
ถวิลหาเธอ...”

“แงซาย! เธออยู่ไหน?”
จิตของหล่อนละล่ำละลักเพรียกนามนั้นออกไป

“ด้วยมหิทธิอำนาจบารมีของพระคุณเจ้าโกฑัญญะมุนี... ดวงจิตของแงซายได้มาอยู่ใกล้ๆ นายหญิง ณ บัดนี้แล้ว”

สำเนียงนั้นอ่อนโยน บ่งบอกความจงรักภักดี อย่างไม่เคยสร่าง

หล่อนจำลีลารูปประโยคได้ ไม่มีใครอีกแล้ว และไม่มีอื่นใดที่แปลกปลอมแทรกซึมเข้ามาได้...เจ้าอดีตองครักษ์ประจำตัวของหล่อนเอง แน่ชัดมาก

“ขอให้ฉันได้เห็นเธอเถิด แม้ในมโนทวารก็ตาม”

“รวมพลังอำนาจจิตไว้ให้มั่น แล้วเพ่งภาพผมเถิดนายหญิง เมื่อนั้นเงาสรีระของผมจะพลันปรากฏขึ้นตามที่นายหญิงปรารถนา”

ดารินเพ่ง หล่อนเรียกร้องความทรงจำในโฉมหน้า บุคลิก อากัปกิริยาท่าทีของอดีตคนรับใช้ ขณะที่เดินป่าอยู่ด้วยกันในครั้งกระนั้นขึ้นมา โดยพยายามรวมปรมาณูทั้งหมดที่แวดล้อมอยู่ในขณะนี้เข้าหากันเป็นกลุ่มก้อน

ครั้นแล้ว จากความมืดสนิท ก็ค่อยๆ ปรากฏแสง เรืองรองขึ้น ภาพเค้าหน้าหนึ่งค่อยๆ ก่อเป็นรูปขึ้น เริ่มจากเป็นเงาแผ่วเจือจางก่อน แล้วเข้มเด่นชัดขึ้นทุกขณะกระทั่งในที่สุดก็เด่นชัด แม้กระทั่งสันจมูก และเงาของขนตาเป็นใบหน้าบุรุษหนุ่มผู้งามคมสันอย่างไม่มีที่ติ อันเป็นภาพใบหน้าของแงซายที่หล่อนคุ้นเคยมาก่อน เด่นชัดแม้กระทั่งแววตาที่สาดประกายแห่งความห่วงใยอาทร

แงซายนั้น มีดวงตาที่ยิ้มได้ และบัดนี้ดวงตาคู่นั้น ก็ส่งรอยยิ้มเสมือนจะปลกปลอบมาที่หล่อน ตลอดทั้งเรือนร่างในลักษณะเครื่องแต่งกายของกะเหรี่ยงพเนจรผู้เคยเข้ามาสมัครเป็นคนรับใช้ขอร่วมเดินทางด้วยในครั้งกระนั้น ยืนตระหง่านอยู่ตรงหน้า ทางด้านปลายเท้าของหล่อน

พร้อมๆ กับอาการก้มศีรษะลงน้อยๆ เหมือนจะเป็นการคารวะ ร่างนั้นได้ยื่นส่งมืออันแข็งแรงมาให้

ห้วงคิดของหล่อน...นัยว่าได้ส่งมือไปจับกับฝ่ามืออันสากและอบอุ่นนั้น แล้วก็ถูกดึงด้วยพลังให้ลุกขึ้นมาจากที่ซึ่งนอนอยู่เพียงแค่แตะสัมผัสเท่านั้น ความหนาวเหน็บทั้งปวงก็สลายไปในบัดดล **หล่อนยิ้มอย่างปีติใจ แล้วหันมาดูกลุ่มพี่ๆ ที่นอนเรียงรายกันอยู่ ก็พบด้วยความตระหนกว่าได้เห็นร่างกายของตนเองยังนอนอยู่ที่เดิมในกลุ่มนั้น แต่ตัวเองอีกภาคหนึ่ง บาง-เบาเหมือนเงา ที่แยกลุกขึ้นมาตามอาการฉุดประคองของแงซาย**

“ฉัน...ฉันตายแล้วหรือนี่?!!”

หล่อนอุทานออกมา

ใบหน้านั้นส่ายไปมาช้า ๆ

“กายหยาบของนายหญิง ยังนอนอยู่กับกลุ่มของผู้ใกล้ชิดทุกคนอย่นั้น แต่กายละเอียดของนายหญิง...หมายถึงดวงปราณได้ลุกขึ้นมาพบปะเสวนากับแงซายแล้ว ตามที่นายหญิงปรารถนา เราจะเรียกสิ่งนี้ว่า ความฝัน ก็ย่อมได้...อย่าได้ห่วงพะวงต่อสิ่งใดเลยนายหญิง ขอให้คิดแต่เพียงนายหญิงได้ฝันไปว่า ได้พบกับแงซายตามที่นายหญิงได้พร่ำวิงวอนต่อพระคุณเจ้าโกฑัญญะก็แล้วกัน”

“ดีจริง!”

หล่อนร้องออกมา พร้อมกับหัวเราะน้อย ๆ เต็มไปด้วยความแช่มชื่นและความหวัง ก้าวเดินตามอาการจูงของแงซายออกมา รู้สึกร่างกายเบาหวิวปราศจากน้ำหนัก

“แล้วทำไม...ทำไมฉันไม่ได้พบนายเก่าของเธอ รพินทร์แบบนี้บ้างนะ”

“แงซาย อยู่เหนือวิบากกรรมแล้ว จึงมาพบกับนายหญิงลักษณะเช่นนั้นได้ แต่ผู้กองรพินทร์ยังอยู่ใต้วิบากกรรม จึงยังไม่อาจพบนายหญิง แต่ก็คงอีกไม่นานนักหรอกที่วิบากกรรมนั้นจะถึงกาลสิ้นสุดลง”

“นี่เป็นครั้งแรก...ครั้งแรกจริง ๆ ที่ฉันได้พบเห็นเธออย่างกระจ่างชัดที่สุด เหมือนเราได้ไปพบกันในอีกโลกหนึ่งงั้นแหละ”

หล่อนเอ่ยออกมาอย่างตื่นเต้นปีติ

“...คำวิงวอนของฉันต่อพระคุณเจ้าโกฑัญญะเมื่อหัวค่ำนี้ส่งผลเป็นจริงทุกอย่างเหมือนเช่นที่พร่ำภาวนากราบขอท่านไว้ ฉันขอให้พบเขา หรืออย่างน้อยได้พบเธอ แม้จะในความฝันก็

ยังดีกว่าที่จะพบความว่างเปล่าอ้างว้าง โดยปราศจากความหวังอะไรทั้งสิ้นเหมือนเช่นที่แล้วๆ มา แล้วนี่ฉันจะคุยกับเธอได้เหมือนปกติไหมนี่”

ศีรษะนั้น ก้มลงให้หล่อนนิดหนึ่งอีกครั้ง สุภาพและสง่างามเกินกว่าที่จะอยู่ในชุดกะเหรี่ยงพเนจร

“เราจะคุยกันในสภาพปกติธรรมดา เหมือนตัวจริงของเราได้พบกันทุกอย่าง นายหญิง เพียงแต่ว่า ถ้าเป็นคำถามจากนายหญิง มันก็สุดแต่ว่าฟ้าดินจะสั่งให้แงซายตอบได้หรือไม่เท่านั้น จักรวาลหรือพรหมลิขิตนิมิตขอบเขตและขีดขั้น ชีวิตมนุษย์เราอยู่ภายใต้ขีดกำหนดนี้ จะก้ำเกินล้ำขึ้นไปมิได้ มิฉะนั้นสิ่งที่เราได้มาก็จะสูญเสียไป แงซายพูดเพียงแค่นี้ นายหญิงคงเข้าใจ”

“ใช่ ฉันเข้าใจ เข้าใจตัวเอง และเข้าใจเธอ รวมทั้งกฎ-เกณฑ์ทั้งหลายอย่างดีที่สุด! ฉันขอสัญญาว่า ถ้าสิ่งใด เป็นสิ่งที่เธอไม่อยู่ในฐานะจะตอบได้ ฉันก็จะไม่เซ้าซี้หรือบีบบังคับ”

“เช่นนั้นดีแล้ว ขอให้คืนนี้ เปรียบเสมือนสมัยที่แงซายเคยเป็นบ่าวรับใช้นายหญิงในยุคนั้น และเหมือนกับว่านายหญิงนอนไม่หลับ ได้ตื่นขึ้นมาเห็นแงซายนั่งยามตามไฟอยู่ และปรารถนาที่จะพูดคุยด้วยนั้นเถิด”

“ไม่มีอะไรผิดปกติเกิดขึ้นในหมู่ของพวกฉันที่นอนหลับหรือนั่งอยู่ยามโน่นนะ”

“ไม่มีใครมีญาณแก่กล้าที่จะมองเห็นดวงจิตสองดวงพบปะสนทนากันหรอก นายหญิงจะร้องตะโกนส่งเสียงเอ็ดอึงอย่างไร ก็จะไม่มีใครได้ยิน อย่าลืมเสียว่า กายหยาบของนายหญิงยังนอนอยู่นั่น นอนในลักษณะอาการหลับสนิททีเดียว”

หล่อนเหลียวกลับไปยังร่างของตนเองอีกครั้ง แล้วหัน

มายิ้ม จ้องหน้าเจ้าอดีตคนรับใช้อย่างชื่นชมรักสนิท

"เท่าที่ฉันมองเห็นเธออยู่ในขณะนี้ เธอไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงเลยนะ แงซายคงเหมือนเดิมกับสมัยที่เราเดินป่าอยู่ด้วยกันในครั้งนั้นทุกอย่าง"

"ไม่มีอะไรที่จะเปลี่ยนแปลงสำหรับแงซาย โดยเฉพาะอย่างยิ่งต่อนายหญิง"

"นี่แปลว่า เราพบกันได้ในลักษณะนี้ โดยการเปิดทางให้ของพระคณเจ้าโกฑัญญะใช่ไหม?"

"อำนาจจิตบูชาของนายหญิงแรงมาก และท่านก็ได้ประทานให้แล้วตามที่นายหญิงขอไว้ มิฉะนั้น ยากนักที่แงซายจะมาพบปะกับนายหญิงได้อย่างนี้ แม้จะพยายามสักเพียงใดก็ตาม อย่างมาก ก็ได้แต่ส่งสัญญาณอย่างแผ่วเจือจางมาถึงนายหญิงได้ในบางครั้งบางคราวเท่านั้น"

"สาธุ พระคุณเจ้า ท่านเมตตาต่อฉันเหลือเกิน"

หล่อนพึมพำ พนมมือขึ้นบูชา

"ท่านจะประทานความเมตตาให้แก่นายหญิงได้มากน้อยเพียงไร ก็ต้องขึ้นอยู่กับระดับวิบากกรรมของนายหญิงด้วย เพราะท่านเองก็จะไม่กระทำสิ่งใดให้เป็นการฝืนต่อกฎของจักรวาลเกินไปนัก ขณะนี้จากผลเพียรปฏิบัติ ผลแห่งการที่ได้ชดใช้กรรมมาจนใกล้จะสิ้น ทำให้ท่านเกื้อหนุนนายหญิงได้เพิ่มขึ้นกว่าเท่าที่แล้วๆ มา นายหญิงพร่ำภาวนาวิงวอนเช่นใด ท่านก็รับทราบทั้งสิ้น เพียงแต่ว่า เวลาใด เมื่อไหร่ ท่านจะเอื้ออำนวยให้นายหญิงได้แค่ไหนเท่านั้น"

“ฉันทำบาปกรรมอะไรไว้มากนักหรือ?”

แงซายยิ้มน้อย ๆ แลลึกลงไปในดวงตาของหล่อน

“ในอดีตชาติ สมัยที่ยังเป็นจิตรางคนางค์ นายหญิงดื่มยาพิษฆ่าตัวเอง นั่นคือกรรมอันมหันต์ และในอีกหลายชาติภพต่อมาอีก นายหญิงก็สะสมกรรมอยู่ซ้ำซาก ทำนองเดียวกันผู้กองรพินทร์ก็เช่นเดียวกัน ทั้งสองคนสั่งสมกรรมกันไว้มากมายนัก”

“นี่แปลว่า...เธอรู้อดีตกาลเรื่องราวของฉันหมดแล้ว”

“แงซายเป็นศิษย์ของโกฑัญญะมนี ถึงจะไม่รู้มาก่อน แต่ก็ต้องรู้ได้อยู่ดี ถ้าต้องการจะรู้”

หล่อนหัวเราะ

“เธอยังคงลึกลับ และเจ้าเล่ห์อยู่เหมือนเดิมนะ”

“นี่คือแงซายของนายหญิงยังไงล่ะ”

“เมื่อฉันมีโอกาสได้พบเธอ อย่างเด่นชัดเหลือเกินแล้วเช่นนี้ ฉันจะถามละนะ ตอบได้ ก็ช่วยตอบด้วย ถ้าตอบไม่ได้ก็ไม่ต้องตอบ”

“ตกลงครับ นายหญิง”

“ขณะนี้ เดี๋ยวนี้ รพินทร์ อยู่ที่ไหน?”

“ในหนทางข้างหน้า ที่นายหญิงกำลังติดตามไปนั่นแหละ”

“เขาเป็นอย่างไรบ้าง?”

แงซายนิ่งสงบไปขณะจิตหนึ่ง หล่อนเห็นเจ้าอดีตคนใช้ ที่เข้ามาพบทางดวงจิต หลบตาต่ำลง น้ำเสียงที่ตอบมาเคร่งขรึมแผ่วต่ำ

“ยากแค้น ซมซานไปตามวิถีแห่งกรรม เหนื่อยยาก ลำเค็ญสาหัสนัก...แงซายตอบข้อนี้ได้เพียงนี้”

“โธ่...”

ใบหน้าของหล่อนสลดรันทดลง

“แต่นายหญิงไม่ต้องกังวลอะไรให้มากไปนัก ผู้กองเอาตัวรอดได้เสมอ ไม่ว่าจะหนักสักแค่ไหน ปานใด วิถีชีวิตของเขาต้องเป็นไปเช่นนั้น และอย่าโทษตัวเองในเหตุการณ์ครั้งนี้ ทุกสิ่งทุกอย่าง มันดำเนินไปตามวิบากกรรมไม่มีใครผิด หรือถ้าจะผิด ก็ผิดด้วยกันทั้งสองคนมาตั้งแต่ชาติที่แล้วๆ มา ชาตินเป็นชาติที่มาชดใช้เสียให้พอ เพื่อจะเปลี่ยนสถานภาพเสียที”

ดารินอึ้งไปครู่ใหญ่

“รพินทร์ล่วงรู้ถึงอดีตชาติของเขาบ้างไหม ว่าเกี่ยวพันกับฉัน มาเช่นไรบ้าง?”

“รู้! ผู้กองซึมซาบได้ดีที่สุดแล้วว่าเขาคือใครและนายหญิงคือใคร รู้หมดทุกสิ่งทุกอย่าง ตั้งแต่ผ่านเข้าแดนนิทรานคร เขาได้ลงไปในมหาสุสานที่มีหีบพระศพของจิตรางคนางค์ และได้ไปพบเห็นด้วยตนเองแล้วเสียด้วยซ้ำ เห็นแม้กระทั่งร่องรอยที่ตนเองได้ลอบมาขโมยพระศพของจิตรางคนางค์ไปด้วยตนเองในครั้งกระนั้น เห็นรูปแกะสลักของจิตรางคนางค์บนพื้นผนัง ซึ่งมีเค้าพระพักตร์เหมือนนายหญิงยุคนี้ไม่มีผิด และเขาก็รวดร้าวทรมานใจจนสุดทนทานได้ ไม่ผิดอะไรกับความรู้สึกของนายหญิงเมื่อรู้อดีตของตนเอง”

“แล้ว...แล้วพวกนายจ้างของเขาที่มาด้วยล่ะ รู้เห็นอะไรหรือเปล่า”

“ไม่มีใครรู้อดีตระหว่างผู้กองกับนายหญิงทั้งสิ้น เช่นเดียวกับฝ่ายนายหญิงเหมือนกัน โดยที่นายหญิงก็รู้อยู่แก่ใจตนเอง คนเดียวชนิดจะให้คนอื่นร่วมรู้ด้วยไม่ได้ ผู้กองก็รู้อยู่เฉพาะในใจของตนเองเช่นกัน”

ดารินเริ่มเศร้าซึมลงอีก เต็มไปด้วยความรันทด

“ฉันไม่เคยเชื่อในเรื่องชาติ เรื่องภพมาก่อนเลยนะ แต่มาคราวนี้ มันชัดแจ้งเหลือเกิน อะไรต่ออะไรที่ฉันผ่านเผชิญมาแล้วทั้งหมด เธอรู้เห็นหมดแล้วใช่ไหม แงซาย”

“ดวงจิตของแงซายติดตามนายหญิงอยู่ตลอดเวลา ไม่มีเหตุการณ์ตอนไหนที่จะผ่านพ้นจากการรู้เห็นไปได้ เพียงแต่ว่าไม่อาจจะนำความของฝ่ายผู้กองมาบอกนายหญิงหรือเอาความของนายหญิงไปบอกผู้กองได้ จนกว่าจะถึงกาลเวลาสิ้นวิบาก-กรรมเอง”

“เธอไม่มีทางที่จะไปทำให้เขารู้ว่าฉันตามมาและให้หยุดรอได้บ้างเชียวหรือ?”

แงซายยกมือทั้งสองขึ้นลูบหน้า พลางสั่นศีรษะช้าๆ

“ไม่มีทาง...ไม่มีทางจริงๆ”

“สมมุติว่าเขารู้ว่าฉันออกติดตามมา เขาจะหยุดรอหรือพยายามแสวงหาฉันไหมนี่ หรือว่าจะคิดมุ่งมั่นที่จะไปตามซากเครื่องบินบ้าบอลำนั้น ตามที่พวกนั้นจ้างไป”

“นายหญิงรู้ดีอยู่แล้ว ถ้าผู้กองรู้ ว่านายหญิงติดตามมา ก็จะต้องเปลี่ยนทิศทาง แสวงหานายหญิงแน่ แต่นี่กรรมยังบังตาอยู่ และไม่มีอะไรที่สามารถบอกให้ผู้กองทราบได้ว่านายหญิงกำลังติดตามอยู่ มีสิ่งที่เหนือธรรมชาติอยู่หลายชนิด

ที่เข้ามาผูกพันเกี่ยวข้องกับผู้กอง แต่สิ่งเหล่านั้นก็ไม่อยู่ในฐานะที่จะบอกความจริงแก่ผู้กองในเรื่องนี้ได้ ทุกสิ่งล้วนเข้าใจดีในเรื่องวิบากกรรม ซึ่งจะต้องปล่อยให้เป็นไปตามทิศทางของมัน”

“ฉันจะตามทันเขาเมื่อไหร่ ที่ไหน?”

“พยายามต่อไป นายหญิง แต่จะตามทันกันเมื่อไหร่ที่ไหน อย่างไร แงซายบอกไม่ได้ บอกได้แต่เพียงว่ามหาฤาษีโกฑัญญะ ท่านเปิดทางให้นายหญิงแล้ว”

“เอาล่ะ ได้คำตอบเพียงเท่านี้ ฉันก็มีกำลังใจขึ้นมากแล้ว จากความหวังที่แทบไม่มีเหลืออยู่เลย ขอบใจเธอเหลือเกิน แงซายที่อุตส่าห์มาส่งข่าวให้ทราบ เท่าที่จะทำได้ ฉันจะไม่กวนใจเธอในเรื่องของรพินทร์ที่อยากรู้มากไปกว่านี้หรอก แต่ให้ฉันปรึกษาเธอในเรื่องของการเดินทางบ้างได้ไหม?”

แงซายในภาพฝัน หรือในภาคของดินแดนอันเป็นมิติ

ที่สี่ แย้มไรริมฝีปากน้อยๆ ผงกศีรษะลง

“แงซายจะให้คำปรึกษาที่ดีที่สุด เท่าที่สามารถจะให้ได้นายหญิง”

“พวกเราทั้งหมดในขณะนี้ เป็นทุกข์หนักใจมากเกี่ยวกับรอยเท้าของไทรันโนซอรัสซึ่งใหญ่มาก ใหญ่กว่าสมัยที่มีเธอร่วมเดินทางมาคราวนั้นเสียอีก มันปรากฏอยู่ที่ริมหนองน้ำมันเปรียบเหมือนพญามาร ที่กรายเข้ามาขวางกั้นการเดินทางของเราไว้”

เจ้าอดีตคนใช้ชาวดง หัวเราะแผ่วลึกอยู่ในลำคอ

“ขอให้นายหญิงทราบแต่เพียงว่า มันจะทำอะไรนายหญิง

และคณะทั้งหมดไม่ได้เลย เพียงแต่นายหญิงตั้งจิตให้มั่นคงไว้ และตัดสินใจปฏิบัติลงไป โดยความเห็นของนายหญิงแต่เพียงผู้เดียว อย่าให้ใครอื่นมาชี้นำในด้านการตัดสินใจ ภาวนาถึงอรหันตเจ้าเข้าไว้เถิด แล้วนายหญิงจะนำคณะทั้งหมดผ่านพ้นพิบัติภัยทั้งหลายไปได้ ปาฏิหาริย์จะเกิดขึ้นเอง ผู้นำทางต่อไปนี้ หาใช่นายชดหรือครูพรานหนานอินไม่ แต่นายหญิงนั่นแหละจะเป็นผู้กำหนดเส้นทาง แม้จะไม่โดยตรง ก็โดยทางอ้อม นายหญิงต้องหาทางน้อมน้าวให้คณะทุกคนเชื่อฟังปฏิบัติตามนายหญิงให้ได้ นั่นคือประการสำคัญ”

หล่อนสดับฟัง และตรึกนึกใคร่ครวญ

“แล้วฉันจะมีอะไรเป็นเครื่องตัดสินใจเป็นเครื่องชี้นำทาง”

“ข้อนั้นไม่ต้องกังวล นายหญิงจะเกิดสติปัญญา มองเห็นลู่ทางขึ้นเองเป็นระยะๆ ไป แงซายเรียนแล้ว ว่ามันจะเกิดโดยปาฏิหาริย์ ซึ่งนายหญิงจะไม่มีโอกาสรู้ได้ล่วงหน้าก่อนเลย”

“ถ้าหากให้ฉันเป็นฝ่ายกำหนดทิศทาง พวกเขาทั้งหมดจะยอมเชื่อฟังหรือ ตั้งแต่เจ้าด้วนได้แยกทางจากฉันไปแล้ว สิทธิ์ในการตัดสินใจต่อเส้นทาง ตกเป็นของนายชด หรือหนานอินสองคนเท่านั้น ฉันถูกคุมแจทีเดียวไม่ว่าจะเคลื่อนไหวไปทางไหน พวกเขาสกัดกั้นห้ามไว้หมด พวกเขาจะไม่ยอมเชื่อฟังฉันหรอก เธอก็รู้อยู่ว่า ในป่าหลงสำรวจแห่งนี้พรานชดกับหนานอินจะต้องเชื่อตัวเองมากกว่าจะยอมเชื่อฉัน เพราะเขาทั้งสองคนชำนาญทางมาก่อนแล้ว”

แงซายประสานตานิ่งมาที่หล่อน และคงยิ้มๆ อยู่เช่นนั้น

“ทั้งพรานชด หนานอิน และนายใหญ่ แม้จะไม่ยอมรับ

โดยวาจา แต่โดยส่วนลึกภายในแล้ว ทุกคนเหล่านี้ตระหนักดีทั้งสิ้น ว่านายหญิงมีสัญชาตญาณพิเศษ ในการเดินทางครั้งนี้ ถ้านายหญิงไม่ยอมเห็นด้วย ในการบ่ายหน้าไปทิศทางใด ให้ทักท้วงขึ้นเถิด อาจมีการโต้เถียงขัดแย้งกันบ้างตามธรรมดาเพียงเล็กน้อย แต่ผลที่สุด เขาทั้งหมดก็จะต้องเชื่อฟังนายหญิง เพราะฉะนั้น แงซายขอเตือนไว้ว่า ยามใดก็ตาม ที่นายหญิงสำเหนียกชัดว่าพรานชดกับหนานอินจะนำออกนอกเส้นทาง อย่าอยู่นิ่งเฉย ให้ทักท้วงโต้แย้ง และชี้แนวทางที่ถูกต้องขึ้นในทันที อิทธิ-อำนาจบารมีจากมหาฤาษีโกฑัญญะ จะคอยโน้มน้าวให้คณะทั้งหมด ต้องเชื่อฟังนายหญิงอยู่แล้ว ขออย่ากังวลไปเลย ทุกคนรักและเป็นห่วงนายหญิง ไม่มีใครที่กล้าปล่อยให้นายหญิงแยกทางไปตามลำพังหรอก สมมุติพวกเขาจะมุ่งเหนือ แต่นายหญิงต้องการจะมุ่งใต้ก่อน พวกเขาทั้งหมดก็ต้องตามเส้นทางของนายหญิง”

หล่อนถอนใจเบา

“ก็คงจะต้องทะเลาะกันน่าดูชมนะ ตามที่เธอว่านี่”

“ไม่หรอกครับ ข้อโต้แย้งอาจมีบ้างเล็กน้อย แต่จะไม่ถึงขั้นรุนแรงยุ่งยากใจใดๆ ทั้งสิ้น พรานชด อันเป็นพี่ชายกลางของนายหญิงนั้น โดยแท้จริงก็รักนายหญิงไม่ยิ่งหย่อนไปกว่านายใหญ่เลย และผลที่สุดก็จะตามใจนายหญิงทุกอย่าง ส่วนหนานอินเป็นคนมีวิชาอาคมแก่กล้าเป็นผู้ที่มักมองเห็นในสิ่งที่คนอื่นไม่เห็น เมื่อนายหญิงตกลงใจอย่างไร เพียงแค่แกชั่งใจชั่วครู่ ก็จะตามทัน และเห็นความจริงด้วยทันที นายหญิงไม่ต้องแสดงตนว่าเป็นผู้ชี้ทาง ให้เขาทั้งสองนั่นแหละ ทำหน้าที่

นำทางไปตามเดิม แต่ก็อย่างที่บอกแล้ว ถ้าเห็นว่าเขาจะคลาด-เคลื่อน อ้อม หรือผิดเส้นทางไปอื่น ก็ให้ชี้ทางอันนายหญิงเห็นว่าควรจะถกต้องแก่เขา อปสรรคใหญ่ ก็จะเบาบางลง ทางลำบากก็สะดวกขึ้น ทางไกลก็จะใกล้ขึ้น”

“เธอรู้จุดเป้าหมายในการเดินทางขั้นนี้ของฉันไม่ใช่หรือว่าจะมุ่งไปที่ไหนก่อน”

“ครับ! ภูเขานิลกาญจน์ เมืองของวายา เพื่อกราบนมัส-การโกฑัญญะมุนี ให้ถึงองค์ท่านก่อน ซึ่งนั่นเป็นสิ่งที่ถูกต้องที่สด!”

“แล้วฉันจะไปถึงองค์ท่านไหม...อีกนานสักเท่าไหร่?”

หล่อนถามโดยเร็ว

“ท่านรออำนวยพรให้แก่นายหญิงอยู่แล้ว และท่านก็เปิดทางให้แก่นายหญิงแล้ว”

แงซายไม่ตอบตรงตามคำถาม แต่คำตอบก็เป็นไปในทางบวก ความปีติผ่านไปในดวงจิตของหล่อน

“ฉันอยากจะรู้ว่าอีกนานไหม นับแต่วันพรุ่งนี้ ถ้าเธอตอบได้”

“ไม่นาน แต่ก็ไม่เร็วดังใจปรารถนาของนายหญิง เพราะว่า ไม่มีสิ่งใดในจักรวาลนี้ จะเร็วเท่ากับดวงจิตของมนุษย์อีกแล้ว แม้แต่การเดินทางของแสง”

ดารินอดหัวเราะออกมาไม่ได้ ค้อนนิดหนึ่ง

“อดเจ้าเล่ห์ตามนิสัยเดิมไม่ได้นะ”

“แงซายจะเจ้าเล่ห์กับใครก็ตาม แต่ไม่เคยเจ้าเล่ห์กับนายหญิง อันเปรียบเสมือนพี่สาวคนนี้”

“ฉันควรจะตามไปทันรพินทร์ ที่เมืองของวายาใช่ไหม ถ้าฝ่ายฉันไม่เดินทางล่าช้าหรือมีอะไรมาเป็นอุปสรรคขวางกั้น?”

แงซายคงมีเค้าหน้าที่เยือกเย็นสงบดูลึกลับอยู่เช่นนั้น ไม่เปลี่ยนแปลง ไม่ว่าหล่อนจะเห็นในยุคก่อน หรือในกระแสจิตขณะนี้

“ประตูชัยแห่งความหวังของนายหญิงอยู่ที่เมืองของวายา อยู่ที่การไปเฝ้านมัสการโกฑัญญะมนี และนั่นหมายถึงการก้าวใกล้เข้าไปอีกขั้นหนึ่งเท่านั้น”

“หมายความว่าฉันไปไม่ทันเขาที่เมืองของวายา โดยเขาออกไปก่อนแล้วงั้นรึ?”

อดีตคนใช้ชาวดง สั่นศีรษะแช่มช้า

“ผู้กอง ไม่ได้ตั้งเข็มเข้าภูเขานิลกาญจน์ของวายา เขาลัดทางผ่านไปเลย นั่นคือจอมพรานผู้มีนามว่า รพินทร์ไพรวัลย์!”

หญิงสาวลืมตากว้าง

“เขาตัดผ่านภูเขานิลกาญจน์ไปเลยรึ? ตายล่ะ! แล้วเขามุ่งไปที่ไหน?”

“นายหญิงทราบดีอยู่แล้ว!”

“มรกตนคร เมืองลับแลของเธอนั่นเอง!”

หลอนรองขน

“สิ่งนี้ นายหญิงและคณะทั้งหมด ก็สังหรณ์ไว้ก่อนแล้ว นั่นเป็นสิ่งที่ถูกต้องที่สุด ไม่ต้องไปคำนึงถึงจุดหมายปลายทางที่ใดอีกแล้ว”

แงซายตอบอย่างสงบในอากัปกิริยาเดิม

ภายหลังจากตะลึงนิ่งไปอีกคร่ใหญ่ หญิงสาวจึงเอ่ยขึ้น

“ถ้าเช่นนั้น ฉันคิดว่า ฉันไม่จำเป็นจะต้องถามเธอเกี่ยวกับเรื่องนี้อีกแล้ว เพราะคำตอบมันมีอยู่ชัดแจ้ง ความหวังของฉันแต่แรกนั้น ก็หวังที่จะสุดสกัดพบเขาที่ภูเขานิลกาญจน์ แต่เมื่อได้ทราบจากเธอว่ารพินทร์ไม่ได้มุ่งไปที่เมืองของวายา โดยจะผ่านพ้นลัดทางไปเสียแล้วเช่นนี้ การมุ่งเข้าเมืองของวายาก็ไร้ประโยชน์โดยสิ้นเชิง ฉันควรจะหาทางดักหน้าเขาต่อไปในเส้นทางของเทือกพระศิวะ เป็นต้นว่าสกัดดักไปที่เนินพระจันทร์หรือบริเวณใกล้เคียง”

“เส้นทางของนายหญิง ไม่ผ่านถูกเขานิลกาญจน์ไม่ได้ จะออกก้าวสกัดอย่างไร ก็ต้องผ่านเมืองของวายาก่อนเป็นอันดับแรก เพราะขณะนี้ ภูเขานิลกาญจน์เป็นจุดจำเป็นจะต้องผ่านใกล้ที่สุด อีกประการหนึ่ง นายหญิงมีความประสงค์แรงกล้าอยู่แล้วที่จะไปเฝ้ามหาฤาษีโกฑัญญะ เหตุใดจึงจะเปลี่ยนกุศล-เจตนาอันเป็นมงคลต่อการเดินทางนี้ลงเสีย”

ดารินซบหน้าลงกับฝ่ามือทั้งสอง พึมพำ

“จริงของเธอ แงซาย ถึงอย่างไรเสียฉันก็ต้องมุ่งเข้าพึ่งบารมี ของพระคุณเจ้าโกฑัญญะก่อนอยู่ดี...ต้องไปกราบขอพรจากท่านจนถึงที่อันสรีระเป็นหินของท่านสถิตอยู่ แต่ความหวังที่จะได้พบรพินทร์ที่นั่น หมดสิ้นไปแล้ว...”

หล่อนสะอื้น

“...ฉันคงจะต้องปวดร้าวทรมานทุกข์ยากแสนสาหัส เพื่อ

มุ่งติดตามเขาต่อไปจนสุดหล้าฟ้าเขียวทีเดียว ไม่รู้แน่ด้วยว่าจะพบเขาได้ที่ไหน อย่างไร”

รัสีกว่า ฝ่ามืออ่อน แข็งแกร่ง เต็มไปด้วยพลัง เอื้อมมาจับแผ่วเบาที่มืออันปิดหน้าของหล่อน แล้วค่อยๆ ดึงออก แลไปก็พบใบหน้าสีทองแดง ราวกับหล่อด้วยสัมฤทธิ์ของอดีตองครักษ์ประจำตัว ก้มลงมาใกล้ ดวงตาคู่นั้นเต็มไปด้วยแววอ่อนโยนปลุกปลอบ

“พี่สาว! ทำใจให้เข้มแข็งไว้ ตลอดเวลา หัวใจดวงนี้เข้ม-แข็งเด็ดเดี่ยวยิ่งนัก อย่าปล่อยให้ความทุกข์โศกรันทดเข้ามามีอิทธิพลอยู่เหนือได้ เพียงแค่ล่วงรู้อนาคตกาลน้อยนิดเท่านั้นว่าจะไม่พบผู้กองที่เมืองของวายา พี่สาวก็บังเกิดความท้อแท้เสียพลังใจแล้วเช่นนี้ แงซายจะบอกอนาคตสิ่งใดมากไปกว่านี้ได้เอาเถิด น้องชายจะคอยช่วยเป็นพลังใจ ช่วยในทุกวิถีทางที่จะช่วยได้ เพื่อให้พี่สาวได้บุกบั่นต่อไปจนถึงที่สุด”

“ที่สุดของอะไร...”

หล่อนถามทั้งน้ำตาริน

“...ที่สุดของการมีชีพชนม์แห่งชีวิตนี้น่ะรึ ก็บอกมาตามตรงไม่ได้หรือว่า ชาตินี้ทั้งชาติฉันก็ตามเขาไม่ทัน แล้วจะต้องไปตามค้นหาอีกสักกี่ชาติ”

ร่างอันสูงใหญ่ตระหง่านงามนั้น บัดนี้ ลุกขึ้นยืนเต็มส่วนสัด...หาได้อยู่ในชุดของกะเหรียงพเนจรเช่นที่เคยมาสมัครเป็นคนใช้ของหล่อนดังที่เห็นอยู่แล้วไม่ แต่อยู่ในชุดเกราะทองคำอันสกาววับเรืองรอง ดวงตราสุริยเทพคาดติดอยู่กับนลาฏ อังสาคลุมด้วยภูษาสีแดงเพลิงปลิวสะพัดอยู่ในบรรยากาศที่ปกคลุม

ด้วยหมอกบางๆ กรทั้งสองประสานกันกอดอุระไว้ ผินพักตร์ไปทางด้านหนึ่ง สง่างามจับตายิ่งนัก และโดยมิได้ทอดทัศนาหรือแม้แต่ชำเลืองแลมาทางหล่อนเลย สุรเสียงกังวานทุ้มลึกก็ปรากฏขึ้นด้วยอาการเสมือนหนึ่งจะเปรยว่า

“ขึ้นชื่อว่าอิสตรี แม้ว่าจะมีความเด็ดเดี่ยวเฉียบขาดและอาจหาญเพียงใด ก็คงไม่ทิ้งลักษณะดั้งเดิมของอิตถีเพศไปได้ นั่นก็คืออาการฟูมฟายตีโพยตีพาย อันเป็นธาตุแท้ของความอ่อนแอซ่อนอยู่เร้นลึก...”

“จักราช!!”

หล่อนแทบผงะ

“จิตรางคนางค์!...ฝ่าพระบาททรงมีโทษลักษณะประจำพระองค์เช่นนี้มาแต่ไหนแต่ไรแล้ว จากอดีตมาจนถึงปัจจุบันกาล นั่นก็คือ แข็งนอก อ่อนใน แกร่งกร้าวบนผิวฉาบ รันทดระทวยซ่อนอยู่ภายใต้ ฝ่าพระบาททรงผละหนีอัคนีรุทร์มาทุกภพแล้วด้วยเหตอันไม่บังควร เขาเป็นฝ่ายติดตามหา ฝ่าพระบาทเป็นฝ่ายท้อแท้และผละหนีมา ชาติภพนี้ฝ่าพระบาทจะต้องเป็นฝ่ายติดตามค้นหาเขาบ้างแล้ว และเขาก็รอคอยการค้นหาของฝ่าพระบาทอยู่ ไยจึงจะเป็นฝ่ายระย่อท้อแท้เสียอีกเล่า ถ้าดวงจิตของฝ่าพระบาทไม่เข้มแข็งอดทนต่ออำนาจวิปโยคได้พอ ภพนี้ก็คงตามไม่ทัน และคงจะต้องทุกข์เทวษต่อไปอีกในภพหน้า ไฉนจึงมิให้บ่วงกรรมนั้นสิ้นสุดลงในภพนี้เสียที เพียงแต่บากบั่นพากเพียรต่อไปเท่านั้น”

“จักราช!”

“ถ้ามองเห็นอดีตในแต่ละชาติ ฝ่าพระบาทจะซึมซาบแก่

พระทัยดีว่า ม่านกรรมได้บดบังความรักของฝ่าพระบาทและอัคนีรุทร์มาโดยตลอดหลายชาติหลายภพนักแล้ว ฝ่าพระบาทรำลึกได้แต่เฉพาะชาติที่เป็นจิตรางคนางค์และเขาคืออัคนีรุทร์ แต่ฝ่าพระบาทหาได้เคยตระหนักเลยว่า ความรักความพิศวาสของหญิงชายคู่หนึ่ง ในแต่ละชาติมีกรรมเป็นตัวบันดาลเช่นไร จากผลกรรมต่อเนื่อง ความเสน่หาที่ต้องมีความตายมาพรากอย่างปัจจุบันทันด่วนก่อนเวลาอันควร...ฉะนั้น ไตร่ตรองให้ดีว่า จะให้พฤติกรรมสลดนั้น บังเกิดขึ้นเป็นการซ้ำแล้วซ้ำอีกสักกี่ชาติ จากความท้อแท้สิ้นหวังและความไม่เข้าใจซึ่งกันและกัน...บัดนี้ถึงเวลาที่จักราชหรือแงซาย จะต้องจากไปก่อนแล้ว ทรงกำหนดจดจำไว้ประการเดียวว่า ณ ที่ใดที่หนึ่ง ตำแหน่งขุนเขาจรดแผ่นฟ้า มงกุฎรักของฝ่าพระบาทรอคอยอยู่ ณ ที่นั้นแล้ว...”

ร่างอันงดงามราวกับภาพปั้นของเทพบุตรนั้นค่อย ๆ จางลง ดารินร้องออกมาสุดเสียง

“เดี๋ยวก่อน! จักราช...อย่าเพิ่งไป...”

ดาริน วราฤทธิ์ ทะลึ่งพรวดขึ้นนั่ง...ภาวะที่หล่อนตื่น และรู้สึกตัวรับทราบเหตุการณ์จริงที่เกิดขึ้นในขณะนี้ ก็คือพายุลูกเห็บ กำลังซัดกระหน่ำลงมาอย่างหนักท่ามกลางการชุลมุนของคณะทั้งหมด และเสียงตะโกนสั่งความลั่นของอนุชากับหนานอินให้พวกลูกหาบเอาผ้าใบมาขึงกั้นเป็นกำแพงบังเม็ดลูกเห็บโต ๆ อันปลิวเข้ามาอย่างดุเดือดนั้นทางด้านขวามือ โชคดี

ที่คณะทั้งหมดเข้ามาอาศัยนอนอยู่ใต้เพิงหินอันเปรียบเสมือนมีหลังคาช่วยกั้นไว้

มันเป็นเวลาเท่าใดไม่ทราบได้ แต่บรรยากาศรอบด้านยังมืดมิดเหมือนอยู่ในเหวนรก ความเย็นเยือกของสายลมแทบจะทำให้ร่างกายทุกส่วนแข็งไปหมด ชาดิกจากเส้นผมจรดปลายเท้า และลึกลงไปกลางขั้วหัวใจ...

ผ้าใบหนา ที่เคยใช้อาศัยปูนอน ซึ่งบัดนี้อนุชาบงการให้พวกลูกหาบช่วยกันรื้อขึ้นมาใช้ขึงกั้นทางด้านใต้ อันพายุลูกเห็บจะสาดเฉียงทแยงผ่านพ้นเพิงเข้ามาทางด้านนั้น ไม่สามารถที่จะขึงต้านกับอำนาจลมแรงไว้ได้ และมีอาการเหมือนจะถูกพายุพัดหอบปลิวออกไป

เชษฐาจึงสั่งให้ทุกคนนั่งทับชายผ้าด้านชิดพื้นเอาไว้ แล้วให้เอาส่วนบนทั้งหมดคลุมตัวและศีรษะ ทั้งหมดอยู่ภายใต้โปงผ้าใบผืนเดียวกัน เบียดเสียดยัดเยียดกันอยู่ในนั้น ไม่ทราบใครเป็นใคร เสียงไชยยันต์สบถโขมงโฉงเฉงไปหมด และร้องเรียกนามตรวจสอบไปยังพรรคพวกทุกคนโดยเร็ว

เชษฐา อนุชา หนานอินและคะหยิ่น ตอบรับกันหมดแล้ว ชื่อสุดท้ายที่ไชยยันต์เรียกก็คือ

“น้อย! อยู่ไหน?”

หล่อนได้ยินแล้ว จากเสียงตะโกนเรียกหาภายใต้โปงคลุมผืนเดียวกันนั้น แต่ความที่ยังมึนงงต่อเหตุการณ์ ทำให้ยังไม่อาจให้เสียงขานตอบไปก่อนในทันทีนั้น เชษฐาเป็นคนที่นั่งห่อตัวอยู่ใกล้ชิดหล่อนมากที่สุด ได้รวบตัวหล่อนเข้ามากอดไว้ แล้ว

ลูบคลำตามใบหน้า เหมือนจะตรวจสอบให้แน่ใจว่าเป็นตัวน้องสาวใช่หรือไม่ แล้วร้องตอบไชยยันต์ออกไป

“น้อยอยู่นี่ อยู่ใกล้ๆ ฉันนี่เอง เป็นอันว่าครบจำนวนแล้วสำหรับพวกเรา ให้นายช้วนเรียกชื่อลูกน้องของเขาซิ ครบคนหรือเปล่า?”

ระหว่างที่หัวหน้าลูกหาบขานชื่อคนของฝ่ายตนอีก 9 คน ไชยยันต์ก็ร้องถามมาอีกว่า

“น้อย ทำไมเงียบกริบอย่างนั้น ไม่ให้เสียงอะไรเลย”

ในขณะเดียวกัน พี่ชายใหญ่ก็เขย่าตัวเรียกเบาๆ

“น้อย! เป็นอะไรหรือเปล่า ทำไมตัวสั่นอย่างนี้”

“เปล่าค่ะ...เปล่า น้อยไม่ได้เป็นอะไร...” หล่อนเพิ่งจะหลุดปากตะกุกตุกักออกมาได้เป็นประโยคแรก “...นี่มันเกิดอะไรขึ้นคะ?”

“พายุลูกเห็บ! อยู่ไม่อยู่มันก็ซัดลงมาอย่างไม่มีสัญญาณเตือนบอกล่วงหน้าเลย คะหยิ่นมันโวยขึ้นเป็นคนแรก นึกว่าใครเอาก้อนหินปาเข้ามาถูกมัน พอพวกเราลุกขึ้นนั่งเท่านั้นมันก็ซัดกระหน่ำมายังกะปืนกล บางเม็ดใหญ่ขนาดกำปั้น อย่างเบาะๆ เขาก็เท่าลูกพุทรา ใครถูกเข้าจังๆ มีหวังหมอบ”

เชษฐาบอกโดยเร็ว และถอดเสื้อหนังของตนออกคลุมทับให้ที่ไหล่น้องสาวคนเล็ก ผู้นั่งคางสั่นกระทบกันกราว ดารินขณะนี้ กลายเป็นบุคคลที่นั่งซึมเงียบเฉยที่สุดอยู่กลางวง ในระหว่างที่บุคคลผู้ร่วมคณะอื่นๆ ส่งเสียงพูดจา หรือสั่งความกันบ๊งเบ๊งไปหมด **หล่อนตื่นขึ้นมาด้วยความมึนงงยังตั้งสติไม่ได้**

และยังไม่อาจปลงใจตัดสินสภาวะแท้จริงของตนเองได้ถูก ว่า ระหว่างที่หล่อนได้พบเห็นพูดจาสนทนากับแงซาย และ ระหว่างที่กำลังตกอยู่ภายใต้ความวิปริตของธรรมชาติยามนี้ สิ่งใดเป็นความฝัน และสิ่งใดเป็นความจริงที่ชีวิตกำลัง เผชิญอยู่กันแน่

เสียงนายช้วนขานนามลูกหาบไปแต่ละคน ซึ่งพวกนั้นก็ตอบรับไปตามลำดับ แล้วก็ร้องบอกมาทางฝ่ายเจ้านายว่า

“ทุกคนอยู่กันครบครับ ไม่มีใครขาด”

“ดีมาก! ช่วยกันเอามือจับขอบผ้าใบไว้ให้ตึง กันอย่าให้มันปลิวมากระทบเข้าจังๆ ประเดี๋ยวได้หัวร้างข้างแตกกันไปบ้างเท่านั้น”

เสียงพี่ชายใหญ่สั่งการต่อไป

เบื้องบน เสียงเม็ดลูกเห็บ โปรยปรายลงมากระแทก กับเพิงหิน ดังอยู่สนั่นหวั่นไหวราวกับมือของอสูรร้ายขว้างปาก้อนน้ำแข็งขนาดเขื่องกระหน่ำลงมาใส่ ทางด้านใต้ที่พายุกรรโชกเข้ามาเล่า พวกลูกเห็บก็ประดังปลิวเข้ามากระทบกับผืนผ้าใบเสียงดังอยู่ผลัวะผะตลอดเวลา บางครั้งกระทบกับกลางหลังของพวกลูกหาบ ที่เอาหลังแนบชิดผ้าใบเกินไป ร้องกันเจี๊ยกจ๊ากลั่นไปหมด

“ยังโชคดี...โชคดีอยู่มากทีเดียว ที่เรามาได้ที่พักอยู่ใต้หลังคาเพิงหินอันนี้”

เสียงพรานชดพูดพึมพำขึ้น เอาพานท้ายไรเฟิลยันพื้น

และปากกระบอกทิ่มขึ้นไปช่วยค้ำผ้าใบที่พวกลูกหาบช่วยกันชูแขนถือกันไว้คลุมศีรษะ

“ถ้าไม่ได้เพิงหินเพิงนี้แทนหลังคาก็น่วมกันไปหมดแล้วซิ...”

ไชยยันต์ร้องตอบมา

“นึกถึงตอนที่มากับรพินทร์คราวก่อนนั้น แย่หนักกว่านี้อีก ดูเหมือนพอผ่านหลุมอุกกาบาตเท่านั้น ก็เจอพายุลูกเห็บแบบนี้เข้า ถึงกับต้องขุดรูหลบกันจ้าละหวั่น โฮ้ย! มันจริงโว้ย กำลังนอนหลับอยู่ดีๆ แท้ๆ มันให้ต้องมีอะไรขึ้นสักอย่างจนได้ซิน่า พับผ่า! ตอนนี้อุณหภูมิเท่าไหร่นี่ มันเย็นจนชาไปหมดทั้งตัวแล้ว ไฟเฟยดับฉิบหายหมดไม่ว่ากี่กอง”

ท่ามกลางเสียงบ่นขรมของไชยยันต์ แสงไฟฟ้าเรืองๆ จากแบตเตอรี่นาฬิกาเดินป่าของข้อมือเชษฐาก็สว่างขึ้นภายใต้โปงอันมืดมิด อึดใจเดียวก็ดับลง แล้วพี่ชายใหญ่ของคณะก็บอกต่างๆ ว่า

“ขณะนี้ เวลา04.24น. อุณหภูมิที่พวกเราเบียดเสียดกันอยู่ในโปงเดียวกันนี้ ลบ 2 องศาเซลเซียส แต่ข้างนอกที่กำลังพายุพัดอยู่โน่น เข้าใจว่าไม่ต่ำกว่า ลบ 8 ถึง 10 เดี๋ยวให้พายุลูกเห็บซาลงกว่านี้สักหน่อย แล้วจะเอากลักแบตเตอรี่สำหรับทำความอุ่นออกมาแจกให้ทุกคน ตอนนี้มันอยู่ในกองสัมภาระกองสุมกันอยู่นั่น ยังค้นหาไม่ได้ รับรองได้ว่าไม่มีใครหนาวจนถึงตายหรอก เอ้า! ตอนนี้เอาไอ้นี่ไปก่อน”

แล้วเชษฐาก็ส่งกระติกบรั่นดี ส่งไปสะกิดให้ที่เข่าของไชยยันต์ ซึ่งรับมาเปิดจุกออก เทลงคอเสียหลายอึก จากนั้น

ก็ส่งเสียงแจกไปมายังพรรคพวกทุกคน โดยไม่เลือกว่าเป็นพวกลูกหาบหรือกลุ่มเจ้านาย เพราะทุกชีวิตบัดนี้ มันได้รวมกันเข้ามาเป็นชีวิตเดียวกันอย่างแนบสนิทแล้ว แม้แต่ไอตัวก็ยังต้องอาศัยซึ่งกันและกัน อนุชาเอื้อมมือผ่านหลังไชยยันต์ไปคลำหาตัวน้องสาวผู้นั่งเงียบอยู่ พบไหล่อันหนาไปด้วยเสื้อคลุมของหล่อนอยู่ในอ้อมประคองของพี่ชายใหญ่ จึงตบเบาๆอย่างปรานี

“เป็นยังไงบ้าง น้อย เงียบฉี่เชียวนะเรา”

หล่อนยิ้มให้พี่ชายกลางในเงามืด แล้วเอามือจับอุ้งมือที่สวมถุงหนังของเขาบีบแน่น

“ไม่ต้องห่วงค่ะ พี่กลาง น้อยเรียบร้อยดีเหมือนเดิม เพียงแต่ตกใจตื่นขึ้นมาอย่างกะทันหัน และงงๆ ต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ไม่ทันรู้เนื้อรู้ตัวมาก่อนนี้บ้างเท่านั้น”

“หนาวมากไหม?”

“ทนไหวค่ะ มันไม่ใช่ของใหม่สำหรับน้อย เคยพบมามากกว่านี้แล้วในคราวนั้น ดีเท่าไหร่แล้วที่พี่กลางเลือกหาที่พักนอนคืนนี้ได้ถูกต้องที่สุด เหมือนจะทายเหตุการณ์ได้ล่วงหน้า”

หล่อนตอบเบาๆ พยายามปรับน้ำเสียงให้เป็นปกติ

“ตอนที่มันซัดกระหน่ำลงมาเล่นงานพวกเราทั้งหมดทุกคนเขาเผ่นลุกขึ้นหมดแล้ว พี่เห็นน้อยคนเดียวยังนอนนิ่งอยู่จนกระทั่งพี่ใหญ่เป็นคนคว้าแขนหิ้วขึ้นมา”

“น้อยหลับสนิทเลยค่ะ เลยรู้สึกตัวทีหลังเพื่อน”

“เฮ้! มันซัดลงมาหนักทุกทีแล้วนะ พายุก็แรงขึ้นไปเรื่อยๆ”

เสียงไชยยันต์โวยวายขึ้นมาอีก

“พายุกับลูกเห็บจะพัดอยู่ไม่นานนักหรอก นายทหาร...”

เสียงต่ำๆ ของหนานอินบอกมาทางเบื้องหน้า ครูพรานเฒ่า บัดนี้นั่งเอามือกอดเข่าอยู่ทางด้านเหนือ หันหน้าไปทางนั้นโดยมองฝ่าความมืดออกไป กระแสลมแรง ดังเหมือนเสียงปิศาจในขุมนรก พัดกรรโชกผ่านเพิงหินที่ทุกคนเข้าไปอาศัยขดตัวอยู่ ครางหวีดหวีออยู่ไม่ขาดระยะ

“..กะเดี๋ยวก็หยุด ขอเพียงนายทหารอย่าด่า อย่าสาปแช่งอะไรเท่านั้น หนานอินดีใจที่คืนนี้เราได้พบลูกเห็บเป็นครั้งแรกที่เดินทางมาคราวนี้”

“อ้าว! เป็นงั้นไป ลุงเป็นพวกมนุษย์หิมะ หรือพวกหมีขาวแถวขั้วโลกเหนือหรือยังไง ถึงได้ชอบเห็นลูกเห็บ หรืออากาศที่เย็นยิ่งกว่าน้ำแข็งแบบนี้”

ไชยยันต์เอะอะขึ้นอีก

“หนานอินไม่ชอบหนาว ไม่ชอบน้ำแข็ง...”

แกตอบมาด้วยน้ำเสียงเรียบๆ เช่นเดิม

“...แต่บนทางสายนี้ สายที่หนานอินเคยผ่านมาแล้ว ถ้าเราพบพายุลูกเห็บเมื่อไหร่ ก็แปลว่าเราใกล้เมืองของวายา เรามุ่งหน้ามาไม่ผิดแล้ว”

“หา! พายุลูกเห็บอันแสนจะทารุณที่เรากำลังเผชิญกันอยู่นี่ มันกลายเป็นสัญญาณที่ดีไปเสียแล้วงั้นรึ?”

ครูพรานเฒ่าหัวเราะหึๆ ในลำคอ ตอบโดยไม่หันหน้ามาว่า

“หนานอินไม่รู้ว่า จะเป็นสัญญาณดีหรือสัญญาณร้าย แต่มันเป็นสัญญาณบอกว่า ภูเขานิลกาญจน์ของวายาและอาศรม

ของฤาษีโกฑัญญะอยู่อีกไม่ห่างไกลแล้ว ถิ่นของวายา เป็นถิ่นที่มีลูกเห็บตกอยู่ตลอดเวลา ที่อื่นไม่มี ไม่ว่าจะหนาวแค่ไหน ถ้าจะมีก็มีหิมะ”

“ลุงเชื่อแน่อย่างนั้นหรือ?”

คราวนี้เชษฐาถามมาบ้าง ด้วยอาการตื่นตัว

“ไม่ผิดไปหรอก นายใหญ่ เราพบลูกเห็บเมื่อไหร่เราก็ใกล้เมืองวายาเมื่อนั้น หนานอินภาวนาอยู่ว่า เมื่อใดเราจะได้พบกับพายุลูกเห็บ หวังไว้ว่าจะเป็นพรุ่งนี้หรือมะรืน ถ้าเราตั้งเข็มไม่ผิด แต่ก็ปรากฏว่าเราได้พบพายุลูกเห็บในคืนนี้เลย มันเร็วกว่าที่คิดไว้มาก เจ้าด้วนของนายหญิงนำทางเรามาส่งถูกต้องแล้ว มันตัดทางลัดมาให้ด้วย!”

“บราโว! ให้เป็นอย่างนั้นเถอะ!”

ไชยยันต์ร้องเอ็ดอึงขึ้นอีกครั้งแทบจะลืมความหนาวเหน็บชาเย็นอันแสนทรมานในขณะนี้หมดสิ้น เชษฐาเองก็เริ่มเลือดฉีดแรงขึ้น

“กลาง! เธอมีความเห็นยังไงบ้าง ตามที่ลุงอินตั้งข้อ-สังเกตไว้?”

อนุชานิ่งไปขณะจิตหนึ่ง ก่อนจะตอบอย่างระมัดระวังว่า

“ผมเองก็ลืมเสียอย่างสนิทครับ พี่ใหญ่ มันน่าจะจริงอย่างที่ลุงอินว่าเสียแล้ว ผมเพิ่งนึกออกเดี๋ยวนี้เองว่าประมาณ 3 วัน ก่อนที่ผมกับลุงอินจะเข้าถึงถิ่นของวายา เราก็เผชิญกับพายุลูกเห็บแบบนี้ไม่มีผิด แต่ขณะนั้นเป็นเวลากลางวัน ตอนบ่ายๆ จึงพอจะหาที่หลบได้ถนัดกว่าในเวลากลางคืนแบบนี้ และตอนที่ออกพ้นจากเมืองวายาแล้ว ก็พบกับพายุลูกเห็บซ้ำ

อีกครั้งก่อนจะถึงเชิงเทือกพระศิวะ ในบริเวณพื้นที่ตอนอื่น ๆ ที่เราผ่าน ไม่ปรากฏว่าจะพบกับพายุลูกเห็บเลย”

“เข้าเค้ามากแฮะ หรือยังไง ไชยยันต์...”

อดีตท่านทูตทหารบก พี่ชายใหญ่ของคณะ หันไปทางเพื่อนร่วมตาย

“...ในสมัยที่เรามากับรพินทร์ครั้งนั้น เราก็พบพายุลูกเห็บในละแวกใกล้เคียงถิ่นของวายาเช่นกัน แม้จะเป็นการพบเมื่อตอนผละออกจากเมืองของเขามาแล้วก็ตาม จริงไหมน้อย?”

ประโยคหลัง เขาถามน้องสาวคนเล็ก ที่ร่วมเหตุการณ์ในครั้งนั้นอยู่ด้วย หล่อนยังไม่ตอบคำใด แต่ไชยยันต์ลืมตาสว่างโพลงขึ้น บอกมาอย่างหนักแน่น ระคนตื่นเต้น

“ใช่แล้ว! จริง ๆ ด้วย เราไม่พบพายุลูกเห็บที่ไหนเลย นอกจากแถบใกล้เคียงภูเขานิลกาญจน์ ถ้างั้นสิ่งที่ลุงอินบอกก็ไม่น่าจะพลาดไปได้...ถ้าเราสามารถเข้าถึงเมืองวายาได้ภายในไม่เกิน 3-4 วันนี้ ก็จะเป็นโอกาสที่ดีที่สุดของเรา เพราะเราอาจจะไปถึงก่อนคณะของรพินทร์ และคอยดักพบเขาอยู่ที่นั่น เชื่อว่าเราจะต้องพบพวกเขาที่นั่นแน่นอน โอกาสมีมากที่สุด แต่ถ้าเราไปถึงที่นั่นช้ามาก เป็นต้นว่ากว่าจะถึงก็อีกตั้ง 10 กว่าวันแบบนี้เขาอาจไปถึงก่อนเราและผละไปจากเมืองวายาไปแล้ว ก็จะกลายเป็นว่าต้องเดินตามหลังกันอยู่ร่ำไป”

อนุชา และเชษฐา เริ่มพูดกันด้วยความหวังที่มีมากขึ้น แม้แต่เจ้าคะหยิ่นก็เริ่มจะมองเห็นเค้าแห่งความสำเร็จอยู่แค่เอื้อม ทุกคนมีความมั่นใจเช่นนั้นหมด **แน่ละ หากการไปถึงถิ่นของวายาแห่งภูเขานิลกาญจน์ เร็วกว่ากำหนดที่หวังไว้แต่แรก**

ก็น่าจะเชื่อได้ว่า การก้าวสกัดของรพินทร์ในลักษณะดักหน้า ก็มีเปอร์เซ็นต์แห่งความจริงสูงมากทีเดียว

ดารินคนเดียวเท่านั้น ที่ลอบถอนใจเงียบๆ อยู่ใน ความมืด หล่อนนั่งชันเข่า เอามือทั้งสองกอดเข่าตนเองไว้ และใบหน้าซบลงกับท่อนแขน ปล่อยให้พวกพี่ๆ พากันตื่นเต้นยินดีกับความหวังที่เกิดขึ้นใหม่อย่างกะทันหันอยู่ครู่ใหญ่ ท่ามกลางพายุลูกเห็บที่โปรยปรายซัดกระหน่ำหนักโดยไม่พูดจาหรือแสดงความเห็นเข้าร่วมด้วยอย่างใดทั้งสิ้น

จนกระทั่งไชยยันต์ เอามือตบมาที่ท่อนขาของหล่อน ถามปนยิ้มว่า

“น้อย ความหวังของเราใกล้เข้ามาแล้ว ทำไมถึงยังซึมนิ่งอย่อยย่างนั้น ไม่ดีใจรึ?”

หล่อนยิ้มออกมาเศร้าๆ ซ่อนอยู่ในความมืดของบรรยากาศข้นทึบภายใต้พายุร้ายแห่งราตรี และในที่กำบังอันแสนจำกัด

“ฉันดีใจ เราจะไปถึงเมืองของวายาเร็วขึ้น ตามที่ลุงอินและทุกคนมีความหวังไว้...”

น้ำเสียงนั้นแผ่วเบา พยายามซ่อนความรันทดผิดหวังเอาไว้มิดชิด

“...แต่ทุกคนเชื่อหรือว่า รพินทร์จะมุ่งเข็มบ่ายหน้าเข้าหาภูเขานิลกาญจน์”

“เอ๊ะ! หมายความว่ายังไง?”

อนุชา และไชยยันต์ร้องถามเสียงสูงมาพร้อมๆ กับหันขวับมาจ้องน้องสาวคนเล็ก ในความมืดอย่างพิศวงต่อประโยคคำถามของหล่อน

“มีอะไรมาเป็นเครื่องบอกได้แน่นอนแล้วหรือ ว่ารพินทร์จะเข้าเมืองของวายาก่อน?”

หล่อนย้อนถามทุกคน

“เราทุกคนแน่ใจอย่างนั้น...”

อนุชาเอ่ยขึ้นขรึมๆ หนักแน่น

“...เราตั้งสมมติฐานกันไว้แล้วว่า เขาจะต้องนำคณะค้นหาซากเครื่องบินตกลำนั้น โดยมุ่งไปยังดินแดนออกนอกพันภูมิศาสตร์โลก...บ่ายหน้ามุ่งเทือกพระศิวะ ภูเขานิลกาญจน์เป็นจุดที่จะต้องผ่านอยู่แล้ว ทำไมเขาจะไม่แวะเข้าไปสืบข่าวที่เมืองวายาก่อน ของมันแน่ชัดอยู่แล้ว ตอนนี้ก็เพียงแต่ชิงเวลากันอยู่ ระหว่างฝ่ายเรากับฝ่ายเขา ว่าใครจะเข้าถึงภูเขานิลกาญจน์ก่อนกันเท่านั้น ฝ่ายหนึ่งฝ่ายใดอาจไปถึงก่อน และหลังกันเพียงไม่กี่วันเท่านั้นซึ่งมันแปลว่าโอกาสที่จะได้พบกันที่นั่น หรือบริเวณใกล้เคียง มีสูงสุดกว่าทุกแห่งที่เราเสี่ยงเดาสุ่มตามกันมาแล้ว มันอาจเป็นไปได้อีกประการหนึ่งด้วยซ้ำ ในกรณีที่ว่าเครื่องบี 52 ลำนั้น ดีไม่ดีตกอยู่ในแถบเขตแดนของเมืองวายาก็เป็นได้ เราออกเดินทางตามหลังเขามา 7 วัน ตลอดระยะทางก็ก้าวทับรอยเห็นวี่แววการผ่านไปล่วงหน้าของเขามาตามลำดับเพิ่งจะมาทิ้งรอย และหาทางออกก้าวสกัดดักหน้า เมื่อตอนที่เกิดอุปัทวเหตุ ซึ่งเธอถูกมันตรัยลักพาตัวไปคราวนั้นเท่านั้น เมื่อเราอ่านเจตนาเขาถูกว่าเขาจะมุ่งไปที่ไหนบ้าง เราก็น่าจะดักเขา

ได้ทัน โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เรามาได้เปรียบตอนที่สามารถลัดทางย่นระยะมาได้แบบนี้แล้ว ตามหลักฐานที่เห็นๆ อยู่”

“ค่ะ พี่กลาง เราพบรพินทร์ที่เมืองของวายาแน่ ถ้าเขามุ่งหน้าไปที่นั่น แต่นักเดินป่าชำนาญอย่างรพินทร์ ถ้าเขาไม่คิดว่าเครื่องจะไปตกอยู่ที่ภูเขานิลกาญจน์ เขาก็คงจะไม่จำเป็นต้องผ่านเมืองนั้นให้เสียเวลา อาจหาวิธีลัดตัดทาง มุ่งเข้าเทือกพระศิวะเลยก็ได้ หรือใครคิดว่าคนอย่างเขาจะหาทางตัดไปไม่ได้ โดยไม่ผ่านเมืองของวายา หากเขาไม่ต้องการแวะเข้าไป”

คำพูดอันเน้นหนัก แช่มช้าของหล่อน ทำให้ทุกคนของฝ่ายพี่ชายพากันเงียบกริบไปชั่วขณะ

“แล้วอะไร ที่มาทำให้เธอคิดว่า รพินทร์จะไม่ผ่านเข้าไปที่ภูเขานิลกาญจน์?”

เชษฐาถามขึ้น พร้อมกับพยายามจ้องหน้าในเงามืด

ดารินอึ้ง **หล่อนจะบอกกับทุกคนในขณะนี้ได้หรือว่าในความฝันที่ผ่านมาหยกๆ ก่อนหน้าพายุลูกเห็บจะโปรยกระหน่ำลงมาเล่นงานคณะทั้งหมดนั้น**

แงซายได้มาส่งข่าวบอกกับหล่อนไว้เช่นไร

ที่สุด ก็ถอนใจลึกอีกครั้ง ตอบบ่ายเบี่ยงไปว่า

“น้อยสังหรณ์ค่ะ เพียงแค่สังหรณ์เท่านั้น ว่าเขาจะไม่ผ่านไปที่นั่น เราคงไม่ได้พบเขาที่นั่นหรอก และคงจะต้องเหนื่อยยากบากบั่นกันไปอีกไกล แต่น้อยก็ไม่คิดว่าพวกเราทั้งหมดจะไม่ผ่านเมืองวายา เราต้องมุ่งไปที่นั่นก่อน เพื่ออย่างน้อยก็พบมิตรเก่าของเราคือวายา และไพร่พลลิงของเขา และไป

กราบบูชามหาฤาษีผู้ประเสริฐเพื่อขอความสวัสดีแก่การเดินทาง แก่ชีวิตของพวกเราทุกคน เอาไว้ให้ถึงนครลิงเสียก่อนเถิดค่ะ แล้วเราคงได้รู้กันเองว่ารพินทร์ผ่านเข้าไปที่นั่นหรือไม่ สังหรณ์ของน้อยทุกเรื่องที่เกี่ยวกับพรินทร์ไม่เคยผิดพลาดคลาดเคลื่อนไปได้”

ทุกคนในคณะที่พูดจาหารือกันอยู่ในขณะนี้ พากันเงียบลงอีกครั้ง

จริงอย่างที่หนานอินบอกไว้ ต่อมาอีกชั่วไม่นาน พายุและลูกเห็บที่ระดมซัดกระหน่ำลงมา ก็ค่อย ๆ สร่างซาลงเหลือไว้แต่ปลายหางลมที่พัดผ่านบริเวณที่ตั้งแค้มป์ ซึ่งผ่อนความรุนแรงลงตามลำดับ

เมื่อนั้น หนานอินจึงลุกขึ้นออกไปตรวจสอบสถานที่รอบ ๆ ที่พัก อันกลาดเกลื่อนไปด้วยก้อนน้ำแข็งใส ๆ สัณฐานลักษณะต่าง ๆ กัน ซึ่งสาดประกายกระทบกับลำไฟฉายเป็นประกายวาววูบวาบไปหมด ความหวังที่จะก่อกองไฟที่เคยก่อไว้ตลอดจนท่อนฟืน ก็ถูกพายุพัดกระจัดกระจายออกไปหมด เชษฐารื้อค้นเครื่องป้องกันความหนาวขนาดกระเป๋า ลักษณะเป็นกล่องโลหะแท่งสี่เหลี่ยมขนาด 3 คูณ 4 นิ้ว สร้างพลังความร้อนด้วยไฟจากแบตเตอรี่แห้งซึ่งมีติดสัมภาระมาด้วยประมาณครึ่งโหล เปิดสวิตช์เพื่อให้ตัวกลักโลหะนั้นมีอุณหภูมิสูงขึ้น แล้วส่งไปแจกจ่ายแก่บุคคลที่มือ ฝ่ามือ และร่างกายส่วนอื่น ๆ หนาวจนชาเย็นไปหมด เพื่อให้ใช้เครื่องทำความอุ่นนั้น ช่วยบรรเทาแทนกระเป๋าน้ำร้อน

เขาส่งไปให้น้องสาวคนเล็กอันหนึ่ง แต่หล่อนเอาไปยื่นส่งต่อให้แก่ลูกหาบหนุ่มคนหนึ่งที่กำลังถูกทรมานด้วยความหนาวเย็นจนแทบกระดิกตัวไม่ได้ บอกให้มันประคองกำไว้ในฝ่ามืออันแทบจะเหยียดนิ้วไม่ออก พลางลูบศีรษะอย่างปรานี

“ไม่ต้องกลัวหนาวจนขาดใจตายหรอก ประเดี๋ยวก็หาย เอาแนบไว้กับอกด้วย แล้วหัวใจของเธอจะอุ่นขึ้นเอง”

หล่อนบอก แล้วเดินถือไฟฉายส่องกราดตรวจบริเวณตามหลังหนานอินออกมา

เชษฐา ไชยยันต์และอนุชา มองตามหลังไปด้วยความประหลาดใจในความทรหดอดทนเกินกว่าที่จะเชื่อได้ของหล่อน แล้วต่างก็ก้าวตามหลังออกมาด้วย

“น้อย! เธอแข็งแรงเหลือเกินนะ ในขณะที่คนอื่นๆ แทบจะแข็งตาย เธอดูเหมือนจะไม่เป็นอะไรเลย”

ไชยยันต์ทักออกมาเบา

“ฉันก็หนาวจนแทบแข็งเหมือนกับทุกๆ คนเหมือนกัน แต่ทุกสิ่งทุกอย่างมันขึ้นอยู่ที่หัวใจ ร่างกายมันไม่มีอิทธิพลเหนือไปกว่าพลังใจของมนุษย์เราไปได้หรอก ฉันเคยถูกฝึกมาเช่นนี้ในการเดินกับรพินทร์ครั้งนั้น”

หล่อนตอบแผ่วเรียบ ดวงตาสาดประกายฮึดสู้สุดใจขาดดิ้น มองตามแนวไฟที่ส่องตรวจบริเวณออกไปด้วยความรู้สึกอันไม่มีใครทำนายได้ถูก

อนุชา วราฤทธิ์เข้ามาโอบไหล่น้องสาวไว้ ตบเบาๆ

“ถ้ารพินทร์ได้มารู้เห็นสภาพของน้อยเช่นนี้ เขาคงจะภูมิใจในตัวน้อยมาก ในข้อที่ฝึกสอนประสิทธิ์ประศาสน์อะไรไว้ให้ ก็สามารถดำเนินตามเขาได้ทั้งหมด”

ดาริน ควักบุหรี่ออกมาคาบ และขีดไลท์เตอร์แบบซิปโป้สว่างวูบขึ้น ลนจ่อปลายบุหรี่ช้าๆ แล้วพ่นควันสีเทาให้กระจายผ่านหน้าไปด้วยกระแสลมแรงเร็ว **ร่างเพรียวระหงนั้น ยืนตระหง่านปักหลักนิ่งอยู่กับที่ อย่างไม่ยี่หระกับสายลมที่หนาวเหน็บเจ็บจิต มองดูเหมือนภาพแกะสลักด้วยหินของเทพีแห่งความเด็ดเดี่ยว อาจหาญและเสียสละ**

มันช่างเป็นคนละลักษณะกันเหลือเกินกับ ม.ร.ว. ดาริน วราฤทธิ์ ที่อยู่ในชุดเสื่อมสลับลายแพรท่ามกลาง แสงสีแห่งนครธรรม จนกลุ่มพี่ๆ ที่จับตามองอยู่บังเกิดความพิศวงลึกลับ น้องสาวคนนี้ บทจะแกร่งขึ้นมา ก็ยิ่งกว่าผู้ชายอกสามศอกมากนัก

“ค่ะ เขาภูมิใจในตัวน้อยมาก น้อยทราบ เขาสามารถเปลี่ยนแปลงน้อยไปจากสภาพเดิมที่เคยเป็นมาแต่เก่าก่อนไปหมดสิ้น และน้อยก็ภูมิใจในตัวเขา ชายผู้ยากไร้ทรัพย์สมบัติวัตถุธรรม แต่มั่งคั่งสมบูรณ์ไปด้วยมนุษยธรรมและคุณธรรมคนนั้น และเขาก็ยังสามารถจูงใจให้บุคคลอื่นๆ ที่ได้สัมผัสผ่านพบเขา ได้มีมนุษยธรรมและคุณธรรมเพิ่มขึ้นอีกด้วย แม้ว่ามนุษยธรรม คุณธรรม กำลังจะถูกละทิ้งเสียแล้วในมนุษยชาติปัจจุบันนี้”

“ฮือม์ จริง! แต่มันก็น่าแปลกนะ ที่เราทั้งหมดได้มาพบ

กับมนุษยธรรมและคุณธรรมเอาในคนที่มีชีวิตอยู่กับป่าดงพงไพร แต่หาไม่พบเลยในดินแดนของอารยธรรม...”

เชษฐาเอ่ยขึ้นต่ำลึกในลำคอ แล้วกล่าวต่อมาว่า

“...เมื่อกี้นี้ เธอบอกกับพี่ๆ ว่า เราจะไม่ได้พบเขาที่เมืองของวายา?”

“ไม่พบ และไม่ได้ข่าวใดๆ ของเขาจากที่นั่น แน่นอน!”

“ดูเหมือนกับเธอจะรู้ ว่าขณะนี้เขาอยู่ที่ไหน”

ไชยยันต์แทรกขึ้นเหมือนจะกำหนดใจหล่อน

“ใช่! ฉันรู้แล้ว ถ้าเราจะไม่พบเขา ก็จะไม่มีโอกาสได้พบอีกเลยตลอดทั้งชีวิตนี้ แต่ถ้าเราจะพบ ก็มีอยู่ตำแหน่งเดียวเท่านั้น...” หล่อนพยักหน้าไปทางด้านเหนือ อันมืดสนิทในม่านรัตติกาล “...ตำแหน่งที่ขุนเขาจรดขอบฟ้า ทิวาจรดราตรีกาล”

“ถ้างั้น...”

อนุชา ซึ่งตามปกติแล้ว จะเป็นฝ่ายคัดค้านน้องสาวคนเล็กอย่ตลอดเวลา แต่สำหรับขณะนี้เปลี่ยนท่าทีไปอีกอย่างหนึ่งในเชิงคล้อยตาม หรือมิฉะนั้นก็อาจเป็นการพูดเพื่อเอาใจ

“...จะให้พี่กับลุงอินเปลี่ยนทิศทางตั้งแต่พรุ่งนี้ไหม แทนที่จะมุ่งเข้าภูเขานิลกาญจน์ เราแสวงหาลู่ทางตัดเข้าเนินพระ-จันทร์เลย”

หญิงสาวยิ้มจางๆ สั่นศีรษะแช่มช้า

“ไม่ค่ะ...ตำแหน่งที่เราอยู่ในขณะนี้ เป็นคนละตำแหน่งคนละทิศทางกับฝ่ายของรพินทร์ เราจะไม่มีวันไปถึงเนินพระ-จันทร์ได้โดยไม่ผ่านเมืองของวายา ส่วนตำแหน่งของเขานั้นละเว้นจากการผ่านเมืองของวายาได้ แต่น้อยแน่ใจว่าเราจะไม่

เสียเวลากันมากนักในการเดินทางต่อไปนี้ มันใกล้เข้ามาเต็มทีแล้ว สำหรับสองกรณี คือ หนึ่ง พวกเราวิบัติพินาศกันเสียก่อนหมดทั้งคณะ หรือมิฉะนั้นก็จะได้พบเขาที่หิมพานต์บรรพต หรือเทือกพระศิวะ อย่างใดอย่างหนึ่ง รู้กันในเร็วๆ นี้แหละ”

“ดูเธอผิดแปลกไปมาก ในคืนนี้ และดูจะเกิดความมั่นใจขึ้นอย่างมากมายเหลือเกิน เหมือนๆ กับจะมองเห็นอะไรงั้นแหละ”

เชษฐาจ้องหน้าอย่างค้นหา

“ค่ะ น้อยมั่นใจอย่างที่สด!...”

เสียงของหล่อนเบาก็จริง แต่หนักแน่น

“...แต่โปรดอย่าได้ถามว่าน้อยเอาความมั่นใจเช่นนี้มาจากไหน ความรู้สึกใหม่ๆ แปลกๆ อันเป็นกระแสข่าวทางประสาทสัมผัสที่หกนี้ มันค่อยๆ ผ่านเข้ามาในมโนภาพของน้อยเป็นระยะๆ เป็นสิ่งที่ไม่อาจอธิบายได้อย่างเด่นชัดออกไปว่ามันเกิดขึ้นได้จากอะไรลักษณะไหน พี่ใหญ่ พี่กลางและไชยยันต์มาอยู่พร้อมหน้ากันต่อหน้าน้อยเดี๋ยวนี้แล้ว ขอให้เรามาทำความตกลงกันเสียก่อนที่จะถึงรุ่งเช้าของวันนี้ได้ไหมคะ เพื่อไม่ให้เกิดข้อปัญหาขัดแย้งภายหลัง”

“ตกลงอะไร?”

สามชายถามขึ้นพร้อมกัน ราวกับนัดไว้

“ในเส้นทางต่อไปข้างหน้า อันจะเริ่มตั้งแต่พรุ่งนี้เป็นต้นไป พี่กลาง และลุงอิน ทำหน้าที่นำทางต่อไปตามปกติ แต่ถ้า...น้อยย้ำว่า ‘ถ้า’ น้อยมีความรู้สึกขึ้นมาว่าควรจะบ่ายเบนหรือตัดเส้นทางในทางด้านใด ขอให้รับฟังน้อยบ้าง”

อนุชายกมือขึ้นลูบปรางอันเย็นเฉียบของเขาช้า ๆ ในขณะที่เชษฐาและไชยยันต์จ้องมองดูทั้งสองคนสลับไปมา และเงี่ยหูสดับฟังอย่

อึดใจใหญ่ อดีตพรานชด ประชากรจึงเอ่ยขรึม ๆ ขึ้นว่า

“เอาละ พี่ยอมรับว่า พี่จะไม่มองผ่านข้อแนะนำในเส้นทางเดินของน้อยเสีย สรุปก็คือเราต้องช่วยกันหลาย ๆ หัวคิดหลาย ๆ ความเห็น ไม่ว่าจะเป็นน้อย พี่ใหญ่ ไชยยันต์ ลุงอิน หรือแม้แต่คะหยิ่น ก็จะต้องมีส่วนร่วมในด้านแสดงความคิดเห็นเพื่อการตัดสินใจได้ทั้งสิ้น พี่จะไม่ผูกขาดความเห็นไว้แต่เพียงคนเดียว แต่ทุกสิ่งทุกอย่างจะต้องวางรากฐานอยู่บนเหตุผลและความเห็นของฝ่ายข้างมากเป็นหลักเกณฑ์”

ไม่มีคำพูดตอบโต้ใด ๆ จากดารินอีกในเรื่องนี้ นอกจากอาการถอนใจลึก และเชษฐาก็ได้แทรกขึ้นว่า

“เราอย่าเพิ่งมาโต้เถียงเพื่อหาบทสรุป หรือข้อตกลงอะไรที่เด็ดขาดกันลงไปก่อนในขณะนี้เลย เส้นทางข้างหน้ามันยังอีกไกล และแสนจะลำเค็ญนัก ค่อย ๆ พิจารณาไปทีละขั้นดีกว่า ก่อนตะวันขึ้น ก่อนที่จะพร้อมออกเดินทางได้ เราควรพักเอาแรงกันไว้อีกหน่อยก็ยังดีกว่าที่จะมาพูดเรื่องเคร่งเครียดอะไรในระหว่างพวกเรากันเอง เพราะสถานการณ์ที่แวดล้อมรอบตัวเราอยู่นี่ มันก็แสนจะเครียดเต็มทีแล้ว...ไป เข้าที่นอนต่อดีกว่า”

ว่าแล้ว ท่านหัวหน้าคณะ ก็ต้อนทุกคน โดยสั่งให้กลับ

เข้าประจำที่ ซึ่งพวกลูกหาบต้องจัดขึ้นใหม่อีกครั้ง ภายหลังที่อาศัยนอนแรมคืนได้กระจัดกระจายยุ่งเหยิงออกไปเพราะพายลกเห็บที่เข้ามาเยือนเสมือนจะเป็นการทักทาย

06.00 น. ท้องฟ้ายังมืดมิด ทุกคนสะดุ้งตื่นขึ้นพร้อมกันอีกครั้ง มือคว้าปืนโดยอัตโนมัติ เมื่อได้ยินเสียงหนึ่ง สะเทือนเลื่อนลั่น...**ฟังดูผาดๆ ว่ามันน่าจะเป็นเสียงฟ้าคำรนมาแต่ไกลในครั้งแรก แทรกมาในทกอณของบรรยากาศแวดล้อมอันหนาวเย็นระดับจุดน้ำแข็ง...**

พอมันกระหึ่มขึ้นอีกครั้ง ทั้งคณะ ก็ดีงกายขึ้นนั่งอย่างรวดเร็วราวกับจะนัดกันไว้!

เหมือนความฝันร้ายที่กรายเข้ามาเยือนเชษฐา ไชย-ยันต์ ดาริน และคะหยิ่นอีกครั้ง สำเนียงเสียงประหลาดที่อนุชาและครูพรานหนานอิน ตลอดจนพวกลูกหาบทั้ง 10 คนไม่เคยได้ยินมาก่อนนั้น

มันเตือนความทรงจำสยองทำให้เส้นโลมาลุกชันขึ้นสำหรับกลุ่ม 4 คน ที่เคยผ่านมาก่อนแล้ว

มันเป็นเสียงต่ำสะเทือนขึ้นก่อน ลากยาว แล้วแผดเป็นเสียงแหลมสูงสะบัดขึ้นในตอนท้ายอย่างงุ่นง่าน โดยทุกโสตประสาทที่สดับฟังอยู่พร้อมกันในขณะนี้ไม่อาจเลียนเสียงหรือบรรยายได้ถูกว่า ลักษณะของเสียงมันใกล้เคียงกับเสียงอะไรประเภทไหน เหมือนๆ ซาวนด์เอ็ฟเฟ็ค ที่มนุษย์คิดประดิษฐ์ขึ้น

แล้วนำเข้าเครื่องขยายเสียงประมาณหนึ่งหมื่นวัตต์ ผ่านลำโพงยักษ์ออกมา ขนาดชะง่อนหินที่ทุกคนเข้ามาอาศัยหลบนอนอยู่ในขณะนี้สั่นไหว และเศษฝุ่นละอองผสมกับลูกเห็บที่หล่นลงมาติดค้างอยู่ ร่วงกราวลงมา

"ฮี้ยย์!...เจ้าป่าเจ้าเขา อย่าล้อเล่นนา!..."

เสียงไชยยันต์อุทานเร็วปรี๋ออกมาอย่างลืมตัว รีบผลักไรเฟิล .458 ที่ฉวยขึ้นมาด้วยความตกใจในครั้งแรกลงจากตัก เอื้อมมือไปคว้าหมับเข้าไปที่เครื่องยิงระเบิด 40 มม. แบบเอ็ม 79 เชษฐาขมวดคิ้ว เม้มริมฝีปากแน่น ตาเบิกโพลง คะหยิ่นนั้นแยกเขี้ยว หดคอลง เอามือทั้งสองอุดหูไว้เหมือนในชีวิตนี้ของมันไม่อยากจะได้ยินเสียงประเภทนี้อีก ดารินนั่งยืดกายตรงสงบนิ่ง

ข้างอนุชา หนานอินและพรานลูกหาบทั้งหลายต่างหันหน้ามองกันอย่างเลิกลั่ก

"เอ เสียงมันคล้ายๆ ฟ้าร้องนะ นายชด แต่มันดังแปลกพิลึก"

หนานอิน พึมพำขึ้นกับอนุชา

"ไม่ใช่เสียงฟ้า แต่มันเสียงนรกเสียมากกว่า ลุงอิน ฟ้าไม่ร้องดังว้าว-ฮอกก์แบบนี้หรอก"

ไชยยันต์ร้องบอกมาแทบจะลิ้นพันกัน

"พี่ใหญ่ครับ?"

เสียงต่ำของอนุชาเรียกเชษฐามา

"พี่อยู่นี่ กลาง"

“พี่ใหญ่ว่า ‘มัน’ หรือเปล่า ไอ้เจ้าของรอยเท้าที่เราไปเห็นริมหนองเมื่อหัวค่ำนี่”

“พี่คิดว่าพี่ฝันไป แต่ถ้าทุกคนได้ยินเหมือนกันหมดมันก็คงไม่ใช่ความฝันหรอกนะ...ว่ายังไงน้อย ได้ยินหรือเปล่า?”

ดาริน ยกมือทั้งสองขึ้นลูบใบหน้า ยังไม่ได้ตอบคำใด

ในขณะนั้น เชษฐาจึงถามไปทางคะหยิ่น ไอ้เจ้านั่นบอกปากคอสั่นมาว่า

“มันล่ะ! นายใหญ่ ดังอยู่ใกล้ๆ นี่เอง ไอ้ตัวฟันมากๆ ตัวใหญ่เท่าภูเขา เสียงมันดังมาจากเนินเหนือหนองน้ำโน่น...”

“ไทรันฯ...แน่หรือครับ?”

อนุชาร้องถามมาอีก หักลำกล้องเอ็ม 79 อีกกระบอกหนึ่งเพื่อตรวจดูกระสุนระเบิดที่บรรจุอยู่ก่อนแล้วเมื่อตอนหัวค่ำ พบว่าปลอกส่วนท้ายยังจมมิดอยู่ในช่องรังเพลิง พร้อมกับหักกลับเข้าที่อย่างรวดเร็ว

“ไม่มี ‘ซอรัส’ พวกไหน จะคำรามได้ดังไปกว่าไทรันฯ อีกแล้ว เท่าที่พวกพี่เคยพบมาในครั้งก่อน...”

เสียงตอนท้ายของเชษฐาถูกกลบหายไปกับเสียงคำรามกึกก้องช่วงยาว ที่ดังมาเป็นครั้งที่สาม และน่าจะจริงตามที่คะหยิ่นกำหนดทิศที่มาเอาไว้ เสียงมันดังมาจากทางด้านแอ่งหรือหนองน้ำที่ไปสำรวจดูกันเมื่อหัวค่ำนี่เอง หรือมิฉะนั้นก็อาจห่างออกไปเล็กน้อย บนฝั่งของเนินหินด้านตรงข้ามกับที่ทุกคนพักอยู่ในขณะนี้ ระยะไม่ควรจะห่างเกินกว่า 300 เมตร!

ระหว่างที่ทุกคนไหวตัวพรีบกันอีกครั้ง อาวุธและไฟฉายพร้อมในมือ ดารินยังคงนั่งเฉยอยู่ในอาการเดิม มองดูผาดๆ เหมือนอยู่ในภาวะตะลึงทำอะไรไม่ถูก...

หนานอิน กับอนุชา ขยับตัวจะลุกขึ้น แต่ฝ่ามือของดารินเหนี่ยวไหล่บุคคลทั้งสองไว้ข้างละมือ กดให้นั่งลงตามเดิม

"อย่าออกไปค่ะ พี่กลาง ลุงอิมด้วย พวกเราทั้งหมดนั่งสงบกันอยู่ในนี้แหละ"

"เสียงนันใกล้ๆ แค่นี้เองนา นายหญิง มันอาจเข้ามาถึงที่เราพักกันอยู่เดี๋ยวนี้เนื่อไหร่ก็ได้"

หนานอินกระซิบ อาการของแกดูสงบก็จริง แต่ภายในไม่สู้จะสบายใจนัก

"เรายังทำอะไรไม่ได้ทั้งนั้น ตราบใดก็ตามที่ยังมืดอยู่แบบนี้ ไฟฉายส่องสัตว์ของเราไม่มีผลอะไรหรอก สำหรับลำตัวที่ใหญ่ราวกับภูเขาและสีกลืนหินเช่นนั้น ถึงจะส่องไปพบ เราก็จะสังเกตไม่ได้ถนัด แต่ตรงข้าม ถ้ามันเห็นเราเมื่อไหร่ มันจะ

พุ่งเข้ามาหาเราได้รวดเร็วมาก เชื่อฉันเถอะ เพราะฉันเคยพบกับไอ้ตัวชนิดนี้มาแล้ว ทางที่ดีที่สุดก็คือ หลบนิ่งอยู่ที่นี่แหละรอดท่าทีการเคลื่อนไหวของมัน อย่าออกไปเป็นเป้าหมายให้มันเห็นได้”

“ระบบฆานประสาทของมันเป็นยังไงบ้าง หมายถึงการดมกลิ่น?”

อนุชาถามขึ้นลอย ๆ ไปยังบุคคลที่เคยผ่านพบมาแล้วอันหมายถึงเชษฐา ไชยยันต์และดาริน รวมทั้งคะหยิ่น

“ค่อนข้างเลว...”

เชษฐาบอกแผ่วเบา พยายามปรับสติอารมณ์ลงให้เป็นปกติ

“...จมูกมันไม่ไวเหมือนสัตว์อื่น ๆ หรอก แต่ก็ไม่ใช่ว่าจะไม่ได้กลิ่นเสียเลย ถ้าหากเหยื่ออยู่เหนือทางลม สายตาก็ไม่สู้จะดีนัก และไม่สะท้อนแสงไฟ”

“ถ้างั้นหนานอินจะออกไปตรวจทิศทางลมก่อน”

ครูพรานผู้เฒ่าบอก แล้วเรียกคะหยิ่น ส่งภาษาให้รู้เรื่องทั้งสองค่อย ๆ คลานออกไปจากใต้เพิงหิน เสียงเชษฐาเตือนตามหลังมาเบา ๆ ว่า

“อย่าใช้ไฟฉายเป็นอันขาด มันอาจมองเห็น และตามลำแสงเข้ามาก็ได้”

หนานอินรับคำ แล้วกับคะหยิ่นสองคน ก็คืบออกไปสู่บริเวณด้านนอกของเพิงพัก ซึ่งบัดนี้ ยังมีกระแสลมโชยพัดอยู่

พวกลูกหาบ ซึ่งไม่รู้อะไรมาก่อนเลย นอกจากตื่นขึ้น เพราะเสียงคำรามกึกก้องนั้น พากันซักถามมาทางฝ่ายเจ้านาย อนชานั้นก็ยังอึ้งอย่ เพราะไม่รู้จะตอบเช่นไร เชษฐาจึงกล่าวปลอบใจพวกนั้นขึ้นว่า

"ไม่มีอะไรหรอก ฟ้าร้องน่ะ เพียงแค่มันร้องแปลกออกไปเท่านั้น ใครจะนอนพักต่อไปก็นอนได้เลย เอาไว้ให้เห็นแสงตะวันเสียก่อนค่อยลุกขึ้น"

"ฟ้าร้องเร้อะครับ นายใหญ่..."

เสียงสันๆ ของนายช้วนหัวหน้าลูกหาบอุทานมาอย่างพิศวง คลางแคลง

"...พวกผมไม่เคยได้ยินฟ้าร้องดังเหมือนตัวอะไรมันคำรามแบบนี้มาก่อนเลย แล้วลุงอิน กับคะหยิ่นสองคนนั่นออกไปไหน"

คำถามอย่างฉลาดของพรานพื้นเมือง อันแท้ที่จริงก็คือบริวารที่หนองน้ำแห้งของรพินทร์เหล่านั้น ทำเอาฝ่ายนายจ้างทุกคนรู้สึกอึดอัดใจอย่างยิ่งในการที่จะตอบอะไรให้จะแจ้งออกไปได้

"พวกเราก็ยังไม่รู้แน่เหมือนกันว่า ทำไมเสียงฟ้าร้องมันจึงฟังดูแปลกประหลาดแบบนั้น แต่ไม่ว่ามันจะเป็นเสียงฟ้าเสียงฝน หรือเสียงอะไรก็ตามที พวกเราไม่กลัวไม่ใช่หรือ?"

ท่านหัวหน้าคณะ กล่าวปนหัวเราะเป็นการปลุกปลอบ

"เจ้านาย และลุงอินอยู่กันครบอย่างนี้ พวกเราไม่กลัวอะไร แต่พวกเราสงสัย"

"ดีมาก! ไม่ต้องกลัวอะไรทั้งนั้น ทุกคนที่มาด้วยกันนี่เป็น

ลูกหนองน้ำแห้งของรพินทร์ทั้งสิ้น ในป่าอาถรรพณ์ที่แวดล้อมรอบตัวเราอยู่ในขณะนี้ มันก็มีอะไรแปลกๆ ที่เราไม่เคยพบไม่เคยเห็นปรากฏอยู่เสมอแหละ และเราก็ฝ่าฟันผ่านมันมาได้กว่าครึ่งทางแล้ว...ลุงอินกับคะหยิ่นออกไปดูอะไรหน่อย ประเดี๋ยวก็กลับเข้ามา พวกเราอยู่ที่นี่แหละ”

คำตอบของเชษฐา ทำให้นายช้วน และพวกลูกหาบทั้งหมดสงบนิ่งไป แต่ไม่มีใครยอมเอนตัวลงนอนอีก นอกจากนั่งกอดปืนซุบซิบอะไรกันเองอยู่เบาๆ หัวใจของแต่ละคนเต้นระทึกอย่างไรบอกไม่ถูก

เพื่อไม่ให้พวกลูกหาบฟังได้เข้าใจ เชษฐา อนุชา ไชยยันต์ และดารินจึงกระซิบตอบโต้กันเองในภาษาอังกฤษ

“ก่อนที่พวกเราจะเข้ามาอาศัยหลบพักอยู่ใต้เพิงหินตรงนี้ แกสังเกตบ้างหรือเปล่า กลาง ว่าพอจะมีซอกโขดหินใหญ่ๆ ชนิดที่พวกเราพอจะอาศัยซุกตัวเข้าไปหลบอยู่ข้างใต้ โดยไม่ให้มันพลิกก้อนหิน ควานหาตัวพวกเราได้บ้างไหม เพราะถ้าจำเป็นเราต้องทำตัวเป็นมด หรือแมลงเล็กๆ เข้าหลบซอกหินกันก่อนละต้องใหญ่และแข็งแรงพอที่จะไม่ให้มันคุ้ยเขี่ยออก หรือผลักออกได้ด้วย”

ไชยยันต์ถามเบาๆ ไปทางอนุชา อีกฝ่ายหนึ่งเม้มปากคิดทบทวน แล้วส่ายหน้าช้าๆ

“ภูมิประเทศที่เราเดินผ่านมาแล้ว จนกระทั่งเข้ามายึดใต้เพิงที่นี่ เป็นป่าหินสลับกรวดทรายเตี้ยๆ เท่านั้น ไม่มีโขดหิน

ขนาดใหญ่ๆ พอที่จะมุดตัวเข้าไปได้เลย ป่าหินใหญ่ไปอยู่ทางด้านเหนือหนองน้ำฝั่งโน้น ที่เราได้ยินเสียงมันร้องคำรามมานั่นแหละ”

“วะ! ยุ่งละซิ ถ้ามันร้องสำแดงอำนาจของมันเฉยๆ แล้วก็ผ่านไปทางอื่นก็บุญไป แต่ถ้ามันได้กลิ่นพวกเรา แล้วบ่ายหน้ามาทางนี้ เป็นได้สนุกกันยกใหญ่ละ ยิ่งมืดๆ มองอะไรไม่เห็นแบบนี้ด้วย”

ไชยยันต์คร่างออกมา

“เข้าใจว่ามันคงไม่ได้กลิ่นเรา แต่ที่ร้องขึ้น อาจเป็นเพราะหนีพายุลูกเห็บมาจากบริเวณใดบริเวณหนึ่ง ใกล้เคียงละแวกนี้ และคงจะยึดเอาป่าหินเป็นที่กำบังตัวเหมือนเราเหมือนกัน ก็โชคดีมากที่พายุลูกเห็บ พัดเอากองไฟของเราดับหมด ถ้ายังมีแสงสว่างจากกองไฟ หรือกลิ่นควันไฟ อาจจะเป็นการเรียกให้มันเข้ามาทางด้านนี้ก็ได้”

“ทำยังไงกันดีละหว่า...ไอ้นี่มันตัวอปสรรคสำคัญ จะไม่ให้เราออกเดินทางไปได้ตลอดรอดฝั่งนัก กลาง แกไม่เคยร่วมกับพวกเราสี่คนนี่ ผจญกับไอ้ยักษ์ชนิดนี้มาก่อนแกก็เลยยังไม่รู้ฤทธิ์เดชแท้จริงของมัน ขนาดรพินทร์ กับแงซาย ยังเกือบเอาตัวไม่รอด ช้างโบราณตัวใหญ่กว่าช้างในป่านอกตั้งเกือบ 10 เท่า ถูกมันขย้ำทีเดียว แทบขาดสองท่อน มันกัดกินสัตว์มีชีวิตทุกชนิดที่ขวางหน้า ตะกละ แล้วก็เสือกกินจุอีกด้วย โหดเหี้ยมดุร้าย และมูมมามเป็นที่สุด นั่นคือสิ่งที่เราพบกันมาแล้ว แล้วไอ้เจ้าของรอยตีนที่เราพบครั้งใหม่นี่ ดันใหญ่กว่าตัวที่เราพบเสียอีก!”

ระหว่างที่ไชยยันต์บ่นอย่างวิตก ทุกคนเงียบกันไป

ขณะนั้น ฝ่ามืออบอุ่นของดาริน ก็วางลงมาบนหลังฝ่ามือที่กำลังกมคอปืน หรือเครื่องส่งระเบิด 40 มม. กระบอกนั้น

"ทำใจให้สงบไว้ก่อนเถอะ ไชยยันต์..."

หล่อนกระซิบที่ริมหูเขา พร้อมกับบีบมือแน่น

"ฉันมีความมั่นใจว่าเราจะได้ยินแต่เสียง และเห็นร่องรอยต่างๆ ของมันเท่านั้น แต่จะไม่ต้องพบเผชิญหน้า หรือต้องทำสงครามกับมันอีกเหมือนคราวก่อนหรอก เทพเจ้าฟ้าดินอาจทดสอบประสาทของเรา เป็นการลองเชิงก็ได้ ในการที่เราล่วงล้ำเข้ามาใกล้ภูเขานิลกาญจน์แล้วแบบนี้ จงเชื่อฉันเถิด ว่าเราจะไม่มีการเผชิญหน้ากับมันอย่างเด็ดขาด ขอเพียงให้ภาวนาถึงพระพุทธคุณและพระอรหันตเจ้าเข้าไว้เถิด โดยเฉพาะมหาฤาษีโกฑัญญะ"

"เธอแน่ใจถึงขนาดนั้นเชียวเร้อะ! เสียงของมันเหมือนจะมาร้องอยู่เหนือหัวเราหยกๆ อยู่นี่เองนะ"

"นั่นแหละ ฉันแน่ใจ ไม่ว่าจะได้ยินเสียงมันร้องได้เห็นร่องรอย หรือได้ยินเสียงการเคลื่อนไหวอย่างไร เราก็จะไม่ประจันหน้ากับมันอีกแล้ว"

ทั้งสามชาย พยายามจะจ้องหน้าน้องสาวคนเล็ก ผู้มีความรู้สึกในด้านแสดงออกแปลกๆ อยู่ตลอดเวลา เหมือนจะพยายามค้นหาอะไรบางอย่าง อันยังไม่อาจเข้าใจได้

"มีใครเข้าใจในสิ่งที่น้อยพูด หรือแสดงความมั่นใจอย่างยิ่งยวดของเขาในขณะนี้บ้างไหม รอยก็เห็นแล้ว เสียงของมันก็ได้ยินแล้ว อยู่ใกล้ๆ นี่เอง น้อยยังพยายามที่จะให้พวกเราเลิก

สนใจกับเจ้าตัวประหลาดชนิดนี้การพูดปลอบใจกันน่ะมันก็ดีอยู่หรอก แต่พูดแล้วทำให้พวกเราเกิดความวางใจ กลายเป็นความประมาทนี่ มันจะทำให้พวกเราพินาศกันทั้งหมด...น้อยต้องเข้าใจนะ ว่าพวกพี่และทุกคนพร้อมที่จะเผชิญหน้ากับมันเสมอ ถ้าหลีกเลี่ยงไม่ได้ ไม่มีใครพรั่นหรอก ไม่ว่ามันจะใหญ่สักขนาดไหน แต่ถ้าน้อยมัวแต่คิดในทางดีอยู่แบบนี้ มันก็ไม่ค่อยจะเข้าท่านัก”

อนุชาพูดขึ้น น้ำเสียงเคร่ง

“เอาละ พี่ใหญ่ พี่กลาง และก็ไชยยันต์ พอจะฟังในสิ่งที่น้อยจะพดต่อไปนี้ได้ไหมคะ หรือจะไม่ยอมรับฟังอะไรเลย”

“ไหนลองว่าไปซิ ถ้าน้อยมีเหตุผลอยู่ในขณะนี้”

เชษฐาพยักหน้าบอกมา

“เราจะมาทดลองกันง่าย ๆ ก่อนดีกว่าค่ะ น้อยว่านับจากนาทีนี้เป็นต้นไป จนกระทั่งถึงตะวันขึ้น เราจะไม่ได้ยินเสียงคำราม หรือเสียงของการเคลื่อนไหวใด ๆ ของมันอีกแล้ว ซึ่งถ้าเป็นเช่นนั้น ก็แปลว่าทฤษฎีที่น้อยคิดไว้ถูกต้อง และอื่น ๆ ก็ควรจะต้องถูกต้องตามที่น้อยพูดอีกด้วย”

“น้อยยิ่งพูด พวกพี่ก็ยิ่งงงหนักขึ้นไปอีก”

พี่ชายใหญ่ของคณะบอกมาต่ำ ๆ

“เถอะค่ะ เราอย่าเพิ่งพูดอะไรกันในตอนนี้ก่อนเลย รอฟังไปดีกว่า ว่าจะมีเสียงคำราม หรือเสียงของการเคลื่อนไหวตัวใด ๆ ของมันเกิดขึ้นอีกหรือไม่อย่างไร เพราะน้อยก็อยากจะทราบเหมือนกัน แล้วถ้ามันได้เป็นไปอย่างที่น้อยว่านี้ น้อยจะอธิบายให้พวกพี่ ๆ ทุกคนทราบว่า อะไรเป็นเหตุผล และอะไรคือทฤษฎีที่น้อยว่า”

“เธอว่ามันจะไม่ทำเสียงให้ปรากฏขึ้นอีก?”

ไชยยันต์ย้ำคำมาอย่างฉงน

“ฉันกำลังภาวนา ขออย่าให้เราได้ยินเสียงมันอีกเลย อย่างน้อยก็ก่อนจะเห็นแสงตะวันของเช้าวันนี้”

“ถ้าเธอบอกว่าเธอเสกคาถาไล่มันละก็เลิกพูดกันที เธอเพ้อเจ้อใหญ่แล้ว”

เพื่อนชายว่าอย่างไม่ศรัทธา

“ฉันไม่มีคาถาอาคมวิเศษอะไร ที่จะไปสงบเจ้าไทรันฯตัวนั้นได้หรอก แต่ฉันมั่นใจในทฤษฎีอะไรอย่างหนึ่ง ซึ่งจะอธิบายภายหลัง ทว่ามันก็ขึ้นอยู่กับโชคหรือเคราะห์ของเราด้วย เพราะฉะนั้นฉันจึงต้องภาวนา ขอให้ทฤษฎีนั้นเป็นความจริงขึ้นมา ทฤษฎีนี้ ฉันก็ไม่ได้คิดตั้งขึ้นมาเอง ฉันได้รับความรู้มาจากเมย์เมียของเธอนั่นแหละ เมย์เป็นคนบอกให้ฉันฟัง ภายหลังจากที่เรามาถกเถียงสนทนาหารือกัน เมื่อเราออกพ้นเหตุการณ์มาแล้ว ฉันคิดว่าเมย์ให้ข้อคิดที่ถูกต้องแก่ฉันมากที่สุด เพียงแต่เขาพูดกับฉันเพียงคนเดียวเท่านั้น ไม่ได้พูดให้คนอื่นฟัง”

“เมย์บอกอะไรเธอ น้อย?”

ไชยยันต์หูผึ่ง ถามมาเร็วปรื๋อ

“ประเดี๋ยวฉันถึงจะบอก ว่าเมย์ได้ให้ทฤษฎีอะไรแก่ฉันไว้เพื่อให้วิเคราะห์ ในสิ่งที่เราได้ผ่านพบมาแล้วในการเดินทางครั้งก่อน ซึ่งสิ่งแปลกๆ ประหลาดๆ เหล่านั้นเราจะไม่สามารถนำเอาไปเล่าให้ใครฟังได้ นอกจากพวกเราที่รู้เห็นกันเองเท่านั้น สงบใจรอผลพิสูจน์ขั้นแรกนี่เสียก่อน คือเรากำลังสดับตรับฟังเสียงของเจ้าไทรันฯตัวนั้นว่ามันจะปรากฏมาให้เราได้ยินอีกหรือ

ไม่ อย่างไร ตอนนี้ขอความกรุณาเงียบ ใครอย่าได้ซักถามฉันอีก เราคอยฟังไปก็แล้วกัน”

ทุกคนยังอยู่ในสภาพมึนงง ไม่เข้าใจคำพูดของดาริน แต่ทั้งหมดก็เงียบสงบกันไป ได้แต่เงี่ยหูคอยสดับสรรพสำเนียงทุกชนิดที่จะเกิดขึ้น ในเวลาเดียวกันก็รอคอยการกลับเข้ามารายงานถึงสภาพทิศทางลมของหนานอินและคะหยิ่น ที่ชวนกันเร้นกายฝ่าความมืดหายออกไป

เวลาผ่านไปด้วยความอึดอัดกระสับกระส่ายของทุก-คนท่ามกลางความเงียบสงบของภูมิประเทศที่แวดล้อมอยู่ และต่อมา แสงสว่างราง ๆ ก็ปรากฏขึ้นบนท้องฟ้า

เป็นจริงตามที่ดาริน วราฤทธิ์ บอกไว้ทุกอย่าง เสียงของเจ้ายักษ์ไทรันฯไม่ได้ปรากฏขึ้นอีกเลย ภายหลังเมื่อมันได้คำรนกึกก้องสะท้านสะเทือนขึ้นติดต่อกันในช่วง 3 ครั้ง จนทำให้ทุกคนต้องผุดลุกขึ้นมานั่งระวังเตรียมพร้อมอยู่ในขณะนี้ ไม่มีแม้แต่เสียงของการเคลื่อนไหวใด ๆ ทั้งสิ้น

ทุกสิ่งทุกอย่างตกอยู่ ในดุษณีภาพ

ทั้งหมดเริ่มจะมองเห็นใบหน้าราง ๆ ในแสงแรกของอุษา-สาง ดารินยิ้มให้แก่ทุกคน ประสานมือเข้าหากันแล้วเหยียดออกไปดัดแขน อย่างเมื่อยขบ ดวงตาของหล่อนดูจะมีประกายแห่งความลึกลับบางอย่าง ที่เชษฐา ไชยยันต์ และอนุชาไม่อาจค้นพบได้ ขณะนั้นเอง ครูพรานหนานอินและคะหยิ่นที่พากันหายเงียบออกไปนาน ก็ย่องกลับเข้ามา

“เราอยู่เหนือลมมันแน่นอนแล้ว เจ้านาย ตอนนี้เข้าใจว่า มันคงหลบอยู่ในป่าหินฝั่งขะโน้น หลบนิ่งอยู่เฉยๆ ไม่ได้ยินเสียงอะไรเลย มันคงดักเอาเราแน่”

เสียงหนานอินรายงานอย่างร้อนใจ

“ไม่หรอก ลุงอิน ไม่มีมันอยู่ในละแวกใกล้เคียงพวกเราในขณะนี้อีกแล้ว แม้ว่าตอนที่มันคำรามจะดูเหมือนกับว่ามันอยู่ใกล้ๆ เราก็ตาม”

พวกพี่ๆ ร้อง “เอ๊ะ” ส่วนหนานอินและคะหยิ่นที่กลับมาถึงด้วยใบหน้าเซียวซีด มองหน้ากันเองเลิกลั่ก

“มันยังไม่ได้ไปไหนนา นายหญิง ถ้ามันไป เราก็จะต้องได้ยินเสียงแน่นอน”

ดารินพยักหน้า รับว่า

“ใช่ ถ้ามันไป โดยที่มันยังอยู่ฝั่งขะโน้น ตามที่เราได้ยินเสียงแต่แรก เราก็จะได้ยินเสียงการเคลื่อนตัวของมันอย่างแน่นอน แต่วิธีมาและวิธีไปของมันคนละอย่างกัน เราจึงไม่ได้ยินเสียงอะไรอีก...”

แล้วหล่อนก็หันมาทางกลุ่มของพี่ๆที่จ้องตาเขม็งอยู่อย่างสุดที่จะพิศวง กล่าวต่อมาว่า

“...ถูกต้องตามที่น้อยพูดใช่ไหมคะ ว่าเราจะไม่ได้ยินเสียงอะไรจากมันอีกจนสว่าง”

ทั้งสามชายอึ้ง ไชยยันต์กับอนุชาสะบัดหน้าอย่างมึนงงไม่อาจเข้าใจอะไรในความหมายของหล่อนได้เลย ส่วนเชษฐาพยักหน้ามาพร้อมกับว่า

“เอาละ เป็นอันว่าเราไม่ได้ยินเสียงอะไรจากมันอีกเลย

จนกระทั่งสว่าง ครานี้ถึงเวลาหรือยังที่น้อยจะอธิบายเหตุผลหรือทฤษฎีอะไรของน้อย ที่อ้างว่าได้รับรู้มาจากเมย์ พี่ก็งงเต็มทีเหมือนกัน”

ด้วยอาการอันเต็มไปด้วยความมั่นใจ ผสมไปกับความพึงพอใจอย่างลึกลับ ดารินสั่งให้หนานอินและคะหยิ่นปฏิบัติหน้าที่เตรียมหาอาหารเช้าตามปกติ อันเป็นกิจวัตร และบอกนายช้วนให้ตระเตรียมเก็บของเพื่อรอการออกเดินทางต่อ ทั้งสามชายเฝ้าจับตา มองหล่อนอย่างพินิจด้วยความประหลาดใจเงียบ ๆ ชั่วครู่ใหญ่ น้องสาวคนเล็กของคณะจึงกลับเข้ามานั่งรวมกลุ่ม

แล้วหล่อนก็เริ่มขึ้นเบา ๆ ด้วยน้ำเสียงปกติ แต่หนักแน่นจริงจัง

“พี่ ๆ ทั้งสามคน เคยได้ยินคำนี้มาก่อนบ้างไหมคะ... **ปรากฏการณ์ซ้อนเหลื่อมของกาลเวลา!”**

“อะไรนะ?”

ทั้งสามคน ถามมาด้วยเสียงตวัดสูง เอียงหน้าเข้ามาใกล้

“การซ้อนเหลื่อมของเวลาค่ะ เคยได้ยิน ได้ฟังมาก่อนบ้างไหม?”

“การซ้อนเหลื่อมของเวลา”

เชษฐาทวนคำช้า ๆ อย่างงุนงง ในขณะที่อนุชาและไชยยันต์หันหน้ามองกันเองไปมา

“ไม่เคยได้ยิน! และไม่เข้าใจความหมายด้วยว่ามันคืออะไร เป็นยังไง?”

อนุชาบอก เค้าหน้าแสดงถึงความไม่เข้าใจอะไรทั้งสิ้น แล้วหันไปถามไชยยันต์ว่า

"...แกเข้าใจที่น้อยพดนี่บ้างไหม ฉันงงไปหมดแล้ว"

"ฉันก็ไม่รู้เรื่องเหมือนกัน"

ไชยยันต์สั่นหน้าอยู่ไปมา แล้วเอามือตบขมับตัวเอง ทุกคนของฝ่ายพี่ชายจ้องเขม็งมาที่น้องสาวคนเล็กของคณะเป็นตาเดียว

"น้อยเอง ก่อนหน้าที่เมย์จะอธิบายให้ฟังในเรื่องนี้ ก็ไม่เคยได้ยิน ไม่เคยทราบมาก่อนเหมือนกัน แต่ภายหลังจากนำมาทบทวนใคร่ครวญดูแล้ว ก็เห็นว่าทฤษฎีนี้จะเป็นไปได้มากที่สุด จากอดีตที่เราผ่านผจญกันมาแล้ว และจากเหตุการณ์ที่เราเพิ่งจะผ่านมาเมื่อหยก ๆ นี่เอง เกี่ยวกับการปรากฏตัว หรือร่องรอยของเจ้ายักษ์ไทรันฯ ตัวนั้น ในกรณีที่บทเราจะได้วี่แววของมัน ก็เหมือนกับว่ามันได้มาอยู่ใกล้ ๆ เรานี่เอง แต่บทที่เราจะไม่พบเห็นตัวมัน ก็เหมือนกับว่าสิ่งที่เราได้ร่องรอยนั้น เป็นเพียงแค่ความฝันเท่านั้น"

หล่อนเว้นระยะไปนิดหนึ่ง ชะโงกไปดึงกระติกบรั่นดีจากตักของพี่ชายกลางมารินใส่ฝา แล้วยกขึ้นจิบ เชษฐา ไชยยันต์ และอนุชา คงจ้องจับอยู่ที่หล่อนเป็นตาเดียวแทบไม่กะพริบ

"อธิบายให้ชัดเจนกว่านี้หน่อยซิ น้อย"

ในที่สุด ท่ามกลางความเงียบงันกันไปชั่วขณะ เชษฐาก็กล่าวเตือนขึ้น

"ฟังให้ดีนะคะในสิ่งที่น้อยจะพูดต่อไปนี้ มันไม่ยากเกินไปกว่าที่คนระดับเราจะเข้าใจได้หรอก...น้อยจะทบทวนไปถึง

อดีตที่ผ่านมาของการเดินทางของพวกเราในครั้งนั้น ซึ่งพี่ใหญ่ ไชยยันต์ และคะหยิ่น ที่มาด้วยกันคราวนี้ก็ล้วนพบเห็นผ่านผจญมาด้วยกันทั้งสิ้น ทุกคนอธิบายได้ไหมคะว่า รพินทร์นำเราเดินทางคืบหน้าไปเรื่อยๆ คืบหน้าเข้าไปจนกระทั่งถึงป่าในยุคโลกล้านปี ไม่เพียงแต่สภาพของป่าเท่านั้น แม้แต่สรรพสัตว์ทุกชนิดที่เราต้องผจญกับมัน ก็ล้วนเป็นสัตว์ดึกดำบรรพ์สูญพันธุ์สิ้นไปจากโลกนี้แล้วทั้งสิ้น แต่เราก็ต้องไปพบกับมัน ต้องรบราต่อสู้ฝ่าฟันกับพวกมันแต่ละชนิด ซึ่งรู้กันเองเฉพาะพวกเราเท่านั้น ไม่อาจนำมาบอกเล่าให้ใครฟังเพื่อให้เขาเชื่อตามเราได้เลย สิ่งเหล่านั้นน่ะ มันเกิดขึ้นได้อย่างไร? และมันคืออะไร?”

ทั้งสามพากันขมวดคิ้ว อึ้งไปอีกขณะ ไชยยันต์ซอยเปลือกตาถี่ๆ อนุชาเอามือลูบปลายคางสากไปด้วยเครา อันยังไม่ได้โกน จ้องไปที่น้องสาวเหมือนจะค้นลึก ส่วนเชษฐาอยู่ในอาการสงบที่สุด สมองของเขาเริ่มทำงานหนักเพื่อจะติดตามความนึกคิดภายในขณะนี้ของดารินให้ทัน แล้วก็บอกต่ำๆ ว่า

“ถ้าจะถามว่ามันเกิดขึ้นได้อย่างไร และมันคืออะไร พี่ก็ยังวิเคราะห์ไม่ถูกหรอก แต่ถ้าจะถามถึงความรู้สึก นับจากเวลานั้น ซึ่งไม่มีวันลืมเลือนไปได้เลย มาจนกระทั่งบัดนี้พี่ก็คิดแต่เพียงว่า รพินทร์ นำเราผ่านเข้าไปในแดนสนธยา ซึ่งไม่ปรากฏอยู่ในภูมิศาสตร์โลก และเมื่อมันเป็นแดนสนธยา อะไรต่ออะไรมันก็ล้วนเกิดขึ้นได้ทั้งสิ้นโดยที่เราไม่อาจค้นหาเหตุและผลออกมาได้”

แบบเทียบ
WBSWS:0U
ตัวอย่าง

ดารินยิ้มออกมานิดหนึ่ง จิบบรั่นดีจากฝากระติกอีกครั้ง

“แล้วไม่แปลกใจบ้างหรือคะ ในเมื่อพี่กลางกับลงอิน ก็ผ่านมาในเส้นทางเดียวกันกับเราชนิดที่พบร่องรอยหลักฐานการเดินล่วงหน้าไปก่อนอยู่เป็นระยะ ทำไมพี่กลางกับลุงอินจึงไม่พบกับสัตว์ดึกดำบรรพ์ขนาดใหญ่โตมโหฬารนานาชนิด อย่างที่เราพบกันมาแล้ว...”

พลางหล่อนก็หันมาทางพี่ชายคนกลาง หรืออดีตพรานชัด ถามต่อมาว่า

“...ใช่ไหมคะ พี่กลางกับลุงอินปฏิเสธในสิ่งที่เกิดขึ้นกับฝ่ายพวกเราทั้งหมด ยืนยันว่าไม่ได้พบไทรันโนซอรัส ไม่พบแทร็คโคด่อน เทอโรแด็กฯ ไดโนเทเรี่ยมไทรเซราท้อป ซึ่งมันแทบจะทำให้พวกเราเอาชีวิตไม่รอดมาแล้วในครั้งนั้น อย่างมากที่สุด ทั้งสองคนก็พบแต่เพียงเสือเขี้ยวดาบ และได้ยิงเอาเนื้อกินเป็นอาหารตอนอดอยากยากแค้นแสนสาหัสเท่านั้น ดังเช่นที่เราตามไปพบร่องรอยปรากฏไว้เป็นหลักฐาน”

อนุชา วราฤทธิ์ ก้มศีรษะลงรับคำ

“ถูกต้อง พี่กับลุงอินไม่พบอย่างที่ฝ่ายของน้อย พี่ใหญ่และไชยยันต์พบ ซึ่งเมื่อนำมาเล่าให้ฟังแล้ว พี่ก็แทบไม่อยากจะเชื่อ แต่เห็นทุกคนยืนยันกันเป็นเสียงเดียว”

“ฝ่ายของพีกลางไม่พบ แต่ฝ่ายของพวกเราพบ บนเส้น-ทางเดียวกันนี่แหละ ทุกคนตอบได้ไหมคะว่า ทำไม?”

หล่อนถามไปยังบุคคลทั้งสามเหมือนจะให้พยายามคิดคำตอบ แต่ไม่มีใครสามารถให้เหตุผลกับหล่อนได้

แบบเทียน
WBSWS:OU
บรรณาพิพัฒน์

“ถ้าเธอคิดว่าเธอจะตอบได้ดีที่สุด โดยวางรากฐานที่พวกเราพอจะรับฟังได้ ก็ลองอธิบายซิ”

“ก็ทฤษฎีแห่งปรากฏการณ์ซ้อนเหลื่อมของกาลเวลาน่ะซิคะ เมื่อครู่นี้ พี่ใหญ่บอกว่ารพินทร์นำเราเดินเข้าไปสู่ดินแดนสนธยา ที่ไม่เคยปรากฏอยู่ในโลกภูมิศาสตร์ แต่น้อยขอบอกว่าดินแดนที่รพินทร์นำเดินเข้าไปนั้น มันเป็นดินแดนจริงที่เคยปรากฏมีอยู่ในโลกแห่งภูมิศาสตร์ของเรานี่แหละ เว้นไว้แต่ว่า... ฟังให้ดีนะคะ... **เว้นไว้แต่ว่า มันเป็นภูมิศาสตร์ของโลกเมื่อยุคหลาย ๆ ร้อยล้านปีที่ล่วงมาแล้วนั้นเอง!”**

ไชยยันต์ และอนุชาอุทานอะไรออกมาคำหนึ่งอย่างตกใจเชษฐาขมวดคิ้วจนเกือบชนกัน

“พี่ยังไม่เข้าใจอยู่ดีนั่นแหละน้อย...อธิบายให้กระจ่างกว่านี้หน่อยซิ มันหมายถึงยังไง”

“พี่ใหญ่ยอมรับไหมคะ ว่าเมื่อ 2-3 ร้อยล้านปีที่แล้วมานี้เคยมีสัตว์ดึกดำบรรพ์ประเภทนี้ท่องเที่ยวหากินอยู่บนพื้นพิภพโลกนี้”

“ใช่! ถูกต้อง ยอมรับ แล้วยังไง?”

“ถ้าจะมีอะไรสักอย่างหนึ่ง มาหมุนกาลเวลาปัจจุบันให้ย้อนกลับไป แบบเดียวกับเรารีวายด์ภาพจากม้วนของภาพยนตร์หรือม้วนของเทปบันทึกภาพ โดยหมุนย้อนกลับไปในถึงกาลเวลาเดียวกันนั้น คือประมาณ 2-3 ร้อยล้านปี พี่ใหญ่ยอมรับไหมคะว่า ภูมิประเทศของโลกในยุคนั้นก็ดี สัตว์ต่าง ๆ ในยุคนั้นก็ดี มันก็จะต้องเดินกันอยู่เพ่นพ่าน นี่เป็นกฎธรรมดาของวิชาฟิสิกส์อยู่แล้ว”

แบบเรียน
WBSWS:OU
บริการโพรง

“ก็...”

เชษฐาลังเล ครางอือม๊ในลำคอ แล้วพยักหน้าช้าๆ ยอมรับว่า

“...ถูกต้องตามที่น้อยบอก ถ้าเราสามารถหมุนกาลเวลาให้ย้อนหลังได้ แต่ใครเป็นคนหมุนเวลาย้อนหลังล่ะ? แล้วมันเกิดขึ้นได้อย่างไร?”

“เดี๋ยวน้อยจะอธิบายถึงคำถามประโยคหลังของพี่ใหญ่... แต่เดี๋ยวนี้ จะขอซักซ้อมความเข้าใจที่ถูกต้องเสียก่อน เพื่อตัดประเด็นที่มันซับซ้อนและสับสนออกไป ให้เหลือเฉพาะจุดที่เราจะก้าวเข้าไปสู่ข้อสรุปตามลำดับขั้นตอนเพื่อจะได้เข้าใจกันอย่างถ่องแท้ถี่ถ้วน...เอาละค่ะ เรามาย้อนพูดกันถึงกาลเวลาก่อนกาลเวลาที่เราเรียกว่า วันนี้ เดี๋ยวนี้ ชั่วโมงนี้ หรือ ณ บัดนี้ กับเมื่อวาน เมื่อปีที่แล้ว เมื่อร้อยปีที่แล้ว หรืออีกร้อยปีข้างหน้า อีกล้านปีข้างหน้านั้นเป็นกาลเวลาที่มนุษย์เรากำหนดขึ้นมาเองใช่ไหมคะ เพื่อให้เข้าใจถึงเวลาต่างๆ”

“แล้วยังไง?”

อนุชาพยักหน้าเตือนมาอีก

“เวลา ที่มนุษย์เรากำหนดขึ้น เป็นสิ่งประดิษฐ์อย่างหนึ่ง ที่มนุษย์ตั้งขึ้นมาเพื่อใช้สำหรับนับ หรือวัดเวลาบนโลก แต่ถ้าเราพ้นจากโลกนี้ออกไป เราก็คงไม่สามารถนับเวลาตามกฎเกณฑ์เดิมของเราได้ เราอาจพบกับเวลาที่แท้จริงที่เรียกกันว่า ‘คอสมิค ไทม์’ หรือ เวลาแห่งเอกภพ ‘ยูนิเวอร์ แซล ไทม์’ อันเป็นธรรมชาติของเวลาที่เราจะต้องศึกษาอีกมากมายนัก โดยกฎเกณฑ์ของวิชาฟิสิกส์ชั้นสูงชนิดนี้แหละที่ทำให้เกิดสภาพหรือ

ปรากฏการณ์ซ้อนเหลื่อมแห่งเวลาเกิดขึ้น อดีตที่ผ่านมาแล้ว ไม่ว่าจะนานสักเพียงไหน ถ้าบังเอิญเข้ามาประจวบเหมาะกัน เข้าพอดี มันก็สามารถจะพ่งเข้ามาหาปัจจบันกาลได้เหมือนกัน แบบแทรกเข้ามาชั่วขณะ ในทำนองเดียวกัน อนาคตที่ยังมาไม่ถึง ก็อาจมีเสี้ยวส่วนหนึ่งของมันโฉบผ่านมาให้ได้พบเห็นในปัจจุบันได้เช่นกัน เหมือนการตัดต่อภาพยนตร์ผิดขั้นตอน เพียงแต่ว่ามันจะไม่เกิดขึ้นได้ง่ายๆ หรือบ่อยครั้งนักเท่านั้น น้อยขอย้ำว่า อดีตนั้น บางขณะมันโผล่พรวดพราดเข้ามาสู่ปัจจุบัน เพราะเกิดการซ้อนเหลื่อมแห่งเวลาดังกล่าว และสาเหตุนแหละที่เราไปพบเข้ากับเจ้าสัตว์ประเภทไดโนฯ ซึ่งเคยมีชีวิตอยู่เมื่ออดีตกาลเหล่านั้นเข้า เพราะเวลาแห่งจักรวาลมันดึงเอาเราเข้าไปสู่อดีต ส่งตัวเราเข้าไปสู่อดีตกาลไกลลิบลับนั้น ทำให้เราต้องไปพบเผชิญหน้ากับมันเข้า จริงอยู่มันเป็นสิ่งลี้ลับที่สุด แต่มันก็วางรากฐานอยู่บนสิ่งที่มนุษย์เราเคยประสบกันมาแล้ว และได้เคยมีเรื่องราวบันทึกไว้เป็นหลักฐานในหลายต่อหลายกรณีเกี่ยวกับทฤษฎีการซ้อนเหลื่อมแห่งเวลา ดังกล่าวนี้ ซึ่งยังไม่สามารถพิสูจน์ได้ว่า อะไรเป็นตัวต้นเหตุ ทำให้เกิดการซ้อนเหลื่อมเวลาขึ้นมาได้ บางทีอาจเป็นปรากฏการณ์ทางธรรมชาติของจักรวาลก็ได้...พอจะมองเห็นอะไรขึ้นบ้างหรือยังคะ เท่าที่น้อยอธิบายมาให้ฟังนี้ และนี่เป็นคำตอบที่สมบูรณ์ในคำถามของพี่ใหญ่เมื่อครู่นี้”

ไชยยันต์เป่าลมออกจากปาก ตาเหล่ เอามือตบขมับ

แรงๆ อยู่หลายครั้ง อนุชากรอกบรั่นดีเข้าปากทั้งกระติก ส่วน

เชษฐา เม้มริมฝีปากเกือบเป็นเส้นตรง เขากล่าวขึ้นอย่างรอบคอบระมัดระวังว่า

“น้อยหมายถึงว่า สิ่งที่เราได้ผ่านพบมาแล้วนั้น เป็นสิ่งที่เวลาเกิดการซ้อนเหลื่อมขึ้น ดึงเอาตัวเราหรือหมุนเอาเหตุการณ์ในอดีต ให้มาบรรจบกันพอดีเฉพาะชั่วขณะหนึ่ง จึงทำให้เราได้ผ่านผจญพบกับไอ้สัตว์โลกล้านปีประเภทไดโนฯ พวกนั้นใช่ไหม ต้องการจะให้เข้าใจเช่นนี้ ถูกต้อง?”

“ค่ะ น้อยหมายความตามที่อธิบายไปแล้วนั่นแหละ”

“แล้วทฤษฎีการซ้อนเหลื่อมเวลาอย่างมหัศจรรย์ชนิดนี้ เธอก็บอกว่า เมย์เมียฉันเป็นคนอธิบายให้เธอฟังงั้นหรือ?”

ไชยยันต์ถามเกือบจะเป็นเสียงกระซิบ สีหน้าปั้นยาก

“ก็ใช่ ฉันได้ความคิดนี้มาจากเมย์ หรือมาเรีย ฮอฟมันเมียของเธอนั่นแหละ แต่ฉันก็ไม่เคยได้นำเรื่องนี้มาพูดกับพวกเราเลย และไม่คิดว่าจะเอ่ยถึงมันอีกเลย ถ้าไม่ใช่เพราะพวกเราทั้งหมดกำลังจะเข้ามาสู่ภาวะของปรากฏการณ์ซ้อนเหลื่อมแห่งเวลาเข้าอีก”

“แล้วทีตอนพี่กับลุงอินเดินทางไปทำไมจึงไม่พบกับสิ่งเหล่านั้นล่ะ เอาละ คราวนี้พี่ถามมั่ง”

อนุชากล่าวมาอย่างสุดฉงน

“คำตอบนี้ง่ายเหลือเกินค่ะ คือระหว่างที่พี่กลางกับลุงอินเดินทางไปนั้น มันไม่เกิดปรากฏการณ์ชนิดนี้ขึ้น พี่กลางจึงไม่พบ แต่มันเกิดขึ้นกับฝ่ายเราที่เป็นฝ่ายออกติดตาม”

“ถ้างั้น ไอ้ยักษ์ไทรันฯ ที่มาคำรามให้เราได้ยินอยู่เมื่อหัวรุ่งนี่...”

ไชยยันต์ชี้ไปทางด้านป่าหิน ฝั่งตรงข้าม

ดารินพยักหน้า

“ถูกต้อง มันเกิดเหตุการณ์ซ้อนเหลื่อมเวลาขึ้นอีก ทำให้มันมีตัวตนจริง ส่งเสียงคำรามมาให้เราได้ยินจริง แต่เมื่อเวลากลับคืนมาสู่ปกติ หรือหมดภาวะซ้อนเหลื่อมแล้ว อดีตก็คืออดีต และปัจจุบันก็คือปัจจุบัน เช้านี้เราจะต้องออกเดินทางกันแล้ว และเชื่อว่าคงจะต้องตัดไปในป่าหินที่เราได้ยินเสียงมันคำรามมานั่นแหละ แล้วเราจะมาดูกันซิว่า ได้เห็นร่องรอยอะไรของมันหรือไม่ ฉันกล้ารับรองได้อีกว่า เราจะไม่ได้เห็นวี่แววร่องรอยอะไรของมันเลย เพราะมันเคยเดิน เคยร้องคำรามอยู่ตรงบริเวณนี้ เมื่อหลายร้อยล้านปีมาแล้ว!”

“พุทธังสะระณัง คัจฉามิ!...”

ไชยยันต์ครางออกมาจากลำคอ เอามือโปะลงไปกลางศีรษะของตนเอง

“...ถ้าทฤษฎีที่ว่านี้มีจริง ก็ขอภาวนาอย่าให้เกิดการซ้อนเหลื่อมเวลาในเส้นทางที่เราจะเดินไปข้างหน้านี้อีกเลย เจ้า-ประคู้น...แต่ถึงอย่างไร ฟังแล้วก็ยังเข้าใจได้ยากอยู่นั่นเอง โว้ย! ปวดกะโหลก”

ดารินจุดบุหรี่อัดควันลึก แล้วเอื้อมมือไปแตะที่หัวเข่าของพี่ชายใหญ่

“พี่กลาง และไชยยันต์ คงจะเห็นว่าน้อยพูดอะไรเหลวไหลที่สุด สำหรับพี่ใหญ่คิดยังไงในขณะนี้คะ?”

อดีตท่านทูตทหารบก ผู้เพียบพร้อมไปด้วยความคิดอันสุขุมคัมภีรภาพ พยักหน้าลงเนิบ ๆ

“มันอาจฟังยาก แต่ก็ไม่ยากเกินกว่าที่จะเข้าใจหรอกนะสำหรับสิ่งที่น้อยอธิบายมา พี่เข้าใจว่าน้อยจะพยายามให้พวกเรารับรู้ในปรากฏการณ์พิสดารชนิดนี้อย่างไรบ้าง มันหมายถึงว่าเมื่อพวกเราย่างเหยียบเข้ามาดินแดนนี้ การซ้อนเหลื่อมของเวลาก็อาจเกิดขึ้นได้ ทำให้เราต้องพบกับสิ่งที่เราไม่คาดฝันเหมือนตกอยู่ในห้วงฝันร้ายเป็นระยะ ๆ ไป อย่างนั้นใช่ไหม?”

“ค่ะ น้อยต้องการให้พวกพี่ ๆ ทุกคนรับทราบข้อนี้ไว้และความหวังของเราก็คือ ภาวนาอย่าให้การซ้อนเหลื่อมเวลานำเราไปสู่จุดอันตรายเข้าก็แล้วกัน เหตุการณ์เช่นนี้ ขออย่าให้เกิดขึ้นกับเราบ่อยครั้ง ขอให้เราผ่านไปได้โดยสวัสดิภาพ และขณะนี้ก็ไม่มีอะไรที่เราจะต้องวิตกว่ามันอยู่ใกล้ หรืออยู่ไกลจากละแวกที่เรามีชีวิตกันอยู่ในปัจจุบันนี้ พอเหตุการณ์เฉพาะหน้ามันผ่านไปแล้ว ทุกสิ่งทุกอย่างก็เป็นเพียงแค่ความฝันร้ายของเราเท่านั้น ไม่ต้องกลัวว่ามันจะไปดักรอคอยเล่นงานเราอยู่อีก เพราะไม่มีมันอยู่ในโลกขณะนี้ ขอเพียงอย่างเดียวคือ อย่าให้กาลเวลาซ้อนเหลื่อมเข้าเท่านั้น”

“เป็นยังไง พอรับได้มั่งไหม ทฤษฎีข้อนี้”

เชษฐาหันไปถามยิ้ม ๆ กับอนุชาและไชยยันต์

“ไม่มี ‘คิวอีดี’ ในเรื่องนี้ บอกแล้วว่าเป็นเรื่องฟังยากปวดกะโหลกที่สุด”

ไชยยันต์ว่า ดารินถามย้อนมาทันทีว่า

“แล้วเหตุการณ์ที่เธอผจญกับไทรันโนซอรัสมาแล้วนั่นล่ะ

เป็นเรื่องที่ฟังยากไหม หรือว่ามันเป็นเรื่องจริงที่เธอสามารถอธิบายได้ว่าทำไม ไทรันฯ จึงมาไล่ตะครุบตัวเธออยู่ในตอนนั้น”

คำถามของหล่อน ทำให้เพื่อนชายงันอึ้งไปอีก

“เมื่อวานนี้ เราพบรอยเท้าของมันจะจะกับลูกนัยน์ตาของเราทีเดียวนะ ตรงริมหนองน้ำ ทางด้านป่าหินฝั่งโน้น ร่องรอยบ่งชัดว่าเดินผ่านประทับรอยไว้เมื่อไม่เกิน 2-3 วันมานี่เอง”

อนุชาพูดแผ่วต่ำ เคร่งขรึม ดารินหรี่ตาลง เพราะหล่อนก็เห็นมาเช่นกัน

“ค่ะ เราเห็น ในขณะที่เราไปดกัน แต่สำหรับเช้าวันนี้ก่อนเดินทางขึ้นป่าหิน เราจะผ่านทางด้านนั้น และตรวจกันดูอีกครั้งว่ารอยของมันยังปรากฏอยู่อย่างที่เราเห็นเมื่อเย็นวานนี้ไหม ประเดี๋ยวก็รู้ค่ะ...อ้อ! โน่นลุงอินเดินมาแล้ว คงจะมาตามพวกเราให้ไปทานอาหาร เรื่องนี้ระงับไว้ก่อนนะคะ อย่าเพิ่งพูดอะไรกับแกหรือพวกเราคนใดจะดีกว่า เพราะอธิบายอย่างไรพวกเขาก็ไม่มีวันที่จะเข้าใจได้หรอก”

ฝ่ายนายจ้างทุกคน ยุติการหารือระหว่างกันเองลง

เพียงแค่นั้นอาหารมื้อเช้าต่างรับประทานกันอย่างรวดเร็วแข่งกับเวลา พอทุกสิ่งทุกอย่างเรียบร้อย ต่างก็พร้อมที่จะออกเดินคืบหน้าต่อไปได้

เช้านี้ คะหยิ่นมีอาการแสดงให้เห็นว่าเกิดความร้อนรุ่มกระสับกระส่ายอย่างเด่นชัด หรือแม้แต่ครูพรานหนานอินเองก็ตาม ท่าทางแกไม่สะดวกปลอดโปร่งใจนัก แม้ตัวแกเองจะ

ไม่เคยประสบพบพานกับเจ้าสัตว์ใหญ่ดุร้ายชนิดนั้นมาก่อนก็ตาม แต่จากรอยเท้าที่ไปเห็นไว้ริมบึงเมื่อวาน กับเสียงร้องคำรามของมันเมื่อใกล้รุ่ง ทำให้พรานผู้เฒ่ารู้สึกอึดอัดอย่างไรบอกไม่ถูก ส่วนพวกลูกหาบทั้งหลายยังเป็นปกติกันดีอยู่ เนื่องจากไม่ระแคะระคายข้อเท็จจริงอะไรทั้งสิ้น

ระหว่างทุกคนตรวจดูความเรียบร้อยก่อนเคลื่อนย้าย ดารินพยักหน้าเรียกทั้งหนานอิน และคะหยิ่นเข้ามาพบเพียงสองคน ห่างพ้นจากบุคคลอื่นๆ พร้อมกับยิ้มให้

“เป็นยังไง?”

หล่อนทักทายด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนปรานีแก่บุคคลทั้งสอง

“...ฉันสังเกตดู ทั้งลุงอินและคะหยิ่นจะไม่สบายใจอยู่มากทีเดียว”

“ไม่เป็นไรนายหญิง อะไรมันจะเกิดมันก็ต้องเกิด หนาน-อินพร้อมเสมอ แต่เป็นห่วงไอ้พวกแบกหามของพวกนี้ เฉพาะตัวหนานอินเองถึงยังไงก็เอาตัวรอดได้ หนานอินไม่ต้องการให้พวกเราคนไหนที่มาด้วยกันนี่ ต้องล้มหายตายจากไปเลย”

“คะหยิ่นเองก็เอาตัวรอดได้ แต่ไม่กล้ารับรองคนอื่นๆ เหมือนกัน”

เจ้าอดีตนักเลงโตหล่มช้าง พึมพำบอกมาแผ่วเบา

ดารินตบไหล่บุคคลทั้งสองอย่างปลอบโยน แล้วบอกด้วยเสียงแผ่วเบาว่า

“ทั้งสองคนขอให้เชื่อฉันเถอะ อย่าตกใจหวั่นไหวกับอะไรทั้งสิ้น ในการที่เราจะออกเดินทางต่อไปนี้ ฉันขอรับรองว่าเราจะไม่ต้องพบประจันหน้ากับไอ้มหายักษ์ที่มาทิ้งรอยเท้าไว้ให้เรา

เห็น หรือว่ามาคำรามให้พวกเราได้ยินเมื่อใกล้รุ่งนี้หรอก สำคัญขอให้เชื่อฟังและปฏิบัติตามฉันบ้างเท่านั้น เมื่อฉันตัดสินใจลงความเห็นอย่างไรในด้านเลือกเส้นทาง”

คะหยิ่นไม่แสดงความเห็นอย่างไรต่อไป ภายใต้สีหน้าที่อมะลื่อของมัน หนานอินฝืนยิ้มนิดหนึ่ง

“หนานอินน่ะไม่ยากหรอกนายหญิง จะให้ทำยังไงก็ได้สุดแต่นายหญิงจะสั่ง แต่พรานชดจะยอมฟังนายหญิงหรือไม่หนานอินไม่รู้ เพราะพรานชดเป็นคนกำหนดเส้นทาง เป็นพี่นายหญิงแล้วก็ไม่ค่อยจะยอมฟังความเห็นของนายหญิงหรอก”

“เรื่องนั้นไม่ต้องห่วง ฉันมีข้อตกลงกับพี่กลางไว้แล้ว เชื่อว่าเขาคงจะไม่ดื้อรั้นดันทุรังนัก เช้าวันนี้ลุงจะตัดทางบ่ายหน้าไปด้านไหน”

ครูพรานชี้มือผ่านบึงที่เห็นอยู่เบื้องล่างนั้นไปเสีย โดยชี้ไปทางตะวันตกเฉียงเหนือ

“เราจะไปทางนี้ก่อนนายหญิง เลี่ยงป่าหินใหญ่ที่อยู่เหนือบึง ฝั่งตรงข้ามไปเลย”

“ลุงกลัวว่า ถ้าเราตัดไปทางป่าหินซึ่งฉันคิดว่าน่าจะเป็นทางเดินที่ตัดเส้นทางได้มากกว่า แล้วเราอาจไปพบกับเจ้ายักษ์ที่ดักรออยู่ใช่ไหม?”

หล่อนดักคอเอียงหน้าถาม หนานอินไม่ตอบ ดารินจึงกล่าวต่อไป

“ลุงกับคะหยิ่นบอกพวกลูกหาบทุกคนหรือเปล่าว่า เมื่อเย็นวานนี้เราไปพบรอยเท้าของมันเข้าริมฝั่งโน้น?”

แกสั่นหัว

“เมื่อเจ้านายทุกคนสั่งไม่ให้บอก หนานอินกับคะหยิ่นก็ไม่ได้ปริปากบอกใคร แต่ถ้าเราเดินไปทางด้านที่นายหญิงว่า ไอ้พวกนี้ก็จะต้องเห็นรอยอย่ดี แล้วถ้าเห็นขวัญมันก็จะเสีย”

“แต่ถ้าไม่เห็นรอยตีนเหล่านั้นก็ไม่เป็นไรใช่ไหม ลุงจะลองเชื่อฉันดูสักครั้งได้ไหมล่ะ?”

“เชื่อ? เชื่อยังไง?”

หนานอินมีสีหน้าสงสัยไม่เข้าใจคำพูดของหล่อน

“เฉพาะช่วงเช้า ก่อนถึงเที่ยงนี่ ขอให้ฉันเป็นผู้กำหนดเส้นทางเอง ทกคนไปตามทางที่ฉันชี้บอก ถึงแม้ว่าฉันจะไม่ได้เดินนำหน้าก็ตาม ฉันต้องการให้พวกเราทุกคนเลาะอ้อมผ่านบึงที่เห็นนั้นขึ้นไปบนป่าหิน ตัดไปทางตำแหน่งที่เราไปเห็นรอยตีนของมัน เมื่อใกล้ค่ำวานนี้นั่นแหละ แล้วมาดูซิว่า...”

หล่อนเว้นระยะไปนิดหนึ่ง หันกลับไปทางคณะพรรคทั้งหมด ซึ่งบัดนี้มองเห็นเชษฐา ไชยยันต์ และอนุชาซึ่งพร้อมที่จะออกเดินทางแล้ว กำลังหันมามองดูอยู่ทกลุ่มของหล่อนซึ่งเดินแยกห่างออกมาพบกัน โดยเฉพาะห่างไม่เกิน 10 เมตร

“...มาดูซิว่า รอยตีนใหญ่ที่เราเห็นกันไว้แล้วนั้น เช้านี้มันจะยังปรากฏอยู่เหมือนเดิมหรือเปล่า?”

ทั้งหนานอินและคะหยิ่นยิ่งไม่เข้าใจหนักขึ้นไปอีก ต่างจ้องหน้าหล่อนเขม็ง

“ถ้ารอยตีนมันไม่เหลืออยู่...แล้วมันจะหายไปไหนได้ล่ะนายหญิง แต่ละข้างยังกะบ่อกว้างๆ มันจะหายไปได้ยังไงแค่คืนเดียว?”

คะหยิ่นเป็นคนถามขึ้นประสาซื่อ

“ฉันเชื่อว่า มันเกิดขึ้นมาได้ มันก็หายไปได้ เมื่อคำวานนี้พวกเราที่ไปเห็นทั้งหมดอาจตาฝาดไปพร้อมๆกันก็ได้นะ เอาละอย่าเพิ่งพูดอะไร เราไปกันเถอะ นายใหญ่เรียกมาแล้ว”

จบคำพูดที่ทิ้งไว้เป็นปริศนา ที่ไม่มีการอธิบายบอกเล่าให้ละเอียดใดๆ ดารินก็ตวัดไรเฟิลที่ถืออยู่ในมือขึ้นสะพายไหล่เหมือนกับจะมีความแน่ใจขีดสุด ว่าหล่อนยังไม่มีความจำเป็นที่จะต้องใช้งานมันอย่างแน่นอนแล้วชวนทั้งคะหยิ่นกับหนานอินให้เดินเข้าไปสมทบกับกลุ่มของเชษฐาที่ตะโกนเรียกมา

การเดินทางก็เริ่มขึ้น ณ บัดนั้น ดารินพยักหน้าส่งสัญญาณให้หนานอิน ซึ่งได้ตกลงกันไว้ก่อนแล้วให้ทำหน้าที่ออกเดินนำหน้ามุ่งไปตามทิศทางที่หล่อนบอก เมื่ออนุชาสงสัยทำท่าจะอ้าปาก ถามหล่อนก็กระซิบบอกว่า

“น้อยบอกให้แกนำทางไปด้านนั้นเองแหละค่ะ จะได้ไปดูด้วย ว่ารอยเท้าที่เราเห็นยังปรากฏอยู่เหมือนเดิมหรือไม่ นี่เป็นการพิสูจน์เบื้องต้นในทฤษฎีซ้อนเหลื่อมเวลาที่น้อยพูดกับพวกพี่ๆไว้”

ทั้งสามชายมองดูหล่อนอย่างงงๆ

“ก็ถ้ามันยังปรากฏอยู่เหมือนเดิมล่ะ?”

“ก็แปลว่า เราตกอยู่ในสภาวะซ้อนเหลื่อมของเวลาโดยยังไม่เข้าสู่เวลาของโลกปัจจุบัน ซึ่งเราจะต้องระมัดระวังตัวขีดสุดเพราะอาจพบมันได้ในละแวกใกล้เคียงในหนทางข้างหน้าในป่าหินนั่นแหละ แต่ถ้าไม่พบร่องรอยอย่างที่เราเห็นเมื่อวานก็แปล

ว่าเวลากลับมาคงที่เดิมแล้ว เราไม่ต้องกลัวว่าจะต้องพบปะกับมันอย่างน้อยก็ชั่วระยะเวลาหนึ่ง”

“ก็ดี มันจะได้พิสจน์ชัดกันออกไปเสียเลยว่า มันเป็นไปได้ไหมตามทฤษฎีที่น้อยว่า เอาละพวกเราทั้งหมดเดินตามหนานอินไป”

เชษฐาบอกเสียงหนัก ๆ

อนชากับไชยยันต์อยในสภาพเงียบสงบ ไม่เอ่ยคำใด ออกมาทั้งสิ้น ต่างจมอยู่ในห้วงคิดอันแสนจะสับสน ร่างของหนานอิน ครูพรานผู้เฒ่าออกเดินดุ่ม ๆ นำหน้าไปก่อนแล้ว โดยตัดลงจากเนินใต้เพิงหินที่เข้ามาอาศัยพักหลบนอนกันอยู่เมื่อคืน และขบวนทั้งหมดก็ตามกันไปเป็นทิวแถว ทั้งไชยยันต์และอนุชายังคงถือเครื่องยิงระเบิดขนาด 40 มม. พร้อมอยู่ในมืออย่างไม่ยอมประมาทกับสิ่งใดทั้งสิ้น ส่วนไรเฟิลประจำตัวสะพายอยู่กับไหล่ นอกจากนั้นยังสั่งให้รื้อเอาไรเฟิลกวาดล้าง เอ็ม 16 ทั้งสี่กระบอกบรรจุลูกพร้อม ให้พวกลูกหาบสะพายไหล่ติดตัวไปด้วย กระสุนแม้จะเล็กก็จริง แต่อำนาจการยิงรัวเร็วที่สามารถจะประเคนเข้าไปได้พร้อมกันมาก ๆ นัด

ไชยยันต์ผู้ผ่านหลักยุทธการมาอย่างดีเยี่ยมแล้วย่อมทราบได้ว่า มันน่าจะให้ผลได้ดีกว่าการมัวแต่จะมาคอยยิงอยู่ทีละนัด จากไรเฟิลขนาดใหญ่ ซึ่งปฏิบัติการเชื่องช้ากว่า อีกประการหนึ่ง ระเบิด 40 มม. ที่ถืออยู่ในมือขณะนี้ จริงอยู่ แม้อานุภาพทำลายจะไม่เท่ากับธนูติดระเบิดไนโตรที่แงซายเคยใช้

ก็จริง แต่อำนาจการอัดระเบิดของมัน ก็น่าจะทำให้ไอ้ยักษ์ (ถ้าบังเอิญพบเห็นประจันหน้า) เกิดอาการมึนงงเชื่องช้าลงได้บ้าง ถึงไม่อาจคว่ำมันลงได้อย่างเฉียบขาดทันทีก็ตาม

ผ่านป่าปาล์มและปรง อันมีลักษณะเป็นไม้ยืนต้นสูงใหญ่ท่ามกลางแสงอร่ามของตะวันยามเช้าที่ส่องให้เห็นภูมิประเทศรอบด้านโดยเด่นชัด เท่าที่สายตาจะกวาดไปถึงได้ ชั่วไม่นานก็อ้อมชายบึงตื้น ๆ อันมีอาณาบริเวณกว้างใหญ่พอประมาณนั้น บรรลุถึงตำแหน่งที่ไปตรวจพบรอยเท้าไอ้ยักษ์ใหญ่กันไว้ก่อนเมื่อหัวค่ำของวาน

หนานอินซึ่งล้ำไปเบื้องหน้ากำลังยืนเกาหัว ก้มลงตรวจดูพื้นบริเวณนั้นอย่างประหลาดใจพิลึกอยู่ ส่วนพวกลูกหาบก็พากันเดินไปด้วยกิริยาปกติ โดยไม่มีอาการสะดุดใจ สนใจกับพื้นที่ผ่านไปใด ๆ ทั้งสิ้น และบ่ายหน้าไต่ทางลาดกรวดทรายเข้าหาป่าหิน ซึ่งหนานอินได้โบกมือให้ล่วงหน้าไปก่อน **ตัวเองยังคงเดินวนเหมือนจะค้นหาอะไรอยู่ยังบริเวณขอบบึงนั้นจนกระทั่งฝ่ายเจ้านายทั้งหมด เดินตามเข้ามาถึง**

ทุกคนจำได้อย่างแม่นยำว่าตำแหน่งไหนบ้างที่มาพบรอยเท้าของไอ้ยักษ์ไทรันฯ ย่ำไว้เป็นบ่อกว้างและลึก และช่วยกันแยกกระจายค้นหา เชษฐา อนุชาและไชยยันต์อ้าปากค้าง ตะลึงคอแข็งกันไปหมด ในสิ่งมหัศจรรย์ปรากฏชัดกับสายตา

"อ๊ายย์! อะไร ก็นี่รอยเท้าของมันหายไปหมดแล้ว ก็เห็นอยู่ทนโท่อยู่เมื่อเย็นวานนี้นี่หว่า!"

เสียงไชยยันต์อุทานขึ้นอย่างตกใจขณะที่เดินตรวจดูรอบ ๆ

เชษฐาเม้มริมฝีปากแน่น ใบหน้าเป็นสีเลือดขึ้นอย่างเห็นชัดด้วยความปีติ ผสมกับความรู้สึกที่ไม่อาจกล่าวถูก อนุชาไม่ละความพยายาม เขาพยายามเดินตรวจหาไปอีกไกลทีเดียว แล้วหันกลับไปคำนวณทิศทางกับตำแหน่งอันเป็นที่ตั้งของแค้มป์เมื่อคืน เพื่อวัดระยะเส้นทางคำนวณมุมจากภูมิประเทศ อันตนได้กำหนดไว้แล้วยามเมื่อมาพบรอยเมื่อวานว่ามันควรจะอยู่ในตำแหน่งไหน แต่ไม่ว่าจะตรวจหาสักเท่าใด ก็ไม่ปรากฏว่าจะพบรอยเท้าของเจ้าไทรันฯ เลยแม้แต่รอยเดียว พื้นทรายปนก้อนกรวดเล็กบริเวณนั้นราบเรียบเป็นปกติ ไม่มีวี่แววว่าจะมีรอยตีนของสัตว์มาประทับไว้เป็นบ่อลึกเลยแม้แต่บ่อเดียว

อดีตพรานชด หันไปส่งเสียงพูดอะไรเร็วปรื๋อกับพรานเฒ่าคู่ใจของเขา ซึ่งบัดนี้ แกเองก็อยู่ในภาวะตาเหลือก ยกมือกุมขมับอย่างงงๆ ไปหมด

ดารินยืนมองดูภูมิประเทศของพื้นที่บริเวณนั้นด้วยความพินิจเช่นกัน รอยยิ้มแห่งความสมหวังปรากฏขึ้นบนริมฝีปากของหล่อน แต่ก็ไม่แสดงอาการตื่นเต้นอะไรออกมาให้ปรากฏชัด

คะหยิ่นเองก็ยืนตัวแข็ง หน้าซีดไม่มีสีเลือด ในความมหัศจรรย์ที่มันพบเห็น

“มันเป็นไปไม่ได้ไม่ใช่หรือคะ ที่จะมีอะไรมากลบเกลื่อนลบร่องรอยขนาดใหญ่ ที่เราเห็นกันอยู่เมื่อวานนี้?”

น้องสาวคนเล็กของคณะเอ่ยขึ้นน้ำเสียงใส ดวงตาเป็นประกายมองสาดไปยังกลุ่มพี่ๆ ทุกคน

ระหว่างที่เชษฐาและไชยยันต์ยังยืนกะพริบตาปริบ ๆ ด้วยความประหลาดใจเหลือที่จะกล่าวได้ อดีตพรานชดและหนานอินกับคะหยิ่นไม่ละความพยายาม ต่างช่วยกันแผ่ขยายวงกว้างออกไป เพื่อตรวจบริเวณ เพื่อจะค้นรอยเท้าขนาดใหญ่นั้นให้ได้ ความจริงพื้นที่บริเวณนั้นก็ไม่มีมุมอับหรือสิ่งกีดขวางกำบังใด ๆ ทั้งสิ้น มันเป็นขอบบึงในที่โล่ง และพื้นนอกจากจะเป็นผิวทรายแล้ว จะมีปะปนอยู่บ้างก็เพียงกอวัชพืชโบราณเล็ก ๆ ที่ขึ้นรวมกลุ่มกันประปรายเป็นหย่อมเตี้ย ๆ เท่านั้น

“มีวี่แววหลงเหลืออยู่บ้างไหมคะ พี่กลาง?”

ดารินร้องถามมา

อนุชา หนานอินและคะหยิ่น เดินสีหน้ายากที่จะบรรยายถูกเข้ามาร่วมกลุ่มอีกครั้ง

“มันแปลกจริง ๆ น้อย แปลกอย่างมาก! เราค้นไม่พบรอยที่เราพบเมื่อวานนี้อีกเลย ไม่มีแม้แต่วี่แวว และบริเวณของพื้นก็ดูเหมือนจะเปลี่ยนแปลงไปด้วย พื้นที่เราพบเมื่อวาน ดูเหมือนจะเป็นพื้นที่แฉะกว่านี้ แต่ที่เราพบเช้าวันนี้ มันเป็นพื้นทรายปนกรวดแห้งสนิท และภาพต้นไม้ที่เราเหลียวกลับไปมองเมื่อวานนี้ ตรงบริเวณที่เรากำหนดเป็นที่พัก มันก็เปลี่ยนลักษณะไปอีกเช่นกัน”

ดารินสูดลมหายใจลึก

“แล้วทุกคนบอกน้อยได้ไหมคะ ว่านี่มันคืออะไร เมื่อวานนี้ใกล้ค่ำ เรามาพบกับรอยตีนของมันตรงนี้แหละ พอรุ่งเช้าเดินมาตรวจดูอีกครั้ง รอยของมันหายไปหมดแล้ว?”

“ถ้างั้น ‘ทฤษฎีการซ้อนเหลื่อมเวลา’ ของเธอมันน่าจะพิสูจน์ชัดออกมาได้แล้วกระมัง...”

เชษฐา ภายหลังจากนิ่งไปนาน ได้เอ่ยขึ้นแผ่วต่ำเอามือเกาปลายคาง เต็มไปด้วยอาการครุ่นคิดและไตร่ตรองลึก

“...เมื่อเย็นวานนี้ ขณะที่อนุชามาพบรอยเข้า และเรียกพวกเรามาดู มันเป็นเวลาซ้อนเหลื่อมที่เกิดขึ้นเฉพาะตรงนี้ คือได้มีรอยของเจ้าไทรันโนซอรัส มาปรากฏเหยียบประทับไว้จริง แต่พอเช้าวันนี้ เราผ่านมาดูอีกครั้ง เวลามันได้เข้าสู่สภาวะปกติแล้ว รอยที่มันเหยียบไว้เมื่อล้านๆ ปีก่อนจึงสูญหายไป...เอ มันเหมือนฝันนะ”

“ค่ะ เหมือนฝัน และเป็นความฝันร้ายเอามากๆ ด้วย บนเส้นทางสายนี้ ถ้าหากว่ากาลเวลามันเกิดซ้อนเหลื่อมขึ้นมาเมื่อใด ซึ่งก็ไม่มีกฎตายตัวใดๆ จะมาบอกกับเราได้ว่า เมื่อไหร่มันจะเกิดการซ้อนเหลื่อมของเวลาขึ้นอีก”

อนุชา กับไชยยันต์ พูดไม่ออก ได้แต่กลอกหน้า และสะบัดหน้าแรงๆ ไล่ความมึนงงอยู่เช่นนั้น หนานอินกับคะหยิ่นยิ่งไม่รู้เรื่องหนักเข้าไปอีก พยายามจะถาม เชษฐาอธิบายไม่ได้เพราะไม่ทราบจะอธิบายอย่างไร จึงเป็นหน้าที่ของดาริน ที่จะพูดทำความเข้าใจกับทั้งสอง เฉไฉไปเสียอีกแบบหนึ่งว่า

“เมื่อเย็นวานนี้ เจ้าป่าทำอภินิหารหลอกพวกเราทั้งหมดลวงตาให้เราทั้ง 6 คน มาพบเห็นกับรอยประหลาดเข้า พอเช้าวันนี้ แสงตะวันขึ้น รอยก็พลอยหายไปด้วย อย่าไปสนใจอะไรอีกเลย ลุงอินและคะหยิ่น เจ้าป่าล้อเราเล่นน่ะ”

“เมื่อตอนที่มันคำรามดัง เป็นเสียงฟ้าร้องอยู่เมื่อตอนใกล้ๆ รุ่งนี่ละ นายหญิง?”

หนานอินไม่วายเคลือบแคลง ถามอ่อยๆ มา

“ก็นั่นแหละ เป็นอภินิหารของเจ้าป่ามาลองเชิงเราทั้งนั้น แดนนี้ลุงอินก็รู้อยู่ว่ามันเป็นดินแดนอาถรรพณ์แรงมาก ขอให้เราคุมสติให้ดีเท่านั้น ก็จะไม่มีอะไรมาทำอันตรายต่อเราได้เลย ลุงกับคะหยิ่นรีบตามพวกนั้นไปเถอะ ไต่ทางขึ้นป่าหินแล้ว ประ-เดี๋ยวก็หลงกันเสียเท่านั้น พวกฉันจะตามไปทีหลังไม่ต้องห่วง”

ดารินตัดบท หล่อนไม่มีทางจริงๆ ที่จะอธิบายให้ทั้งหนานอินและคะหยิ่นสามารถเข้าใจได้อย่างเช่นที่หล่อนอธิบายให้พี่ชายและเพื่อนชายฟัง ทั้งหนานอินและคะหยิ่นกลอกตาเอามือเกาหัวอยู่เช่นนั้น เมื่อพรานชดเตือนมาอีกครั้ง ทั้งสองจึงผละออกจากตำแหน่งนั้น เร่งฝีเท้าตามพวกลูกหาบ ซึ่งกำลังเหยียบเข้าสู่ป่าหิน อันมีลักษณะเหมือนใครมาปลูกเป็นตึกรามบ้านเรือน และมีกำแพงกั้นล้อมไว้ในทันที

ณ สถานที่นั้น จึงเหลือยืนกันอยู่เพียงแค่สี่คน คือ ดาริน เชษฐา อนุชาและไชยยันต์

“น่าแปลก แต่มันก็เป็นจริงเหมือนเช่นที่เธอบอกทุกอย่างแล้ว น้อย”

ไชยยันต์เอ่ยขึ้นด้วยเสียงแห้งๆ จากสีหน้าปั้นยากของเขา

สำหรับอนุชา ส่ายหน้าไปมาอย่างแทบจะเชื่อเสียไม่ได้

“ไม่น่าเชื่อ! แต่มันก็เกิดเป็นจริงอย่างที่เห็นกันอยู่นี่ พี่ใหญ่คิดยังไงครับ?”

“พี่คิดว่า ทฤษฎีการซ้อนเหลื่อมของเวลาตามที่น้อยว่าเป็นความจริงร้อยเปอร์เซ็นต์! เพราะก็ได้พิสูจน์ให้เห็นอยู่เดี๋ยวนี้แล้วเราไม่รู้ว่ามันเกิดขึ้นได้อย่างไร และอะไรที่ทำให้มันเกิดขึ้น แต่มันก็พอที่จะให้เราเข้าถึงความจริงที่เราเคยสงสัยกันเสียนักหนาแล้ว ว่าทำไมเราจึงไปพบกับไอ้สัตว์โลกล้านปีเหล่านั้นเข้า และมันจำเป็นจะต้องมาเกิดเอาในขณะที่เราเหยียบย่างเข้าสู่ดินแดนนี้เสียด้วย”

“เอาละ น้อยในฐานะที่เธอสามารถนำพิสูจน์ให้เราได้เห็นความจริง ตามที่เธอพูดแล้ว เธอมีข้อแนะนำอะไรอีกบ้างไหม ตอนนี้ขอรับฟังอย่างศรัทธาที่สุด”

ไชยยันต์หันไปมองตาดาริน แล้วถามขึ้นด้วยอาการสะบัดร้อนสะบัดหนาว

“ฉันก็ไม่รู้จะแนะนำอย่างไรเหมือนกัน ในแดนอาถรรพณ์รุนแรงถึงขนาดแบบนี้ สมัยพี่กลางกับลุงอินผ่านมานั้น ไม่เกิดปรากฏการณ์ชนิดนี้ขึ้น แต่รพินทร์นำเรามาในครั้งก่อนได้เกิดขึ้นอย่างเต็มที่ และเป็นระยะเวลาติดต่อกันยาวนานเสียด้วย จนถึงขนาดที่ต้องปะทะต่อสู้โรมรันกับพวกมัน และมาคราวนี้ ก็ไม่มีวี่แววว่าจะได้พบอีกแล้ว เพียงแต่ในครั้งนี้เรารู้ทันเท่านั้นว่ามันเป็นปรากฏการณ์ชนิดใด ก็คิดว่ามีอยู่ทางเดียวเท่านั้น...ภาวนาวิงวอนต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลาย ขออย่าให้ปรากฏการณ์ซ้อนเหลื่อมของเวลาอันจะนำพวกเราทั้งหมดไปสู่ภัยพินาศ ได้เกิดขึ้นบ่อยนัก และอย่าเกิดในภาวะการณ์ร้ายเหมือนที่พบกันมา

แล้ว แต่ถ้ามันเกิดขึ้น เราก็ต้องเผชิญกับมันด้วยไหวพริบสติสัมปชัญญะที่ครบถ้วน โดยเอาตัวพวกเราทุกคนให้รอดพ้นไปได้ก็แล้วกัน สิ่งสำคัญก็คือ ขอให้พวกเราได้เข้าใจสภาวะการณ์เอาไว้ จะได้ไม่เสียสติเป็นบ้า และไม่ต้องค้นหาคำตอบว่ามันเป็นไปได้อย่างไร”

เชษฐายืนนิ่ง เหมือนจะหาทางพิเคราะห์อะไรอยู่ชั่วอึดใจ เดียวก็โบกมือกับทุกคน สั่งเรียบ ๆ ว่า

“ตามพวกนั้นไปกันเถอะ กำลังจะลับตาแล้ว”

ทั้งหมด 4 คน จึงออกเร่งฝีเท้าตามหลังพวกลูกหาบ ที่กำลังเหยียบเข้าสู่บริเวณป่าหินด้านบนสูงขึ้นไปโดยเร็ว

มันเป็นบริเวณป่าหินอันกว้างใหญ่สลับซับซ้อนกว่าทุกแห่งที่ต่างเคยพบหรือผ่านกันมาแล้วในอดีต แม้แต่หนานอินและอนุชาเองก็ยอมรับว่าในการเดินทางมาในครั้งก่อนก็ไม่เคยพบมาก่อน มีหนทางเลี้ยวลัดวกวนแยกไปได้นับไม่ถ้วน เหมือนเดินอยู่ในบริเวณของเขาวงกตฉะนั้น และสภาพของอากาศตลอดจนหมู่เมฆบนท้องฟ้า ก็มีปรากฏการณ์เหมือนเมื่อวานนี้อีกครั้ง คือมีแสงเลื่อมระยับเป็นสีสันต่าง ๆ อยู่ทุกทิศทาง เมฆก็ลอยต่ำเหมือนจะห่างจากศีรษะขึ้นไปเบื้องบนไม่มากนัก แลดูเหมือนกลุ่มหมอกเพลิง

ดารินนั้นครั้งแรก ๆ ก็เดินรวมกลุ่มอยู่กับเชษฐาและไชยยันต์ แต่พอขึ้นชั่วโมงที่สอง หล่อนสังเกตเห็นหนานอินและพี่ชายกลางซึ่งเดินนำไปเบื้องหน้า มีอาการเหมือนจะลังเลและ

หยุดสำรวจทิศ หารือกันอยู่บ่อยครั้งเข้า จึงเร่งฝีเท้าเดินตามขึ้นไปทันคนทั้งสอง

“พี่กลางกับลงอินคอยเป็นตาหลัง คุมทางด้านหลังของน้อยไว้ก็แล้วกันค่ะ แล้วก็คอยตรวจสอบทิศไว้ด้วยถ้ายังไม่ไว้ใจพอ ขอให้น้อยนำทางไปดีกว่า”

หล่อนบอกต่ำๆ แล้วเดินผ่านทั้งสองไปนำอยู่เบื้องหน้าทันที อย่างไม่ระย่อยั่นพรั่นใจต่อภูมิประเทศอันเหมือนโลกร้างนั้นใดๆ ทั้งสิ้น

“ขอให้รู้สักนิด น้อยใช้หลักเกณฑ์อะไรในการเดินส่งเดชไม่ได้เป็นอันขาดนะ สภาพของมันเขาวงกตชัดๆ ถ้าพลาดนิด-เดียว เราจะไม่ไปไหนไกลเลย นอกจากเดินวนเวียนอยู่ตลอดทั้งชีวิต”

“วางใจเถิดค่ะ น้อยก็ศิษย์มีครูเหมือนกัน พี่กลางคอยตรวจจับทิศไว้ก็แล้วกัน แล้วรู้เองแหละว่าน้อยเดินวนหรือเปล่า”

ในภาวะที่ตกลงกันไว้ก่อนแล้ว ประกอบกับสีหน้าและน้ำเสียงของน้องสาวทำให้อนุชาไม่อาจที่จะทักท้วงสกัดกั้นใดๆ ไว้ได้ สองคนกับหนานอินจึงได้แต่สืบเท้าก้าวตามไป แล้ววิทยุบอกพี่ชายใหญ่อันเดินคุมอยู่ใกล้ขบวนลูกหาบให้ทราบ เชษฐาจึงสั่งการไปว่า

“อย่าให้คลาดจากสายตาก็แล้วกัน และปล่อยให้เป็นหน้าที่ของเขา อย่าเพิ่งขัดใจอะไรในตอนนี้ก่อน”

ดารินไม่สนใจกับอะไรอีกทั้งนั้น สายตาของหล่อนพุ่งจับไปยังเส้นทางด่านในระหว่างป่าหินอันมีอยู่นับไม่ถ้วนนั้น แล้ว

ตัดผ่านเส้นทางที่หล่อนไม่ต้องการ ล้ำหน้าไปอย่างไม่หยุดยั้ง และไม่มีอาการแสดงให้เห็นว่าเหน็ดเหนื่อยใดๆทั้งสิ้น บางครั้งหล่อนจะผ่านเส้นทางใหญ่อันเดินอย่างสะดวกสบายที่เห็นอยู่ โดยเลี่ยงเข้าไปในซอกแคบๆ บางครั้งก็ลอดซุ้มหินลึกอันมีลักษณะคล้ายๆ อุโมงค์ และบางครั้งก็ไต่ขึ้นไปตามเนินหินแบบตัดย่นระยะทาง

ทุกคนมีความจำเป็นที่จะต้องเดินตามไปทุกระยะ โดยไม่สามารถเข้าใจอะไรได้ แต่อนุชา เชษฐาและไชยยันต์พยายามจับด้วยเข็มทิศตลอดเวลา และมีความรู้สึกสัมผัสได้ตรงกันหมดว่า น้องสาวคนเล็กตัดขึ้นตะวันออกเฉียงเหนือตลอดเวลา แม้ว่าจะมีความจำเป็นต้องเลี่ยงหินผาใหญ่เกินกว่าที่จะปีนไต่ขึ้นไปได้ในบางตอน แต่ในที่สุดพอวกอ้อมเลาะทางได้สำเร็จ หล่อนก็เริ่มต้นตะวันออกเฉียงเหนืออีก ดูราวกับว่าจะรู้เส้นทางอยู่ก่อนแล้วฉะนั้น

ป่าหินมหึมา อยู่ในสภาพครึมเงียบกริบ ไม่มีวี่แววของสรรพสัตว์ใดๆ ที่จะโผล่กรายมาให้เห็นเลยแม้แต่อย่างเดียว ไม่เห็นแม้แต่พวกแมลงหรือนก ดูมันจะเป็นถิ่นวิเวกอ้างว้างอย่างแท้จริง และต้นไม้สักต้นเดียวก็ไม่ปรากฏให้เห็น ระยะก็ไม่สามารถจะมองออกไปได้ไกลเกินกว่า 30 เมตร เพราะหน่อหินสูงๆ ต่ำๆ บดบังรายล้อมไปหมดรอบทิศทาง

ขึ้นชั่วโมงที่ 4 ใกล้เที่ยงวัน ซึ่งอากาศก็ยังคงครึ้มสลัวคลุมเครืออยู่ในสภาพเดิม ฝ่ายที่เดินตามหลังทุกคนเริ่มสัมผัส

ได้กับความผิดปกติบางอย่าง ดารินเดินรุดไปเบื้องหน้าอย่างแคล่วคล่อง เว้นระยะห่างเพียงแค่ไม่เกิน 15 เมตร แต่อนุชาและหนานอินซึ่งจัดได้ว่ามีฝีเท้าเดินดงได้เหนือกว่าทุกคน แม้จะพยายามเร่งอย่างไร ก็ไม่สามารถจะกระชั้นระยะหล่อนเข้าไปได้ใกล้กว่านั้น คงมองเห็นหลังกันอยู่แค่นั้นเอง โดยหล่อนไม่ยอมที่จะหันกลับมามองดูพรรคพวกบ้างเลย

อนุชาตะโกนเรียกออกไปสองสามครั้ง หล่อนก็มีอาการเหมือนจะไม่ได้ยินใดๆ เลยทั้งสิ้น คงก้าวพรวดๆ ต่อไปอย่างไม่หยุดรออยู่เช่นนั้น เชษฐาและไชยยันต์ ใช้วิทยุเรียกหล่อนก็คงไม่ตอบใดๆ มาเลย เหมือนจะไม่ได้สนใจเปิดเครื่องรับไว้ **มันดูราวกับว่า ดาริน วราฤทธิ์ ขณะนี้ถูกตัดแยกออกไปจากคณะทั้งหมดแล้ว ทั้งๆ ที่ ก็มองเห็นกันอยู่ไม่ห่างนักแค่นี้เอง** ฝ่ายพี่ชายทุกคนเริ่มเอะใจและปรึกษาหารือกันในสิ่งที่เริ่มรู้สึกว่าผิดปกตินี้ พร้อมทั้งพยายามจะเรียกให้หยุดรอรวมทั้งการช่วยกันออกวงเหยาะตามหลัง

ผลปรากฏอยู่เช่นเดิมอย่างน่าอัศจรรย์ที่สุด!

ไม่มีใครสามารถก้าวกระชั้นระยะใกล้หลังดารินเข้าไปได้เลย ทั้งๆ ที่ก็มองเห็นอยู่ว่าหล่อนเดินอยู่ในลักษณะอาการธรรมดา ไม่ได้ลับหายไปจากสายตา แต่ไม่อาจจะตามกระชั้นเข้าไปให้ทันหรือพูดกันได้

“ตายละวา! นั่นมันเกิดอะไรขึ้นแล้ว”

ไชยยันต์ร้องขึ้นดังๆ

“...ร้องเรียกก็ไม่เหลียวหลังมาดู วิ่งไล่ก็วิ่งไม่ทัน!”

เชษฐายกมือขึ้นป้ายเหงื่อบนหน้าผาก เขม้นมองไปยัง

ด้านหลังของน้องสาวที่เดินดุ่มๆ นำอยู่เบื้องหน้าเหมือนจะเดินอยู่ตามลำพังคนเดียว

"พิลึกเสียแล้ว! มันเหมือนกับว่ามีฉากอะไรมาบังไว้ระหว่างพวกเราทั้งหมดกับน้อยงั้นแหละ นี่ก็เกือบเที่ยงวันเข้าไปแล้ว น้อยเดินอย่างไม่หยุดพักรอ หรือเหลียวกลับมาทางพวกเราเลย ไม่มีท่าว่าจะหยุดลงเสียด้วย เอายังไงดีนี่ กลาง?"

ประโยคหลังเขาถามไปทางอดีตพรานชด ประชากร ผู้ซึ่งสองคนกับหนานอินออกกวดตามหลังดารินจนหอบแทบสิ้นเรี่ยวแรง และฝ่ายของเชษฐากับลูกหาบทั้งหลายได้เดินเข้ามาทัน อนุชาเองบัดนี้ก็มึนงงไปหมด

"น้อย! หยุดก่อน!!"

เขาป้องปากร้องตะโกนเรียกออกไปสุดเสียงเท่าที่มีอยู่ และในระยะที่ห่างกันแค่นั้น ภายในที่แวดล้อมของป่าหิน น้ำเสียงของเขากังวานสะท้อนก้องไปหมด

ผลปรากฏอยู่อย่างเดิม ดารินมีอาการเหมือนไม่ยินยลใดๆ ทั้งสิ้น ขณะนี้หล่อนกำลังไต่ไปตามหน่อหินอันขึ้นอยู่เตี้ยๆ ตะปุ่มตะป่ำ มุ่งเข้าสู่ซอกอุโมงค์เหมือนมีใครมาเจาะไว้เป็นถ้ำตื้นๆ เพื่อทะลุออกไปยังอีกด้านหนึ่ง

"เอ๊ะ! ชักไม่ค่อยเข้าทีเสียแล้วละนาย ลักษณะของนายหญิงเดินไปนั่นเหมือนคนถูกสะกดจิตงั้นแหละ ไม่มีท่าว่าจะอ่อนแรงหรือเหนื่อยเลย"

หนานอินหลุดปากออกมาอย่างตกใจ

อีกหลายคนช่วยกันตะโกนเรียกหล่อนอีก เพราะมันเป็นระยะที่พอจะร้องเรียกกันได้ยิน แต่ดารินไม่ยอมหันกลับ หรือแสดงท่าทีใดๆ ว่าจะได้ยิน จะว่าหล่อนเร่งการเดินทางโดยไม่อยากจะหันมาสนใจกับพรรคพวกที่เดินตามอยู่เบื้องหลังในขณะนี้ก็ไม่น่าจะเป็นไปได้ และหล่อนก็ไม่ได้ทิ้งระยะห่างลิบไปไกล คงรักษาระดับความห่างไว้อย่างคงที่

"ตรวจสอบทิศทางอีกครั้งซิ กลาง"

เชษฐาบอกเร็วปรื๋อ

อนุชาผู้กำเข็มทิศอยู่ในมือตลอดเวลา แบออกไป มองดูท้องฟ้าที่คลุ้มเมฆด้านบนแล้วจ้องไปทางด้านหลังของน้องสาว

"ตะวันออกเฉียงเหนือโดยตลอดครับ ตั้งแต่ออกนำมาแต่ต้นทีเดียว แต่ทำไมถึงเรียกไม่ได้ยิน ไม่เหลียวกลับไม่หยุดรอเลย และทำไมพวกเราถึงเดินตามกันไม่ทัน"

"ลักษณะจะเดินนำเข้าไปในโพรงถ้ำทะลุ ที่เห็นอยู่ข้าง-หน้านั่นใช่ไหม?"

ไชยยันต์ถาม

"ก็ไม่น่าจะเบนไปทางอื่นอีก นอกจากจะไต่ขึ้นไปบนขอบหินทั้งสองด้านซึ่งมันสูงชันมาก...นั่นยังไงผ่านเข้าโพรงถ้ำจริงๆ"

อนุชาบุ้ยปากให้ดู ขณะนี้ ร่างของดารินเดินลำเข้าไปในเงามืดของโพรงหินใหญ่ ซึ่งมองเห็นแสงสว่างรอคอยอยู่ยังฝั่งตรงข้ามอีกด้านหนึ่ง อาการเดินของหล่อนก็เหมือนเดิม คือผ่านเส้นทางอันเต็มไปด้วยสิ่งกีดขวางนั้นไปตามสบาย เหมือน

ภาพเงามายา อย่าว่าแต่พวกของพี่ชายที่งุนงงอยู่ในขณะนี้เลย แม้แต่พวกลูกหาบที่เดินตามหลังมาเป็นขบวนก็สามารถสัมผัสได้กับสิ่งอันประหลาดผิดปกตินี้ และชี้บอกกันแซ่ด

“เอาละ ตามไปเรื่อยๆ ก่อน พอให้พ้นจากอุโมงค์นั้นแล้วเดี๋ยวผมจัดการเอง”

อนุชาบอกกับพี่ชายใหญ่ ตายังจับเขม็งไปที่ด้านหลังของดารินไม่กะพริบทุกคน ด้วยหัวใจอันเริ่มสั่นระริก ก้าวตามหลังหล่อนต่อไปโดยไม่ปริปากคำใด หรือร้องตะโกนเรียกอีกเลย

ร่างของหญิงสาวที่เดินนำอยู่เบื้องหน้าด้วยอาการปกตินั้นล้ำเข้าไปในเขตโพรงหินนั้นแล้ว เพดานมันสูงเหนือระดับศีรษะของหล่อนขึ้นไปประมาณวาเศษ หล่อนเคลื่อนไปภายใต้ถ้ำนั้นในระยะสายตาที่ยังมองเห็นกันอยู่ แล้วก็โผล่ทะลุออกไปยังฟากตรงข้าม ซึ่งมีลักษณะเหมือนจะมีประตูเสาหินขนาดใหญ่ดักอยู่ตรงหน้าหล่อน ไม่ตรงไปยังช่องทางที่เห็นเป็นทางเดินสะดวกนั้น แต่เลี้ยวซ้าย เลาะไปตามหน่อหินที่ขึ้นเป็นทิวอยู่เหมือนจอมปลวก แล้วเดินเลียบไปทางเส้นทางแคบๆ นั้น

คณะทั้งหมดลอดใต้ถ้ำออกมาพอโผล่พ้นก็เห็นส่วนหลังของหล่อนห่างระยะประมาณ 10-11 เมตรเช่นเดิม เมื่อนั้นเอง อนุชาจึงหยุดเดิน ส่งเอ็ม 79 ไปให้หนานอินช่วยถือไว้ก่อน ตนเองปลด.458 ประจำตัวออกมาขึ้นประทับไหล่

“เฮ้ย นั่นแกจะทำอะไร?”

ไชยยันต์ และเชษฐาอุทานอย่างตกใจขึ้นพร้อมกัน

"เฉยไว้"

อดีตพรานชดบอกเสียงหนัก ๆ เพียงแค่นั้น ก็แตะไกเสียง กระสนล้มช้างระเบิดสะเทือนกึกก้องราวกับฟ้าผ่า หัวกระสนวิ่งเลย ผ่านศีรษะของดารินไปประมาณศอกเศษ แล้วพุ่งเข้าปะทะยอดหินด้านหน้าของหล่อน ซึ่งห่างออกไปราว 7-8 เมตร ส่วนปลายยอดอันเป็นตะปุ่มขนาดลูกมะพร้าวห้าวกระจายเป็นฝุ่นมัวตลบ และยอดหินตำแหน่งนั้นก็ขาดกระเด็นหายไปในพริบตา!

เมื่อนั้น ดาริน วราฤทธิ์ จึงหยุดชะงักนิ่งอยู่กับที่ แล้ว หันขวับกลับมาด้วยอาการตกใจ ร้องเสียงแหลมถามมาว่า

"ใครยิงอะไร มีอะไรเกิดขึ้นหรือคะ?"

"หยุดยืนอยู่กับที่อย่างนั้นแหละน้อย! อย่าขยับ"

อนุชาตะโกนบอกไปเสียงหนัก ๆ

หล่อนเบิกตาโต ยืนมองอย่างงง ๆ ในขณะที่อนุชา เชษฐา และไชยยันต์สาวเท้าพรวด ๆ เข้าไปจนถึงตัวหล่อน โดยมีหนาน-อิน คะหยิ่น และพวกลูกหาบตามเข้าไปติด ๆ ทั้งหมดตรงเข้ามารายล้อมหล่อน ล้วนจ้องสายตาจับมาไม่กะพริบ พอเข้าถึงตัว อนุชาก็จับไหล่ทั้งสองของหล่อนเขย่าแรง ๆ

"น้อย!"

"มีอะไรหรือคะ ทำไมกันนี่ มีอะไรเกิดขึ้น พี่กลางยิงอะไร?"

หล่อนถามตื่น ๆ งง ๆ

ทุกคนของฝ่ายที่ตามหลังมา อึ้งกันไปหมดชั่วขณะ ลักษณะของดารินเป็นปกติเหมือนเดิม

“นั่งพักตรงนี้ก่อนซิ น้อย นั่งลงตรงนี้แหละ”

เชษฐาออกคำสั่ง แล้วเข้ามากดไหล่น้องสาวคนเล็กให้นั่งลงกับก้อนหินตรงหน้า ตนเองก็ทรุดตามลงไปด้วย เอามือจับคางดาริน แล้วจ้องหน้า ส่วนไชยยันต์คว้าข้อมือข้างหนึ่งของหญิงสาวไปตรวจจับชีพจร ดารินอยู่ในสภาพที่ประหลาดใจมึนงงต่อเหตุการณ์ ร้องถามเสียงสูง

“อะไรกันนี่ มาจับชีพจรฉันทำไม?”

ไม่มีใครสนใจกับคำถาม และหน้าตาตื่นของหล่อน แต่ช่วยกันตรวจดูสภาพทางร่างกายของหญิงสาวเท่าที่จะตรวจสอบได้ เสียงไชยยันต์บอกต่ำๆ มาว่า

“ไม่มีอะไรผิดปกตินะ ชีพจร 86 ตามลักษณะของคนที่กำลังออกแรง เชษฐาแกดูม่านตาซิ”

“ก็...ปกติเหมือนกัน ท่าทางน้อยไม่ได้เป็นอะไรเลยสักอย่าง แต่ทำไม...”

“โอ๊ย! นี่อะไรกัน ฉันงง ไม่รู้เรื่องไปหมดแล้ว!”

ดารินร้องลั่นขึ้นอย่างสุดที่จะฉงนสนเท่ห์ ในอาการของทุกคนที่รุมล้อมรอบตัวหล่อนขณะนี้

“น้อย! นี่เป็นเวลาสองชั่วโมงเต็มแล้วนะ ที่ออกเดินนำหน้ามา”

อนุชาบอกเสียงต่ำ พยายามหาสิ่งผิดปกติในสีหน้าอาการของน้องสาว แต่ก็ไม่พบเลย ต่างฝ่ายต่างจึงอยู่ในภาวะมึนงงไปหมด ทั้งดารินและพรรคพวกที่ตามมาด้านหลัง

ดารินขมวดคิ้ว ยกนาฬิกาข้อมือขึ้นดู แล้วบอกว่า

“ก็ใช่นะซิคะ น้อยออกเดินหน้าพวกเราทุกคนมาสองชั่วโมงแล้ว...แล้วยังไง?”

“มีอะไรบางสิ่งบางอย่างที่มันพิลึกมหัศจรรย์มากเกิดขึ้นระหว่างที่น้อยเดินนำอยู่ข้างหน้า และพวกเราซึ่งเดินตามอยู่ข้างหลัง น้อยรู้ตัวบ้างหรือเปล่า?”

เชษฐาถามขึ้นด้วยสีหน้าอันไม่สบายใจนัก

“ทำไมคะ มีอะไร นี่น้อยงง ตกใจไปหมดแล้ว กำลังเดินอยู่ดีๆ ก็ได้ยินเสียงปืนดังมาจากด้านหลัง หันกลับมาก็เห็นพวกพี่ๆ วิ่งพรูกันเข้ามา มีอะไรมาดักอยู่บนเส้นทางที่น้อยนำมาหรือคะ”

คำพูดของหล่อน ทำให้ทุกคนของฝ่ายพี่ๆ มองหน้ากันเองแล้วกลืนน้ำลายลงคอฝืดๆ อนุชา วราฤทธิ์ เอานิ้วเคาะขมับ แล้วเป่าลมออกจากปาก ยังพูดอะไรออกมาไม่ได้ในขณะนั้น เชษฐาจึงบอกว่า

“ตลอดเวลาสิบนาทีที่ผ่านมานี่ เมื่อพวกพี่ๆ เห็นว่าน้อยเดินอย่างไม่รู้จักเหน็ดเหนื่อย และไม่เคยเหลียวหลังมาดูเลย พวกเราร้องเรียกน้อยอยู่หลายครั้ง ทั้งตะโกนด้วยเสียง ทั้งพยายามใช้วิทยุเรียก แต่น้อยไม่ได้ยิน หรือแสดงว่าได้ยินเลยแล้วน้อยได้ยินหรือเปล่าที่พวกเราข้างหลังเรียก?”

หล่อนกะพริบตาถี่ๆ สั่นศีรษะ

“เอ๊ะ! มีการเรียกหรือคะ น้อยไม่เห็นได้ยินเลย”

“แล้วเธอไม่ได้หันกลับมาดูพวกเราบ้างเลย”

ไชยยันต์บอกมาโดยเร็วอีกคนหนึ่ง

“ก็ทำไมฉันจะต้องหันมาดูด้วย ในเมื่อก็รู้สึกว่าพวกเราเดินตามหลังกันมาใกล้ๆ ทั้งคณะและเราก็กำลังรีบทำเวลากันอยู่ ฉันก็เดินนำมาเรื่อยๆ มาสะดุ้งตกใจเอาก็ต่อเมื่อได้ยินเสียงปืนนี่แหละ”

“ก็เพราะเรียกไม่ได้ยิน เหมือนๆ กับเดินกันอยู่คนละส่วน โดยมีอะไรมาบังอยู่นะซิ พี่ถึงหยุดน้อยไว้ด้วยเสียงปืน แล้วก็ยิงไปกระทบหินดักหน้าใกล้ๆ ตัวน้อยนั่นแหละ ยังคิดอยู่เลยว่าลงถ้าใช้ปืนยิงไปใกล้ๆ ตัวแบบนี้แล้ว ยังไม่ร้สึกตัวอีก ก็ยังไม่ร้จะจัดการต่อไปยังไงเหมือนกัน”

188

"นี่พี่กลางยิงปืนขึ้น เพื่อเรียกให้น้อยหยุดหรือคะ?"
หล่อนร้องขึ้น

"ก็ใช่นะซิ ตะโกนเรียกเสียคอแหบคอแห้ง วิ่งตามก็แล้วทั้งคณะพวกเรานี่เลย แต่ปรากฏว่าตามน้อยไม่ทันเรียกก็ไม่ได้ยิน ตามก็ตามไม่ทัน ไม่รู้มันเกิดอะไรขึ้นสำหรับเส้นทางในระยะนี้!"

ดารินอึ้ง หล่อนซอยเปลือกตาถี่ๆ เหมือนจะขบคิดอะไรบางอย่าง พวกพี่ชายสอบถามมาอีก หล่อนบอกว่า

"ไม่ได้ยินเสียงพวกเราคนใดเรียกเลยนะ เป็นความสัตย์จริง และการเดินของน้อยก็เดินตามปกตินั่นแหละ ไม่ได้คิดที่จะผละออกไปตามลำพังเพื่อให้พ้นระยะสายตา ถึงแม้จะไม่หันหลังกลับมามอง สัมผัสก็บอกได้อยู่ตลอดเวลา ว่าพวกเราทุกคน

เดินตามหลังกันมาปกติ เพียงแต่ไม่ได้ยินเสียงพูดกันเท่านั้น ก็นึกว่าตั้งหน้าตั้งตาเดินกันมา น้อยมีอาการผิดปกติมากหรือคะจนพี่กลางต้องยิงปืนขึ้น?”

“น้อยน่ะไม่ผิดปกติหรอก แต่เหตุการณ์มันผิดปกติ คือเราเรียกน้อยไม่ได้ยิน และเราพยายามเร่งฝีเท้าตามก็ตามไม่ทัน รักษาระยะห่างกันอยู่แค่ 10 ถึง 15 เมตร เห็นหลังกันอยู่ตลอดเวลาอย่างนี้แหละ ถ้ากลางไม่ยิงปืนขึ้น และถ้าน้อยไม่รู้สึกตัวหยุดรอเรา ก็คงจะตกอยู่ในภาวะอย่างนี้ตลอดทั้งวัน แล้วยังทายไม่ถูกด้วยว่าน้อยจะไปหยุดเอาที่ไหนเมื่อไหร่”

เชษฐาพูดด้วยน้ำเสียงวิตกกังวล และด้วยความรู้สึกอันไม่อาจบอกถูกนานาชนิด

ดารินเพิ่งจะเข้าใจในคำบอกเล่าของทุกคนแล้วรอย-ยิ้มชนิดหนึ่งก็ผ่านแวบไปบนสีหน้าของหล่อน ไม่มีใครทันสังเกตเห็นหรือจับได้ทัน มันเป็นยิ้มลึกลับ บัดนี้ หล่อนตระหนักแล้วว่าอะไรมันเป็นอะไร และหล่อนก็ไม่อยู่ในฐานะที่จะอธิบายให้แก่พรรคพวกทุกคนได้เข้าใจด้วย นอกจากกลบเกลื่อนให้พ้นข้อกังขาไปแต่เพียงคำพูดว่า

“อาจมีอาถรรพณ์อะไรเกิดขึ้นนิดหน่อยก็ได้ค่ะ ระหว่างน้อยที่มุ่งแต่เดินนำอยู่ กับพวกพี่ใหญ่ที่ตามมาข้างหลัง คือมันมีอะไรมาแบ่งคั่นระหว่างเราทั้งสองฝ่ายไว้ในระหว่างที่น้อยมุ่งหน้าเดินอยู่ ทำให้เรียกกันไม่ได้ยิน ส่วนการเดินของน้อย ก็เดินอย่างปกติธรรมดานี่แหละ คิดว่ามันควรจะไปทางไหนก็

ตัดทางมาด้านนั้น และก็ไม่ได้คิดจะเดินหนีพวกเราทุกคน เป็นการเดินนำมาข้างหน้าเพื่อให้พวกเราทั้งหมดเดินตามมาเท่านั้น พี่กลางยิงปืนขึ้นก็ดีแล้ว น้อยจะได้หันมารับร้ว่าทกคนต้องการให้น้อยหยุดก่อน แต่ขณะที่เดินอยู่นั่นนะ สาบานว่าไม่ได้เฉลียวคิด หรือได้ยินอะไรเลยจริงๆ”

กล่าวจบ หล่อนก็หัวเราะออกมาเบาๆ

“ไม่ค่อยเข้าท่าเสียแล้วแฮะ แบบนี้”

ไชยยันต์ครางออกมา

“เรียกแล้ว ไม่ได้ยินน่ะไม่เป็นไรหรอกนายหญิง...”

หนานอินเอ่ยขึ้นเป็นประโยคแรก พร้อมกับอาการหัวร่อหึๆ ของแก

“...แต่ไอ้ที่มันพิกลก็คือ พวกเรากวดตามนายหญิงไม่ทันทั้งๆที่เห็นหลังกันอยู่ใกล้ๆแค่นี้น่ะซิ มันทำท่าจะไม่ดีนัก อย่างนายทหารว่า”

“ทุกคนเดินตามฉันไม่ทันงั้นหรือ?...”

หล่อนทวนคำซ้ำๆ ยกมือทั้งสองขึ้นลูบหน้า แล้วหัวเราะออกมาอีก

“...ก็แปลกดีนะ แต่ทำไมทุกคนไม่คิดบ้างหรือว่า ฉันก็ลูกศิษย์ของรพินทร์ ไพรวัลย์ มนต์ตราอาคมไสยเวทในการเดินป่าต่างๆ ฉันก็รับถ่ายทอดมาจากเขามาก ถ้าฉันต้องการจะเร่งเวลาจริงๆ แล้ว ฉันก็น่าจะทำได้อย่างรพินทร์เหมือนกัน คือทำให้ทุกคนไม่อาจเดินทันฉันได้ ยามที่ไม่ต้องการจะให้เดินตีคู่มาทัน ดูรพินทร์เป็นตัวอย่างซิ ใครเดินตามทันเขาบ้าง ถ้าเขาไม่เจตนาจะหยุดรอ หรือหย่อนฝีเท้าให้”

ทุกคน ไม่สนใจกับอาการพูดเล่นของหล่อน ได้แต่เก็บความรู้สึกอันไม่ปลอดโปร่งสบายใจนักไว้ภายใน

เชษฐาสั่งให้คณะทั้งหมดหยุดพักครึ่งวันชั่วขณะตรงตำแหน่งนั้น อาศัยรองท้องด้วยเสบียงจากเครื่องกระป๋องแค่ให้พอมีกำลัง

ดาริน วราฤทธิ์ ไม่เอ่ยคำใดในเรื่องนี้อีก หล่อนอยากให้ทกคนลืมเสีย และหล่อนก็ไม่อาจบอกได้ด้วยว่า ตลอดระยะทางที่หล่อนเริ่มต้นออกเดินนำมานั้น มันมีปรากฏการณ์อะไรที่หล่อนรู้เห็นรับทราบอยู่เพียงคนเดียว

นั่นก็คือ ร่างในชุดกะเหรี่ยงพเนจรของแงซายในลักษณะวับๆ แวมๆ ปรากฏเข้ามาในระบบจักษุสัมผัสของหล่อน เดินนำหล่อนอยู่เป็นระยะๆ แม้จะไม่ชัดเจนนักในแสงทิวากาลอันคลุมเครือที่แวดล้อมอยู่นี้ แต่การปรากฏผลุบๆ โผล่ๆ ในเงาแวดล้อมของป่าหิน ก็พอจะช่วยกำหนดทิศทางให้แก่หล่อนได้ หล่อนอาจตาฝาดหรือประสาทหลอนไปเอง แต่**หล่อนก็มีความมั่นใจอยู่เต็มเปี่ยมว่า ดวงจิตอันเต็มไปด้วยพลังอำนาจของแงซายได้มาทำหน้าที่ชี้เส้นทางและชักจูงหล่อนแล้ว โดยไม่มีผู้ใดใครอื่นล่วงรู้ได้ นอกจากตัวของหล่อนเองเท่านั้น!**

เป็นที่แน่นอนในความรู้สึกของหล่อน ณ บัดนี้แล้วว่า นอกจากตัวหล่อนเองเพียงคนเดียวแล้ว จะไม่มีใครสามารถมองเห็นหรือสำเหนียกได้เลยแม้แต่นิดหนึ่งว่า มี

สัญญาณอะไรชนิดหนึ่ง มาทำหน้าที่ในการนำเส้นทางหล่อนตลอดระยะเวลา ที่ได้ออกเดินนำหน้ามา ทั้งหมดที่เดินตามอย่เบื้องหลังนั้น จะมองเห็นภาพภมิประเทศอย่เฉพาะกรอบที่จำกัดเท่านั้น โดยมีส่วนหลังของหล่อนเป็นเป้าหมายสังเกตสำคัญ ไม่อาจที่จะมองออกไปในมุมที่กว้างไกลเบื้องหน้าเกินร่างของหล่อนที่เดินนำอยู่นั้นไปได้มากนัก เพราะแก่งแง่โขดหินสลับซับซ้อนบังเอาไว้

ต่างกับตัวหล่อนเอง เมื่อได้มาเดินนำทางอยู่เบื้องหน้านั้น ก็มองเห็นภาพไกลลึกเกินพรรคพวกเบื้องหลังออกไปอีก เนื่องจากอยู่ในมุมองศาผิดกัน หล่อนจึงมองเห็นในสิ่งที่พวกซึ่งตามมาเบื้องหลังไม่อาจเห็นได้

พรรคพวกทุกคน แม้แต่เชษฐาอันเป็นพี่ใหญ่ที่หล่อนเคารพรักที่สุดก็ไม่อยู่ในฐานะที่หล่อนจะชี้แจงแสดงบอกอะไรทั้งสิ้น เหมือนๆ กับอะไรต่ออะไรอีกหลายสิ่งหลายอย่างที่รับรู้รับเห็นอยู่เฉพาะส่วนตัวของหล่อน โดยไม่อาจแพร่งพรายออกไปได้อย่างที่ปรากฏมาแล้วหลายพฤติการณ์

ดารินตระหนักได้ดีว่าหล่อนกำลังเป็นบุคคลที่มีพฤติกรรมลึกลับในสายตาของพวกนั้นอย่างเต็มที่ สู้นิ่งสงบเงียบเฉยไว้เสียดีกว่าที่จะต้องอธิบายในภาวะเช่นนี้ จะว่าตาฝาดประสาทหลอนหรืออะไรก็ตามทีเถิด ในการที่หล่อนมองเห็นเงาของแงซายผลุบๆโผล่ๆอยู่ตามซอกหินเพื่อให้หล่อนมุ่งตามไปทุกระยะนั้น

หล่อนถือว่าเป็นโชคลางที่ดีที่สุดสำหรับตัวเองและคณะทั้งหมด ถ้าแม้ว่ามันจะทำให้การเดินทางผิดทิศ หรือนำไปสู่หายนะวิบัติใดๆ ที่รอคอยอยู่เบื้องหน้า หล่อนก็ยอมแล้ว

การสงบสำรวมกิริยาให้อยู่ในสภาพปกติ น่าจะเป็นวิธีที่ดีที่สุดของหล่อนในขณะนี้ หล่อนไม่เกิดอาการพิศวงสงสัยใดๆ เลย ในการที่พวกนั้นจะกล่าวอ้างว่า ระหว่างที่เดินตามหลังมานั้น ไม่สามารถจะตะโกนเรียกให้หล่อนได้ยินได้ และหล่อนก็ไม่ได้ยินเลยจริงๆ เพราะ**แน่ละ มันจะต้องมีปรากฏการณ์อะไรสักอย่างหนึ่งมาเปรียบเสมือนกำแพงกั้นไว้ ระหว่างหล่อนกับคนเหล่านั้น ไม่ให้ติดต่อถึงกันได้ระหว่างที่หล่อนเดินสวมรอยแงซายตามที่จักษุประสาท หรือมิฉะนั้นก็จิต-ประสาท เหลือบแลไปพบเห็นนั้น**

ฝ่ายของพวกพี่ชาย ก็ไม่มีใครปริปากในเรื่องนี้อีก เช่นกัน ทุกคนเก็บความพิศวงเป็นปมปริศนาที่ขบไม่แตกไว้ภายใน ทั้งหมดใช้เวลาเพียงสั้นๆ เพื่อตั้งหลักพักเหนื่อย และกินอาหารกลางวัน

เมื่อต่างพร้อมที่จะออกเดินทางต่อ เชษฐาก็จับข้อมือน้องสาวไว้

“เอาละ ต่อไปนี้ น้อยเดินไปพร้อมๆ กับพี่ ให้ลุงอินกับอนุชาไปนำหน้าดีกว่า”

“ไม่ค่ะ!...” หล่อนยิ้มให้แล้วบอกอย่างหนักแน่นเด็ดเดี่ยว

“...เราได้พูดกันไว้ก่อนล่วงหน้าแล้ว ถ้าน้อยจะขอนำทาง ทุกคนต้องยอมไม่ใช่หรือคะ และน้อยก็ไม่ได้เดินล้ำหน้าไปไกลอะไรมาก ขอเพียงแต่ให้เป็นคนเดินอยู่ข้างหน้าของทุกคนเท่านั้น อย่างน้อยที่สุด ก็เฉพาะวันนี้”

“มันอาจเกิดเหตุการณ์อย่างเมื่อกี้นี้ขึ้นมาอีก คือน้อยนำหน้าไปโดยทางฝ่ายพี่เรียกไม่ได้ยิน และไล่ไม่ทัน”

“น้อยสัญญาว่าจะหมั่นเหลียวหลังหันกลับมามองพวกเราค่ะ และจะเปิดวิทยุสแตนด์บายไว้ด้วย เมื่อกี้นี้ไม่ได้เปิดวิทยุไว้ แล้วก็เอาแต่เดินเพลินไปหน่อย ประสาทส่วนที่หกของน้อย มันบงการในการเดินมาตลอด และมันอาจไปกดประสาททั้งห้า ทำให้น้อยไม่ได้ยินเสียงของพี่ใหญ่ ถ้าน้อยตกอยู่ในอาการที่พวกพี่ใหญ่สงสัยขึ้นอีกเมื่อไหร่ เป็นต้นว่า เมื่อตะโกนเรียกแล้วไม่ได้ยิน หรือพยายามเดินแล้วเดินไม่ทัน ก็ขอให้ยิงปืนเรียกขึ้นอีก อย่างตะกี้นี้”

เชษฐาจ้องหน้าอย่างอึดอัด ลังเลใจอย่างไรบอกไม่ถูก และก่อนที่เขาจะเอ่ยขึ้นเช่นไร อนุชาก็พูดขรึมๆ มาว่า

“ผมว่าทดลองให้น้อยเดินอย่างที่เขาต้องการต่อไปเถิดครับ พี่ใหญ่ รู้สึกว่าเขาจะมีความมั่นใจอะไรสักอย่างที่เขาไม่ยอมบอกเราให้ทราบ จะอย่างไรเสีย น้อยก็คงไม่เดินลับหายจากสายตาเราไปได้หรอก”

ท่านหัวหน้าคณะอันเป็นพี่ชายใหญ่ หันไปทางไชยยันต์เหมือนจะขอหยั่งความเห็นอีกคน อดีตนายทหารปืนใหญ่แยกเขี้ยว

“ลองดูอีกที เชษฐา มันก็ไม่น่าจะมีอะไรเสี่ยงนักหรอก เพราะมันเป็นเวลากลางวันและมองเห็นกันอยู่ใกล้ๆ แค่นี้ เกิดอะไรขึ้นก็รู้เองแหละ”

“ลุงอินมีความเห็นยังไง ฉันไม่ต้องการจะให้นายหญิงไป

เดินนำอยู่ข้างหน้าเลย หน้าที่นำทางควรจะเป็นของพรานชดหรือลุงอินไม่ใช่หรือ?”

เชษฐาหารือไปทางครพรานผู้เฒ่าเป็นคนสุดท้าย หนานอินหัวร่อหึๆ ในลำคอ เหลือบตามองดูภูมิประเทศป่าหินที่แวดล้อมรอบตัว แล้วหันมาแลดูหน้าดารินเหมือนจะค้นลึกลงไปให้พบสิ่งลี้ลับที่แอบแฝงอยู่ตามประสาคนแก่กล้าวิชาอย่างแก แล้วว่า

“นายหญิงอยากจะนำหน้า ก็ให้นำไปตามเดิมเหอะนาย ใหญ่ ขนาดนายหญิงหายพลัดพรากจากพวกเราไปหลายวันหลายคืน ยังเอาตัวรอดปลอดภัยมาได้จนเราตามไปพบ เดินไปด้วยกันทั้งคณะอย่างนี้ เว้นทอดระยะอย่างมากก็ไม่เกิน 7-8 วา นายหญิงจะอยู่ในสายตาของพวกเราตลอดเวลา และไม่ว่าจะเกิดอะไรขึ้น พรานชดกับหนานอินก็คงยิงคุ้มกันให้ทันการ”

เมื่อนั้น อดีตท่านทูตทหารบกจึงปล่อยข้อมือน้องสาวออก พร้อมกำชับว่า

“หมั่นหันกลับมามองข้างหลังบ้าง ไม่ใช่ตั้งหน้าตั้งตาเดินไปท่าเดียว...อย่าทิ้งห่างเกินกว่า 10 เมตร...เมื่อจะเข้าสู่เหลี่ยมมุมหินที่ลับตา รอให้พวกเราข้างหลังตามไปให้ถึงเสียก่อน แล้วจึงเคลื่อนต่อไป วิทยุที่เหน็บเอวนั่นนะ เปิดพร้อมไว้ด้วย”

“ตกลงค่ะ จะปฏิบัติตามคำสั่งอย่างเคร่งครัด แต่มีข้อแม้ที่น้อยจะขอร้องอยู่อย่างหนึ่ง”

“อะไร?”

“ถ้าไม่จำเป็นจริงๆ แล้ว ได้โปรดกรุณาอย่าส่งเสียงเอะอะ

หรือตะโกนเรียกน้อย ขอให้เดินตามหลังไปเรื่อยๆ ก็แล้วกัน รับรองว่าทางฝ่ายพี่ใหญ่จะมองเห็นน้อยอยู่ทุกระยะทีเดียว และไม่ว่าใครทั้งสิ้น อย่าได้พยายามเดินกระชั้นชิดน้อยเข้ามา รักษาระดับเว้นห่างไว้คงที่เท่าเดิมเป็นดีที่สุด ไม่แน่นะคะ ก่อนพักค่ำนี้เราอาจได้ข่าว หรือมองเห็นลู่ทางที่ดีขึ้นอย่างไม่คาดคิดมาก่อนก็ได้”

เชษฐาไม่กล่าวอะไรอีก พยักหน้าง่ายๆ แล้วตบหลัง หล่อนเป็นสัญญาณอนุญาต ตนเองยังยืนคาบซิการ์ ส่งสายตาตามหลังน้องสาวไปเช่นนั้น ทุกคนเริ่มเคลื่อนตามหลังดารินต่อไป และผ่านหน้าเขาไปตามลำดับ จนกระทั่งหนานอินเดินเข้ามาใกล้

“ฉันไม่เข้าใจเลยจริงๆ ลุงอิน นายหญิงของลุงอินมีอาการลึกลับอย่างไรพิกล นับตั้งแต่เราไปชิงตัวเขามาได้จากไอ้ผีดิบ-มันตรัยเป็นต้นมาทีเดียว สั่งไม่ให้เราเรียกเขาโดยไม่จำเป็น... ไม่ให้เดินเข้าไปชิดตัว...แล้วบอกว่าเราจะได้ทราบข่าวดี เขาเอาอะไรที่ไหนมาทำให้เกิดการเชื่อมั่นถึงขนาดพูดออกมาอย่างนี้”

“นายหญิงไม่ต้องการให้พวกเราเดินเข้าไปใกล้ หรือห้ามไม่ให้ชวนพูด ก็เพราะต้องการเดินไปด้วยสมาธิจิตอันแน่วนิ่ง หนานอินพอจะรู้ มันเป็นการเดินเพื่อย่นระยะทางของคนมีอาคมสูง เราตามนายหญิงไปเรื่อยก็แล้วกัน ระยะทางมันจะย่นเข้ามาด้วยโดยที่เราไม่รู้ตัว”

ครูพรานพูดหน้าตาเฉย แต่ไม่มีแววล้อเล่น เชษฐาขมวดคิ้ว จุ๊ปากเบาๆ

ฉบับเถื่อน
WBSWS:01
บางกอกโพสต์

“น้องสาวของฉันไม่ได้มีเวทมนตร์อาคมอะไรเหมือนแม่-มดนะ ลุงอิน”

“หนานอินไม่รู้ว่านายหญิงเรียนอาคมชนิดนี้มาจากนายรพินทร์หรือเปล่า แต่ก่อนตอนออกเดินทางมาตะแรก ก็ไม่เห็นอาการของนายหญิงเหมือนวันนี้เลย ถ้านายหญิงไม่ได้มีอาคมที่จะเดินย่นทางได้ด้วยตัวเอง แกก็จะต้องถูกชักนำโดยอำนาจอะไรสักอย่างที่เรามองไม่เห็น แล้วตัวแกเองก็อยู่ในรัศมีอำนาจนั้นด้วย ทำให้เท่าที่แล้วมา เราพยายามจะกวดตามสักเท่าไหร่ก็ตามไม่ทัน จนกระทั่งพรานชดต้องยิงปืนขึ้น แล้วนายหญิงรู้สึกตัวหยุดรอ เสียงปืนทำให้นายหญิงตื่นจากสมาธิจิต การที่เราทั้งหมดเดินตามเข้าไปทัน ก็เพราะพลังอำนาจที่เข้าชักจูงนาย-หญิงขาดตอนออกจากกัน”

“แปลก! แล้วนี่ลุงบอกให้พรานชดเขารู้หรือยัง ตามที่ลุงคิดอย่างนี้น่ะ”

“พรานชด รู้เท่าๆ กับหนานอินนั่นแหละ ไม่ต้องบอกหรอก เพราะฉะนั้นแกจึงยอมให้นายหญิงเดินนำเหมือนเดิม”

“แล้วตัวนายหญิงเองล่ะ? ลุงคิดว่า...เขาเข้าใจตัวเองไหมว่าเขากำลังทำอะไรอยู่?”

“หนานอินแน่ใจว่านายหญิงเข้าใจ รู้ตัวเองดีที่สุดแต่ไม่ยอมบอกพวกเราเท่านั้น นายหญิงเป็นคนมีฌาน และฌานจะเข้ามาประทับทรงอยู่ในดวงจิตเป็นระยะๆ ไป เวลาใดก็ตามที่ฌานแก่กล้ามีอำนาจเต็มที่ นายหญิงจะเกิดความมั่นใจอย่างที่สุด และจะไม่ยอมฟังเสียงใครเลย หนานอินสังเกตมาหลายครั้งแล้ว...ออกเดินเถิดนายใหญ่ พวกเราไปกันไกลแล้ว”

ประโยคหลัง ครูพรานกล่าวเตือนขึ้น ทั้งสองเดินตามหลังขบวนไปเป็นคู่ปิดท้าย

ดารินคงออกนำทางต่อไป เปรียบเหมือนเป็นมัคคุ-เทศก์ ผู้ชำนาญต่อเส้นทางอยู่ก่อนแล้ว...ความจริงหล่อนมืดมนไปหมด อย่าว่าแต่อื่นใดเลย แม้แต่ทิศในยามนี้ ก็ยังจับไม่ถูก ถ้าไม่เอาเข็มทิศขึ้นมาเทียบเพราะท้องฟ้าที่หนักไปด้วยเมฆหมอกทำให้มองไม่เห็นแสงตะวัน เห็นแต่แสงสลัวๆ มีสีสันประหลาดจับก้อนเมฆทึบที่ลอยต่ำนั้นสม่ำเสมอกันไปหมด แต่หล่อนก็มองเห็นเงารางๆ ของแงซายอยู่ทุกระยะอีกครั้งหนึ่ง นับตั้งแต่เดินล้ำมาเบื้องหน้าของทุกคน เห็นผ้าคาดศีรษะสีแดง เสื้อกั๊กดำ และปืนปัสตันหรือวินฯ แบบคานเหวี่ยงรุ่นโบราณ ที่สะพายอยู่กับไหล่เดินนำอยู่เบื้องหน้า บางครั้งก็ใช้ปากกระบอกปืนโบกวาดชี้ทาง เมื่อมีเส้นทางหลายๆแพรงรอคอยอยู่เบื้องหน้าหล่อนพยายามเพ่งสายตาค้นหาตรวจตราอยู่ทุกระยะ บางขณะร่างนั้นจะลับมุมหายไป และบางขณะก็ปรากฏโผล่ให้เห็นครึ่งตัวเหนือหมู่หิน เหมือนภาพฝัน หรือภาพที่หล่อนจินตนาการขึ้นมาเอง

ทุกคนของฝ่ายติดตามมาเบื้องหลัง ก็คงสาวรอยตามหล่อนมาเงียบๆ ทุกระยะ นานๆครั้ง หล่อนจะหันกลับมาดูเบื้องหลัง ซึ่งก็เห็นคณะพากันเดินตามมาด้วยอาการปกติ แต่คนเหล่านั้นก็ไม่ส่งเสียงกระโตกกระตากหรือเรียกหล่อนขึ้นอย่างใดทั้งสิ้น

น่าแปลกที่ทุกครั้งเมื่อหล่อนหันกลับมามองหลัง พอเหลียวกลับไปด้านหน้าตามเดิม ภาพของแงซายจะอันตรธานไปพักใหญ่ ต้องสงบจิตเพ่งอยู่ระยะหนึ่ง ภาพของเจ้าอดีตคนใช้ชาวดง จึงปรากฏให้เห็นอีก

และจะเป็นเช่นนี้ทุกครั้งไปที่หล่อนเหลียวกลับ

ทางเบื้องหลัง อนุชา ไชยยันต์ เชษฐาและหนานอินมีความรู้สึกที่ตรงกันหมด เพียงแต่ไม่มีโอกาสที่จะพูดบอกกันเท่านั้น สิ่งนั้นก็คือ ภาพของหญิงสาวที่เดินนำอยู่เบื้องหน้านั้นแลเป็นภาพพร่าซ้อนเหลื่อมกันอย่างไรพิกล หมู่โขดหินอันเป็นภูมิประเทศแวดล้อมของทางที่ผ่านไปนั้นเล่าก็ตกอยู่ในสภาพซ้อนเหลื่อมเช่นเดียวกัน เหมือนมองออกไปจากเลนส์ของกล้องถ่ายรูปที่ยังจับภาพโฟกัสไม่ถูกที่ ต่างพยายามขยี้ตาแล้วเพ่งมองทิวทัศน์เบื้องหน้า รวมทั้งร่างของหญิงสาวที่นำอยู่เบื้องหน้าบ่อยครั้ง

พื้นผิวดินปนกรวดทรายที่เหยียบย่างไป ก็ดูเหมือนว่ามันจะเคลื่อนไหวโคลงเคลงอยู่น้อย ๆ เป็นระยะ ๆ เช่นกัน จะว่าเป็นอาการเบื้องต้นของปรากฏการแผ่นดินไหวก็ใช่ที่ เพราะมันไม่มีสำสำเนียงใด ๆ เกิดขึ้นทั้งสิ้น และอาการสั่นของแผ่นดินก็ไม่ได้มีทวีมากขึ้นไปกว่าความรู้สึกที่คล้ายเกิดขึ้นจากอุปาทานนั้น อาการวิงเวียนเกิดขึ้นกับทุกคนโดยทั่วหน้าของฝ่ายติดตาม จนคิดว่าตนเองเกิดจับไข้ไม่สบายขึ้น แต่ก็บากบั่นกัดฟันเดินกันต่อไปโดยไม่เอ่ยคำใดซึ่งกันและกันทั้งสิ้น

ร่างของดาริน วราฤทธิ์ ยังคงเดินเป็นเรือนำร่องบุกซอกซอนไปตามโขดหินเหลือที่จะคณานับได้นั้นโดยไม่หยุดยั้ง

ที่สุด ท้องฟ้าเบื้องบนก็สลัวมัวมืดลงไปตามลำดับ มันเป็นเวลาใกล้ค่ำเข้าไปเต็มทีแล้ว จู่ๆ โดยไม่ทันรู้ตัว จากการที่มุ่งตามหลังดารินมาอย่างเดียว ทุกคนก็โผล่ออกมาพบกับทุ่งหญ้าเขียวขจีเล็กๆ อย่างกะทันหัน เป็นพื้นราบเรียบเนื้อที่ประมาณ 2 ไร่ ภายในที่แวดล้อมของทิวหินสูงๆ ต่ำๆ ที่โอบแวดล้อมเป็นกำแพงวงกลมรอบทิศ

ทั้งหมด แลไปเห็นหญิงสาวผู้ทำหน้าที่นำทางมาโดยตลอด หยุดยืนนิ่งอยู่กลางพื้นหญ้าเขียวสดนั้น เหมือนจะลังเลต่อการเดิน หรือมามึนงงกับภูมิภาพที่ประจันหน้าโดยไม่คาดฝันนั้น โดยที่ยังตัดสินใจไม่ถูกว่าจะบ่ายหน้าไปทางไหน

ทุกคนพากันหยุดยืนตะลึงงันต่อภูมิภาพไปหมด พากันเหลียวมองไปรอบๆ และก่อนที่ใครจะเอ่ยคำใดต่อกันนั่นเอง ก้อนหินใหญ่ลูกหนึ่ง ขนาดครกตำข้าวขนาดใหญ่ก็กลิ้งขลุกๆ ปะทะแก่ง แง่โขดหินของกำแพงผา ด้านที่ดารินยืนประจันหน้าอยู่ แตกกระจายเป็นฝุ่นและสะเก็ด จากนั้นมันก็กลิ้งหล่นกระแทกลงมาตามลำดับ

"น้อย! หลบเร็ว!!"

อนุชา เชษฐาและไชยยันต์ ตะโกนสุดเสียงขึ้นพร้อมกัน

ดารินคงยืนอยู่กับที่เช่นนั้น หล่อนแหงนขึ้นมองดูก้อนหินที่กำลังกลิ้งลงมานั้นอย่างสงบ โดยยังไม่เคลื่อนไหวใดๆ ทั้งสิ้น พอมันหล่นลงมากระทบโขดใกล้ๆ เชิงผาแล้วกระดอนขลุกๆ มายังบริเวณที่หล่อนยืนอยู่ หล่อนก็เพียงแต่เบี่ยงกายออกไปทางด้านซ้ายเล็กน้อย ปล่อยให้มันกลิ้งผ่านตัวไปประมาณ 3 วา แล้วไปหยุดนิ่งอยู่กับพื้นหญ้าอย่างหมดฤทธิ์

บัดดล เสียงพวกลูกหาบ ก็พากันร้องเอะอะโวยวายขึ้นอย่างตกใจ ทิ้งสัมภาระข้าวของลงจากไหล่ แล้วปลดปืนลูกซองที่สะพายไหล่ออกมาอย่างลนลาน พลางชี้ขึ้นไปบนขอบกำแพงหินรูปวงกลมรอบด้านที่แวดล้อมอยู่ ร้องบอกเซ่งแซ่เอ็ดอึง

“นาย ดูนั่น!...”

ทั้งหมด แหงนขึ้นไปยังทิวหินที่รายล้อมรอบอยู่นั้นทันทีที่มองเห็น ทุกคนชะงักนิ่งตะลึงกันไปชั่วขณะจิต

เงาทะมึน สูงใหญ่มองผาดๆ เหมือนหมีควาย ปรากฏอยู่ตามแก่งแง่โขดหินที่โผล่แวดล้อมอยู่เป็นกำแพงนั้นรอบทิศทาง บ้างยืนสองขา บ้างก็ลดตัวลงสี่ขา เห็นเรียงรายดำมืดไปหมด และที่กำลังค่อยๆ ผุดโผล่ออกมาจากหลังกำแพงหิน ที่นั่นจุดหนึ่ง ที่นี่อีกจุดหนึ่ง เพิ่มทวีมากขึ้นจนนับจำนวนไม่ถ้วน

กลุ่มมนุษย์ทั้งหมด ถลำเข้ามาตกอยู่ในวงล้อมของสัตว์อะไรชนิดหนึ่งโดยกะทันหัน อย่างไม่ทันรู้เนื้อรู้ตัว ไม่ว่าจะมองไปทางใด พวกมันทั้งนั้นที่ผุดโผล่ขึ้นมาจังก้าอยู่ตามขอบของทิวหินสูงๆ ต่ำๆ ที่แวดล้อมอยู่ อันความจริงก็ไม่สูงขึ้นไปมากนัก ระยะก็ไม่ห่างไกลอะไร ซึ่งถ้ามันจะพากัน

กระโจนพรวดพราดลงมายังคณะที่ยืนตะลึงกันอยู่ในขณะนี้ ก็คงใช้เวลาเพียงชั่วไม่กี่พริบตาเท่านั้น

ขณะจิตหนึ่งที่ต่างแลขึ้นไปพบ พวกมันโผล่ขึ้นมาให้เห็นเงียบ ๆ เหมือนเงาปิศาจกลางแสงสายัณห์ แต่แล้วกึ่งอึดใจต่อมาก็เริ่มแยกเขี้ยวขาวสำแดงอาการขู่ตะคอกเสียงดังโครกครากแซ่ส่ำไปหมด พร้อมกับอาการส่ายโยกตัว ทำอาการเหมือนจะกระโจนลงมาใส่ บ้างก็หกคะเมนตีลังกาอยู่บนยอดหินเหล่านั้น

พวกลูกหาบทุกคน บัดนี้ประทับปืนขึ้นแล้ว ชนิดที่ปลายลำกล้องวาดกระทบกันเอง เสียงดังกราวไปหมดเพราะความตื่นเต้น ตะลีตะเหลือก ขณะนั้นเอง เสียงร้องสั่งอย่างละล่ำละลักของอนุชาและหนานอิน ก็ดังขึ้นพร้อมกันในลักษณะตะโกน

“เฮ้ย! อย่ายิงเป็นอันขาด!! อย่ายิง!”

มันก็ชั่วเสี้ยวของวินาทีเท่านั้น ที่สกัดกั้นไม่ให้ปืนจากฝ่ายลูกหาบที่แทบจะควบคุมสติไม่ได้เหล่านั้น ยั้งนิ้วมือได้ทันก่อนที่จะลั่นไก แต่ก็ยังเบิกตาโพลงจ้องปืนระวังเตรียมพร้อม ในขณะที่ฝ่ายนายจ้างทุกคนยังยืนเฉย จ้องมองดูภาพที่เหมือนฝันอันน่าสะพรึงกลัวนั้นเงียบกริบกันไปหมด

ดาริน วราฤทธิ์ ผู้ยืนโดดเด่นอยู่เบื้องหน้า ห่างจากกลุ่ม ออกไปประมาณ 7-8 เมตร บัดนี้ใช้นิ้วผลักเสยปีกหมวกของหล่อนให้หลุดออกไปจากการครอบอยู่บนศีรษะ ซึ่งมันตกไปห้อยอยู่ยังเบื้องหลัง เพราะยังมีสายรัดคางติดอยู่ หล่อนเปิด

ใบหน้าตัวเองให้เห็นเด่นชัด เลือดฉีดขึ้นอาบใบหน้าเป็นสีชมพู อย่างปีติใจจนเหลือที่จะกล่าวได้ มือทั้งสองชูขึ้นสูงเหนือศีรษะ เหมือนจะเป็นการส่งสัญญาณทักทายกับร่างที่เต็มไปด้วยขนสีดำ อันปรากฏอยู่รอบทิศเหล่านั้น แล้ววาดต่ำช้า ๆ เป็นจังหวะมา ทางเบื้องหลัง แทนความหมายให้ทุกคนอยู่ในความสงบ และเตือนไม่ให้ใครยิงปืนขึ้นแม้แต่นัดเดียว หล่อนทำอาการเตือนด้วยสัญญาณมือสลับกันอยู่เช่นนั้น

ในขณะเดียวกัน เจ้าพวกที่ปรากฏกายเกลื่อนกลาดอยู่บนยอดหิน ก็ส่งเสียงสรรพสำเนียงของมันโว้กว้ากไปอีกลักษณะหนึ่ง สนั่นไปทั่วบริเวณ กระโดดขย่มยอดหิน บางตัวก็เอามือแข็งแรงยาวเหยียดของมันตบเปาะแปะเข้าหากัน แล้วโปะลงไปกลางหัว บางตัวก็เอามือป้องหน้ามันเขม้นมอง ลักษณะอาการเหมือนพวกลิงซิมแปนซี แต่ขนาดของมันใหญ่กว่ามากเหลือเกิน **และจากอากัปกิริยาหลุกหลิกซุกซนเช่นที่ปรากฏเห็นอยู่นั้น สัมผัสของมนุษย์เบื้องล่างในวงล้อมตระหนักได้ชัดแล้ว**

ไม่ใช่หมีควาย หรือสัตว์ประหลาดอื่นใดอย่างที่เหลือบไปเห็นแต่แรกอย่างใดทั้งสิ้น แต่แท้ที่จริงมันคือเหล่าสวาวานร หรือเจ้าพวกทหารพระรามแห่งภูเขานิลกาญจน์อย่างที่เคยพบเห็นมาก่อนแล้วนั่นเอง!!

ดารินยิ้มออกมาน้ำตาคลอเบ้า ส่งจูบเข้าไปยังกองทัพของฝูงลิงใหญ่อันเคยเป็นมหามิตรกับคณะของหล่อนในอดีต แล้วป้องปากตะโกนสุดเสียง เรียกนามหนึ่งออกไป ก้องไปทั้งหุบหินที่แวดล้อม

“วา–ยา...วา–ยา !...”

กองทัพย่อย ๆ หรือมิฉะนั้นก็ไพร่พลประชากรของนคร วานร แห่งเทือกเขานิลกาญจน์ส่งเสียงโว้กว้ากสนั่นอึงยิ่งขึ้น กระโดดโลดเต้นชุลมุนกัน อยู่บนขอบหินที่แวดล้อมอยู่นั้น พลุกพล่าน เศษก้อนหินใหญ่น้อยร่วงพรูเป็นฝุ่นรอบด้านไปหมด บางส่วนก็หักกลิ้งลงมาเป็นโกลาหล เกิดจากการเคลื่อนไหว กระโดดโลดเต้นของพวกมัน มากกว่าที่จะเป็นการจงใจใช้หิน เหล่านั้นขว้างปา หรือมีสัญลักษณ์ใดว่าจะมีเจตนาร้ายทั้งสิ้น เหมือน ๆ กับว่าพวกมันจะโห่ร้องแสดงอาการปรีดาต้อนรับฝ่าย มนุษย์อยู่บนนั้น เป็นที่สนุกสนานครึกครื้นตามประสาวานรทั้ง–หลาย

ระหว่างที่ฝ่ายพวกลูกหาบยังตะลึงอยู่ กลุ่มของเจ้า– นาย เปลี่ยนความรู้สึกอันผวาตระหนกตกใจไปหมดสิ้นแล้ว กลายเป็นความยินดี ทั้งหมดยิ้มออกมาได้ โดยเฉพาะไชยยันต์ ถึงกับกระโดดตัวลอย ถอดหมวกออกมากวัดแกว่ง และช่วยส่งเสียงตะโกนเรียกขึ้นไปดังสนั่น

“ไอ้พวกนิลเพชร นิลพัทธ์ ทหารพระรามมิตรของพวกเราทั้งนั้น ไชโย! นี่พวกเราโผล่มาพบกับสหายเก่าอย่างไม่ทันรู้เนื้อรู้ตัวได้ยังไงกันนี่...เฮ้ย! นีลา! วายา! อยู่ที่ไหน ดีใจเหลือเกินที่ได้เจอะพวกเจ้าอีก พวกเรากำลังเดินทางไปหาพวกเจ้าอยู่ทีเดียว ไม่นึกเลยว่าจะมาพบก่อนระหว่างทาง!”

เชษฐาเอง ขณะนี้ก็ยิ้มออกมาได้แล้ว ยกมือขึ้นโบกไป

มาอย่างยินดีเหลือที่จะกล่าว คะหยิ่นนั้น กู่ร้องก้องกระโดดโลดเต้น ทำอาการเหมือนๆ กับเจ้าลิงใหญ่พวกนั้น หนานอินหัวเราะร่าออกมาได้เป็นครั้งแรก อทานออกมาว่า

“โชคของเราแล้ว เจ้านายทั้งหลาย พวกของวายาจริงๆ นั่นแหละ เจ้าพวกนี้แหละที่เคยช่วยชีวิตหนานอินกับพรานชดไว้”

อนุชา วราฤทธิ์ หลับตาลงพร้อมกับสูดลมหายใจลึกเข้าปอดอย่างสมหวัง บัดนี้ เขาบอกกับตนเองในใจว่า ไม่เป็นการผิดพลาดเลย ที่เขาตัดสินใจยอมให้ดารินเป็นคนเดินนำทางมาภูเขานิลกาญจน์ที่ทุกคนเจตนาจะมุ่งไปเป็นเป้าหมายแรกขณะนี้ย่อมมองเห็นอยู่แค่เอื้อมแล้ว เมื่อเจ้าลิงใหญ่เหล่านี้โผล่ออกมาให้เห็น มันไม่ได้โผล่มาให้เห็นในลักษณะบังเอิญใดๆ เลย แต่เหมือนกับว่า มันได้ยกพลมาดักรอคอยรับอยู่แล้วฉะนั้น จะเกิดจากอะไรก็สุดที่เขาเองจะเดาได้ถูก

หนานอิน หันไปสั่งให้พวกลูกหาบที่ยืนถือปืนจ้องอยู่ให้ลดปืนลง พร้อมกับบอกโดยเร็วว่า

“นี่แหละ คือพวกเจ้าลิงดำใหญ่ที่ข้าสั่งบอกเอ็งแล้วว่าถ้าพบเห็นที่ไหน อย่ายิงมันเป็นอันขาด มันเป็นมิตรกับพวกเรา ยกมารับเป็นกองทัพเลย ไม่ต้องตกใจกลัว พวกลิงของฤาษีโกฑัญญะทั้งนั้น พวกเอ็งทั้งหมดสบายใจได้แล้ว”

เมื่อนั้น พวกนายชวนและลูกนองทั้งหลายจึงค่อยๆ พากันลดปืนลงด้วยอาการงงๆ ยังไม่อาจเข้าใจอะไรได้ในขณะนั้นนัก รู้แต่เพียงฝ่ายเจ้านายทุกคนกำลังอยู่ในภาวะยินดีขีดสุดแทนที่จะตกใจกลัวหรือเตรียมการต่อสู้ใดๆ ทั้งสิ้น

ดารินส่งเสียงแหลมกังวานของหล่อน ร้องเรียก “วายา” ออกไปอีก เสียงของหล่อนดังก้องสะท้อนกลับไปกลับมาตามหลืบวงล้อมของหน้าผาหินตำแหน่งประหลาดนั้น

ความชุลมุนพลุกพล่านของเหล่าวานรดำ และเสียงของพวกมันที่ร้องโครกครากกันอยู่ เริ่มสงบเบาบางลงอย่างรวดเร็วจนกระทั่งกลายเป็นความเงียบสนิท แล้วในกลุ่มของพลลิงที่ยืนดำพืดไปหมด บริเวณเบื้องหน้าของหล่อนนั่นเอง ก็ปรากฏร่างที่ใหญ่โตโดดเด่นออกไปเป็นพิเศษ มองดูกึ่งลิงกึ่งมนุษย์ หลังเหยียดตรง สูงใหญ่ขนาดเฉียด 10 ฟุต มีขนรุงรังคล้ายลิง แต่บางกว่า ก็เดินสวบๆ ลงมาจากแง่หินที่ยื่นตะหง่านอยู่ ตรงเข้ามาหาดารินและฝ่ายมนุษย์ทุกคน โดยมีลิงใหญ่อีกตัวหนึ่งเดินสี่ขาตามหลังมา

นั่นคือจอมวานร ผู้มีนามว่า วายา เจ้าแห่งนครลิง เจ้านีลาทหารเอก ผู้ซึ่งทุกคนของฝ่ายดารินจำได้ดีที่สุดตามมาด้วย เขาคือมนุษย์กึ่งวานร ที่คณะได้เคยให้การรักษาเยียวยาไว้ จนมีชีวิตรอดจากบาดแผลถูกขวิดของเจ้าตัวไทรเซราท้อป ในครั้งเดินทางผ่านภูเขานิลกาญจน์คราวมากับรพินทร์ครั้งแรก

ระหว่างที่มนุษย์วานร ผู้มีร่างกายขนาดใหญ่ยักษ์อันเป็นต้นตระกูลของมนุษยชาติเดินใกล้เข้ามาตามลำดับนั้น ดารินสะกดลมปราณ พนมมือจรดทรวงอก ดิ่งจิตระลึกถึงอรหันตเจ้าโกฑัญญะ ขอบารมีจากมหาฤาษีให้ปรับระบบโสตประสาทของหล่อน และทุกคนให้สามารถรับฟังและพูดติดต่อกับวายาให้เข้าใจซึ่งกันและกันได้ เหมือนเช่นที่ได้เคยปรากฏมาแล้ว อย่าให้มีอุปสรรคขัดข้องใดๆ เลย

เชษฐา อนุชา ไชยยันต์ หนานอินและคะหยิ่น บัดนี้ก็ก้าวเข้ามายืนประจันหน้าเรียงเป็นแถวหน้ากระดานเคียงข้างอยู่กับหล่อน ระหว่างที่วายาและนีลาเดินใกล้เข้ามาทกขณะ

ในที่สุด เจ้าผู้ปกครองนครวานรก็ได้มาหยุดยืนอยู่เบื้อง-หน้าทุกคน โดยเฉพาะมีตำแหน่งอยู่เบื้องหน้าของดาริน ผู้บัดนี้ยืนตรงใจกลางการขนาบของพี่ๆดวงตาใหญ่ภายใต้โหนกคิ้วหนาล้ำออกมานั้น จ้องไปยังทุกคน เสียงต่ำลึกที่เปล่งออกมาครั้งแรกเป็นภาษาสำเนียงที่ไม่มีใครฟังเข้าใจ แต่ชั่วอึดใจเดียวเท่านั้นทกคนก็สามารถฟังได้เข้าใจชัดเจนที่สดว่า

“วายา ขอต้อนรับนายหญิงน้อยๆ และสหายทุกท่านที่ได้เดินทางผ่านเข้ามาในเขตแดนของนครนิลกาญจน์อีกวาระหนึ่ง ขอความสวัสดีจงมีแด่พวกท่านทุกคน!”

ดารินกายสั่นด้วยความดีใจขีดสุด ผวาเข้าไปเกาะแขนกำยำที่เต็มไปด้วยขนนั้นร้องออกมาว่า

“วายา! พวกเราทกคนดีใจจนบอกไม่ถกที่ได้พบเธออีกครั้ง และยังจำพวกเราได้ พวกเรากำลังจะไปหาเธอ ไม่คิดมาก่อนเลยว่าจะได้พบเธอกับนีลา และไพร่พลของเธอระหว่างทางเช่นนี้”

“วายารู้ วายาเข้าใจ พระคุณเจ้ามหาฤาษีสั่งให้วายานำไพร่พลของนิลกาญจน์ออกมาดักรอคอยพบนายหญิง และท่านทั้งหลายอยู่”

แล้วจอมวานร เจ้าผู้ครองนครลิงก็หันไปทางเชษฐา ริม-ฝีปากหนานั้น มีอาการเหมือนจะยิ้มแย้ม

“...วายายินดีที่ได้เห็นพวกท่านทั้งหลาย ผู้เคยให้ความ

เมตตาและเป็นมหามิตรอันยิ่งใหญ่ วายาจำได้หมดทุกคนที่วายาเคยเห็น ระลึกถึงบุญคุณที่ได้เคยมีไว้กับวายาอย่างไม่มีวันลืม พวกท่านปลอดภัยแล้ว เมื่อได้พบกับวายาเช่นนี้ โดยโองการประกาศิตของมหาฤาษี”

เชษฐา และทุกคนพากันทักทายวายาด้วยความปีติยินดีเหลือที่จะกล่าวได้ ดารินหัวเราะทั้งน้ำตา เอื้อมมือไปที่เจ้านีลาซึ่งเดินมาหยุดยืนอยู่เบื้องหลังของวายาใกล้ๆ ด้วย พร้อมทั้งทำเสียงเบาอยู่ในลำคอ มืออันยาวเหยียดของมันจับมือหล่อนไว้แล้วเอาไปวางบนศีรษะอันใหญ่โต หล่อนจึงกอดร่างอันเต็มไปด้วยขนของมันอย่างแสนจะรักสนิท พร่ำพูดละล่ำละลัก

“นีลา! ในที่สุดฉันก็ได้พบเจ้า และพวกเจ้าทั้งหมดอีก ดีใจจนบอกไม่ถูกแล้ว หวังว่าพวกเจ้าคงจะสุขสบายกันตามสถานภาพนะ ส่วนพวกฉันลำบากยากแค้นเหลือเกินกว่าที่จะบุกบั่นมาจนได้พบวายา และพวกเจ้าเช่นนี้อีกครั้ง แต่เดี๋ยวนี้ก็แทบจะหายเหนื่อยเป็นปลิดทิ้งทีเดียว”

เจ้านีลา จอมทโมนใหญ่ทำท่าเหมือนจะอุ้มหล่อนชูขึ้น แต่วายาหันมาส่งภาษาต่ำๆ มันจึงวางหญิงสาวลง ออกเดินส่ายอาดๆ เข้ามาเอามือแตะกายเชษฐา อนุชา ไชยยันต์ หนานอิน และคะหยิ่น เรียงไปตามลำดับ เหมือนจะทักทายด้วย ทุกคนทั่วหน้า แล้วหันไปส่งเสียงโว้กเว้กกับพลพรรคที่เรียงรายเต็มไปหมดรอบทิวหิน

เจ้าพลลิงพวกนั้นพากันเคลื่อนไหวลงมาจากยอดหินในทันทีนั้นเต็มทุ่งหญ้าแคบๆ ไปหมด แต่ก็พากันจับกลุ่มแวดล้อมอยู่อย่างสงบ มีอยู่ไม่เกิน 10 ตัวระดับหัวหน้าเท่านั้น ที่เคลื่อน

เข้ามาสมทบด้วย ฝ่ายของดารินล้วนจำลักษณะของพวกมันแต่ละตัวเหล่านั้นได้ทั้งสิ้น เพราะเคยมาพำนักสังคมคลุกคลีอยู่ด้วยกันนานพอสมควรในยคนั้น

หนานอินหันไปอธิบายสั้นๆ กับพวกลูกหาบทั้งหลาย ซึ่งพวกนั้นก็พอจะเข้าใจความหมายได้แล้วว่า อะไรเป็นอะไร ต่างคลายความหวาดกลัวลงพากันมองดูวายา มนุษย์ประหลาดและฝูงลิงใหญ่เหล่านั้น ด้วยความตื่นเต้นประหลาดใจเหลือที่จะกล่าวได้

หมู่เมฆที่ลอยทึบอยู่เหนือศีรษะ ดูเหมือนจะเคลื่อนคล้อยต่ำลงมาอีกจนดูคล้ายจะเอื้อมมือแตะสัมผัสได้ถึง บัดนี้ปรากฏแสงแดงเรืองประดุจย้อมไว้ด้วยสีโกเมนหม่นมัวลงไปทุกขณะ สำแดงว่าทิวากาลใกล้จะอำลาจากเต็มทีแล้ว แวดตาในกรอบลึกของมนุษย์ต้นประวัติศาสตร์ที่แลกราดมายังทุกคนฉายแสงแห่งความปรีดาชื่นชมและเป็นมิตรอันสนิทใจยิ่ง

“สุริยเทพใกล้จะอำลาจากฟากฟ้าแล้ว...”

วายาได้เอ่ยขึ้นกับคณะอาคันตุกะเป็นความหมายที่ทุกคนเข้าใจได้ชัดเจนที่สุด โดยไม่อาจระบุได้ว่ามันเป็นภาษาใด

“...วายาขอเชิญเหล่าท่านได้พำนักพักกายอยู่ณทุ่งหญ้าน้อยภายใต้วงล้อมของภูผานี้ก่อนเถิดสักราตรีหนึ่ง ต่อเมื่ออรุณรุ่งวายาจะนำคณะของท่านมุ่งสู่นครนิลกาญจน์ อันอยู่ไม่ห่างไกลออกไปนัก เดินทางเพียงชั่วระยะเวลาตะวันลอยฟ้าตรงศีรษะก็จะถึงแล้ว เหล่าท่านจะได้เข้าพำนักในสถานถิ่นของวายา และ

ได้นมัสการพระอรหันตเจ้าเหมือนเมื่อครั้งกระนั้น ราตรีนี้เหล่าท่านมิพักต้องวิตกกังวลต่อสิ่งใดทั้งสิ้น โพยภัยภยันตรายใดๆ จะกล้ำกรายเข้ามามิได้เลย วายา นีลา และไพร่พลลิงเหล่านี้จะเฝ้าอยู่คอยพิทักษ์ดูแลคุ้มครองให้”

“ขอบใจท่านเหลือเกิน วายา ที่ได้เอื้อเฟื้อเยี่ยงมิตรเก่าอันประเสริฐ...”

เชษฐาตอบอย่างชื่นใจ ขณะนั้นทั้งหมดได้ทรุดกายลงนั่งอยู่เหนือพื้นหญ้านุ่ม ราวกับกำมะหยี่อันเตรียมเป็นสถานที่พักแรมคืน ทุกคนมีความรู้สึกเป็นสุขและอบอ่นใจยิ่ง เป็นครั้งแรกนับตั้งแต่ออกเดินทาง

“...พวกเราทั้งหมดยินดีในคำเชิญชวนของท่าน เพราะมันเป็นสิ่งที่เราเองก็ปรารถนาอยู่แล้ว เพียงแต่ไม่ได้คิดฝันว่าจะมาพบกับพวกท่านกลางทางรอคอยรับอยู่ เราตั้งใจไว้แต่แรกแล้วที่จะไปพบท่านให้ได้ และจะต้องไปกราบนมัสการมหาฤาษีโก-ฑัญญะ ท่านและพวกท่านมีความสุขสบายดีหรือ นับแต่เราทั้งสองฝ่ายได้แยกจากกันในครั้งนั้น มีเหตุภัยใดๆ มาราวีท่านและไพร่พลของท่านอีกอย่างใดหรือไม่”

ประโยคหลังเขาถามถึงสารทุกข์สุขดิบ แววตาของเจ้าผู้ครองนครวานรมีรอยยิ้ม จากใบหน้าผิวนอกที่แลดูเรียบเฉยแข็งกระด้างปานหินผา

“ท่านผู้เจริญ! วายาและชาวนิลกาญจน์ทุกตนมีความสงบสุขดีตามอัตภาพ ไม่มีภัยใดมาราวีอีกเลยนับแต่พวกท่านได้จากไปแล้วในครั้งนั้น บาดแผลของวายาที่นายหญิงน้อยและพวกท่านทั้งหลายได้ช่วยกันรักษาให้ ก็ได้หายเป็นปกติแล้ว

พวกท่านได้เดินทางมาอีกในครั้งนี้ด้วยจุดประสงค์อันใด วายา มิได้คิดว่าท่านจะเพียงแต่หวนกลับมาเยี่ยมเยียนนครนิลกาญจน์ของพวกเราแต่ประการเดียวเท่านั้น”

คำถามประโยคสุดท้ายของจอมวานร ทำเอาคณะทั้งหมดมองดูหน้ากันเองและอึ้งกันไปชั่วขณะ แม้แต่ดารินเอง ก็ยังไม่อาจจะปริปากออกมาได้ในขณะนั้น **หล่อนรู้สึกวาบหวิวในหัวใจอย่างไรบอกไม่ถูก คำพูดของวายา มันบ่งให้ทราบชัดเจนดีที่สุดว่าเจ้าผู้ครองนครลิงดำหาได้ล่วงรู้หรือระแคะระคายใดๆ ในคณะเดินทางของรพินทร์ ไพรวัลย์ เลยแม้แต่น้อยนิด**

“**สหายวายา...**”

ในที่สุด อนุชา วราฤทธิ์ หรืออดีตพรานชด ผู้ซึ่งครั้งหนึ่งได้เคยไปนอนป่วยอยู่ในนครลิงภายใต้การอนุเคราะห์ช่วยเหลือของมนุษย์ดึกดำบรรพ์และไพร่พลลิงของเขาก็เอ่ยขึ้นด้วยเสียงแผ่วต่ำ

“...เราขอสอบถามจากท่านอย่างตรงไปตรงมา และสั้นที่สุด นั่นก็คือ ท่านได้พบเห็นพรานใหญ่รพินทร์ นำคณะของเขา ผ่านมาในเขตแดนที่ท่านปกครองอยู่บ้างหรือไม่?”

“พรานใหญ่รพินทร์?”

วายาทวนคำ หางเสียงฉงน มองหน้าอดีตพรานชดแล้วกวาดตาแลไปยังทุกคน ซึ่งขณะนี้จ้องเขม็งมาเป็นตาเดียว

“...นอกจากคณะของพวกท่านที่มานี่แล้ว วายาไม่เคยได้

พบเห็น หรือได้ข่าวใดๆ ของพรานใหญ่คนนั้นเลย เหตุใดท่านจึงถามเช่นนี้?”

อนชาเม้มริมฝีปากอย่างผิดหวัง ไชยยันต์จึงชิงบอก

“พรานใหญ่รพินทร์ได้ออกเดินทางมาก่อนพวกเรา 7 วัน เราแน่ใจว่าพวกเขาบ่ายหน้าเข้าสู่เทือกพระศิวะ และน่าที่จะต้องผ่านขุนเขานิลกาญจน์ เขาไม่ได้แวะนครของท่าน หรือท่านไม่ได้รู้ข่าวบ้างเลยหรือว่าเขาเดินเฉียดผ่านเข้ามาในละแวกใกล้เคียง เขามากันเป็นคณะใหญ่ จำนวนถึง 20 คน เราทั้งหมดกำลังติดตามหาเขาอยู่ โดยเข้าใจว่าพวกเขาน่าจะต้องแวะผ่านมาที่แดนของท่าน”

วายาสั่นศีรษะไปมาอย่างแช่มช้า ตอบเสียงลึกในลำคอ

“วายาไม่ได้เห็นไม่ได้ข่าวใดๆ ของพรานใหญ่ผู้นั้นอีกเลย ภายหลังจากที่เขาได้นำพวกท่านผละจากขุนเขานิลกาญจน์ไป ในครั้งนั้นแล้ว ไพร่พลลิงของวายาก็ไม่มีตนใดพบเห็น ถ้าเห็นวายาก็จะต้องรู้ด้วย...น่าประหลาด ที่ท่านบอกว่าเขาจะมุ่งไปที่เทือกพระศิวะอีกครั้ง และล่วงหน้ามาก่อนพวกท่าน 7 วัน เขาจะไปด้วยเหตุอันใดอีก ?”

วายาย้อนถามเอาบ้าง

“เอาละ ถ้าเช่นนั้น เราจะขอถามอีกสักข้อ...”

ท่านหัวหน้าคณะเอ่ยขึ้น โดยไม่ตอบคำย้อนถามของวายา

“...ท่านได้พบเห็นนกใหญ่ ใหญ่มาก เป็นนกเหล็ก ร่วง-หล่นมาจากท้องฟ้า ตกอยู่ในเขตแดนของท่านบ้างหรือไม่?”

จอมวานรสั่นศีรษะอีกครั้ง

“ไม่มีนกเหล็ก หล่นลงมาในอาณาบริเวณของเมืองวายาเลย และไม่มีไม่ว่าจะในเขตแดนใดที่วายาล่วงรู้”

ดารินใช้นิ้วทั้งสองกดเปลือกตา พร้อมกับถอนใจเฮือก แล้วสะบัดหน้าเบาๆ ลืมตาขึ้น บอกกับพรรคพวกทุกคนว่า

“ตรงตามที่น้อยบอกไว้ก่อนล่วงหน้าไหมคะ เครื่องไม่ได้ตกอยู่ในแถบของภูเขานิลกาญจน์ และรพินทร์ไม่ได้ผ่านเข้ามาในละแวกเมืองของวายาเลย สังหรณ์ของน้อยตรงหมดทุกอย่าง”

เชษฐา ตบไหล่น้องสาวเบาๆ อย่างปลอบใจ อนุชากล่าวกับวายาต่อไปว่า

“เป็นอันว่า พรุ่งนี้เราจะแวะเข้าไปในเมืองของท่านก่อนวายา ภายหลังจากกราบนมัสการมหาฤาษีโกฑัญญะแล้ว เราจะออกเดินทางต่อมุ่งหน้าสู่เทือกพระศิวะ โดยพยายามไปให้ถึงโดยเร็วที่สุด ท่านเป็นผู้ที่รู้เส้นทางดี ท่านจะช่วยนำทางให้แก่พวกเราได้หรือไม่ ขอให้นำพวกเราไปให้ถึงเนินพระจันทร์เท่านั้น หลังจากนั้นเราจะหาทางตัดขึ้นเทือกพระศิวะเอง”

ฝ่ามืออันใหญ่มหึมาเกินมนุษย์ปุถุชนของวายา เอื้อมมาแตะที่หัวเข่าของอนุชา

“วายาจะนำพวกท่านไปให้ถึงเนินพระจันทร์ตามที่ท่านต้องการ จะไปส่งท่านจนถึงนั่น จะให้นีลาและพลลิงช่วยแบกสัมภาระข้าวของไปให้พวกท่านด้วย โดยมิพักต้องให้พวกท่านแบกให้หนัก ท่านอย่าได้กังวลไปเลย นี่คือสัจจะวาจา แต่พวกท่านจะต้องแวะพำนักอยู่ในนครนิลกาญจน์ก่อนอย่างน้อยหนึ่งราตรี ตามคำเชิญของวายา”

ราตรีนี้ เป็นราตรีที่อบอุ่นมั่นใจที่สุดของคณะเดินทางฝ่ายเชษฐา

ไฟกองใหญ่ถูกก่อขึ้นยังตำแหน่งที่ยึดเอาเป็นที่พัก ซึ่งแน่ใจที่สุดว่าจะปลอดจากพิบัติภัยทั้งปวงไม่ว่าจะธรรมชาติหรือสรรพสัตว์ร้าย กองกำลังของวายาส่วนหนึ่งได้เข้ามาแวดล้อมเป็นเพื่อนแรมคืนอยู่ด้วย อีกส่วนหนึ่งกระจายกันออกไปลาดตระเวนในรัศมีโดยรอบเพื่อเฝ้าพิทักษ์ระวังเหตุ ผลหมากรากไม้หัวเผือกหัวมันอันเป็นเสบียงถูกกองทัพลิงดำเหล่านั้นขนมาจากไหนไม่ทราบ บัดนี้ได้นำมาสมกองไว้ให้ฝ่ายอาคันตกะ อันเป็นมิตรเก่ามากมายเกินพอ

และตัวจอมวานรเอง คือวายาก็เข้ามาร่วมนั่งเสวนาปราศรัยสนทนาอยู่กับคณะทั้งหมดริมกองไฟที่ก่อไว้นั้นด้วย ปล่อยให้ลิงใหญ่นีลาคุมเหล่าพลลิงทั้งหลายทำหน้าที่เป็นยามรายล้อมอยู่รอบนอก

ทุกคนของฝ่ายเชษฐา ตระหนักดีว่า พวกลิงดำที่ยกกันมาเหล่านี้ เป็นแต่เพียงกองกำลังส่วนหนึ่งของนครนิลกาญจน์เท่านั้น เพราะล้วนมีขนาดใหญ่เต็มที่ แข็งแรงฉกรรจ์เช่นเดียวกับทหารลิงทั้งหลาย ไพร่พลส่วนใหญ่อันเป็นประชากรทั้งหมดคงรอคอยกันอยู่ในเทือกเขานิลกาญจน์ แบบเดียวกับชมรมของมนุษย์ที่มีบ้านเมืองถิ่นฐานของตนเป็นหลักแหล่ง

ทุกคนรู้ว่าจุดหมายปลายทางแห่งการเดินทางใกล้เข้ามาแล้ว แต่ต่างก็ผิดหวังในข้อที่ว่า ไม่อาจระแคะระคายร่องรอย

การเดินทางของรพินทร์ ไพรวัลย์เลย ไม่ทราบว่าเขาตัดมาในเส้นทางด้านใด และขณะนี้อยู่ที่ไหน ความหวังที่ว่าเมื่อได้พบกับวายา หรือไปถึงภูเขานิลกาญจน์แล้ว อย่างน้อยที่สุดก็จะต้องได้ข่าวของรพินทร์บ้าง บัดนี้ปลาสนาการไปหมดสิ้น

ปัญหาที่ฝ่ายของเชษฐาจะต้องขบคิดหนักในขณะนี้ก็คือ รพินทร์รู้ได้อย่างไรว่าเครื่องบี 52 ลำนั้นไม่ได้ตกอยู่ในละแวกใกล้เคียงเมืองของวายา จึงไม่ตั้งเข็มบ่ายหน้าเข้ามา นั่นประการหนึ่ง ส่วนอีกประการหนึ่ง ก็บังเกิดความกังขาว่า จะเป็นไปได้หรือไม่ในกรณีที่ว่า พรานใหญ่เองก็มีเจตนาที่จะม่งตรงเข้ามาที่เมืองของวายาเช่นกัน หากมัวแต่ไปอ้อมระยะทางหลงพลัดอยู่เสียที่ไหน ทำให้ต้องเสียเวลาไปโดยยังเดินทางมาไม่ถึง?

ข้อปัญหาเหล่านี้ได้ถูกนำขึ้นมาปรึกษาหารือถกเถียงกันเองระหว่างเชษฐา อนุชา ไชยยันต์และหนานอิน ส่วนดารินไม่ออกความเห็นใดๆ ในเรื่องนี้เลย ปล่อยให้พี่ๆ ขบคิดใคร่ครวญกันเอง เพราะหล่อนก็ได้เคยบอกกับคนเหล่านั้นไว้ก่อนแล้วว่า ต่อให้เดินทางถึงภูเขานิลกาญจน์แล้ว และได้พบกับวายาแล้ว ก็ไม่มีวันที่จะทราบข่าวใดๆ ของรพินทร์ทั้งสิ้น เพราะเขาจะไม่ผ่านเข้ามาในเขตแดนนี้อย่างแน่นอน

ถ้าหากว่าการที่ได้ข่าวบอกไว้ล่วงหน้าแล้วจากแงซายเป็นความจริง โดยไม่ได้เกิดจากอาการประสาทหลอนของตนเอง และเหตุการณ์มันก็ชี้บ่งว่าเป็นความจริงแน่ชัดอยู่ ณ บัดนี้แล้ว ในสิ่งลี้ลับอันบังเกิดขึ้นเฉพาะตัวหล่อนเพียงคนเดียว โดยที่บุคคลอื่นที่ร่วมคณะไม่อาจรับทราบด้วยได้

การที่หล่อนได้พบปะ สนทนากับแงซายในความฝันก็ดี หรือการที่หล่อนมองเห็นเงาของแงซายเดินนำมาตลอดทางของวันนี้ จนได้มาพบกับกองกำลังของวายาที่ดักรอคอยอยู่แล้วก็ดี ล้วนเป็นสิ่งที่หล่อนไม่อาจบอกความจริงให้พรรคพวกคนใดมารับรู้ได้ด้วยเลย

หล่อนบอกไม่ได้จริงๆ! เพราะมันเป็นปรากฏการณ์พิสดารเหนือธรรมชาติที่หล่อนอธิบายไม่ได้

และบัดนี้หล่อนปลงใจเชื่อได้สนิทแล้วว่า แงซายได้ส่งกระแสจิตอันทรงพลัง เข้ามาสนทนาบอกข่าวแก่หล่อน รวมทั้งเป็นสื่อนำทางของหล่อนในวันนี้ จนสามารถพบปะกับวายาและพวกลิงดำทั้งหลายได้ เพื่อให้หล่อนบรรลุเป้าหมายภูเขานิล-กาญจน์เป็นอันดับแรก **แงซายผู้ไม่เคยทอดทิ้ง 'นายหญิง' ไม่ว่าหล่อนจะอยู่ที่ไหน อย่างไร จะคอยทำหน้าที่ส่งข่าวและช่วยเหลืออยู่ตลอดเวลา ทุกระยะ ตั้งแต่ต้นมาแล้ว ถ้ามีเหตุการณ์ร้ายเกี่ยวกับรพินทร์ ไพรวัลย์**

ระหว่างเชษฐาและอนุชา พูดจาสนทนาอยู่กับวายา มีเพียงไชยยันต์คนเดียวเท่านั้น ที่หันมาจับจ้องพิจารณาอาการอันนั่งกอดเข่านิ่งซึมของหล่อน แล้วบอกมาเบาๆ ว่า

"น้อยที่เธอบอกไว้ก่อนล่วงหน้า เป็นความจริงหมดทุก-อย่าง รพินทร์ไม่ได้ผ่านเมืองของวายาและไม่มีข่าวตกของบี 52 ในบริเวณนี้ แต่เราก็ยังสงสัยอยู่ว่า รพินทร์ก็อาจมุ่งมาที่นี่เหมือนกัน เพียงแต่ยังเดินทางมาไม่ถึง"

หญิงสาวสั่นศีรษะแช่มช้า ฝืนยิ้ม

“เป็นไปไม่ได้หรอกที่จะหวังเช่นนั้น รพินทร์รู้เส้นทางดีกว่าเรา ออกเดินทางล่วงหน้ามาก่อนเราถึงอาทิตย์ ถ้าเขาม่งเทือกเขานิลกาญจน์ เขาก็จะต้องถึงก่อนหน้าเราหลายวัน และก็คงจะผ่านไปแล้ว แต่นี่วายาก็ยืนยันอยู่ว่าไม่ได้พบเห็นคณะของเขาเลย มันแสดงชัดอยู่แล้วว่า เขาจะต้องตัดไปทางอื่นที่ไม่จำเป็นต้องผ่านภูเขานิลกาญจน์ พวกนี้จึงไม่มีโอกาสได้พบเห็นหรือแว่วข่าวเขาเลย”

“แล้วเธอคิดว่า การที่เราม่งมาที่เมืองวายาก่อนนี่ เราวางเข็มผิดไปหรือเปล่า?”

ดารินกัดริมฝีปาก ข่มน้ำตาที่พาลจะไหลออกมาให้ได้สั่นศีรษะอีกครั้ง

“ฉันแน่ใจว่าไม่ผิดหรอกนะ ไชยยันต์ มีอะไรบางสิ่งบางอย่างที่ฉันไม่อาจบอกได้ กำหนดให้เรามุ่งหน้าเข้าหาภูเขานิล-กาญจน์ก่อน แม้จะไม่ได้ข่าวจากเขาก็ตาม แต่มันก็เป็นปลายทางอันจะชี้โชคชะตาแน่ชัดลงไปได้แล้ว ว่าเราจะตามเขาพบได้หรือไม่ ฉันดีใจที่ทุกอย่างตรงตามแผนที่คิดกำหนดไว้ก่อน คือได้ไปกราบนมัสการมหาฤษีผู้ศักดิ์สิทธิ์ ซึ่งท่านมีเมตตาคอยให้การอนุเคราะห์ช่วยเหลืออยู่โดยตลอด และดีใจที่วายารับปากออกมาแล้วว่า จะช่วยนำทางเราให้ไปถึงเชิงเขาพระศิวะ ถ้าได้วายากับลิงพวกนี้คอยช่วยเหลือในการนำทางเสียอย่างเดียว เราอาจจะไปถึงที่นั่นในเวลาใกล้เคียงกับรพินทร์ก็ได้ ฉันมีความมั่นใจอย่างนี้ ระยะที่เราถูกฝ่ายของรพินทร์ทิ้งห่างมาตลอดเวลา ระยะทางที่เราค้นหาร่องรอยใดๆ ของเขาไม่ได้เลย นับตั้งแต่

ล่วงเข้ามาในนรกดำ อาจจะกระชั้นชิดเข้ามาได้เมื่อเรามาถึงภูเขานิลกาญจน์ และได้วายาช่วยนำทางต่อ สิ่งที่เราพยายามกระทำกันหนักหนาคือ ก้าวสกัด น่าจะทำได้เมื่อมีวายาเป็นคนนำทางนี่แหละ เท่าที่แล้วมานั้น เราอยู่ในฐานะงมทางอย่างคนตาบอดมาตลอด แม้จะยังไม่ได้ข่าวของรพินทร์เลย อย่างน้อยที่สุด ฉันก็มีความหวังขึ้นบ้างแล้ว จากลางดีอะไรหลายๆ อย่าง สมมุติว่า ระหว่างฝ่ายเขาและฝ่ายเรา ต่างมุ่งเทือกพระศิวะด้วยกัน มันก็แปลว่าเราจะไปถึงที่นั่นได้ ก็โดยความเมตตาเกื้อกูลของพระคณเจ้าโกฑัญญะ แต่รพินทร์นั้น เขามุ่งไปด้วยความสามารถของเขาเอง”

ไชยยันต์พยายามใช้เซลล์ทุกส่วนในสมองของเขา แต่ก็ยังอยู่ในสภาพมึนงงสับสน เมื่อพยายามทบทวนการเดินทาง จุดที่อดีตนายทหารปืนใหญ่พิศวงมากที่สุดก็คือ เหตุใดทางฝ่ายตนจึงสามารถเหยียบเข้าถึงภูเขานิลกาญจน์ได้รวดเร็วเกินความคาดหมายไปมาก ถ้าจะเทียบกับสภาพการเดินทางในครั้งก่อน **มันเหมือนกับว่าคณะของเขาทั้งหมดจะมาด้วยอำนาจปาฏิหาริย์อะไรสักอย่างฉะนั้น และมันก็มีอะไรประหลาดๆ ที่ค้นหาคำตอบไม่ได้อยู่ตลอดเวลา สำหรับการเดินที่มีดารินเป็นผู้นำทางมาในวันนี้**

“มันมีอยู่สองนัยที่เราจะต้องตัดสินใจ คือ ถ้าเราแน่ใจว่ารพินทร์จะไม่มุ่งมาที่ภูเขานิลกาญจน์เลยอย่างเธอว่า เราก็จะไม่เสียเวลาอยู่ที่เมืองของวายานาน โดยอาจพักสักคืนตามคำเชิญแล้วให้เขาออกนำทางต่อเลย แต่ถ้าเราแน่ใจว่ารพินทร์จะต้องมุ่งเทือกนิลกาญจน์ก่อนเช่นกัน โดยยังเดินทางมาไม่ถึง

เราก็สมควรจะดักรอเขาอยู่ที่ภูเขานิลกาญจน์นั่นแหละ นี่คือสิ่งที่พวกเราทั้งหมดกำลังอยู่ในภาวะลังเลใจว่าจะเอายังไงแน่”

“ทำไมถึงไม่มีใครเชื่อฉันมั่งนะ โดยเฉพาะพี่กลางและพี่ใหญ่ ทั้งๆ ที่ฉันพิสูจน์อะไรต่ออะไรให้เห็นได้นับครั้งไม่ถ้วนแล้ว”

ดารินพูดแผ่วเบา อย่างรำพึงกับตนเอง

“เดี๋ยวฉันจะลองซาวเสียงสองคนนั่นดู รู้สึกว่าเขาอยากจะดักรอรพินทร์อยู่ที่เมืองของวายาอยู่เหมือนกัน”

ว่าแล้ว ไชยยันต์ก็หันไปถามกับราชสกลสองพี่น้อง เพื่อหยั่งหางเสียงว่าจะตกลงกันอย่างไรแน่ ระหว่างการพักรอฟังข่าวอยู่ที่ภูเขานิลกาญจน์ หรือจะเร่งออกเดินทางเข้าสู่เทือกพระศิวะอย่างเป็นการเร่งด่วนแข่งเวลา

เมื่อนั้น อนุชา วราฤทธิ์ ผู้มีอำนาจในการตัดสินใจต่อเส้นทางเดินมากที่สุด จึงมองมายังน้องสาวผู้นั่งสงบเงียบ

“เอาละ พี่จะขอฟังความเห็นของน้อย ว่าจะเอายังไงดี เราหารือกันได้ ไม่จำเป็นจะต้องนิ่งเงียบทำหน้าเซียวอยู่อย่างนั้น”

“ไม่มีการรอคอยฟังข่าวที่ภูเขานิลกาญจน์ค่ะให้วายาออกนำไปที่เทือกพระศิวะเลย ภายหลังจากหนึ่งคืนที่เราแวะเยียมเมืองของเขา”

หล่อนตอบสั้นๆ

“น้อยตกลงใจอย่างนี้ พี่ใหญ่จะเอายังไงครับ?”

เชษฐานิ่งคิดอยู่ครู่ ก็บอกเรียบ ๆ ว่า

“ถ้าเราแน่ใจว่า รพินทร์จะไม่มุ่งผ่านมาที่เมืองของวายา เราก็ไม่ควรจะเสียเวลาอยู่ที่นั่นนานตามที่น้อยบอก แต่เราจะรู้แน่ได้ยังไงว่า รพินทร์ไม่คิดจะผ่านภูเขานิลกาญจน์ ซึ่งขณะนี้เขาอาจยังเดินทางมาไม่ถึง รพินทร์เองก็มีสิทธิ์ที่จะหลงทางหรือวกอ้อมทางได้เหมือนกัน ในขณะที่พวกเราได้ทางลัด”

“ถ้างั้นก็ต้องถามความเห็นลุงอิน และคะหยิ่นแล้ว เพื่อหาข้อสรุปในการตัดสินใจครั้งสุดท้ายของเรา”

ท่านหัวหน้าคณะพยักหน้าไปยังครพรานผู้เฒ่า และเจ้านักเลงโตหล่มช้าง ซึ่งไม่มีใครในคณะนายจ้างจะมองผ่านความสำคัญของมันไปเสีย สำหรับการเดินทางมาในครั้งนั้น และขณะนี้มันก็นั่งฟังอยู่ด้วย หนานอินนั้นอยู่ในภาวะคิดหนัก หันไปพูดอะไรเบา ๆ อยู่กับวายา ส่วนคะหยิ่นโพล่งออกมาทันทีโดยไม่ลังเลว่า

“คะหยินเชื่อตามนายหญิงบอก พรานใหญ่จะไม่ผ่านเข้ามาในเมืองลิงของวายาแน่นอน ไม่มีประโยชน์ที่จะเสียเวลารอที่นี่ ถ้าพรานใหญ่เจตนามาภูเขานิลกาญจน์ก่อนมุ่งไปเทือกพระศิวะ ป่านนี้ถึงก่อนหน้าเรานานแล้ว นายรพินทร์ไม่มีวันหลงทางหรืออ้อมทาง แกมีแต่จะลัดทาง”

“ลุงอินล่ะ คิดยังไง?”

เชษฐาถามไปทางครูพรานหนานอินเป็นคนสุดท้าย

ก่อนที่จะตอบคำใด ๆ กับฝ่ายเจ้านายทุกคน หนาน-อิน แลไปทางสหายเก่าวายาของแก ซึ่งบัดนี้นั่งสูงตระหง่านง้ำ

ห่างจากกองไฟออกไปเล็กน้อย เปลวแสงพลอมแพลมจากไฟที่ก่อไว้สาดมากระทบร่างใหญ่โตนั้น แลดูราวกับท่อนศิลาที่โผล่ขึ้นมาจากกลางพื้นหญ้าเรียบราบรอบด้าน และลึกออกไปในความมืดของรัตติกาล บรรดาไพร่พลวานรทั้งหลาย พอจะปรากฏให้เห็นจับกลุ่มกันอยู่เป็นหมู่ ๆ แลเป็นเงาตะคุ่ม ๆ เรียง-รายอยู่ทั่วไป

“วายา ถ้าจะมีใครต้องการมุ่งไปเทือกเขาพระศิวะ โดยเดินทางมาจากทางด้านใต้ต่ำลงไป แล้วไม่ผ่านเมืองของเจ้าจะได้ไหม?”

หนานอินส่งภาษาปกติธรรมดาของแก ถามเกลอเก่าออกไป

“ถ้ารู้เส้นทาง จะไม่ผ่านเมืองของวายา หรือภูเขานิล-กาญจน์ก็ได้”

มนุษย์วานรตอบ ด้วยเสียงลึกกระหึ่มก้องอยู่ในลำคอ ได้ยินและฟังเข้าใจไปทั่วทุกคนที่นั่งอยู่ใกล้เคียงบริเวณ

“ถ้าไม่ผ่านเมืองของเจ้า หรือเทือกเขานิลกาญจน์ที่ขวางกั้นหน้าอยู่ แล้วเขาจะไปทางด้านไหน ถ้าเดินมาจากด้านใต้ต่ำลงไป”

วายาชี้มือไปทางด้านหนึ่งของท้องฟ้าดำสนิท แลไม่เห็นดาวแม้แต่สักดวง กล่าวต่อมาในเสียงเดิมว่า

“อาคันตุกะผู้เดินทางมุ่งไปสู่เทือกพระศิวะ ไม่จำเป็นต้องเดินมุ่งขึ้นเหนือ จากด้านใต้ต่ำ...ถ้ารู้เส้นทาง เขาอาจอ้อมทิวปีกครุฑไปทางด้านตะวันออก พ้นรัศมีของภูเขานิลกาญจน์ห่างออกไป แล้ววกขึ้นเหนืออีกครั้ง ก็ย่อมได้ การจะผ่านภูเขา

นิลกาญจน์หรือไม่นั้น มันสุดแต่ว่าจะมุ่งมาทางด้านใดเป็นสำคัญ”

คำตอบนั้น ดเหมือนจะช่วยให้ทกคนตาสว่างขึ้นชัดเจนแล้ว ไชยยันต์ดีดนิ้วโดยแรง ร้องออกมาว่า

“ถ้างั้นก็แน่แล้ว พวกเราทั้งหมดมัวแต่ไปคิดกันอยู่ว่าเส้นทางจะไปเทือกพระศิวะจำเป็นจะต้องผ่านภูเขานิลกาญจน์เป็นด่านหน้าเสียก่อนเสมอไป แต่ความจริงมันไม่จำเป็นเลยสักนิด ถูกต้องตามที่วายาพูดทุกอย่าง ที่เราเคยรู้ว่าก่อนถึงเทือกพระศิวะ จะต้องผ่านเขานิลกาญจน์ก่อนนั้น มันก็มาจากแผนที่โบราณของมังมหานรธาที่รพินทร์ใช้คลำทางมาในครั้งแรกนั่นเอง เท่า ๆ กับที่อนุชากับลุงอินก็มาในหลักเกณฑ์อันเดียวกัน แต่เมื่อรพินทร์เคยผ่านมาก่อนแล้วครั้งหนึ่ง ซ้ำในเที่ยวขากลับเขาก็ยิ่งชำนาญทางเพิ่มมากขึ้น การเดินทางของเขาก็ไม่จำเป็นจะต้องผ่านภูเขานิลกาญจน์ให้เสียเวลา หากว่าเขาไม่ต้องการแวะที่นั่นทำไมเราต้องคิดว่าเขาจะต้องแวะผ่านเข้าไปที่เมืองของวายา จนทำให้เกิดการลังเลอยู่ว่าควรจะรอหรือไม่รอดี จึงน่าจะเชื่อได้ตามที่น้อยบอกแล้วว่าป่านนี้รพินทร์คงจะมุ่งหน้าเข้าหาเทือกพระศิวะเป็นจุดสุดท้ายเลยทีเดียว”

หนานอินไม่พูดอะไรอีก หันมามองทางเจ้านายทั้งหลาย เชษฐาและอนุชาเริ่มจะได้ความคิด ภายหลังมองสบตากันเองไปมาอยู่ชั่วขณะ

อดีตพรานชดก็พูดต่ำ ๆ ออกมาว่า

“ถ้างั้นก็ คิวอีดี ได้แล้วกระมัง คือเราไม่ต้องไปรอความหวังอะไรที่ภูเขานิลกาญจน์อีก แวะพักที่นั่นหนึ่งคืน นมัสการ

ขอพรพระคุณเจ้ามหาฤาษีเพื่อความเป็นมงคล แล้วให้วายานำทางมุ่งเทือกพระศิวะเลย”

กว่าจะถึงบทสรุปตัดสินใจลงไปได้ ก็ใช้เวลาถกเถียง หารือกันไม่น้อยกว่าสองชั่วโมงเต็ม ดาริน วราฤทธิ์ ถอนใจออกมาได้อย่างโล่งอก ยกมือขึ้นพนมไปทางทิศเหนือ สักการะต่อสิ่งศักดิ์สิทธิ์ที่ช่วยดลบันดาลทุกสิ่งทุกอย่างอันเป็นผลดีต่อหล่อนและคณะเดินทางทุกคน เชษฐาโอบมือประคองไหล่น้องสาวไว้แล้วตบเบาๆ บอกว่า

“ทุกอย่างจะเป็นไปตามที่น้อยต้องการ เราได้ข้อตัดสินเป็นเอกฉันท์แล้ว ไม่ต้องมาโต้แย้งกันต่อไปอีก แต่พี่แปลกใจมาก...แปลกใจที่เมื่อใกล้ภูเขานิลกาญจน์เข้ามาแล้วทำไมรพินทร์จึงนำคณะของเขาเลี่ยงผ่านไปเสีย โดยไม่แวะเยี่ยมเยือนดินแดนของมิตรเก่าเลยเช่นนี”

“น้อยก็เดาไม่ถูกเหมือนกัน แต่ถ้าจะให้เดา ก็อยากคิดว่า รพินทร์ไม่อยากจะเสียเวลาผ่านเข้าไปในเมืองของวายาเพราะต้องการจะเร่งการเดินทางให้เร็วที่สุด หรืออีกประการหนึ่ง เขาอาจคิดได้ว่าเขามากับคณะบุคคลแปลกหน้า ต่างชาติต่างภาษาไม่อยากจะให้ได้รู้เห็นอะไรมากโดยไม่จำเป็นก็ได้ในการทำงานครั้งนี้ เพราะมันล้วนเต็มไปด้วยปัญหาที่เขาไม่อยากจะอธิบายเหมือนๆกับน้อยที่ไม่อยากอธิบายอะไรกับพวกพี่ๆเหมือนกัน”

เสียงของดารินแจ่มใสขึ้น แล้วลุกขึ้นจากที่นั่งเดิม เดินไปหย่อนกายลงนั่งตรงหน้าของเจ้าผู้ครองนครวานร ซึ่งครั้งหนึ่ง

เคยเป็นคนป่วยหนักในความดูแลของหล่อน ความสูงชะเง่อมของวายา ทำให้หล่อนต้องแหงนหน้าพูดด้วยเหมือนมนุษย์สาวน้อยพดกับพญายักษ์ปักหลั่น ซึ่งมีสภาพผกพันกันทางใจอย่างลึกซึ้งเป็นไมตรีจิตมิตรภาพอันยากที่จะหาได้

“ไม่ว่าเราจะพลัดพรากจากกันไกล ไปอยู่แห่งหนใดโลกนี้หรือโลกหน้า กี่ชาติ หรือกี่ภพ น้ำใจไมตรีที่เราเคยมีต่อกันจะไม่มีวันเสื่อมสลายไปได้เลย วายา เธอเป็นสิ่งหนึ่งในเนื้อนาบุญบารมีเก่าของฉันที่ได้สั่งสมไว้ เราจึงได้มาพบกันเยี่ยงมิตรที่จะเกื้อกูลต่อกันอีกครั้ง เธอคงจะหยั่งรู้อยู่แล้ว ว่าฉันและพวกเราทุกคนเดินทางมาในครั้งนี้เพื่ออะไร”

แทนคำตอบใดๆ จอมวานร มนุษย์ยุคต้นประวัติศาสตร์ของมนุษยชาติ ยกมืออันใหญ่โตทั้งสองข้างขึ้นแตะประคองไว้ที่ต้นแขนทั้งสองข้างของหล่อนอย่างทะนุถนอม พร้อมทั้งก้มตัวลงมา เหมือนจะเป็นการคารวะรับคำ ดารินยิ้มอย่างปลื้มปีติกล่าวต่อมาอย่างอ่อนโยนว่า

“...เราจะไม่ปฏิเสธคำเชิญชวนของเธอ ที่จะแวะพักที่เมืองของเธอหนึ่งคืน และเพื่อเข้าเฝ้ากราบขอโชคชัยจากมหาฤาษีผู้มีมหาเมตตาต่อเราทั้งหมดมาโดยตลอด และวันรุ่งขึ้นก็ขอให้เธอช่วยนำทางเราไปส่งจนถึงเทือกพระศิวะด้วยเถิด”

วายาผงกศีรษะเนิบช้าลงอีกครั้ง

“ไม่เพียงแต่จะนำคณะของนายหญิงน้อยๆ ไปให้ถึงเทือกพระศิวะเท่านั้น แต่วายาจะนำนายหญิงส่งขึ้นให้ถึงถนนสายใหญ่อันจะนำเข้าสู่มรกตนครเลยทีเดียว หากนั่นเป็นสิ่งที่นายหญิงปรารถนา โดยไม่ต้องไปเสียเวลาหาเส้นทางที่เนินพระจันทร์

อีกเลย มหาฤาษีได้มีบัญชากำหนดสั่งวายามาแล้ว ณ บัดนี้เอง”
กล่าวจบ วายาก็เอามือตบเบา ๆ ไปที่ศีรษะของตน

คำพูดของวายา ทำให้ทุกคนที่นั่งฟังแล้วได้ยินอยู่บังเกิดความปลื้มปีติและยินดีจนสุดที่จะกล่าวได้ ดารินนั้นยิ้มทั้งน้ำตาจับแขนอันกำยำของจอมวานรบีบแน่นด้วยมืออันสั่นระริก ส่วนเชษฐา อนุชาและไชยยันต์ ร้องออกมาเป็นเสียงเดียวกันว่า

“จริงหรือ วายา ที่ท่านจะนำทางเราให้ขึ้นถึงถนนพระศิวะอันเป็นทางเข้ามรกตนครเลย”

เสียงวายาหัวเราะเบา ๆ อยู่ในลำคอ ดังกระหึ่ม

“มหาฤาษีรู้ดีว่า แม้ท่านจะไปถึงเนินพระจันทร์ เชิงเขาใหญ่แล้วก็ตาม แต่ถ้ามาผิดกำหนดเวลาฤดูกาล การที่เหล่าท่านจะแสวงหาทางขึ้นสู่ถนนพระศิวะนั้น ท่านอาจหาหนทางขึ้นไม่พบตลอดชั่วชีวิตนี้ ดังนั้น จึงได้มีคำสั่งให้วายานำทางขึ้นไปจนถึงเส้นทางสายสำคัญอันจะนำเข้าสู่มรกตนคร ขอพวกท่านอย่าได้กังวลใจไปเลย”

“บราโว! อย่างนี้ก็สำเร็จไปตั้ง 95 เปอร์เซ็นต์แล้วนะซิโชคดีอะไรยังงี้ สวรรค์ทรงโปรด!”

ไชยยันต์อุทานออกมาอย่างลืมตัว แทบจะเผ่นพรวดขึ้นยืนทั้งตัว ในขณะที่อนุชาและเชษฐา นั่งตะลึงตัวชาขนลุกเกรียวไปหมดทั้งกาย

ภายหลังจากระงับความตื่นเต้นยินดี อันมีอยู่ขีดสุด
ในคณะลงได้ เชษฐาได้สอบถามสนทนากับวายาว่า

“ท่านเคยผ่านขึ้นไปบนเส้นทางนำเข้าสู่มรกตนครนั้นมาก่อนหรือ และท่านได้เคยติดต่อพบปะกับจักราช เจ้าผู้ครองอาณาจักรในหบเขาพระศิวะบ้างหรือไม่?”

วายาสั่นศีรษะ

“วายาไม่อาจล้ำแดนขึ้นไปสู่นครเบื้องหลังเทือกพระศิวะได้ เพราะขอบเขตของสวรรค์เบื้องบนขีดคั่นไว้ ไม่เคยได้พบปะกับผู้คนในมรกตนครคนใดมาก่อนทั้งสิ้น แต่วายารู้เส้นทางที่จะนำพวกท่านไปส่งให้ถึง โดยไม่ต้องแสวงหาเองให้เหนื่อยยาก รู้ด้วยว่าคนของฝ่ายท่านคนหนึ่ง เป็นชายหนุ่มโฉมงาม มาในฐานะบ่าวผู้รับใช้พวกท่านในครั้งกระนั้น ได้กลับมาเพื่อครองอาณาจักรมรกตนครของเขา และบัดนี้เขาก็ยังคงครองอยู่ เราไม่ได้พบเห็นกันทางกายอีกเลย แต่เราพบเห็นกันทางจิตบ่อยครั้ง เพราะเขาก็คือศิษย์ของมหาฤาษีโกฑัญญะเช่นเดียวกันกับวายา ราตรีที่ผ่านมา เขาก็ยังเข้ามาในความฝัน บอกวายาให้มารอคอยเหล่าท่านทั้งหลาย ณ ตำแหน่งนี้ โดยเขาจะเป็นผู้ชักนำมา วายาจึงมาคอยดักรับอยู่ในตำแหน่งที่ถูกต้อง เขาผู้นั้น พวกท่านเคยเรียกนามเขาว่า แงซาย!”

ใครจะมีข้อกังขามีนงงประหลาดใจอย่างไรอยู่ในขณะนี้ เป็นเรื่องของคนเหล่านั้น แต่ดาริน วราฤทธิ์ได้คำตอบทุกสิ่งทุกอย่างแล้ว หล่อนเอาฝ่ามือทั้งสองปิดหน้าที่ก้มไว้ ทั้งหัวเราะและร้องไห้ปนกันอยู่คนเดียวเงียบๆ ภายใต้ฝ่ามือที่ปิดหน้าอยู่

หล่อนแน่ใจว่า คืนนี้จะเป็นคืนที่หล่อนสามารถนอนหลับได้อย่างเป็นสุขที่สุด...

ณ บัดนี้ จอนนัคคุเทศก์ รพินทร์ ยืนเด่นอยู่เหนือหน้าผาสูง อันเป็นบริเวณของทุ่งหญ้าที่ไต่ชันขึ้นมาตามลำดับ จนกระทั่งในที่สุด มันก็ตัดขาดลงไปอย่างกะทันหัน มองเห็นแต่อากาศอันเวิ้งว้างซึ่งห่างไกลออกไป เป็นเทือกเขาสูงลิบลิ่วมหึมา ประดุจกำแพงล้อมรอบจักรวาลกั้นขวางไว้ ที่หมู่เมฆอึมครึมลอยตัวปกคลุมยังบริเวณตีนเขาด้านล่าง

ส่วนที่สูงขึ้นไปนั้น ดูเหมือนจะถูกกลืนหายไปในสีขาวมัวของหิมะที่แลกลืนกับแผ่นฟ้า จนไม่อาจกำหนดลักษณะทิวอันตระหง่านเงื้อมนั้นได้ ต่ำลงไปจากที่ราบสูงซึ่งยืนอยู่ขณะนี้ คือบริเวณของพื้นที่สูงๆ ต่ำๆ เป็นลอนปกคลุมไปด้วยพื้นหญ้าเขียวขจี มีสลับด้วยพื้นหินสีสันต่างๆ เช่น เทาหม่น ดำ ขาว เหลือง และชมพู ซึ่งผุดโผล่ขึ้นมาจากพื้นหญ้าเหล่านั้นเป็น

หย่อมห่าง ๆ เรียงรายอยู่ทั่ว ๆ ไปของแผ่นดินลักษณะประหลาดอันกว้างใหญ่ไพศาลเบื้องล่างนั้น

ห่างจากเบื้องหลังเขาออกไปประมาณ 20 เมตร กลุ่มของพวกนายจ้าง พรานคู่ใจทั้งสี่ และพวกลูกหาบทุกคนพากันนั่งหรือบางคนก็ลงนอนแผ่อย่างหมดเรี่ยวแรง จากการที่บุกบั่นเดินกันอย่างหนักโดยการนำไต่ขึ้นตามพื้นที่ราบสูงแห่งนี้ตั้งแต่เวลาเช้าของวันนี้มาแล้ว ชนิดไม่มีการหยุดพักเลย

เวลาขณะนี้ 15.30 น. ของวันนี้ซึ่งนับเป็นวันที่ 8 ตั้งแต่การพยายามตัดทางจากจุดหมายทะเลสาบมรณะมาโดยตลอด โดยนำอ้อมผ่านภูเขานิลกาญจน์มาเสียชนิดไม่เฉียดกรายเข้าไปใกล้เลย

แปดวันของการเร่งรุดเดินหน้ากันอย่างเต็มที่โดยไม่มีอุปสรรคใด ๆ มาขัดขวาง นอกจากความทุรกันดารของเส้นทาง แปดวันของการประทังชีพด้วยอาหารและน้ำสำเร็จรูปจากฝ่ายของนายจ้าง ยกเว้นแต่บางครั้งบางคราว จะได้อาหารสดจากสัตว์ประเภทกวาง และแพะภูเขา ที่มีขนหนาตามทุ่งหญ้าและเชิงผาที่ผ่านไปอันช่วยให้พอปะทะปะทังไปได้บ้างเป็นครั้งคราว

ทุกคนผ่ายผอมอ่อนเปลี้ยเพลียแรงลงตามลำดับ แต่ไม่มีใครถึงกับล้มเจ็บป่วย อันจะเป็นการทำให้เวลาแห่งการเดินทางถูกถ่วงช้าลงใด ๆ ทั้งสิ้น ทุกคนบากบั่นกันมาจนสุดชีวิต แบบตกกระไดพลอยโจน โดยเฉพาะอย่างยิ่งฝ่ายนายจ้างอเมริกันทั้งสี่คน เพราะหมดหนทางเลือกอีกแล้ว **รพินทร์ ไพรวัลย์**

ไม่ยอมหันหลังกลับเสียคนเดียว และในเมื่อเขายังมีชีวิตที่จะก้าวเดินหน้าต่อไปโดยไม่ล้มเลิกความพยายาม ก็ไม่อาจมีใครสามารถกลับหลังหันได้ ต่างเพิ่งจะมารู้รสกับชีวิตของความเหนื่อยยากแสนเข็ญที่สุด อันไม่เคยรู้มาก่อนว่ามันจะทรมานลำเค็ญถึงเพียงนี้

ทุกคนจำเป็นต้องฝากความหวังไว้กับพรานนำทางเพียงผู้เดียว และในอนุสติของแต่ละคนยามนี้คิดแต่ว่า ณ ที่ใดที่หนึ่งยังหนทางที่กรำหนักไปเบื้องหน้านั้น จะเป็นตำแหน่งที่ดวงวิญ-ญาณปลิดปลงออกจากร่างเพราะหมดสิ้นเรี่ยวแรงที่จะลากสังขารต่อไป แต่ก็ไม่มีใครปริปากอุทธรณ์ออกมาได้

ประมาณ ๆ ๑๐ กว่านาทีแล้ว ที่เขาเดินผละจากกลุ่มที่ลงนั่งพักกันอยู่นั้น มายืนอยู่ตรงริมผาตัดชันลงไปเบื้องล่างนี้ แสงตะวันยามบ่ายจัดสาดกระทบมาทางด้านหลังเบื้องซ้ายทอดเงายาวลงไปกับพื้นหญ้าสีเขียว แลประดุจเสาหินแกร่งที่ผุดโผล่อยู่ยังตำแหน่งพื้นอันราบเรียบปราศจากสิ่งใดเกะกะนั้น หน้าหันออกไปทางหน้าผาอันเป็นทิศเหนือในมุมตรง กระแสลมเย็นที่พัดผ่านกายอยู่ตลอดเวลาเป่าหมวกสักหลาดใบเก่าคร่ำที่ครอบอยู่บนศีรษะให้ห้อยไปสะบัดอยู่บนไหล่ด้านหนึ่ง เพราะยังติดสายรัดค้างอยู่ ไรเฟิลสะพายติดอยู่กับไหล่ เอาปากกระบอกลง แขนทั้งสองกอดอก

ร่างนั้นยืนนิ่ง โดยไม่กระดุกกระดิกเลย จากสายตาของฝ่ายที่นั่งพักจับมองอยู่ทางด้านหลัง

สแตนลีย์เอื้อมมือมาสะกิดไหล่ตาเฒ่าบุญคำ ซึ่งขณะนี้นั่งเหยียดขายาวอยู่กับพื้น แล้วถามต่ำๆว่า

“เขาไปยืนทำอะไรอยู่ตรงนั้นตั้งนานแล้ว?”

“ไปเข้าสมาธิ จับยามสามตากระมั้ง”

แกตอบหน้าตาเฉย อเมริกันอาวุโสไม่เข้าใจ เอียงหน้าเข้ามาร้องเสียงสูงว่า

“ว๊อท?...บุญคำว่าอะไรนะ?”

บุญคำเอามือลูบหัวอันหยิกขอดไปด้วยผมติดหนังหัวของแก แล้วยิงฟันยิ้ม จากเสียงของสแตนลีย์นั่นเอง ทำให้คริส และเบล ผู้นอนหงายชันเข่าอยู่กับพื้นหญ้านุ่มใกล้ๆ พากันดึงกายขึ้นพร้อมกัน ส่วนคี๊ธและเชิดวุธ อันนั่งรวมกลุ่มอยู่ด้วยใกล้ๆ หันกลับมาที่ทั้งสองคนที่กำลังโต้ตอบกันอยู่ในขณะนี้ ท่ามกลางความเงียบงันกันไปนานแล้ว

“นายกำลังดูฟ้า ดูลม ชมวิว บางทีแกอาจคิดว่า ทำยังไงถึงจะเหาะไปถึงเทือกเขาใหญ่ข้างหน้าโน้นได้...บุญคำหมายฟามยังงั้น เหะ! เหะ!”

ว่าแล้วแกก็หัวร่ออย่างไม่รู้อาทรร้อนหนาวกับใครทั้งสิ้น เปิดตลับบุหรี่ใบตองแห้งออกมามวนไปพลาง

เกด เสียและจน นั่งจับกลุ่มกอดเข่ากันอยู่ห่างจากกลุ่มของนายจ้างออกไปเล็กน้อย ไม่ได้เข้าร่วมวงอยู่ด้วย

ตลอดระยะเวลาแห่งการเดินหนักทั้งวันของวันนี้ พรานทั้งสามดูจะเงียบขรึมผิดปกติไป ไม่ว่าฝ่ายนายจ้างคนใดจะซัก

ถามเช่นไร พวกนั้นจะไม่พูดหรือพูดน้อยที่สุด โดยเร่งรุดให้พวกเจ้านายและลูกหาบเดินขึ้นที่ราบสูงตามหลังรพินทร์ไปโดยตลอด

นับเป็นวันที่แทบทุกคนเดินกันอย่างล้มลุกคลุกคลานทั้งๆ ที่พื้นเป็นบริเวณโล่งเตียน เพียงแต่ทวีความสูงชันขึ้นมาเรื่อยๆ ทุกขณะเท่านั้น ใครทรุดลงไปอย่างหมดแรง คนที่เดินอยู่ข้างๆ ก็ช่วยกันหิ้วปีกพยุงหอบหิ้วโซซัดโซเซกันไป คริสและเบลก็ล้มลงอยู่หลายครั้ง แต่ก็ถูกฉุดขึ้นมาโดยพวกพรานพื้นเมืองเชิดวุธนั้น ก็ป้อแป้พอๆ กับนายคี๊ธ และเดินไต่ทางรั้งท้ายอยู่ในหมู่พวกลูกหาบ คงมีสแตนลีย์คนเดียวเท่านั้น ที่กัดฟันอย่างมานะ เดินตามหลังรพินทร์ไปโดยเว้นระยะประมาณ 10 เมตรโดยตลอด และนำหน้าพรรคพวกทุกคน

เท่าแล้วเท่ารอด ฝ่ายนายจ้างก็อดประหลาดอยู่ไม่หายว่า **ชายร่างเกร็งสันทัดอันเป็นมัคคุเทศก์นำทางผู้นั้น พระ-เจ้าประทานเรี่ยวแรงความทรหดมาให้แก่เขาเป็นพิเศษหรืออย่างไร เพราะเห็นเดินดุ่มนำหน้ามาโดยตลอดทุกวันและทุกระยะ ชนิดที่แลไม่เห็นวี่แววของความอิดโรยเหนื่อยอ่อนใดๆ ทั้งสิ้น**

เขาเดินเหมือนสัตว์ป่า!

เสบียง อันเป็นเนื้อแพะภูเขาย่างรมควัน ซึ่งยิงได้เมื่อสองวันก่อน หมดสิ้นไปตั้งแต่เช้าวันนี้แล้ว อาหารและน้ำยังไม่มีวี่แววว่าจะแสวงหาได้ที่ไหน นอกจากจะต้องอาศัยอาหารเม็ดสำเร็จรูป...ถ้าใครหิวขึ้นมา

จะอย่างไรก็ตามภูมิอากาศของวันนี้ตลอดทั้งวันดีขึ้นกว่า

เท่าที่ผ่านกันมาแล้ว เพราะมันมีความเย็นชุ่มฉ่ำ และมีลมพัดโกรกแรงอยู่ตลอด ต่างกว่าบางพื้นภูมิประเทศที่ร้อนอ้าวระอุราวกับเดินผ่านทะเลทรายอย่าง 3 วันที่แล้ว

ก็คงมีบุญคำเพียงคนเดียวเท่านั้น ที่ยังมีอารมณ์ระรื่นครื้นเครงของแกอยู่เหมือนเดิม ทำหน้าที่เป็นเพื่อนสนทนากับฝ่ายนายจ้าง เมื่อใครเกิดปัญหาที่จะถามอะไรขึ้น และคอยเย้าแหย่คนโน้นทีคนนี้ที เพื่อเป็นการลดหย่อนความตึงเครียดของอารมณ์อันอาจเกิดขึ้นในแต่ละบุคคล เพราะรพินทร์นั้น ถ้านอกจากการหยุดพักแล้ว เขาจะไม่พูดอะไรกับใครอีกเลยทั้งสิ้น เอาแต่เดินนำอย่างเดียว ขนาดเรียกวิทยุก็ยังไม่ตอบ มีแต่อาการโบกมือเป็นสัญญาณให้ทุกคนเดินตามไปเรื่อย ๆ

และถ้าแม้จะมีการส่งข่าวให้ทราบว่าใครคนใดคนหนึ่งของคณะนายจ้างหมดแรงล้มลง เขาก็จะบอกทางวิทยุลงมาสั้น ๆ เพียงให้พวกพรานพื้นเมืองช่วยกันแก้ไขดแล และให้นั่งพักชั่วขณะก่อน ตัวเองจะไม่หวนกลับมาดูทั้งสิ้น แต่จะใช้วิธีเดินล้ำขึ้นไปเบื้องหน้า แล้วก็จะไปหยุดคอยอยู่ในระยะที่สายตามองเห็นได้บนที่ราบสูง อันแลเห็นกันในระยะไกลนั้น โดยไม่มีอะไรเป็นมุมบัง หรือมุมลับตา เพราะความโล่งของภูมิประเทศ

คริส พยายามจะลุกขึ้นในขณะนั้น แต่แล้วก็ทรุดฮวบลงไปอีก เพราะเข่าอ่อน เบลจึงจับแขนไว้บอกว่า

“พวกเราทั้งหมด นั่งกันอยู่ตรงนี้ก่อนเถอะ อย่าพยายาม

ตามเขาเข้าไปเลย ทุกคนหมดแรงกันหมดแล้ว แม้กระทั่งพรานลูกน้องของเขาเองทั้งสี่คน”

“วันนี้ เรายังมีลมหายใจกันอยู่ และยังเดินกะปลกกะเปลี้ยตามเขามาได้ จนกระทั่งมาสิ้นเรี่ยวแรงกันที่นี่...”

คริสกล่าวแหบ ๆ ขึ้นมาเหมือนจะรำพึงกับตัวเอง ตามองจับไปยังเบื้องหลังของมัคคุเทศก์นำทาง ซึ่งยังยืนนิ่งอยู่ตำแหน่งนั้น

“...ฉันอยากจะรู้ว่า ที่สุดของที่สุดนั้น มันจะเป็นอย่างไรต่อไป”

“ที่สุดของที่สุด ก็คือสุดหล้า ป่าหิมพานต์ที่มองเห็นลิบ ๆ อยู่ข้างหน้าโน้น ผมคิดว่าเขาได้นำเรามาประจันกับมันแล้ว”

เชิดวุธจับข้อมือแม่ผมทองเอาไว้ แล้วบุ้ยปากให้มองไกลออกไปเบื้องหน้า

คริสกระเดือกน้ำลายอันแสนขมลงลำคออย่างฝืด ๆ แล้วนิ่งขึงไปอีก หล่อนคิดว่า ถ้ามีการอนุญาตให้พัก โดยไม่ต้องมาพะวงว่าจะต้องลุกขึ้นมาเดินอีกต่อไป หล่อนคงจะต้องหลับไปในทันทีด้วยความอ่อนเพลีย

คีธนั้น ถึงอย่างไรก็ยังเลิกนิสัยสบถเสียไม่ได้ นายจีไอ. สาปแช่งสบถสาบาน ด่ารพินทร์มาตลอดระยะเวลา 8 วัน จนกระทั่งไม่มีแรงจะด่า เพียงแต่ถ้าอยู่ต่อหน้า ก็จะไม่กล้ากล่าวคำใดออกมา ให้เป็นที่ระคายหูของบุรุษผู้นั้นเท่านั้น ตอนนี้เขาก็อยากจะสบถด่าอีก เพียงแต่ว่าไม่มีเสียงเท่านั้น ได้แต่นั่งหน้าซีด ตาเบิกโพลง และหายใจซี่โครงบานอยู่

ถึงอย่างไรก็ตาม วันนี้เขาก็ยังมีสติดีกว่าเมื่อตอนเดิน

ผ่านทุ่งอันร้อนแรงดุจทะเลทรายอย่างเมื่อสามวันที่ผ่านมาแล้ว เพราะในวันนั้น เขาเดินจนล้มสลบเหมือด และก่อนจะล้มลงได้ตะโกนสาปแช่งรพินทร์ และพยายามจะยกปืนขึ้นยิงไปทางด้านหลังของพรานใหญ่อย่างคนหมดสติควบคุม โชคดีที่คริสและเชิดวุธ เดินอยู่ใกล้จึงโดดล็อกคอ ช่วยกันแย่งปืนมาได้เสียก่อนที่ปืนจะลั่น

คี๊ธล้มลงในเวลาหลังจากนั้น และสลบไปนานถึงครึ่งชั่วโมงเต็มๆ ภายในพื้นดินที่รพินทร์สั่งให้ขุดเป็นหลุมเพื่อเป็นที่พักหลบร้อน แล้วปล่อยให้คริสกับเบลพยาบาลขึ้นมาจนรัสึกตัว

เขาไม่ได้สนใจกับอาการคลุ้มคลั่งใดๆของคี๊ธทั้งสิ้น เพียงแต่ยิ้มให้อย่างเวทนาและเห็นใจภายหลังจากที่คี๊ธรู้สติขึ้นมาแล้ว ซึ่งนายจีไอ.ก็ไม่รู้เลยว่าระหว่างที่ตนเหนื่อยอ่อนคลุ้มคลั่งเต็มที่นั้น ได้ปฏิบัติการอันใดลงไป รพินทร์ก็ไม่เอ่ยถึง เพียงแต่เข้ามาตบไหล่เหมือนจะเป็นการปลกปลอบให้กำลังใจ แล้วชั่วไม่นานก็บอกให้เคลื่อนที่กันต่อไป

ขณะนี้ คี๊ธนั่งกอดเข่า ก้มหน้าคอหลุบลงในระหว่างซอกเข่า บอกกับตนเองว่าชีวิตทหารที่เสี่ยงภัยมาสารพัดรูปแบบของเขาในทุกสมรภูมิ ไม่ว่าในเวียดนาม หรือเลบานอน เขาก็ไม่เคยเลือดตากระเด็นเท่ากับมาปฏิบัติการในครั้งนี้

ตรงข้ามกับอิสซาเบล ซึ่งนับวันที่ผ่านมา อาการบาดเจ็บของหล่อนหายสนิทดีแล้ว และมีวิญญาณของนักต่อสู้อย่างเต็มที่

ไม่ด้อยลงไปกว่าคริสติน่าผู้ทรหดอยู่ก่อนแล้วเลย แม่ผมแดงไม่ได้ประสบเคราะห์กรรมในทางสุขภาพร่างกายอย่างใดอีกทั้งสิ้น เรือนร่างอันเคยเต็มไปด้วยส่วนสัดที่เกินเลยไปบ้างทางด้านยวนยั่วโลกีย์ บัดนี้ลดขนาดลง กลายเป็นแกร่งเกร็งปราดเปรียว กะทัดรัดมีความคล่องแคล่วตัวสูงใกล้เคียงกับรูปร่างของคริสติน่า โดยไม่เป็นภาระให้ใครต้องคอยประคับประคองห่วงใยอยู่อีก และการสมบุกสมบันหนักที่สุดในระยะหลังๆ ชนิดตื่นก็ต้องเดินหนัก หยุดพักก็หลับเป็นตายเพราะความอิดโรยอ่อนเพลีย **หล่อนไม่มีเวลาที่จะทำตัวเป็นเจ้าแม่ยั่วไพรให้กับใครได้อีกเลย ความรู้สึกตื่นตัวเริงร่านในเชิงเพศปลาสนาการลดหายไปหมดสิ้น เหลือไว้แต่เพียงสัญชาตญาณระวังไพร และบุกหนักประการเดียวเท่านั้น**

"นี่เขาจะให้เราหยุดพักที่นี่เลย หรือว่าจะให้พักเหนื่อยกันชั่วขณะ"

แม่ผมแดงเอ่ยขึ้นลอยๆ

สแตนลีย์ดูนาฬิกาข้อมือ แล้วเงยขึ้นไปดูท้องฟ้าที่ยังเรืองรองอยู่ด้วยประกายแดดยามบ่าย

"ยังไม่สี่โมงเย็น เวลายังพอมีเหลือ ก่อนตะวันจะลับสันเขาด้านหลัง เข้าใจว่าเขาจะให้เราพักเหนื่อยเพียงชั่วขณะเท่านั้น และที่นี่เป็นที่โล่ง ลมแรงมาก คงพักไม่ได้ กลางคืนจะหนาวเข้าถึงกระดูกทีเดียวเพราะไม่มีที่กำบัง"

"แล้วนั่นทำไมเขาถึงไปยืนดูอะไรคนเดียวนิ่งๆอยู่ตรงนั้นทำไมไม่เข้ามาร่วมกลุ่มกับเรา?"

เบลรำพึงถาม โดยไม่ต้องการคำตอบจากใคร

เมื่อนั้น สแตนลีย์จึงยกวิทยุในมือขึ้น กดคีย์

"ไพรวัลย์! เท่าที่เราเห็นคุณอยู่ในขณะนี้น่ะ คุณยืนเป็นท่อนหินไปแล้ว ถ้ายังไม่ได้กลายเป็นหินไปละก็ ตอบเรามาด้วย"

รพินทร์ ไพรวัลย์ ดูเหมือนเพิ่งตื่นขึ้นจากอาการภวังค์ ทุกคนเห็นเขาไหวกายเพียงเล็กน้อย แล้วเสียงพูดเป็นประโยคแรกของวันนี้ ก็ปรากฏขึ้นที่ลำโพงของวิทยุมือถือของทุกคนเบื้องหลัง โดยไม่ได้เหลียวกลับมา

"ทุกคนเป็นยังไงบ้างครับ ด็อกเตอร์?"

"ก็ยังหายใจกันอย่ แต่หมดกำลังขาแล้ว"

"ให้พักกันได้อีก 20 นาที จะไหวไหม?"

"ไอ้โคตรมหาโหด ถ้าจะให้ไปกันอีก ตอนนี้ก็คงจะคลานตามนายแล้ว ไม่ใช่เดินหรอกโว้ย"

คี๊ธสวนตอบมาในทันทีนั้น พลางหัวเราะแค่นๆ

โดยไม่ได้หันกลับมาเช่นเดิม เสียงเรียบๆ ของรพินทร์ตอบคำคิธมาว่า

"สวดอ้อนวอนพระเจ้าเข้าไว้ คี๊ธ วิญญาณของนายจะได้ไปสู่สวรรค์อย่างสงบ"

คี๊ธแยกเขี้ยว อ้าปากจะผรุสวาท ด่าออกไปให้เจ็บปวดที่สุด แต่คริสติน่ากระชากวิทยุในมือไปเสียก่อน แล้วเป็นคนพูดเองด้วยเสียงเบานุ่ม

"ครูคะ ได้ยินเสียงฉันไหม?"

"คริส ผมได้ยินเสียงคุณชัดเจนดีทีเดียว แม้จะเบาไปหน่อยก็ตาม คุณเป็นอย่างไรบ้าง?"

"ไม่มีใครเป็นอย่างไรหรอก เพียงแต่ทุกคนเหนื่อยมาก

เท่านั้น วันนี้เราเดินขึ้นที่สูงชันมาโดยตลอด 8 ชั่วโมงเต็ม ๆ โดยไม่มีการพักเลย ทุกคนทำท่าจะไปไม่ไหวแล้ว แม้แต่พรานลูก-น้องของคณเอง”

“เบลล่ะ เรียบร้อยดีหรือเปล่า?”

“เรียบร้อยดีที่สุด และกำลังสวดอ้อนวอนต่อพระผู้เป็นเจ้าที่มีนามว่ารพินทร์ ไพรวัลย์ ถ้าพระองค์จะชี้ทางสวรรค์ให้แก่พวกเรา ก็ขอให้ชี้ทางไปที่สงบที่สุข อย่าให้ต้องทุกข์ยากทรมานต่อไปอีกเลย อาเมน!”

เสียงอิสซาเบลตอบแทรกมา

“อ้อ! เชื่อแน่ว่าคุณยังไม่เป็นอะไร เพราะยังมีอารมณ์ขันอยู่...คุณวุธครับ?”

“ผมยังอยู่นี่ พี่! สบายมาก ไม่ต้องห่วง จะเดินก็เดินกัน”

เชิดวุธ วิทยุบอกไปด้วยเสียงที่พยายามให้แจ่มใสที่สุด

“สังเกตดูว่าวันนี้ ทุกคนจะท้อแท้และทอดอาลัยเต็มทีแล้ว แต่ผมมีข่าวดีจะบอกให้ทราบ”

“ข่าวดีอะไร?”

ฝ่ายนายจ้างทั้งหมดร้องถามไปเป็นเสียงเดียวกัน ด้วยอาการไหวตัวพรึบพร้อมกัน

“ต่ำจากระดับที่ผมยืนดูอยู่นี่ลงไปคือปากทางเข้าสู่เทือกพระศิวะ เราได้บรรลุถึงแล้ว”

“หา ว่ายังไงนะ?”

สแตนลีย์ คี๊ธ เชิดวุธ อิสซาเบล และคริสติน่า กระโดดขึ้นยืนพร้อมกันอย่างลืมตัว

“เนินพระจันทร์ อยู่ข้างล่างนี่เอง!!”

จบประโยคนั้น รพินทร์ ไพรวัลย์ ก็หันหน้ากลับมา และยกมือขึ้นโบกเรียกทุกคน รวมทั้งพรานคู่ใจทั้งสี่คนของเขา

ทั้งหมด รวมทั้งลูกหาบ พากันแล่นฮือถลันตรงเข้าไปที่รพินทร์ในทันที อย่างลืมความเหน็ดเหนื่อยอ่อนล้าในขณะนี้เป็นปลิดทิ้ง ฝ่ายนายจ้าง ดูเหมือนจะพุ่งไปถึงตำแหน่งที่รพินทร์ยืนอยู่ก่อนเสียอีก ตาคำ จัน เส่ยและเกิด ห้อปุเลงเข้าไปเป็นพรวน แล้วต่างก็พากันยืนรวมกลุ่มเรียงรายอยู่บนขอบหน้าผานั้น

สายตาทุกคู่พุ่งลงไปยังภูมิประเทศข้างล่าง

ในครั้งแรก ที่ทุกสายตาแลจ้องลงไป ยังไม่สามารถจะเห็นอะไรได้กระจ่างชัดนักนอกจากจะพบว่า ต่ำกว่าหน้าผาที่พากันมาหยุดยืนกันอยู่ในขณะนี้ คือบริเวณพื้นทุ่งหญ้าสลับหินอันโล่งเตียน ไม่มีพันธุ์ไม้ใหญ่ใดๆ ขึ้นเลยทั้งสิ้น ล้วนปกคลุมไปด้วยหญ้าเขียวสด แลดูอ่อนนุ่มราวกับใครมาสร้างเป็นสนามกอล์ฟเอาไว้ เต็มไปด้วยเนินสูงๆ ต่ำๆ อยู่ทั่วไป สลับไปกับพื้นหินหลากสีที่ผุดโผล่ขึ้นมา และทางด้านตะวันตก มีโขดหินใหญ่อยู่ก้อนหนึ่งปรากฏโผล่เหนือความราบเรียบของบริเวณอันกว้างใหญ่นั้น แลเหมือนภูเขาหินล้วนๆ ในลักษณะสูงชะลูดขึ้นมาจากระดับพื้นโดยรอบทั่วไป เป็นทัศนียภาพของทุ่งหญ้าในหุบเขากว้างที่สวยงามที่สุดเท่าที่เคยพบเห็นกันมา พื้นหญ้าเหล่านั้นทอดสูงขึ้นไปสู่เชิงเขาใหญ่อันแวดล้อมไปด้วยหมู่เมฆซึ่งลอยอยู่ในระดับต่ำกว่าพื้นที่ซึ่งยืนกันอยู่ ณ บัดนี้ มีแนวเส้นทาง

แยกไปสู่เชิงเขาดังกล่าวจำนวนมากมาย แทบจะนับไม่ถ้วนหลายทิศทาง

ระหว่างที่ฝ่ายนายจ้างทกคนกำลังตะลึงแลอย่นั้น พรานคู่ใจของรพินทร์ทั้งสี่ก็ชี้มือกันให้ดูแล้วพูดกันล้งเล้งฟังไม่ได้ศัพท์ กระโดดโลดเต้นกันอย่างดีใจจนลืมตัว ส่วนบุญคำโห่ก้องสนั่นหวั่นไหว เอามือตบปากที่โห่ร้องของแกไปพลาง แล้วเต้นวนเหมือนพวกอินเดียนแดง ในขณะที่เกิด เส่ยและจัน โดดเข้ากอดกันเองกลมไปหมดด้วยความลิงโลดเหลือที่จะกล่าวได้ถูก...

“ไชโย! ฟ้าเจ้าข้า เทวดาแม่เอ๊ย! ถึงเนินพระจันทร์แล้วว๊ย...ให้มันได้ยังงี้ซินายกู...ดีใจจริงโว้ย ฮ่า! ฮ่า! ฮ่า! ”

ตาคำเต้นไปพลาง ก็แหกปากกึกก้องไปพลาง เสียงเอ็ดอึงไปหมดทั้งบริเวณความสงัดแห่งหน้าผานั้น ส่วนพวกเกิด เส่ย และจัน ก็พากันชี้ไปให้พวกเจ้านายฟารั้งดู ร้องกันแซ่ดไปหมดว่า “เนินพระจันทร์! เนินพระจันทร์!” ฟังไม่ได้ศัพท์ ชุลมุนกันไปทั่ว ในบรรดาพรานทั้งสี่ของรพินทร์ แล้วทั้งสามคนก็กรูกันเข้ามาช่วยกันอุ้มนายคี๊ธซึ่งเป็นหนึ่งในจำนวนนายจ้างที่มีปัญหางอแงมากที่สุด โยนลอยขึ้นๆ ลงๆ ทั้งตัวด้วยความปลาบปลื้มปีติใจ เล่นเอานายจีไอ.ร้องลั่นด้วยความตกใจ พอตั้งตัวติดก็จับแขนพวกนั้นไว้ ถามละล่ำละลักว่า

“เนินพระจันทร์ อะไร?”

ที่ถาม ก็เพราะคี๊ธไม่สันทัดเข้าใจภาษาไทยมาก่อน เกี่ยวกับชื่อของตำแหน่งแห่งที่ อิสซาเบลจึงร้องบอกมาว่า

“เนินพระจันทร์ ที่พวกนี้เรียกกันก็คือ เม้าท์ อ๊อฟ ลูน่าร์ ที่รพินทร์บอกกับเราไว้ก่อนแล้วนั่นแหละ”

คี๊ธได้ยินเสียงดังนั้น ก็พลอยกระโดดตัวลอย อุทานลั่นออกมา

“เฮ้ย! เป็นไปได้เร๊อะ ทำไมมาถึงโดยที่เราไม่ทันรั้เนื้อรั้ตัวแบบนี้ เป็นความจริงหรือ รพินทร์ ที่ทุ่งหญ้ากว้างใหญ่ในหุบเขาข้างล่างนั่นคือ เม้าท์ อ๊อฟ ลูน่าร์ ที่นายเคยพูดไว้ ว่าเราจะตัดทางตรงมาที่นี่เลย”

รพินทร์ยังไม่ได้รับคำตอบคำใด แต่มองสบตาและยิ้มน้อย ๆให้แก่นายจ้างของเขาทุกคน ซึ่งจ้องมาทางเขาเป็นตาเดียวอยู่ในขณะนี้ ดวงตาสาดประกายแช่มชื่นสมหวังขึ้นเป็นครั้งแรกต่อเมื่อสแตนลีย์ซ้ำถามมาอีกครั้ง เขาก็พยักหน้าไปยังบริเวณภูมิประเทศด้านล่างนั้น บอกต่ำ ๆว่า

“ขอให้ทุกคนดูเสียให้เต็มตาครับ 8 วันเต็ม ๆ ที่เราบุกบั่นกันมาจนเหงื่อแทบจะเป็นสายเลือด เนินพระจันทร์ หรือ เม้าท์ อ๊อฟ ลูน่าร์ อยู่ตรงหน้าของเราเบื้องล่างลงไปนี่เอง ผมเองก็ยังไม่แน่ใจเหมือนกันว่าเราจะมาถึงในบ่ายของวันนี้ จึงไม่ได้บอกให้ทราบล่วงหน้า เมื่อสุดปลายเนินที่เราไต่กันขึ้นมาทั้งวัน แลลงไปจึงพบว่า เราได้มาถึงอย่างไม่ทันคาดฝันมาก่อน”

“คุณแน่ใจหรือ ว่าใช่ตำแหน่งของมัน?”

อิสซาเบลถามมาเร็วปรื๋อ อย่างตื่นเต้น

“อย่าว่าแต่ผมเลย คนของผมทั้งสี่คนนี้ก็ยังจำได้อย่างแม่นยำที่สุด...เอาละ ระงับความตื่นเต้นใด ๆ ลงเสียก่อน ผมให้เวลาพวกคุณพิจารณาภูมิประเทศข้างล่างให้ดี ค่อย ๆ สังเกตไปช่วยกันหลาย ๆ สายตา หลาย ๆ ความรู้สึก แล้วลองบอกผม

ซิว่า ภูมิประเทศอันเป็นทุ่งหญ้าสูง ๆ ต่ำ ๆ ข้างล่างที่เราเห็นอยู่นี้ รูปร่างสัณฐานของมันมีลักษณะอย่างไร ถ้าหากยืนดูยังไม่อาจบอกได้ ผมก็ขอแนะนำให้ทกคนนอนพังพาบลงบนขอบหน้าผาแล้วพิเคราะห์ให้ละเอียด ใช้เวลาตามสบาย ไม่ต้องเร่งร้อนหรอก”

ระหว่างที่ฝ่ายนายจ้างทุกคน และเชิดวุธ ยังมีสีหน้างงงัน จับต้นชนปลายไม่ถกนั้น บญคำก็ทำตัวอย่างให้ดโดยทิ้งกายลงนอนคว่ำราบกับพื้นหญ้าบนหน้าผานั้น แล้วคืบตัวเข้าไปจนชิดหน้าผา ชะโงกหน้าลงไปดู ปากก็บอกโดยเร็วว่า

“นี่ ๆ ทำยังงี้เจ้านายทั้งหลาย มันต้องลงนอนดู แล้วจะเห็นของดีเอง เนินโหนกโคกนูนหาไหนไม่มีเทียบ สาบานได้ ให้พระศิวะหักคอซิเอ้า!”

ไม่เพียงแต่บุญคำเท่านั้น จัน เกิด และเส่ย ก็ลงนอนราบกับพื้น ทอดสายตาอันเต็มไปด้วยความปรีดาขีดสุด ลงไปยังเบื้องล่างพร้อมกันหมดทุกคน **จากอาการของพรานคู่ใจทั้งสี่ของรพินทร์นั่นเองแม้จะไม่เข้าใจอะไรมาก่อนเลย สแตนลีย์ เชิดวุธ คี๊ธ อิสซาเบลและคริสติน่า จึงทดลองปฏิบัติตามบ้าง โดยทุกคนลงนอนราบกับพื้น ก้มลงไปพิจารณาภูมิ-ประเทศที่เห็นอยู่ด้านล่างพร้อมกันหมด**

พวกลูกหาบทุกคน ก็นอนทำตามกันเป็นแถว เรียงรายเต็มไปหมด มีแต่รพินทร์คนเดียว ซึ่งถอยออกมาทางด้านหลังเล็กน้อย แล้วทรุดกายลงนั่ง สูดลมหายใจลึกอย่างสมหวัง เขา

แบบเรียน
WBSWS:OU
ม.รามคำแหง

จุดบุหรี่สูบเป็นตัวแรกของวันนี้ แล้วล้วงย่ามหลัง หยิบเอาแผนที่ ซึ่งตนเองได้สเกตช์ไว้คร่าวๆ ประกอบแผนที่ดั้งเดิมของมงมหานรธาขึ้นมาพิจารณาอยู่เงียบๆ

พักใหญ่ทีเดียว หลังจากการซุบซิบพูดจากันเอง ฝ่ายนายจ้างที่นอนราบดูอยู่นั้น อเมริกันอาวุโสอันเป็นหัวหน้าคณะก็เรียกเขามาเบาๆ พรานใหญ่จึงลุกขึ้น ไปคุกเข่าอยู่ใกล้ๆ

“ภาพภูมิประเทศเบื้องล่างของเราที่เห็นอยู่นี่มันมีลักษณะกินตาอย่างไรชอบกลนะ ตอนนี้ผมรู้สึกว่าจะเห็นอะไรเป็นเค้าๆ ขึ้นมาบ้างแล้ว”

“เห็นอะไร อย่างไรครับ ด็อกเตอร์?”

สแตนลีย์สะบัดหน้าแรงๆ อยู่สองสามครั้ง หลับตาลงแล้วค่อยๆ เบิกขึ้นจ้องใหม่ ในขณะนั้นเอง ก็มีเสียงผิวปากแรงดังมาจากคี๊ธ พร้อมกับเสียงอุทานมาว่า

“ว้าว!”

แล้วก็ขยี้ตาอยู่ยิกๆ แยกเขี้ยวออกมา

เชิดวุธนั้น จ้องในอาการตะลึง พลางเหลียวหลังไปมองดูหน้ารพินทร์ ซึ่งอยู่ในอาการสงบ แล้วก็หันไปมองข้างล่างอีก สำหรับสองสาวอเมริกันพิจารณาดูแล้ว ก็อ้าปากค้าง ซอยเปลือกตาถี่ๆ

“เห็นแล้วยัง เจ้านายทั้งหลาย เห็นของดีแล้วยัง ฮ่า! ฮ่า!”

เสียงบุญคำร้องถามเอ็ดไปยังฝ่ายนายจ้างอีก ตัวแกเองบัดนี้ พลิกตัวนอนหงาย เอาตีนทั้งสองซอยยิกๆ ขึ้นไปบนอากาศอย่างชอบอกชอบใจ พร้อมกับแหกปากออกมาอีกว่า

"...วู้ย! ไม่นึกว่าจะได้กลับมาเห็นอีกเลยในชีวิตนี้ของไอ้คำ เป็นบุญตาวาสนาแท้ๆ"

แล้วแกก็หัวเราะคิกคักอยู่เช่นนั้น จนรพินทร์ต้องเอาปากลำกล้องไรเฟิลเคาะหัวเข้าโป๊กหนึ่ง จึงหยุดโวยวายลงได้ กลายเป็นสูดปากคราง้อู้ บ่นอะไรอุบอิบอยู่ในลำคอ

"บ๊อบ บางทีฉันอาจตาฝาดไปนะ แกเห็นอะไรอย่างฉันไหม?"

คี๊ธถามไปทางสแตนลีย์ด้วยสีหน้าอาการตื่นๆ

"แล้วแกเห็นยังไง?"

อีกฝ่ายหนึ่งย้อนถามมาเหมือนจะเกี่ยงให้แสดงความเห็นออกมาก่อน คี๊ธยังไม่ตอบทันทีในขณะนั้น พยายามหรี่ตาลงให้แคบที่สุด แล้วแลลงไปอีกอย่างพินิจพิเคราะห์ ขณะนั้นเองคริสตินาก็ยันกายขึ้นนั่งช้าๆ

"เอาละ ฉันจะอธิบายถึงภาพที่มองเห็นอยู่ในขณะนี้เอง ถ้าหากมันไม่ตรงกันอย่างไร ก็ขอให้คัดค้านขึ้นด้วย...พื้นที่ข้างล่าง อันเป็นแอ่งในกระทะล้อมของหุบเขานี้ มองดูสัณฐานเหมือนสตรีสาวนางหนึ่ง ปราศจากอาภรณ์เสื้อผ้า นอนหงายทอดกายเหยียดยาวอยู่เต็มเนื้อที่ ศีรษะของหล่อนหันไปทางเชิงเทือกเขาใหญ่ที่เห็นหมู่เมฆลอยเลียดเป็นกลุ่มอยู่ลิบๆ โน่น ส่วนคอ และทรวงอก ต่ำลงมาอีกเล็กน้อย จนกระทั่งถึงบริเวณเอว หน้าท้อง สะโพก และมองเห็นชัดแม้กระทั่งบริเวณพิวบิค แอเรียตรงเนินหินสีดำสลับชมพูใจกลางลำตัว และโคนขาอวบทั้งคู่ ที่ดูคล้ายๆจะแยกห่างกันเล็กน้อย ทอดเรียวยาวลงไปทางด้านใต้เป็นรูปร่างของสตรีสาวที่ได้ส่วนสัดงดงามที่สุด ราวกับภาพ

แกะสลักของนักประติมากรรมชั้นยอดไว้บนผิวพื้นโลก ฉันมองเห็นดังนี้ ถูกต้องไหมคะ ครูรพินทร์?”

จอมพรานซ่อนยิ้ม ยักไหล่นิดหนึ่ง แล้วบอกว่า

“ลองขอความเห็นพรรคพวกของคุณดูซิ ว่าเขาเห็นเป็นภาพยังไงอีกบ้าง อาจมองไปคนละลักษณะก็ได้”

“โอ! มายก๊อด!!...ไอ แค๊น’ท บีลีฟ...”

เสียงเบลอุทานออกมาแผ่วเบาที่สุด ยังจ้องเขม็งเหมือนเชิดวุธและคี๊ธในขณะนี้

“ฉันก็เห็นอย่างเดียวกับที่เธอบอกทกอย่าง!”

สแตนลีย์ กล่าวขึ้นแผ่วต่ำ สีหน้างุนงงเหลือที่จะกล่าวได้

“มหัศจรรย์ และสวยงามที่สุด! สำหรับแม่สาวงามที่นอนทอดลำตัวอยู่ข้างล่างโน่น!”

คี๊ธย้ำคำมาด้วยเสียงหนัก ๆในลำคอ ส่วนเชิดวุธลุกขึ้นมานั่งเช่นกัน เค้าหน้ายากที่จะบรรยายถูก หันมากระซิบกับจอมพราน

“ถ้างั้นฝ่ายเราทุกคนนี่ก็น่าจะมองเห็นเหมือนกันแล้วกระมังครับ มันเป็นภาพของผู้หญิงสาวที่มีส่วนสัดงดงามที่สุดนอนหงายทอดตัวอยู่ ราวกับภาพคนจริง ๆ งั้นแหละ”

“หล่อนเป็นใคร?”

เสียงเบล ถามลอย ๆ ขึ้นมาอีก

รพินทร์ ไพรวัลย์ ยกมือทั้งสองขึ้นลูบใบหน้าพร้อมกับสูดลมหายใจลึกเข้าเต็มปอดอีกครั้ง อากาศรอบตัวเขาขณะ

นี้ ดูจะปลอดโปร่งเบาหวิวและระรวยกลิ่นสดชื่นด้วยกลิ่นไอของดอกหญ้าหอมบางชนิด

“หล่อนเป็นใครไม่สำคัญ แต่หล่อนผู้นิทราอย่างไม่รู้ตื่นชั่วนิรันดร์ผู้นี้ จะเป็นผู้ชี้บอกทางขึ้นเทือกพระศิวะอันซับซ้อนซึ่งมีอาณาจักรลับแลซ่อนอยู่ด้านหลังให้แก่เรา บัดนี้ เราได้มาถึงหล่อนแล้ว หมายถึงโชคชัยและความสำเร็จในการเดินทางถึง 99 เปอร์เซ็นต์”

เขาบอกเรียบ ๆ ซ่อนความปลาบปลื้มปีติไว้ภายในอย่างมิดชิด

“บริเวณทั้งหมดนี่หรือ ที่เรียกว่า เนินพระจันทร์?”

สแตนลีย์ถามอย่างกระตือรือร้น ท่ามกลางความหวังที่ฉายแสงโชนขึ้นบนสีหน้าและแววตาของพรรคพวกทุกคน ดวงตาของรพินทร์มีรอยยิ้ม แต่สีหน้าของเขาอยู่ในสภาพราบเรียบปกติบอกว่า

“พื้นที่ทั้งหมดข้างล่างไม่ใช่เนินพระจันทร์ แต่เนินพระ-จันทร์นั้น จะอยู่เฉพาะตรงบริเวณที่มองเห็นเหมือนมอนส์พิวบิคที่เป็นเนินหินดำสลับชมพูใจกลางลำตัวเท่านั้น ถ้าเราลงไปถึงแล้วจะพบว่ามันเป็นเนินสูงกว้างใหญ่มากทีเดียว เราจะต้องไปตั้งต้นและวางเข็ม การเดินทางกันบนนั้น ถ้าผิดตำแหน่งก็จะผิดเส้นทางไปหมด หาทางเข้าไม่ถูก และสำหรับวันนี้ ก่อนการเดินทางจะสิ้นสุดลง เราจะต้องลงไปให้ถึงตำแหน่งอันเป็นเนินพระจันทร์ด้วย เพื่อพักแรมคืนที่นั่น เพราะมันเป็นตำแหน่งที่ปลอดภัยที่สุด เหนือกว่าทุกแห่งของบริเวณทั้งหมด”

“ดูลักษณะมันก็จะไม่ใกล้ไม่ไกลลงไปข้างล่างตรงหน้าเรานี่เอง...”

อเมริกันอาวโสกล่าวอย่างกระตือรือร้น ตายังจับมองกวาดไปยังภูมิประเทศเบื้องล่าง

“...แต่คุณคิดว่า พวกเราจะลงไปถึงตำแหน่งที่คุณชี้บอกนั่นได้ทันก่อนค่ำหรือ?”

“เราต้องพยายามลงไปให้ถึงครับ แม้จะค่ำไปบ้างก็ต้องลงไปให้ถึงที่นั่นให้ได้...”

ขณะที่กล่าว เขายกนาฬิกาเดินป่าขึ้นด

“....คืนนี้ตรงกับวันแรมสี่ค่ำ ดวงจันทร์จะโผล่พ้นทิวเขาทางด้านตะวันออกขึ้นมาส่องแสงนำทางให้แก่เราได้ในราว 3 ทุ่มเศษๆ และเมื่อพระจันทร์ขึ้น ภูมิประเทศบริเวณนี้ทั้งหมดจะสว่างสดใสและสวยงามที่สุด สามารถมองเห็นทิวทัศน์รอบด้านได้เป็นอย่างดี เพราะไม่มีป่าทึบมาบังไว้เลย เราไม่ต้องรีบร้อนหรอกครับ จะเดินไต่ตัดทางลงไปกันตามสบาย และจะไม่มีอันตรายใดๆ ในระหว่างทางด้วย ผมกะว่า เราจะใช้เวลาอย่างมากที่สุดไม่เกิน 3 ชั่วโมง ก็ควรจะไปถึงตำแหน่งนั้น คงจะมืดสนิทพอดี หรือถ้าจำเป็นโดยยังลงไปไม่ถึงภายหลังมืดลงแล้วและพระจันทร์ยังไม่ขึ้น เราก็มีอุปกรณ์ช่วยในด้านแสงสว่างส่องนำทางอยู่พรักพร้อมแล้ว”

“เราดีใจ ที่มองเห็นเป้าหมายอยู่ตรงหน้าขณะนี้แล้ว...”

อิสซาเบลว่า ขณะหันมามองหน้าของจอมพรานด้วยประกายตาสาดแววฉงน

“....แต่สังเกตดูคุณมีความต้องการที่จะรีบลงไปให้ถึง

ตำแหน่ง ที่เรียกว่า ‘เนินพระจันทร์’ นั่นภายในวันนี้ให้ได้ โดยบอกกับเราว่าแม้จะต้องเดินภายหลังแสงสว่างหมดสิ้นแล้วก็ต้องเดิน คณน่าจะมีเหตผลเฉพาะตัว ที่ยังไม่ได้บอกให้พวกเรารู้ว่า ทำไมจะต้องลงไปถึงให้ได้ที่ตำแหน่งนั้น ความจริงพวกเราทุกคนเดินเหนื่อยหนักกันมาทั้งวันแล้ว บนเนินหญ้ากว้างใหญ่นี้ก็น่าจะเป็นที่พักได้อย่างสบายพอสมควร ทำไมไม่หยุดพักผ่อนกันบนนี้ก่อน พอตะวันขึ้นพรุ่งนี้ ค่อยลงไปก็น่าจะได้ไม่ใช่หรือ?”

“พวกคณไปไม่ไหวกันแล้วหรือ?”

เขาย้อนถามมาโดยเร็ว

“ถ้ามีความจำเป็นจริง ๆ มันก็พอจะลากโครงไปไหวอยู่ดีนั่นแหละ เพื่อนยาก แต่นายน่าจะมีเหตุผลอะไรสักอย่างหนึ่งอย่างที่เบลว่า ถึงได้พยายามจะลงไปให้ถึงเสียในวันนี้เลย ทั้ง ๆที่เห็นพวกเราแทบจะคลานกันอยู่แล้ว รวมทั้งพวกลูกหาบด้วย”

คี๊ธ เอ่ยมาบ้าง เชิดวธโพล่งกลางลำขึ้นมาว่า

“ให้ตายเถอะ! มันไม่น่าจะมีปัญหาอะไรเลย พรานใหญ่มีข้อแนะนำว่าเราควรจะเดินต่อไป เราก็ทำตามคำสั่งเขาก็แล้วกัน มาโต้แย้งซักถามอะไรกันอยู่อีกให้เสียเวลา”

“ฉันก็ว่ายังงั้นเหมือนกัน ไม่น่าจะมีปัญหาอะไร จะให้ลงไปให้ถึงวันนี้เลยก็ไป ไหน ๆ ก็มองเห็นจุดหมายอยู่แค่นี้แล้ว”

อเมริกันอาวุโส หัวหน้าคณะ ทำหน้าที่สรุปตัดบทมา

รพินทร์แลไปทางคริสติน่า ซึ่งยืนเงียบเฉยอยู่ ถาม

เบา ๆ ว่า

“สำหรับคุณมีปัญหาอะไรไหม?”

หล่อนยิ้มให้นิดหนึ่ง ยกมือขึ้นปัดลูกผมที่ปลิวลงมาเคลียอยู่เหนือคิ้วงาม

“ปัญหาที่จะเดินลงไปให้ถึงที่นั่น ไม่มี แต่ปัญหาในข้อสงสัยอย่างเดียวกับเบลและคี๊ธ...มีครูจะอธิบายให้พวกเราทราบได้ไหมคะ แต่ถ้าไม่อธิบาย เราก็จะไม่ถามอะไรอีก จะให้เดินต่อเดี๋ยวนี้ก็เดิน”

จอมมัคคุเทศก์ยกหลังมือขึ้นขยี้ปลายจมูกเบา ๆ มองหน้าทุกคนของฝ่ายนายจ้างที่แลจับมายังเขาเป็นตาเดียวกันอยู่ในขณะนี้ นิ่งเงียบไปอึดใจใหญ่ ก่อนที่จะเอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงแผ่วต่ำว่า

“เอาละ ทุกคนดูเหมือนจะมีข้อสงสัยกันทั้งนั้น ถึงคุณวุธหรือด็อกเตอร์สแตนลีย์เองก็สงสัย เพียงแต่ไม่ถามขึ้นเท่านั้น ผมมีเหตุผลเฉพาะตัว ที่พวกคุณอาจรับฟังไม่ได้ อาจก่อให้เกิดเป็นปัญหาตามมาอีกหลายประเด็น แต่เมื่อทุกคนอยากจะทราบ ผมก็จำเป็นจะต้องบอกในสิ่งที่ผมไม่อยากจะบอก...ณ เวลานี้ เดี๋ยวนี้ พวกเราทุกคนที่มายืนกันอยู่ที่นี่ มองลงไปยังภูมิประเทศเบื้องล่างแล้ว ทุกสายตา เห็นเหมือนกันหมดว่าภูมิประเทศเบื้องล่าง เป็นลักษณะเด่นชัดของสตรีที่นอนทอดร่างอยู่ และมีบริเวณส่วนกลางของลำตัว อันเป็นตำแหน่งของมอนส์พิวบิคซึ่งผมชี้ให้ดูว่านั่นคือ เนินพระจันทร์ ที่เราต้องการเดินมาให้ถึง ถูกต้องไหมครับ?”

ทั้งหมดต่างมองดูเขาอย่างเริ่มงงงันอีก ไม่เข้าใจความหมาย

“ก็ใช่นะซิ เรามองเห็นรูปลักษณะเช่นนั้นทุกอย่าง ตามที่คุณบอก.....แล้วยังไง?”

สแตนลีย์ถาม

“สมมุติว่าเรายังไม่พากันลงไปให้ถึงตำแหน่งนั้นเสียในขณะที่สายตาเรามองเห็นอยู่ในขณะนี้ โดยพักกันอยู่บนนี้ก่อนเพื่อรอพรุ่งนี้...ฟังให้ดีนะครับ ที่ผมจะพูดนี่...คือเรารอให้ตะวันขึ้นพรุ่งนี้ แล้วจึงจะเดินลงไป...พวกคุณทุกคนคิดบ้างไหมว่าถ้าพรุ่งนี้เรามองลงไปอีกครั้ง ภาพภูมิประเทศมันเกิดเปลี่ยนไปลักษณะผิดไปจากที่เราเห็นอยู่ในขณะนี้หมดสิ้นเท่า ๆกับตำแหน่งอันเห็นชัดว่า เนินพระจันทร์นั่นเปลี่ยนแปลงไปด้วย แล้วเราจะไปให้ถึงเนินพระจันทร์ได้อย่างไร?”

“ว๊อท?!!!”

เสียงนายคี๊ธร้องอุทานลั่นออกมาอย่างตกใจขีดสุด ในขณะที่คนอื่น ๆมองเขาตาค้างไปหมด

“มันจะเป็นไปอย่างนั้นได้ยังไง?”

สแตนลีย์ คริสและเบล สำลักประโยคนั้นออกมาพร้อมกัน

“ถ้ามันเป็นไปไม่ได้ มันก็เป็นโชคดีของเรา แต่ถ้ามันเป็นไปได้ตามที่ผมพูดนี่ มันก็เป็นโชคร้ายของเรา ในฐานะที่มาถึงมาเห็นเป้าหมายเด่นชัดแล้ว แต่ก็ไม่รีบฉวยโอกาสเข้าให้ถึงที่เสียในทันที โดยมัวแต่ชะล่าใจอยู่ ผมขอเรียนให้ทราบว่า ภูมิ-ประเทศบริเวณนี้ลึกลับ ไม่มีอะไรที่จะพิสูจน์ได้ว่า มันเกิดจากอิทธิอำนาจ หรืออิทธิพลของอะไร ทำให้มันสามารถผันแปรหลอกลวงตาได้อยู่ตลอดเวลา ผมเองก็ไม่คิดมาก่อนว่า ในบ่าย

ของวันนี้ ผมจะมาเผชิญพบเห็นกับเป้าหมายที่ต้องการเข้าอย่างกะทันหัน ซึ่งทำให้ผมต้องฉวยโอกาสนี้ในทันที ขอให้เราตั้งเป็นสมมติฐานว่า เทพเจ้าเบื้องบนได้เปิดทางให้แก่ผมและพวกเราแล้ว แต่ถ้าเราไม่รีบฉวยโอกาสอันวิเศษสุดนี้ เราอาจพลาดได้ ถ้าเรามองไม่เห็นเนินพระจันทร์ เราก็จะไปไม่ถึงเนินพระจันทร์ตลอดทั้งชาติ แต่นี่เราได้เห็นแล้วเราจะมัวชักช้า มัวประมาทหรือมัวเสียเวลาอยู่ทำไมอีก ต้องรีบไปให้ถึงและยึดพื้นที่ไว้ก่อน ถ้าเราถึงเนินพระจันทร์นั้นแล้ว ภูมิประเทศจะคงที่ เปลี่ยนแปลงไม่ได้ นี่เป็นความเชื่อถือเฉพาะตัวของผม พวกคุณอาจเห็นว่าผมบ้า หรือไร้สาระแก่นสารไปก็ได้ แต่ได้บอกแล้วว่ามันเป็นเหตุผลเฉพาะตัวของผมเอง ซึ่งผมไม่อยากจะอธิบายเลย เนื่องจากอธิบายแล้ว ก็ยากที่ใครจะมารับรู้เข้าใจด้วยได้ จงเชื่อผมเถิดว่า ถ้าเราขืนมัวช้า ไม่ชิงเวลา ชิงโอกาสนี้เสียในทันที รอให้พรุ่งนี้เช้าภูมิประเทศมันอาจเปลี่ยนไปได้ โดยมองลงไปแล้วไม่เหมือนกับที่เราเห็นกันอยู่ทุกคนในขณะนี้ ซึ่งแปลว่าโอกาสของเราหมดสิ้นลงแล้ว”

ทุกคนตะลึงพรึงเพริดกันไปหมด ด้วยความรู้สึกอัน
ไม่อาจกล่าวถูก ขนลุกชันไปหมดทั้งตัว

“ผมเข้าใจที่คุณพูด...แต่ ไม่เข้าใจว่าทำไมมันจึงจะเป็นเช่นนั้นไปได้”

สแตนลีย์ เอ่ยขึ้นด้วยเสียงสั่นสะท้าน ตะกุกตะกัก

“ผมก็อธิบายให้พวกคุณฟังไม่ได้ว่าทำไมมันจึงอาจกลับ-

กลายผันเปลี่ยนไปได้เช่นนั้น แต่ไหน ๆ ทุกคนก็ให้ความไว้วางใจเชื่อมั่นในตัวผมมาโดยตลอดแล้ว ก็จงเชื่อผมอีกครั้งหนึ่งเถิด ผมขอย้ำว่า ถ้าเราไม่ฉวยโอกาสไปให้ถึงเสียในวันนี้ ในขณะที่ตาทั้งสองข้างของพวกเราทุกคนเห็นอยู่ชัด ๆ นี่ เราจะไม่มีโอกาสอีกแล้ว คี๊ธเองก็เป็นนักบิน คงจะเข้าใจดีกับคำว่า ท้องฟ้าเปิดและท้องฟ้าปิด เข้าใจในสภาพของอากาศ ซึ่งจะอำนวยผลดีหรือผลร้ายแก่เครื่องบิน ถ้าท้องฟ้าปิดหรืออากาศปิด นายจะไม่สามารถนำเครื่องขึ้น หรือลงตรงเป้าหมายได้อย่างปลอดภัย แต่ถ้าท้องฟ้าอากาศเปิดให้ก็จะบรรลุถึงเป้าหมายได้ นี่เป็นข้อเปรียบเทียบ ซึ่งมันอยู่ในนัยเดียวกัน ตำแหน่งเนินพระจันทร์เปิดทางให้แก่เราแล้ว เราจะรีรออยู่อีกทำไม ถ้าขืนรอช้า มันจะเปลี่ยนแปลงไป และต้องเปลี่ยนแน่ ๆ **ใครมีนาฬิกาอยู่ในขณะนี้ ขอให้ตรวจสอบดูเข็มวินาทีด้วย ยกขึ้นมาดูเดี๋ยวนี้! ทุกคนจะเห็นว่าขณะนี้นาฬิกาทุกเรือนหยุดเดินชั่วคราว เข็มมันสนิทนิ่งอยู่กับที่ กาลเวลาของโลก มันได้หยุดลงชั่วขณะ แล้วในขณะที่พวกเราทุกคนมองลงไปเห็นเนิน-พระจันทร์อยู่ ณ บัดนี้!"**

ทั้งหมดของฝ่ายนายจ้างต่างยกนาฬิกาข้อมือขึ้นดูในทันที ยกเว้นเชิดวุธคนเดียวที่ไม่มีนาฬิกาติดข้อมืออยู่ โดดเข้ามาคว้าข้อมือของคริสตินา กระชากเข้ามาก้มดูพร้อม ๆ กับเจ้าของ แล้วต่างก็ยืนเบิกตาค้าง ยืนตัวแข็งเหมือนถูกสาปให้เป็นหินไปฉะ-นั้น

เข็มนาฬิกา โดยเฉพาะเข็มวินาทีทุกเรือนในขณะนี้หยุดนิ่งอยู่กับที่เหมือนกันหมดทุกเรือน ราวกับว่าเครื่อง

แบบเทียบ
WBSWS:01
มาตรฐาน

จักรกลอันละเอียดอ่อนภายในของมันเกิดมาชำรุดขึ้นพร้อมกัน

"พระเจ้า! นี่มันเกิดอะไรขึ้นแล้ว!"

สแตนลีย์อุทานหนักๆ ในลำคอ พยายามสะบัดตบข้อมือข้างที่สวมนาฬิกาอยู่นั้นหลายครั้งแล้วยกขึ้นดูอีก คนอื่นๆ ก็ทำเช่นเดียวกัน พยายามที่จะเคลื่อนไหวข้อมือเพื่อให้เกิดแรงสั่นสะเทือน เป็นการตรวจสอบสภาพนาฬิกาของตนให้แน่ชัด แต่ไม่ว่าใครจะทำอะไร ก็ไม่มีเรือนใดของนาฬิกาที่ติดข้อมืออยู่ จะแสดงอาการเดินจักรกลภายในของมันไม่

เข็มวินาทีสนิทนิ่งราบคาบอย่างมหัศจรรย์

รพินทร์ ไพรวัลย์ จ้องดวงตาอันยากที่จะอ่านความรู้สึกของเขามายังคณะนายจ้างทุกคน และแทนการพูดคำใดออกมาในขณะนี้ เขาได้ยกนาฬิกาข้อมือของตัวเอง ยื่นออกไปให้ทั้งหมดได้เห็นอย่างช้าๆ เป็นการแสดงบอกให้ทราบว่า ของเขามันก็หยุดนิ่งลงเช่นกัน

"มีสนามแม่เหล็กอันทรงพลังมหาศาลอยู่ใกล้เคียงบริเวณนี้แน่นอน มันได้หยุดเครื่องจักรของนาฬิกากับพวกเราทุกคนไว้โดยยึดเข็มวินาที และเฟืองลานต่างๆ ให้หยุดนิ่งลง!"

แม่นักเคมีฟิสิกส์สาวผมทอง ร้องออกมาอย่างมหัศจรรย์ใจขีดสุด หัวคิ้วขมวดเกือบเข้ามาชนกัน พยายามสะบัดข้อมือออกไปแรงๆอีกครั้ง แล้วยกขึ้นดู แต่เข็มวินาทีมันก็คงหยุดนิ่งอยู่ตามเดิมเช่นนั้น

“อย่าพยายามหาทฤษฎีในทางฟิสิกส์ หรือทฤษฎีของวิทยาศาสตร์ด้านอื่นเข้ามาวิเคราะห์ปรากฏการณ์พิสดารเหนือธรรมชาติที่เราทกคนเห็นอย่ดีกว่า คริส....”

รพินทร์เอ่ยกล่าวขึ้นแผ่ว ลึกในลำคอ

“....แต่ความจริงที่พวกคุณไม่เคยรู้มาก่อนก็คือ กาลเวลาของโลกเสี้ยวส่วนนี้ได้หยุดลงแล้ว และจะหยุดลงได้อย่างไร ผมก็อธิบายไม่ได้ ทว่ามันก็ได้หยุดสนิทลงเมื่อทุกสายตามองลงไปเห็นเนินพระจันทร์ เป็นการหยุดเพื่อเปิดโอกาสพิเศษให้แก่เราเดินลงไปส่จดหมายนั้นได้สำเร็จ ถ้ากาลเวลาไม่หยดให้ เราจะไม่มีวันเดินลงไปได้ถึงเลย เดี๋ยวนี้ ผมเชื่อแน่ว่า เวลาจะหยุดนิ่งอยู่กับที่แบบนี้ตลอดไป จนกว่าเราจะลงไปถึงตำแหน่งนั้น โดยไม่ต้องกลัวว่าจะต้องใช้เวลานานสักขนาดไหน เพราะกาลเวลาไม่เคลื่อนที่แล้ว เรามองเห็นท้องฟ้าแจ่มใสเป็นเวลาบ่ายอยู่เช่นไร เมื่อเราเดินไปจนถึงที่นั่นมันก็จะเป็นเวลาอย่างเดียวกันนี่แหละ สิ่งที่เกรงไปแต่แรกว่าเราอาจเดินไปถึงในเวลากลางคืน จะต้องใช้แสงสว่างใดๆ ช่วย ไม่ว่าแสงจันทร์ หรือแสงไต้ของเราอย่างที่บอกไว้แต่แรกนั้น คงไม่จำเป็นอีกแล้ว เพราะกาลเวลาช่วงนี้จะคงที่ไม่เปลี่ยนแปลงจนกว่าเราจะบรรลุเป้าหมาย”

“กูจะบ้าตายห่าแล้วนี่ อะไรคืออะไร มันงงไปหมดแล้ว....”

คี๊ธพึมพำออกมาแทบฟังไม่ได้ศัพท์ สีหน้าเลิกลั่กที่มองคนโน้นทีคนนี้ที ซีดเผือดปราศจากสีเลือด อิสซาเบลก็ตกอยู่ในสภาพที่เหมือนอยู่ในความฝัน ระคนไปกับความผวาหวาดอย่างเร้นลับที่เกิดขึ้นอย่างกะทันหัน เชิดวุธนั้น กัดริมฝีปาก

ตนเองจนรู้สึกเจ็บ แล้วสะบัดหน้าแรงๆ อยู่สองสามครั้ง เพื่อให้แน่ใจตนเองว่าไม่ได้ฝันไป

ส่วนคริสตินาถึงกับเอามือกมขมับตัวเอง มีอาการสะบัดร้อนสะบัดหนาวเหมือนจะจับไข้ **ทุกสิ่งทุกอย่างที่หล่อนผ่านพบเผชิญมาแล้วในการเดินทางครั้งนี้ ก็ยังไม่มีสิ่งใดที่ทำให้หล่อนรู้สึกถึงสภาพอันวิปริตวิกลวิการเหมือนเช่นที่ประสบอยู่เดี๋ยวนี้**

สแตนลีย์คนเดียวเท่านั้น ที่ดูเหมือนจะควบคุมความรู้สึกได้เหนือกว่าทุกคน เขารีบล้วงเข็มทิศเล็กๆประจำตัวออกมาดีดฝาเปิดออก ปล่อยเข็มที่ล็อกไว้เป็นอิสระทันที เพื่อตรวจสอบสภาพของเข็ม แล้วก็พบว่า ตัวเข็มทิศยังคงอยู่ในสภาพปกติทุกประการ ปลายเข็มด้านที่แต้มพรายน้ำ ยังคงชี้ไปทางด้านทิศเหนืออยู่ตามเดิม แสดงว่ามันหยุดเฉพาะเข็มนาฬิกาอย่างเดียวเท่านั้น

“หวังว่าคงไม่ได้มีการแสดงกลอะไรอย่างมโหฬารให้เราดูนะ รพินทร์”

แล้วอเมริกันอาวุโส ก็พูดขึ้นปนหัวเราะแปร่งๆ แต่ไม่ได้มีความหมายอะไรในคำพูดนั้นนัก

“ผมไม่มีความสามารถที่จะแสดงกลใดๆให้พวกคุณดูได้ด็อกเตอร์ แต่ปรากฏการณ์ทางธรรมชาติของดินแดนแห่งนี้ จะแสดงกลให้คุณดูได้ตลอดเวลา ในทุกรูปแบบที่คุณคาดไปไม่ถึงทีเดียว ถ้าพวกคุณเกิดความลังเล และยังไม่อยากจะเดินตรงไป

ที่เรามองเห็นอยู่นั่นเดี๋ยวนี้ ก็ไม่เป็นไร ผมจะให้พรานของผมทั้งหมด และลูกหาบ อยู่เป็นเพื่อนพวกคุณบนนี้ก่อน ส่วนผมจะขอแยกตัวลงไปที่นั่นตามลำพังคนเดียว เพื่อเข้าให้ถึงพื้นที่เสียก่อน”

ว่าแล้วรพินทร์ก็ยกมือขึ้นแตะปีกหมวกให้แก่สแตนลีย์แล้วขยับจะเคลื่อนตัวออกจากที่นั้นทันที แต่หัวหน้าคณะค้นหาระเบิดนิวเคลียร์ใช้ความไวคว้าแขนไว้ได้ทันจับแน่น

“ถ้าคุณไปตามลำพังคนเดียว เพื่อตรงไปที่นั่นโดยพวกเราไม่ได้ไปกับคุณด้วย ก็แปลว่าเราคงไม่ได้พบกันอีกแล้วทั้งชาติ”

“ถ้าคุณพูดแบบนี้ ก็น่าจะแสดงแล้วว่า คุณเข้าใจอะไรได้ดีแล้ว”

“เอาละ ถามอีกคำเดียว คุณมารู้สึกว่าเข็มนาฬิกาของคุณหยุดลงเมื่อไหร่?”

“หยก ๆ นี่เอง เมื่อพวกคุณทุกคนยอมรับว่ามองเห็นพร้อมกันหมด ในลักษณะแท้จริงของภูมิประเทศข้างล่าง”

“นายมีความคิดยังไงขึ้นมา ถึงดูนาฬิกาแล้วเห็นว่ามันหยุดเดิน?” คี๊ธถามมาโดยเร็ว

“ก็ไม่ได้ตั้งใจอะไรหรอก เพียงแต่ต้องการจะตรวจดูเวลาเท่านั้น จึงพบว่าเข็มมันหยุด และถ้าเข็มนาฬิกาของฉันหยุด ก็เชื่อแน่ได้อย่างไม่มีข้อสงสัยว่า ของพวกนายก็ต้องหยุดเหมือน ๆ กัน จึงขอให้ทุกคนตรวจสอบนาฬิกาของตัวเอง ซึ่งมันก็เป็นความจริง”

“ถ้างั้นจะเอายังไงต่อไปก็บอกมาเลย พวกเราทั้งหมดพร้อมแล้วที่จะปฏิบัติตามทุกอย่าง”

สแตนลีย์บอกโดยเร็วอย่างตัดสินใจเด็ดขาด ชนิดเอายังไงเอากัน

“ทกคนเดินตามผมมาเดี๋ยวนี้ และภาวนาไว้ด้วยว่า ขออย่าให้เข็มวินาทีของนาฬิกาทุกเรือนกระดิก ให้มันหยุดอยู่อย่างนี้แหละ จนกว่าเราจะบรรลุถึงเนินพระจันทร์ที่มองเห็นอยู่ด้วยตาสองข้างของเรานี่ เพราะถ้ายังลงไปไม่ถึงแล้วเข็มนาฬิกาเริ่มเคลื่อนเมื่อไหร่ เป้าหมายที่เราปรารถนามุ่งไปจะเปลี่ยนทันที”

เขาบอก พร้อมกับโบกมือไปทางพวกพรานพื้นเมืองและพวกลูกหาบทุกคน ที่ยังนั่งนอนกันอยู่บริเวณนั้น ทอดทัศนาชมวิวอันสวยสดงดงามลงไปเบื้องล่าง ร้องเร่งมาอย่างกะทันหันว่า

“เฮ้ย! เคลื่อนที่เดี๋ยวนี้ เดินลงเลย!”

ทั้งหมด พากันลุกขึ้นอย่างรวดเร็ว โดยพวกพรานของเขาทั้งสี่ และลูกหาบทั้งหมด หาได้เฉลียวใจหรือรับรู้สิ่งใดที่คณะเจ้านายกำลังพูดกันอยู่ในขณะนี้ไม่ คงเข้าใจกันแต่เพียงว่าพรานใหญ่ต้องการจะลงไปให้ถึงสถานที่เบื้องล่างโดยไม่ยอมปล่อยเวลาให้ผ่านไปเท่านั้น

ตาคำออกลิ่วนำหน้าไปก่อนแล้ว พร้อมทั้งเพลงยี่เกเจื้อย-แจ้ว ตัวแกเองก็ปรารถนาที่จะลงไปให้ถึงเนินพระจันทร์โดยเร็วอยู่ก่อนแล้วเช่นกัน

หนทางแห่งการเริ่มต้นเคลื่อนที่ครั้งใหม่นี้ ฝ่ายคณะนาย-จ้างทั้งหมดเห็นบุญคำผู้ออกนำบ่ายหน้าเดินเลาะเลียบแนวของเนินหน้าผาไปอย่างปราศจากการลังเล หรือต้องหันมาซักถาม

ปรึกษาอะไรพรานใหญ่อย่างใดไม่ ดูเหมือนแกจะมีความมั่นใจและแม่นยำต่อเส้นทางดีอยู่ก่อนแล้ว รพินทร์ก็ไม่ได้คัดค้านหรือชี้สั่งบอกทางอย่างไรทั้งสิ้น ราวกับว่า สองบ่าวนายจะรู้ใจกันดีอยู่แล้ว

ฉะนั้นในช่วงการเดินทางระยะนี้ สังเกตจากอากัปกิริยาท่าทีของบุญคำและพวกพรานพื้นเมืองทั้งหลาย ดูจะมีความปลาบปลื้มยินดีอิ่มอกอิ่มใจเป็นพิเศษเหนือไปกว่าสภาพปกติที่เคยเป็นมา ตัวรพินทร์เองนั้น ออกสาวเท้าไล่หลังสมุนมือขวาของเขาไป และฝ่ายของนายจ้าง ทกคนก็ไม่ยอมผละห่างจากเขาอีกแล้ว คงเร่งฝีเท้ากวดตาม เดินรวมหมู่กันไปติดๆ

สำหรับ เกิด เส่ย จัน ทำหน้าที่เป็นพี่เลี้ยงต้อนให้พวกลูกหาบไปเป็นขบวนพร้อมๆกัน มีอาการเหมือนกับว่า ถ้าหากไม่คอยระวังดูแลพวกนั้นไว้แล้ว อาจเกิดอันตรายหรือเกิดการหลงพลัดจากกันฉะนั้นทั้งๆที่บริเวณที่มุ่งหน้ากันไปก็เป็นบริเวณโล่งเตียน ปราศจากแมกไม้ป่าดงรกทึบใดๆ เข้ามาเป็นฉากบังตา สามารถจะมองเห็นทิวทัศน์ในรัศมีกว้างไกลรอบด้าน และไม่มีวี่แววของสภาพอันตรายใดๆ ทั้งสิ้น

ไม่ว่าจะเป็นสแตนลีย์ คี๊ธ อิสซาเบล หรือคริสติน่า ยังข้องใจอยู่กับเรื่องเข็มวินาทีของนาฬิกาที่ไม่ยอมกระดิกกระเดี้ยจนระหว่างที่ก้าวเท้าตามพรานนำทางเร่งรุดไปนั้น แต่ละคนยกนาฬิกาขึ้นมาสังเกตอยู่ตลอดเวลา

มันไม่เดินเอาจริงๆ!

และเมื่อแหงนขึ้นไปพิจารณาดูแสงสว่างบนท้องฟ้ายาม

บ่ายจัดมันก็คงสภาพสว่างเรืองรองอยู่เช่นนั้นโดยไม่เปลี่ยนแปลง หมู่เมฆสีสันต่างๆ ที่ลอยปกคลุมอยู่ ก็ดูจะหยุดนิ่งคงรูปอยู่ในสภาพที่เห็น โดยไม่มีการเปลี่ยนลักษณะ หรือลอยเคลื่อนที่แตกต่างไปกว่าธรรมชาติโดยปกติ!

กำลังวังชาของทุกคนกลับคืนมาแล้ว จากสภาพอัน อิดโรยอ่อนเปลี้ย ต่างเร่งฝีเท้ากันอย่างเต็มที่ ตามการนำของบุญคำและรพินทร์ เริ่มไม่รู้ร้อนรู้หนาว หรือรู้เหน็ดเหนื่อยใดๆ อีกเลย สภาพร่างกายยามนี้ ดูจะอยู่พ้นเหนือกฎของชีววิทยา เพราะไร้สัมผัสหรือรู้สึกใดๆ ทางกายโดยสิ้นเชิง หรือมิฉะนั้นก็อาจมาจากต่อมแอ็ดดินารีนที่ทำงานเป็นพิเศษ โดยเกิดขึ้นจากภาวะทางจิตซึ่งทุกคนมีแต่ความมุ่งมั่นจะไปให้ถึงที่หมายโดยเร็วที่สุด โดยมีสัญญาณแปลกประหลาดมหัศจรรย์มาชี้บ่งให้เห็นอยู่แล้ว **นั่นก็คือภาวะหยุดนิ่งของกาลเวลา คำพังเพยหรือพร่ำเพ้อ อุปมาอุปไมยของมนุษย์ในประโยคที่ว่า 'อยากจะให้โลกหยุดหมุน' หรือ 'อยากจะหยุดเวลาไว้เพียงแค่นี้' บัดนี้มันได้ปรากฏสมจริงขึ้นให้เห็นชัดแล้ว**

นี่คือความคิดภายในอันเต็มไปด้วยอาการงุนงงสุดฉงนสนเท่ห์ของฝ่ายนายจ้างอเมริกันทั้งหมด ในระหว่างที่เดินรุดหน้าไปด้วยกันอย่างตกอยู่ในกึ่งความจริง กึ่งฝัน

ไม่มีใครปริปากคำใดขึ้นอีกเลย ต่างรุดหน้ากันไปอย่างเงียบกริบเหมือนตกอยู่ในภาวะถูกสะกด รพินทร์นั้น ยามนี้ทุกคนจะเห็นว่าเขาไม่เดินเร็วจนเกินไปนัก เค้าหน้าเรียบเฉยและกร้าน

กระด้างเหมือนหล่อด้วยหินผา ดวงตาคมเฉียบทั้งคู่จับอยู่เฉพาะส่วนหลังของบุญคำที่ล่วงหน้าไปก่อน เว้นระยะห่างประมาณ 7-8 เมตร ตาพรานเฒ่าสมนขวา ก็ออกนำไปอย่างไม่มีการลังเลใจแม้แต่น้อยนิดต่อเส้นทาง

พอเดินจากบริเวณไหล่ทางสูงสุดที่ขึ้นไปหยุดพักตรวจดูภูมิประเทศกันอยู่เมื่อครู่นี้ ประมาณ 200 เมตร ซึ่งเป็นบริเวณที่ราบต่ำลง แกก็เริ่มเลี้ยวขวา นำตัดไต่ลงไปสู่ด้านล่าง อันเป็นบริเวณเชิงชั้นชะง่อนแง่ของดิน ซึ่งลักษณะจะเหมือนกับเส้นทางน้ำไหล ซึ่งพื้นแม้จะเป็นที่ลาดชันก็จริงอยู่ แต่ก็มีตะพักรองรับอยู่เป็นระยะ ๆ คล้าย ๆ ขั้นบันได อุดมไปด้วยกรวดหินดินทรายสีสันต่าง ๆ มีแง่และโขดโผล่อยู่ริมทาง พอให้อาศัยเกาะยึดไต่ลงไปได้

บุญคำไต่นำหน้าลงไปอย่างกระปรี้กระเปร่าแคล่วคล่อง

ตำแหน่งที่กำลังพากันไต่ทางลงไปยังหุบเขาอันกว้างใหญ่ของทุ่งหญ้าที่เห็นลิบ ๆ อยู่เบื้องล่างขณะนี้ ลักษณะของภาพวิวที่ทุกคนเคยเห็นอยู่ เริ่มเปลี่ยนไปบ้างแล้ว ทิวทัศน์ต่ำลงไปจะมองเห็นเป็นเนินและที่ลุ่มสูง ๆ ต่ำ ๆ เหมือนคลื่นอยู่ทั่วไป

สิ่งที่จะกำหนดหมายตาได้ อันยังพอจะเหลืออยู่ให้เห็นก็คือก้อนหินที่ผุดโผล่อยู่ใจกลางของบริเวณเนินตำแหน่งหนึ่ง ลักษณะเหมือนเขาเล็ก ๆ ที่นำมาตั้งไว้ใจกลางที่ราบโล่ง สูงตระ-หง่าน โดดเด่นเหนือพื้นขึ้นมา ซึ่งมองไกลในระยะนี้ไม่อาจคำนวณได้ว่า มันจะมีขนาดสูงใหญ่แค่ไหน **และสายตาของ**

จอมมัคคุเทศก์ก็มองจับไปยังตำแหน่งกลุ่มหินดังกล่าวนั้นอยู่ตลอดเวลา เหมือนเกรงว่ามันจะอันตรธานหายไปจากการเฝ้าจับสังเกตอย่

เขาไม่ได้พูดเป็นวาจาใดๆ กับฝ่ายนายจ้าง แต่ชี้มือเป็นสัญญาณไปยังตำแหน่งนั้น คล้ายจะเตือนให้ทุกคนเฝ้าคอยจับสังเกตไว้ว่า ตำแหน่งนั้นคือเป้าหมายที่จะต้องมุ่งไปให้ถึง

การเดินลงจากแผ่นดินส่วนสูง เพื่อไปสู่ตำแหน่งที่อยู่ในหุบเขาต่ำกว่า จะใช้เวลาล่วงผ่านไปสักเท่าไหร่ ทุกคนไม่อาจกำหนดทราบได้ แต่แสงแห่งทิวากาลยามใกล้สายัณห์คงเดิมไม่เปลี่ยนแปลง เส้นทางไต่ลง บางครั้งชันมาก บางครั้งก็พอจะอาศัยเดินลงไปได้อย่างสบายพอสมควร ไม่เกิดอุปัทวเหตุใดๆ ขึ้นทั้งสิ้น ทุกคนประคองตัวไต่กันลงไปได้ แม้กระทั่งพวกลูกหาบที่แบกหามของอยู่บนบ่า ท่ามกลางความเงียบ ซึ่งได้ยินแต่เสียงฝีเท้า และกรวดหินเล็กๆ ลั่น หลุดร่วงกลิ้งลงไป อันเกิดจากฝีเท้าของมนุษย์ทรหดกลุ่มนี้ยามเมื่อค่อยๆ เหยียบย่างเกาะไต่กันลงไปเป็นขบวน

ทุกคนเดินไปพลางก็ภาวนาขอให้ไปถึงที่หมายได้อย่างถูกต้องแม่นยำ โดยขออย่าให้เกิดปรากฏการณ์ผันแปรอื่นใดเข้ามาแทรกซ้อนเลย

ที่สุด ก็บรรลุถึงบริเวณอันเป็นเนินคล้ายหลังเต่าของทุ่งหญ้าตำแหน่งหนึ่งของพื้นที่หุบเขาอันกว้างใหญ่ไพศาล ใน

วงล้อมของทิวเขา ตระหง่านยันเมฆรอบด้าน รพินทร์ไม่ยอมรีรอหยุดพักใดๆ ทั้งสิ้น ชี้ปากลำกล้องไรเฟิลไปทางด้านใต้ อันเป็นบริเวณที่แลเห็นภูเขากลางที่ราบผุดโผล่ขึ้นมานั้น อีกมือหนึ่งโบกเป็นสัญญาณกับบุญคำ ให้มุ่งไปยังตำแหน่งนั้นต่อไปทันที ซึ่งแกก็ออกเดินนำไต่ขึ้นบนเนินหญ้าอันเขียวชอุ่มนุ่มนิ่ม ราวกับปูลาดไว้ด้วยพรมอย่างดีนั้น โดยไม่รีรอล่าช้า ทั้งหมดผ่านไปในภูมิประเทศแวดล้อมที่เต็มไปด้วยความสวยสดงดงามของธรรมชาติ และความเย็นชื่นฉ่ำของภูมิอากาศรอบด้านราวกับก้าวย่างเข้ามาสู่โลกใหม่อันเต็มไปด้วยความสงบสันติสุขอีกโลกหนึ่งโดยเฉพาะ ท่ามกลางกาลเวลาที่หยุดตรึงนิ่ง ราวกับความเที่ยงตรงของลูกข่างนอนวัน

ข้ามเนินเล็ก เนินใหญ่ ที่เป็นลอนสูงๆ ต่ำๆ ขวางอยู่เบื้องหน้าไปอีก 4 ลูก เมื่อนั้นทุกคนก็มองเห็นภูเขาทรงชะลูดอันเป็นที่หมายตาไว้ผุดเด่นอยู่บนที่ราบสูงอันมีพื้นผิวราบเรียบราวกับใครมา ตกแต่งไว้ให้เป็นอทยาน หรือสนามกอล์ฟ แลเห็นชัดอยู่เบื้องหน้าไม่ห่างไกลออกไปนักยืนทะมึนดุจเสาหลักมหึมาสีดำ อยู่ท่ามกลางความเขียวขจีของพื้นหญ้าเบื้องล่าง และความเพริดพรายด้วยสรรพสีสันลานตาของท้องฟ้าอันเป็นฉากกั้นอยู่เบื้องหลัง**เข็มวินาทีนาฬิกาข้อมือของทุกคนยังไม่มีการเคลื่อนขยับ ประกายแสงบนท้องฟ้าก็ยังไม่เปลี่ยน หมู่เมฆทุกก้อน ยังคงสภาพอยู่ในลักษณะเดิมเหมือนภาพวาด มิได้ลอยเคลื่อนที่หรือเปลี่ยนรูปไป อยู่เช่นนั้นคงที่ แต่กลุ่มมนุษย์เดนตายชุดนี้เท่านั้น ที่เคลื่อนที่กันไปอย่างไม่ยอมหยุดยั้ง ด้วยมานะพยายามพากเพียรขีดสุด**

ทุกคนของฝ่ายนายจ้างมารู้สึกตัวอีกครั้ง เมื่อต่างขึ้นมายืนอยู่บนพื้นหินสีดำปนเทาบนยอดเนินอันราบเรียบ รอบด้านเต็มไปด้วยหญ้านุ่ม และพันธุ์ไม้ดอกต้นเตี้ย ๆ ที่กำลังชูช่อสะพรั่ง และรพินทร์ ไพรวัลย์ เข้ามาหยุดยืนอยู่ตรงหน้า พร้อมกับส่งมือไปให้ทุกคนจับบีบเขย่าโดยแรงเรียงตัวไปจนกระทั่งครบทุกคน โดยเริ่มจากคี๊ธ อิสซาเบล คริส เชิดวุธและสแตนลีย์เป็นคนสุดท้าย

ทุกคนเห็นเขายิ้มกว้างแจ่มใสออกมาเป็นครั้งแรก เป็นยิ้มสดชื่น เปิดเผยหมดทุกซอกมุมของหัวใจอย่างไม่เคยเห็นกันมาก่อน พร้อมกับเสียงทุ้มกังวาน ที่บอกมาอย่างแช่มช้าชัดเจนว่า

“เนินพระจันทร์ขอยินดีต้อนรับทุกท่านที่เสี่ยงชีวิตมา ด้วยความยินดีและเต็มใจยิ่ง และผม...รพินทร์ ไพรวัลย์ ก็ขอคารวะน้ำใจอันยิ่งใหญ่ เปี่ยมล้นไปด้วยเลือดนักสู้ของพวกท่านทุกคน ผมไม่เคยคิดมาก่อนว่า พวกท่านจะมีความมานะบากบั่น ทรหดอดทน มีความสามารถที่จะดำรงชีวิตอยู่รอด และติดตามผมมาจนถึงปากประตูชัยแห่งเส้นทางมรณะครั้งนี้ได้สำเร็จ”

“รพินทร์! นี่หมายความว่า...”

สแตนลีย์ลืมตาโพลง หลุดปากออกมา

“ครับผม เรายืนอยู่บนเนินพระจันทร์แล้ว!”

“สวรรค์ทรงโปรด!”

คี๊ธ อิสซาเบล และคริสตินา ร้องออกมาอย่างปีติยินดีจนลืมตัวพร้อมกัน แล้วคนเหล่านั้น ก็เข้ามากอดเขาแน่นทีละคนอย่างดีอกดีใจจนตัวสั่น โดยเฉพาะนายคี๊ธ ถึงกับหอมแก้มเขาฟอดใหญ่เป็นครั้งแรก ขณะที่กระโดดโลดเต้นแหกปาก

หัวเราะสนั่นหวั่นไหวไปพลางเบลนั้นจูบริมฝีปากเขาอย่างหนัก-หน่วง พร้อมกับอุทานออกมาว่า ‘เกรท แมน!’

ส่วนคริสตินาจับแขนทั้งสองของเขาบีบแน่น ยิ้มทั้งน้ำตาแห่งความเต็มตื้นชื่นชม รวมทั้งความรู้สึกอื่นๆที่เคล้าคละปะปนกันนานาประการ อันไม่อาจบรรยายถูก หล่อนซบหน้าลงกับแผ่นอกเขาครั้งหนึ่ง แล้วผละตัวออกห่าง เดินไปกอดบุญคำไว้อย่างรักสนิท กล่าวขอบคุณเบาๆ พร้อมกับจุ๊บริมฝีปากไปที่แก้มอันตอบเหี่ยวย่นของแก ตาเฒ่าก็กอดหล่อนอย่างดีใจจนลืมตัวไว้เต็มอ้อมแขนของแกเช่นกัน พากันกระโดดหมุนไปรอบๆพลางไชโยโห่ร้องเสียงเอะอะโวยวายอื้ออึงไปหมด

เชิดวุธนั้น พอรพินทร์หันมายิ้มด้วย นายทหารก็ชิดเท้าตรง ยกมือขึ้นแตะปีกหมวก วันทยหัตถ์ แสดงความเคารพอย่างสูง

สแตนลีย์ ยิ้มย่องผ่องใส กรากเข้ากอดเขาไว้แน่นอีกรอบหนึ่ง แล้วตบแรงๆ ลงไปบนต้นแขนทั้งสองข้างของรพินทร์พร้อมกับกล่าวอย่างหนักแน่นว่า

“ความสำเร็จในการเดินทางครั้งนี้ของพวกเราทุกคน มันขึ้นอยู่กับการนำทางของคุณคนเดียวเท่านั้น รพินทร์!...”

พลางอเมริกันอาวุโส ก็กวาดสายตาเป็นประกายไปยังบริเวณรอบๆ ตัว แล้วแลไกลออกไปที่เทือกขุนเขาตระหง่านเงื้อมยันเมฆอันเห็นอยู่ทางทิศเหนือด้านหน้าไม่ห่างออกไปนัก

“...ในที่สุด อย่างไม่มีความเชื่อมั่นมาก่อนเลย เราก็ได้มายืนอยู่ยังปากทวารของเทือกพระศิวะแล้ว! สวยงามมหัศจรรย์เหมือนภาพฝันอะไรเช่นนี้”

ทุกคนกำลังอยู่ในภาวะตื่นเต้นยินดีอย่างใหญ่หลวง อีกครั้ง โดยเฉพาะพวกพรานพื้นเมืองทั้งสี่ของรพินทร์ ซึ่งรู้ความหมายอยู่ดีทุกคนแล้วว่า การได้ขึ้นมาเหยียบยืนอยู่บนบริเวณเนินพระจันทร์ในขณะนี้นั้น มันหมายถึงโชคชัย ลู่ทางแห่งความสัมฤทธิผลอย่างไรบ้าง สำหรับพวกลูกหาบทั้งนั้นส่วนใหญ่ตกอยู่ในภาวะตื่นตาตื่นใจต่อภูมิประเทศอันสุดจะสวยงามนั้นมากกว่าอย่างอื่น เพราะต่างไม่เคยผ่านมาก่อน และไม่เคยร่วมมาในการเดินทางครั้งก่อนโน้น ต่างพากันชี้ชวนให้ดูไปยังขอบเขินเนินไศล และทิวขนเขา ตระหง่านเงื้อมยันฟ้าอันแวดล้อมอยู่รอบด้าน ลอยประดับไปด้วยหมู่เมฆหลากๆ สี และบางส่วนก็จับขาวไปด้วยเกล็ดหิมะแลเห็นอยู่ลิบๆ ห่างไกลออกไป

แม้แต่หญ้าและหมู่มวลวัชพืชเล็กๆ ที่ขึ้นแวดล้อมชูดอกใบอยู่รอบกายในขณะนี้ ก็ยังมีกลิ่นหอมรวยรื่น ทำให้รู้สึกแช่มชื่นหัวใจ และคลายความเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้าราวกับปลิดทิ้ง แทบทุกคนของพวกลูกหาบ พากันทิ้งกายลงไปนอนอยู่บนพื้นหญ้านุ่มราวกับกำมะหยี่นั้นอย่างเป็นสุข

ระหว่างที่ต่างยังพูดจากันอยู่จ้อกแจ้กนั้น คริสติน่าผู้ ละเอียดอ่อนต่อทุกสถานการณ์อยู่ก่อนแล้วก็สัมผัสได้กับกระแสลมเย็นที่โชยพลิ้วมาสัมผัสกาย และพัดเส้นผมสีทองของหล่อนให้ลงมาเคลียอยู่บนหน้าผาก หล่อนรู้สึกตัวได้ตั้งแต่เริ่มเดินลงมาจากหน้าผาสูงนั้นแล้วว่า ตลอดระยะเส้นทางที่เดินตามหลังรพินทร์มานั้น เหมือนเดินไปในห้วงอวกาศหรือโลกกว้าง ซึ่ง

ไม่มีกระแสลมพัดมากระทบกายหล่อนเลย แต่ **พอก้าวขึ้นมาเหยียบยืนอยู่บนสถานที่แห่งนี้ ก็เริ่มมีสายลมเย็นสดชื่นโชยมา พอเหลือบขึ้นไปบนท้องฟ้าเบื้องบนที่เคยเห็นหมู่เมฆลอยนิ่งสงบเฉยเหมือนฉากวาดมาตลอด ณ บัดนี้ เริ่มลอยช้า ๆ เคลื่อนที่แล้ว หล่อนจึงยกนาฬิกาข้อมือขึ้นดู**

เข็มวินาทีเริ่มกระดิกเดินเป็นปกติ!!

โดยไม่กระโตกกระตากคำใดขึ้นเลย แม่นักเคมีฟิสิกส์ สาวสะกิดด้วยอาการเงียบ ๆ ไปยังหัวหน้าของหล่อน แล้วชี้มือเป็นเครื่องหมายให้ดูไปที่นาฬิกาข้อมือ พอสแตนลีย์มองลงไปเห็นนาฬิกาของตนเอง ก็ชะงักอึ้งพูดอะไรไม่ถูกไปอีกครั้ง ได้แต่ทำอาการบุ้ยใบ้ ไปยังพรรคพวกอีกสองคนที่ยังมัวแต่ยืนชื่นชมกับธรรมชาติสิ่งแวดล้อมอยู่ เพื่อให้ตรวจดูนาฬิกาเช่นกัน เบล คี๊ธและเชิดวุธเห็นอาการนั้นต่างก็หันมาสนใจตรวจนาฬิกาข้อมือทันที โดยเชิดวุธนั้น ก็ชะโงกเข้าไปดูที่นาฬิกาของคี๊ธด้วยเพราะของตัวเองไม่มี

เข็มวินาทีนาฬิกาเดินป่าของทุกคน บัดนี้เดินเหมือนกันทั้งหมด อันแปลว่ากาลเวลาที่หยุดนิ่งไปชั่วขณะนั้น โดยต่างไม่อาจทราบได้ว่ามันได้หยุดไปนานสักเท่าใด บัดนี้ได้เริ่มต้นขึ้นอีกครั้งแล้ว เป็นปรากฏการณ์มหัศจรรย์เท่า ๆ กับที่เมื่อตอนที่มันหยุดนิ่งไป

ทุกคนมองไปทางจอมมัคคุเทศก์ ผู้บัดนี้กำลังทอดสายตาจับไปยังเชิงเขาสูงใหญ่ อันมีหมู่เมฆและแถบทางของ

หิมะปกคลุมอยู่ประปรายในบางส่วน อาการของเขาดูเหมือนจะเข้าภวังค์ หรือมิฉะนั้นก็ใคร่ครวญไตร่ตรองอะไรอยู่ โดยยังไม่ทันหันมาสังเกตกล่มของนายจ้าง แล้วเบลก็หันมากระซิบกับพรรคพวกว่า

“นี่เขารู้แล้วหรือยัง ว่าเข็มนาฬิกามันเริ่มเดินแล้ว?”

คริสตอบในอาการกระซิบเช่นเดียวกันแต่มีแววตาสะท้อนเศร้าอย่างเร้นลับ ขณะที่แลไปยังบุรุษชาติเหล็กเพชรผู้นั้น

“ในโลกพิสดารที่เราเดินติดตามเขาเข้ามานี้ ไม่มีอะไรที่เขาจะไม่รู้ ถ้าจะไม่รู้ก็อย่างเดียวเท่านั้น คือเขาไม่อาจหยั่งรู้ได้ว่าขณะนี้ผู้หญิงคนที่เขาทุ่มเททั้งชีวิตจิตใจให้ จนไม่เหลือพอที่จะเจือจานให้แก่ผู้หญิงอื่นใดอีกแล้วนั้น เธออยู่ที่ไหน และยังมีความห่วงหาอาทรเขาอยู่อีกบ้างหรือเปล่า นั่นแหละ คือสิ่งที่เขาไม่รู้...”

คำพูดแผ่วเบาของคริส ทำให้เบลต้องชะงักเงียบไปในบัดนั้น

สแตนลีย์ ก้าวเข้าไปยืนเคียงข้างจอมพราน แล้วยกมือขึ้นโอบไหล่ไว้อย่างรักสนิทปรานีอย่างจริงใจ กล่าวถามขึ้นด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนว่า

“กำลังเพ่ง เพื่อให้เกิดเป็นภาพอะไรขึ้นหรือ เพื่อนยาก?”

รพินทร์มีอาการสะดุ้งตื่นจากภวังค์ หลับตาลงแล้วลืมขึ้นใหม่ ฝืนยิ้ม แต่ยังคงมองไปยังทิศทางเดิมโดยไม่เปลี่ยน

"จุดมัดพบ ระหว่างทิวาและราตรี อยู่ที่นั่น" เขาบุ้ยปากไปข้างหน้า "...และจุดหมายปลายทางครั้งสุดท้ายของเราก็อยู่ตำแหน่งนั้นด้วย...การกิจของผมกำลังจะหมดสิ้นลงแล้ว"

ประโยคสุดท้ายของเขา เบาหวิวเหมือนสายลมอ่อนที่โชยแตะยอดหญ้าอยู่ในขณะนี้

"รพินทร์...เราทุกคนที่เคยกระทำการอันดูเหมือนเป็นการบีบบังคับให้คุณต้องนำทางมาในครั้งนี้ ล้วนเข้าใจความรู้สึกภายในของคุณได้ดีทั้งสิ้น เพียงแต่ว่าเราจะพูดออกมาหรือไม่เท่านั้น เพราะเห็นว่าพูดไปมันก็ไม่มีประโยชน์ มันจะกลายเป็น

การบีบคั้นทรมานคุณหนักขึ้นไปอีก คนที่เพียบพร้อมไปด้วยคุณธรรมความดีอย่างคุณ ผมแน่ใจว่าพระเจ้าไม่ทอดทิ้งหรอก”

เขาผ้นั้นยิ้มอีกครั้ง อิดโรยและเหนื่อยหน่ายต่อชีวิต

“ใช่! พระเจ้าไม่ทอดทิ้งผมหรอก ท่านกำลังทอดพระเนตรดูผมไปตามย่ถากรรม...ไปตามกรรมเก่าในอดีตของผมเอง เพียงเฝ้าจับพระเนตรอยู่ทุกขณะ ก็ต้องนับว่าพระองค์ไม่ทอดทิ้งผมแล้ว”

“ไม่คิดบ้างหรือว่า ท่านอาจยื่นพระหัตถ์ลงมาเกื้อหนุนคณบ้าง?”

“เพื่อให้ผมได้ถึงวาระสุดท้ายแห่งชีวิตอย่างสันติสุข โดยปราศจากความเจ็บปวดทรมาน...ครับ! ผมคิดหวังไว้เช่นกัน”

บัดนี้แวดล้อมรอบกายของเขาฝ่ายของนายจ้างอเมริกันทั้งหมดรวมทั้งเชิดวุธได้เข้ามายืนประกบใกล้ชิดอยู่ข้าง ๆ ตัวแล้วหลาย ๆ ฝ่ามืออันเต็มไปด้วยความเอื้ออาทร และเป็นมิตรอย่างสนิท ได้วางแตะมายังแขนและไหล่ของเขาอย่างปลุกปลอบ

“เพื่อนรัก! นายไม่คิดบ้างหรือว่า ณ ตำแหน่งอันเป็นจุดนัดพบระหว่างทิวาและราตรีที่นายกำลังยืนเพ่งอยู่ในขณะนี้นั่นนะ รางวัลสูงสุดในชีวิตของนายอาจรอคอยนายอยู่ที่นั่นแล้ว โดยความเมตตาเกื้อหนุนของพระผู้เป็นเจ้า”

นี่เป็นประโยค และกระแสเสียงที่สุภาพอ่อนโยนที่สุดของคี๊ธ นับตั้งแต่เขาได้ยินมา จนต้องเหลือบหางตาไปดู ซึ่งก็เห็นเค้าหน้า และแววตาแห่งไมตรีจิตมิตรภาพอย่างแท้จริงจ้องมา

ก่อนแล้ว ขณะที่พูดเช่นนั้น พ.อ.ลาร์รี่ คี๊ธ อดีตคู่ปรับเก่า จนในที่สุดเหตุการณ์และเวลาทำให้กลายมาเป็นเกลอกัน ลูบแผ่นหลังเขาเบา ๆ

คิ้วด้านหนึ่งของรพินทร์ เลิกขึ้นน้อย ๆ

“นายว่า พระผู้เป็นเจ้าจะเมตตาเกื้อหนุนอะไรแก่ฉันล่ะคี๊ธ? นอกเสียจากผลงานที่ฉันถูกบังคับให้มาทำซึ่งในที่สุดก็มองเห็นอยู่แค่เอื้อมนี่แล้ว”

“คริส! เธออาจเป็นเพียงคนเดียวในหมู่พวกเราที่สามารถพูดกับเขาได้เข้าใจมากที่สุด...ลองบอกให้เขาทราบในสิ่งที่พวกเราอยากจะบอกกับเขาซิ”

คี๊ธหันไปพยักหน้ากับคริสติน่า ผู้ซึ่งบัดนี้ ได้เดินอ้อมมาหยุดยืนอยู่เบื้องหน้าเขาพร้อมกับอิสซาเบล รพินทร์ขมวดคิ้วเข้าหากันนิดหนึ่ง ขณะที่จ้องหน้าทั้งสองสาวสลับกันเหมือนจะแสวงหาความนัย

แล้วแม่ผมทอง ซึ่งเคยเป็นปัญหาวุ่นวายอยู่ในดวงจิตของเขามากที่สุด ก็เอ่ยขึ้นด้วยกระแสเสียงนุ่มลึกว่า

“พวกเราทุกคนหวัง และภาวนากันโดยไม่ได้บอกให้ครูรู้ตัวมาก่อนเลยว่า ณ ตำแหน่งใดตำแหน่งหนึ่ง อันเป็นจุดหมายปลายทางที่ครูได้นำพวกเราไปตามพันธะสัญญาอันได้สร้างความเจ็บปวดรวดร้าวให้แก่ครูที่สุดนั้น ขอให้เป็นความสุขสมหวังในสิ่งอันเป็นยอดปรารถนาของครู โดยมีใครคนหนึ่งที่ครูคร่ำครวญระลึกถึงอยู่ทุกลมหายใจเข้าออก ได้ไปคอยครูอยู่ก่อนแล้ว ครูควรจะได้พบเธอ ตรงจุดนัดพบระหว่างทิวาและราตรี และนี่คือรางวัลที่พระผู้เป็นเจ้าประทานให้แก่ครูตามที่พวกเราหมายความไว้”

รพินทร์ ไพรวัลย์ ยืนตัวชาไปชั่วขณะ

“เป็นความจริงครับพี่ พวกเราได้ภาวนาไว้เช่นนั้น ภาวนาให้คุณหญิงดาริน วราฤทธิ์ ติดตามพี่และคณะของพวกเรามา และถึงแม้จะตามไม่พบกันระหว่างทาง ก็ขอให้ตามทัน และพบยังดินแดนเบื้องหน้าที่เรากำลังจะย่างเหยียบเข้าไปนี่แหละ”

เสียงชัดเจนของเชิดวุธดังแทรกมาอีกคนหนึ่งอย่างหนักแน่น จริงจัง

บุรุษผู้เกิดมาท่ามกลางความอาภัพอับโชคตลอดทั้งชีวิต บัดนี้ตกอยู่ในสภาพมึนงง ลำดับต้นชนปลายไม่ถูก เขาไม่คาดฝันมาก่อนว่า จะได้ยินคำพูดเช่นนี้จากบุคคลกลุ่มนี้ อะไรที่เป็นจุดบันดาลใจ ทำให้กลุ่มนายจ้างของเขากล่าวออกมาเช่นนี้ได้ รพินทร์มีความรู้สึกที่ไม่อาจกล่าวถูก มันอลหม่านไปหมดทั้งสมองและในที่สุดก็กลายเป็นความขบขันหัวเราะออกมาเบา ๆ พลางส่ายหน้าแช่มช้า ยกมือขึ้นคีบที่สันจมูกของตนเอง

“เอาละ ผมเข้าใจ ในความปรารถนาดีของทุกคน โดยตั้งความหวังหยิบยกเอาความฝันอันสูงสุดของผมขึ้นมาตั้งเป้าหมายไว้ เพื่อปลุกปลอบใจผม แต่ทำไมพวกเราจึงมาพูดกันในสิ่งที่เหลวไหล ไร้สาระ ไม่อาจเป็นไปได้นี้...ถึงอย่างไรก็ตาม ขอขอบใจคริส เบล และทุก ๆ คนที่พูดในสิ่งที่ผมไม่ได้เคยบังอาจหวังไว้เลย เท่า ๆ กับไม่เชื่อหูว่า พวกคุณจะพูดหรือหวังกันไว้อย่างนี้ด้วย”

สแตนลีย์ มีอาการเหมือนจะพูดคำใดออกมาในขณะนั้น

แต่คริสมองด้วยสายตาปรามไว้เสียก่อน ตัวหล่อนเอง กล่าวกับเขา เหมือนจะเป็นการตัดบทว่า

"เอาเถอะค่ะ พวกเราอาจพดในสิ่งที่ครคิดว่าเหลวไหลเป็นไปไม่ได้ แต่ก็ขอให้ทราบว่าพวกเราภาวนาเอาใจช่วยครูไว้เช่นนั้นก็แล้วกัน และถ้ามันเกิดเป็นความจริงขึ้นมา พวกเราก็จะพลอยปลาบปลื้มเป็นสุขใจไปด้วย ทั้งๆที่เปอร์เซ็นต์มันอาจมีเพียงหนึ่งในพันล้านของโอกาสตามที่เราหวังไว้นี้...มาเข้าหาเรื่องจริงที่เรากำลังเผชิญกันอยู่ในขณะนี้ดีกว่า ตอนนี้ครูรู้สึกบ้างหรือยังคะว่า กาลเวลาที่มันหยดไปชั่วขณะระหว่างที่เราเดินทางลงมาที่เนินพระจันทร์นี่ขณะนี้มันได้เริ่มต้นเคลื่อนที่ตามจักรราศีอีกแล้ว เข็มวินาทีของพวกเราเริ่มเดิน เมื่อมาถึงตำแหน่งนี้ได้สำเร็จ"

คำพูดประโยคหลังที่เปลี่ยนเรื่องของคริสติน่า ไม่เป็นผลให้รพินทร์มีอาการฉงน หรือแปลกใจอะไรทั้งสิ้น เขาตอบมาด้วยอาการปกติธรรมดาเหมือนไม่ได้เกิดอะไรขึ้นเลยว่า

"เวลาเริ่มต้นเคลื่อนที่ ในทันทีที่เราลงมาถึงเนินพระ-จันทร์นั้น เป็นสิ่งที่ถูกต้องแล้ว ไม่ต้องดูเข็มนาฬิกาให้เสียเวลาดูอาการลอยตัวของหมู่เมฆก็รู้แล้ว พวกคุณมารู้สึกถึงกาลเวลาที่เริ่มเคลื่อนจากภาวะหยุดนิ่งได้เอง โดยผมไม่ต้องบอกก็ดีแล้ว และขอให้ผมได้บอกกับพวกคุณทุกคนไว้เสียเดี๋ยวนี้เลย เพื่อจะได้รู้ล่วงหน้าไว้...บนโน้น..."

พร้อมกันเขาก็ชี้มือขึ้นไปยังเทือกเขามหึมาเบื้องหน้า ที่บางส่วนถูกปกคลุมไปด้วยแถบของหิมะเป็นริ้วขาวโพลนอยู่ทั่วๆไป สลับกับสีดำของพื้นหิน

แบบเทียบ
WBSWS:01
มาตรฐาน

"...ภายหลังจากเราหาทางขึ้นไปจนพบกับถนนพระศิวะ กาลเวลาของโลกภูมิศาสตร์จะหยุดลงอีกครั้ง แม้แต่เข็มทิศก็จะใช้การไม่ได้ มันจะเป็นกาลเวลาของโลกอีกโลกหนึ่งไป ทุกอย่างของโลกภูมิศาสตร์ที่เราเคยรู้จัก จะเปลี่ยนแปลงไปหมดสิ้น กลายเป็นซีกส่วนของดินแดนอันหลุดพ้นจากโลกภูมิศาสตร์นี้ออกไปโดยเฉพาะ เป็นแดนสนธยาอย่างแท้จริง ไม่ใช่แดนสนธยาที่เพียงแต่จะพูดเปรียบเปรยกันเท่านั้น แม้แต่ภาษาที่พูด..."

เขาเน้นเสียง ขณะที่มองกราดไปยังใบหน้าของทุกคน

"....แม้แต่ภาษาพูด พวกคุณก็จะพบกับความประหลาดใจที่สุด ในข้อที่ว่า พวกชนในดินแดนนั้นพูดภาษาหนึ่ง พวกเราก็พูดกันอีกหลายๆ ภาษา ไม่ว่าจะไทย อังกฤษ กะเหรี่ยง แต่ทุกคนเมื่อเหยียบไปถึงดินแดนนั้นแล้ว ไม่ว่าใครจะพูดภาษาอะไร เราต่างฝ่ายต่างสามารถจะเข้าใจซึ่งกันและกันได้ดีที่สุดเหมือนๆ กับว่า โสตประสาทรับฟังของแต่ละฝ่าย มีเครื่องแปลงภาษาติดตั้งเอาไว้ให้ พวกเขาพูดภาษากุโบ๊ส เขาพูดมาเราเข้าใจได้ทันที เท่าๆ กับที่ฝ่ายเรา ไม่ว่าใครจะพูดภาษาอะไร เขาก็เข้าใจได้ดีเช่นกัน รวมทั้งพวกเรากันเองด้วย บนนั้น แม้พวกคุณจะพูดอังกฤษ และพวกพรานพื้นเมืองของผมจะพูดไทยหรือกะเหรี่ยง ต่างฝ่ายต่างก็จะเข้าใจกันได้ดี ไม่ต้องมีใครมาคอยเป็นล่ามแปลให้อีกแล้ว มรกตนครในหุบเขาศิวะ มีสภาพเป็นเช่นนั้นจริงๆ บอกให้ทราบไว้ก่อนล่วงหน้าเช่นนี้ พวกคุณจะได้ไม่ต้องประหลาดใจ เกิดปัญหาขึ้นภายหลังเมื่อไปเผชิญพบเห็นกับสิ่งนี้เข้า"

ทุกคนของฝ่ายนายจ้าง พากันฉงนสนเท่ห์ไปหมด และได้สอบซักถามเขาอยู่อีกพักใหญ่เกี่ยวกับความมหัศจรรย์ในเรื่องดังกล่าว รพินทร์พยายามอธิบายให้ฟังเท่าที่สามารถจะอธิบายได้ตามประสบการณ์ที่ผ่านมาแล้ว จนเป็นที่พอจะเข้าใจกันได้พอสัณฐานประมาณ รวมทั้งสภาพความเป็นไปของมรกต-นคร อันเป็นเมืองลับแลที่ซ่อนอยู่ในหุบพระศิวะ ซึ่งไม่มีการเกี่ยวข้องใดๆ กับโลกภายนอกเลยทั้งสิ้น

ทั้งหมด เริ่มต้นศึกษาไว้ก่อนเพื่อเป็นพื้นภูมิเบื้องต้นในทันที โดยการเรียกพรานพื้นเมืองทั้งสี่ของรพินทร์ ซึ่งเคยผ่านดินแดนนั้นมาก่อนแล้วในครั้งนั้น มาสอบซักเพิ่มเติม ซึ่งแต่ละคนก็บอกเล่าความไปตามเท่าที่ได้ผ่านพบเห็นมาโดยไม่มีอะไรที่จะต้องปิดบังกันอีกแล้ว **ทุกสิ่งทุกอย่างที่รพินทร์ได้เก็บงำซ่อนเร้นมาตลอดระยะแห่งการเดินทางเพิ่งจะมาถูกเปิดเผยให้ฝ่ายนายจ้างอเมริกันทราบโดยตลอด เมื่อต่างบรรลุถึงเนินพระจันทร์ อันเป็นปากทวารเข้าดินแดนอันลี้ลับนี่เอง**

“ผมไม่มีสิทธิ์ที่จะนำสิ่งเหล่านี้มาบอกกับพวกคุณได้เลย ถ้าเรายังมาไม่ถึงเนินพระจันทร์ เพราะผมไม่มีทางที่จะพิสูจน์ให้พวกคุณเห็นได้ แต่เมื่อมาถึงเนินพระจันทร์แล้ว มองเห็นหนทางที่จะเข้าสู่ในดินแดนนั้นได้ปรุโปร่งแล้ว ผมก็ไม่มีความจำเป็นใดๆ ที่จะต้องปิดบังไว้อีก และที่ผมนำบ่ายหน้ามาที่นครลับแลแห่งนี้ก็เพราะผมแน่ใจว่า เครื่องบี 52 พร้อมทั้งระเบิดนิวเคลียร์ 10 เมกะตันของพวกคุณ ตกอยู่ในดินแดนนี้อย่างแน่นอน แล้วเราจะได้เห็นกันว่ามันเป็นไปอย่างที่ผมพูดไว้นี้หรือไม่ บอกแล้วว่าพวกคุณจะหาทางกู้ระเบิดกลับไปได้หรือไม่อย่างไร ไม่ใช่หน้าที่

ของผม ผมมีหน้าที่เฉพาะนำทางมาเพื่อให้พวกคุณได้พบเห็นกับตาเท่านั้น ว่ามันสูญหายไปอยู่ที่ไหน และเหตุใดการค้นหาของพวกคุณที่กระทำมาก่อนหน้านี้จึงไร้ผล ไม่พบวี่แววอะไรเลย จนกระทั่งต้องเจาะจงจิกตัวผมมาให้นำทางครั้งนี้”

รพินทร์ย้ำคำอย่างหนักแน่น เป็นการเป็นงาน

สแตนลีย์เม้มริมฝีปากแน่น พยักหน้าเนิบ ๆ

“การจะกู้ระเบิดกลับคืนไปได้หรือไม่อย่างไร บัดนี้ ผมไม่สนใจแล้ว รพินทร์ พวกผมต้องการจะมาดูให้รู้เห็นชัดกับตาเท่านั้น ว่าเครื่องและระเบิดมันตกอยู่ที่ไหน และภายหลังจากเห็นแล้ว ตลอดจนพยายามแล้ว ถ้าไม่เป็นผล เราก็ยังไม่รู้เหมือนกันว่าเราจะกลับไปรายงานให้หน่วยเหนือของเราเข้าใจได้อย่างไร ซึ่งก็ช่างมันเถอะ ผมรับผิดชอบเอง และงานของคุณก็จะสิ้นสุดลงโดยถือว่าเป็นผลสำเร็จลุล่วงไปแล้ว เมื่อนำเราไปให้เห็นเครื่องบี 52 ลำนั้นกับตา หลังจากนั้น ถ้าคุณจะกรุณานำทางเรากลับออกมาให้รอดปลอดภัยได้ ก็จะเป็นพระคุณอย่างสูง หรือมันจะเกิดอะไรขึ้นอย่างไรต่อไป จนกระทั่งไม่สามารถรอดชีวิตกลับไปได้ พวกเราก็ไม่หวั่น ไหน ๆ ก็มากันถึงขนาดนี้แล้ว”

สุภาพบุรุษไพรแย้มริมฝีปากออกไปจนเห็นไรฟันทั้งสองแถว ซึ่งนาน ๆ ครั้ง กลุ่มนายจ้างจะได้มองเห็นความมีอารมณ์ดีแบบนี้ของเขาเสียที

“แต่แรก เราทั้งสองฝ่ายมีสภาพเป็นนายจ้าง และลูกจ้างก็จริง แต่กาลเวลา ทำให้เรากลายเป็นเพื่อนร่วมตายร่วมชะตา-กรรมไปเสียแล้ว สัจจะข้อหนึ่งของพรานนำทางที่ชื่อ รพินทร์

ไพรวัลย์ ก็คือ จะไม่มีวันทอดทิ้งเพื่อน ไม่ทรยศหักหลัง ผมนำทางพวกคุณเที่ยวขามาได้ ผมก็ต้องนำทางคุณในเที่ยวขากลับจนกว่าพวกคณจะปลอดภัยแล้ว ไม่ใช่ทอดทิ้งกันเพียงแค่นำไปให้เห็นเครื่องตกอย่างเดียวเท่านั้น และไม่ว่าจะเกิดเหตุร้ายใด ๆ ขึ้น ผมจะเป็นหลักประกันให้พวกคุณก่อน เหมือนอย่างที่ปฏิบัติมาแล้ว นอกจากว่าถ้าผมตายเสียก่อน ก็เป็นอีกเรื่องหนึ่ง พวก-คุณไม่ต้องกังวลในเรื่องนี้"

ทุกคนฝ่ายนายจ้างยิ้ม สายตาที่แลมายังเขานั้น เต็มไปด้วยความไว้วางใจและเชื่อมั่นเต็มที่ เบลบอกมาปนหัวเราะว่า

"ให้ตายเถอะ เราอยากจะดูคุณทิ้งพวกเราเหมือนกัน ภายหลังจากที่นำไปให้เห็นซากเครื่องตามข้อสัญญาไว้เสร็จสิ้นลงแล้ว"

แล้วฟ้าก็เริ่มเปลี่ยนสี ทิวากาลกำลังจะอำลาจากแล้ว โดยการแผ่เงาสลัวมัวมนของราตรีคืบใกล้เข้ามา รพินทร์ชูมือขึ้นเหนือศีรษะ แล้วดีดนิ้วโดยแรงเป็นสัญญาณเตือนให้พวกลูกหาบและพรานพื้นเมืองทั้งหลายเตรียมตัวเคลื่อนย้ายอีกครั้ง พลางหันมาบอกฝ่ายนายจ้างของเขาว่า

"บนเนินพระจันทร์ เมื่อตะวันตกดินแล้ว เราจะพักอยู่บนนี้ไม่ได้ เพราะลมแรง และน้ำค้างจัดมาก บางทีอาจมีพายุลูกเห็บด้วย เราจะเดินลงเนินไปทางด้านใต้อีกประมาณไม่เกิน 5-6 นาที จะมีช่องหลืบสำหรับหลบพักนอนได้ ตำแหน่งนั้นมีธารน้ำบริสุทธิ์เล็ก ๆ ไหลออกมาจากซอกหินใช้ได้อย่างสมบูรณ์

เราจะไปพักกันที่นั่นสำหรับคืนนี้ ใกล้ๆ แค่นี้เอง ไปครับ แข็งใจอีกหน่อย”

แล้วทั้งหมดก็เคลื่อนขบวนกันอีกครั้ง โดยมีบุญคำ ทำหน้าที่นำหน้าอย่างคุ้นเคยแม่นยำกับสถานที่มาก่อนดีแล้ว พร้อมทั้งโห่เป็นทาร์ซานนำหน้าไปก่อนด้วยความยินดีปรีดิ์เปรมตามประสาของแก จนรพินทร์ต้องตะโกนตวาดออกไปให้แกหยุดหอนเสียที เมื่อนั้นตาคำจึงสงบปากสงบคำลงได้ แต่ไม่วายวาดไม้วาดมือ รำเฉิบๆ ไปพลาง ยิ้มหัวมีอาการคิกคัก เหมือนจะมีเลศนัยอย่างไรชอบกล รพินทร์จุ๊ปากเบาๆ อย่างรำคาญใจ ส่วนเชิดวุธเห็นอาการของบุญคำหลุกหลิกผิดสังเกตไป ก็เดินล้ำหน้าพรรคพวกทุกคนเข้าไปเคียงคู่ประกบเพื่อหวังจะคุยด้วย...

พอบุญคำหันมา เห็นคนที่สาวเท้าเข้ามาเดินเคียงแกระหว่างที่กำลังบ่ายหน้าลงไปตามร่องเนินด้านใต้ ก็หันมาหัวร่อคิกคักด้วย

“เป็นยังไง ลุงคำ วันนี้รู้สึกว่าลุงจะมีความสุขเป็นพิเศษนะ”

เชิดวุธทักยิ้มๆ แกยักคิ้วให้

“นายตะหานวุธทำไมไม่เดินใกล้ๆ กับแหม่มคริสล่ะ มาเดินไล่บุญคำอยู่ทำไม?”

“แหม่มคริสฉันก็เดินชนไหล่ล้มลุกคลุกคลานกับเขามาแทบตลอดทางแล้ว ใกล้ค่ำวันนี้ขอเดินชนไหล่ไปกับลุงหน่อยเหอะน่ะ”

แกหัวร่อเอิ้กออกมาอีก

“เดินชนไหล่ก๊ะไอ้คำจะไปมันอาไร้มันไม่กระชุ่มกระชวย ช่วยให้กระฉึกกระฉักแล้วก็ไม่กระฉดด้วย...เป็นไง...เป็นไง? ให้ไอ้คำถามมั่งซี ไม่ได้คุยก๊ะนายตะหานวุธมาหลายเพลาแล้ว”

“อะไรของลุงล่ะ ที่ว่า ‘เป็นไง...เป็นไง’ น่ะ?”

“แม่ะ! ทำเป็นไก๋เสือไปด้าย... เหนื่อยยากลำบากกายอิหลุกขลุกขลิกเจียนตายมาด้วยกันจนถึงเนินพระจันทร์นี่แล้ว สมัครสมานสามัคคีรสกันได้ไปถึงไหนแล้ว ก๊ะแหม่มคริสคนงามนั่นน่ะ”

ตาคำเอียงหน้าเข้ามาหลิ่วตาถามดื้อๆ นายทหารหนุ่มอดที่จะหัวเราะออกมาเบาๆ ไม่ได้ เป็นความจริงในข้อที่ว่าตลอดระยะเวลา 7-8 วันที่เดินกันอย่างตะลุยหนักที่สุดนี้ เขาไม่มีเวลาที่จะได้เสวนาปราศรัยกับตาเฒ่าจอมสัปโดกเลย เพราะนอกจากเหน็ดเหนื่อย แทบเหงื่อเป็นสายเลือดแล้ว ก็ยังเต็มไปด้วยความเครียดหนักต่อสรรพปัญหาที่ทั้งคณะเผชิญร่วมกันชนิดพอหยุดพักศีรษะถึงพื้นก็หลับเป็นตาย และตาคำก็ไม่ได้มาสุงสิงอะไรกับเขา แตกต่างไปกว่าการเดินทางระยะต้น เพราะแกก็มีเรื่องที่จะต้องหารือหนักอยู่กับรพินทร์ตลอดเวลาเหมือนกัน

“เราร่วมเป็นร่วมตายลำบากยากแค้นมาด้วยกัน จนเกิดความรัก ความเข้าใจ ความสนิทสนมกลมเกลียวกันทุกคนนั่นแหละ ไม่เลือกว่าเฉพาะฉันกับแหม่มคริส หรือใครกับใคร ถึงไอ้เจ้าอูถะ พะโต้ สองคนนั่น ฉันก็สนิทกับมันมากที่สุดในตอนนี้”

“บ๊ะ! นายตะหานนี่...ถามอย่างนึง ไปตอบอีกอย่างนึง

เดี๋ยวนี้มีความลับก๊ะไอ้คำแล้วหรือยังไง เสียแรงเคยหารือกันมาตะแรก ไอ้คำช่วยลุ้นเสียตัวโก่ง ไอ้ที่ถามตะกี้น่ะ รู้ฟามหมายดีอยู่แล้วว่าจะถามอะไร ชิ ๆ เลี้ยวลด กลบเกลื่อน อีแบบนี้คราว-หลังอย่ามาหารืออะไรนา ไม่รับปรึกษาด้วยร็อก”

อีกฝ่ายหนึ่งยิ้มจืด ๆ

“ก็ลุงคำจะถามอะไร หยั่งไหนล่ะ?”

“ได้กระฉึกกระฉักมั่งรึยัง สี่ซ้าห้าคืนมานี่ เห็นนอนติด ๆ ใกล้ ๆ กันอยู่ตลอดเวลาไม่ใช่เร้อ”

“โธ่! ลง เอาอะไรที่ไหนมากระฉึกกระฉัก เหนื่อยกันแทบรากเลือด โอกาสก็ไม่มีเล้ย ถึงจะใกล้ชิดกันตลอดเวลาก็เถอะ อีกอย่างหนึ่ง ถึงจะดูภายนอกว่าเราจะใกล้ชิดสนิทสนมกันสักเพียงไหน แหม่มคริสเค้าก็ไม่มีใจอะไรกะฉันเลย โน่น! ผ่าไปส่งสายตาปรอย ๆ อยู่กับเจ้านายของบุญคำโน่น!”

กระซิบพลาง เชิดวุธก็จุ๊ปากแล้วโคลงหัวช้า ๆ ตาคำหันมามองหน้านิดหนึ่ง ยังยิ้มอวดเหงือกคล้า ๆ อยู่เช่นนั้น

“ใจเย็ลล์...เย็ลล์ นายตะหาน หมั่นตื๊อเข้าไว้เหอะ พูหญิงทุกชาติทุกภาษามันตายลูกตื๊อทั้งนั้นแหละ ก็บุญคำเห็นหิ้ว เห็นกอด เห็นอุ้ม เห็นฉุดกันอยู่ตลอดเวลา ตอนเดินมาด้วยกันน่ะ นายของบุญคำไม่ได้ไปยุ่งอะไรด้วยเล้ย มีแต่เดินโทง ๆ ไปข้างหน้าคนเดียวตลอดกาล แล้วอีกอย่างนึง นายของบุญคำก็ไม่ใช่คู่แข่งของนายตะหานซักหน่อย ถ้าไอ้ยักษ์คี๊ธนั่นก็เป็นอีกเรื่องนึง แต่บุญคำเห็นแหม่มท่าทางจะชอบนายตะหานวุธมากกว่า เป็นต่อหลายขุม เวลานอนใกล้ ๆ กันไม่ได้ทำ ‘มือผี’ อย่างที่บุญคำสอนไว้มั่งหรอกรึ?”

ว่าแล้วแกก็ทำมือหงิก ๆ ในท่าล้วงขยุ้มให้ดู

“ก็...เคยทำมั่งเหมือนกันแหละ”

“มันต้องเป็นยังง้าน...แล้วเป็นยังไงมั่ง?”

“เก๊าะถูกถีบนะซิ หรือไม่งั้นก็อัดมาด้วยเข่า เล่นเอาจุกหน้าเขียวมาหลายทีแล้ว”

“ฮี้!” บุญคำร้องลั่นออกมายังกะม้า ด้วยความขัดใจ

“เอาล่ะ ลุงอย่าเพิ่งถามถึงเรื่องนี้เลย ให้ฉันถามลุงดีกว่า...”

พลางเชิดวธ ก็แหงนหน้ามองขึ้นไปยังขอบเนินสง และขุนเขารอบด้านที่แวดล้อมอยู่รอบด้านในขณะนี้ กล่าวต่อมาว่า

“...ก่อนที่เราจะลงมาในทุ่งหญ้าที่ราบต่ำนี้ ตอนที่เรายืนดูกันอยู่บนหน้าผาสูง มองลงมาเห็นเป็นรูปผู้หญิงนอนอยู่นั่นน่ะ เรายืนกันอยู่หน้าผาตอนไหนนะ ฉันจำไม่ได้แล้ว”

ตาเฒ่าบุญคำบุ้ยปากขึ้นไปทางขอบเนินสูง ฝั่งขวามือ

“โน่น! เรานอนดูวิวกันอยู่บนเนินตรงโน้นแหละ ต้องมองลงมาจากที่สูงถึงจะเห็นได้อย่างที่เราเห็นกัน บุญคำก็นึกไม่ถึงว่าวันนี้ จู่ ๆ นายก็นำตัดทางพรวดออกมาโผล่ตรงนั้นพอดี มันเร็วกว่าที่คิดไว้มาก ครั้งก่อนนี้ เรามาถึงบริเวณที่ราบต่ำในหุบนี่ก่อน แล้วไต่ทางขึ้นไปดูลักษณะบนที่สูงทีหลังจึงมองเห็นได้ แต่คราวนี้นายพาตัดทางมาบนขอบเนินด้านบนนั่นเลย...”

แล้วแกก็ทำหน้าขึงขัง ตันเตน

“...คราวนี้เรามาถึงไวมากนะ นายตะหาน แล้วก็สะดวกสบายกวาคราวก่อนนั้นมาก คราวก่อนเรามากันตอนหน้าหนาวหิมะมันคลุมไปหมด แล้วก็ตกพรำทั้งวัน เกือบตายกันทั้งหมด

แล้วเพราะความหนาว ดีแต่ที่บุญคำมียากินแก้หนาวตำรับโบราณที่พ่อครูบาอาจารย์ให้ไว้ เอามาแจกกันกินตอนเดินลุยหิมะ ไม่งั้นก็คงตายกันทั้งหมดแถวบริเวณนี้แหละ คราวนี้เรามาถึงในหน้าร้อน อากาศมันก็พอค่อยยังชั่วกว่าคราวนั้น”

“แล้วนี่พรานใหญ่ เขาสั่งให้ลุงคำนำลงไปที่จุดไหน?”

เชิดวุธถาม พยายามกวาดสายตามองตรวจไปยังภูมิประเทศด้านหน้าที่กำลังเดินกันไป ตาคำหัวเราะคิกๆ ขึ้นอีก

“นายตะหานสังเกตเห็นอะไรมั่งไหมนี่?”

“สังเกต? อะไร?

“เรากำลังเดินลงไปในระหว่างซอก หรือร่องที่มีเนินปลายด้านล่างแหลมสองเนินมาประกบชิดกันอยู่นา มันเป็นร่องผ่ากลาง ต่ำกว่าบริเวณพื้นที่โคกสูงของเนินพระจันทร์”

เชิดวุธทำหน้างง ขมวดคิ้วคิดอยู่อึดใจ ก็ลืมตาโพลง

“ฮ้า! หมายความว่าเรากำลังเดินไต่ลงมาตาม...”

“ใช่แล้ว! ที่อันเป็นตำแหน่งมหามงคล มีโชคมีชัยที่สุด ประเดี๋ยวนายตะหานจะเห็นชะง่อนหินโผล่ล้ำเป็นจะงอยขึ้นมาใต้ชะง่อนหินเป็นธารน้ำใส พรานใหญ่ต้องการให้เราไปพักกันอยู่ใต้ชะง่อนหินเหนือธารน้ำนั้น เพราะมันเป็นที่เหมาะมากที่สุดในบริเวณนี้ทั้งหมด ครั้งก่อนพวกเราก็มาพักกันอยู่ตรงนั้นแหละ ร่องรอยคงยังต้องเหลืออยู่ เพราะมันเพิ่งจะปีกว่ามานี่เอง เดี๋ยวก็คงได้เห็น”

เชิดวุธทำหน้าพิพักพิพ่วนชอบกล พยายามมองค้นหาความจริงบนหน้าของตาคำ แต่ก็ไม่เห็นวี่แววว่าแกจะพูดโกหก

มดเท็จอะไร ซ้ำยังมองสบตาเขา พยักหน้าหงึกๆ เป็นเชิงย้ำคำพูดของแกอีกด้วย

"ลงคำ...ทำไมมันถึงพิลึกอย่างนั้นล่ะ?"

"มากับนายรพินทร์ หรือมากับพวกของบุญคำ มันก็มีอะไรพิลึกๆ ยังงี้ซำเหมอแหละ ทุกอย่างมันพิลึกไปทั้งนั้น สุดแต่พิลึกมาก พิลึกน้อย ฮ่า! ฮ่า!"

"แล้วนี่พรานใหญ่เขารู้ตัวหรือเปล่า หรือว่าลุงคำรู้เอง คิดเอาเอง?"

"ทำไมแกจะไม่รู้..." บุญคำพองคอ ทำตาโต

"...แกรู้ทั้งนั้นแหละ เว้นแต่จะไม่พูดเท่านั้น ภูมิประเทศบังคับจริงๆ นายตะหาน ไม่มีที่ไหนจะเหมาะสำหรับการวางปางพักมากไปกว่าตำแหน่งนั้นอีกแล้ว เหตุการณ์มันบีบบังคับเหมือนพระอุมาท่านจะกำหนดไว้โดยตรงว่า ถ้าพวกเอ็งต้องการจะมาให้ถึงที่นี่ และต้องการจะขึ้นไปจนให้ถึงถนนพระศิวะ พวกเอ็งก็ต้องมาพักอยู่ภายใต้บารมีของข้าเสียก่อน ที่นั่นสบายมากเดี๋ยวก็ถึงแล้ว โน่นไง....มองเห็นส่วนบนของชะง่อนหินโผล่ขึ้นมานั่นแล้ว ไม่ต้องกลัวซวย มีแต่ความเป็นมงคลโชคดี"

แล้วแกก็ชี้มือให้ดูในบริเวณที่ลุ่ม อันลาดต่ำลงไปเบื้องหน้า ซึ่งมองเห็นชะง่อนหินโผล่แพลมขึ้นมา ในลักษณะสัณฐานที่ประหลาด แต่ความกว้างใหญ่ของสถานที่ซึ่งเมื่อเปรียบเทียบกับร่างกายกระจ้อยร่อยประดุจมดปลวกของกลุ่มมนุษย์ที่พากันเดินไต่ทางลงไป ก็เลยทำให้ไม่สามารถจะกำหนดรูปร่างของภูมิประเทศได้ชัดนัก ซึ่งตาเฒ่าก็ยังบอกต่อมาว่า

"...ถ้าอยากจะดูให้เห็นชัดว่า ขณะนี้เรากำลังเดินอยู่ตรง

ไหน จะบ่ายหน้าไปยังส่วนใดของร่างกายผู้หญิงที่นอนขวางอยู่ ก็ต้องกลับขึ้นมองดูลงมาจากหน้าผาสูงที่เราดูกันอยู่เมื่อตอนบ่ายนี้แหละ”

แล้วคณะทั้งหมดก็เคลื่อนลงมาถึงตำแหน่งชัยภูมิอันรพินทร์กำหนดหมายไว้ให้เป็นที่พัก ซึ่งเป็นบริเวณที่เหมาะสมสะดวกสบายที่สุดของพื้นที่ทั้งหมดในพื้นที่ลุ่มระหว่างหุบเขาล้อมรอบแห่งนี้ และมันก็เป็นตำแหน่งเดียวกับที่เขาได้นำคณะของเชษฐามาพำนักเมื่อครั้งก่อนนั่นเอง

ร่องรอยของการมาค้างแรมเมื่อปีเศษที่ผ่านมา ยังปรากฏให้เห็นชัด โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เศษของกองฟืนที่ก่อไว้ ซึ่งเขาชี้ให้คณะนายจ้างดู ทุกคนตรวจสถานที่อย่างตื่นเต้นสนใจ โดยเฉพาะเกิด เส่ยและจัน แสดงความดีอกดีใจเป็นพิเศษเมื่อได้มีโอกาสกลับมาเห็นตำแหน่งพักพิงเก่า ก่อนที่จะไต่ขึ้นส่เทือกพระศิวะในครั้งนั้น บรรยากาศของคนฝ่ายรพินทร์ทุกคนเต็มไปด้วยความปราโมทย์ปีติปลาบปลื้มเหลือที่จะกล่าว

“ไม่คิดเลยจริงๆ ผ่าวะ ว่าจะได้กลับมาเห็นที่นี่อีก”

จันพูดกับเกิด และเส่ย ขณะที่เข้าไปรื้อดูกองฟืนเก่าๆ และเศษกระดูกกวางท่อนใหญ่ๆ บางส่วนที่ยังหลงเหลืออยู่

ตำแหน่งนั้นเคยรื่นรมย์สันติสุขและงดงามไปด้วยธรรมชาติเช่นไร ก็คงอยู่ในลักษณะเช่นนั้นมิได้เปลี่ยนแปลง เพียง

แต่ว่ากิ่งใบของวัชพืช พันธุ์ไม้ดอกเล็กๆ และต้นปรงโบราณ อาจมีขนาดที่เปลี่ยนแปลงไปกว่าเดิมบ้างเล็กน้อยเท่านั้น รพินทร์สั่งปลงของ และจัดการวางปางพักลงตำแหน่งนั้นทันที เมื่อแสงแห่งทิวากาลเริ่มโรยหรี่ลงตามลำดับ มันนับว่าเป็นปรากฏการณ์มหัศจรรย์มาก ที่เขาสามารถนำคณะนายจ้างลงมาถึงยังตำแหน่งอันกำหนดไว้เป็นที่พักนี้ ได้ภายในวันนี้ ก่อนแสงสว่างเวลากลางวันจะสุดสิ้นลง

ระหว่างที่ทุกคนของฝ่ายนายจ้างลงนั่งพักอยู่ริมสายธารน้ำสายเล็กๆ ที่ไหลรินออกมาจากซอกโขดหินนั้น เขาก็เข้ามาบอกว่า

“ขอให้ทุกคนพักผ่อนกันให้สบายได้แล้วครับ ไม่มีอะไรที่จะต้องเร่งร้อนแล้ว และคืนนี้เป็นคืนแรมสี่ค่ำ พอพระจันทร์ขึ้นผมจะพาทุกคนกลับขึ้นไปดูภูมิประเทศบนบริเวณเนินพระจันทร์ข้างบนอีกครั้ง มีเรื่องที่เราจะต้องปรึกษาหารือกันอีกบ้างเล็กน้อย ธรรมชาติที่นี่ในกลางคืนตอนพระจันทร์ทอแสงสว่าง จะสวยงามราวกับอุทยานสวรรค์ชนิดที่ไม่มีแห่งไหนในโลกเหมือนทีเดียว”

“ขอบคุณมาก! แปลว่าเราเข้าถึงที่หมายตรงตามกำหนดเวลา และเป้าที่คุณตั้งไว้ทุกอย่างเลยใช่ไหม รพินทร์?”

อเมริกันอาวุโส อันเป็นหัวหน้าคณะถามมาอย่างแช่มชื่น ขณะที่ทอดประกายตาแจ่มใสไปยังจอมมัคคุเทศก์ผู้ยิ่งยง

“มีปาฏิหาริย์อะไรบางอย่างเข้ามาช่วยเราด้วยครับ โดยการหยุดเวลาให้ชั่วขณะในระหว่างที่เราเดินลงมาจากผาสูงนั่นทำให้เราได้เปรียบในการย่นระยะเวลาเข้ามาอีก ครั้งแรกผมคิดว่าเราอาจต้องใช้เวลาเดินจนถึงกลางคืนเสียอีก กว่าจะลงมาถึง

ที่นี่ สิ่งศักดิ์สิทธิ์ของสถานที่นี้ดูเหมือนจะเป็นใจเปิดทางให้แก่เราโดยตรง เอาละครับ พักผ่อนกันให้เต็มที่...คริส เบล..."

ประโยคหลังเขาหันไปทางสองแหม่มสาว ซึ่งกำลังกวาดสายตาชื่นชมอยู่กับธรรมชาติแวดล้อมรอบตัว เมื่อถูกเอ่ยเรียกชื่อ ทั้งสองหันมาทางเขา ก็เห็นรอยยิ้มอย่างปรานี

"...คุณสองคนไม่ได้พบกับน้ำมา 3 วันเต็มๆ แล้ว ก่อนที่แสงสว่างจะสิ้นไป ถ้าอยากจะอาบน้ำก็เชิญได้เลย อ้อ! สำหรับค่ำวันนี้ พวกเราทั้งหมดก็คงจะต้องพึ่งอาหารเม็ดสำเร็จรูปของพวกคณปะทะปะทังไปก่อน แต่ภายในคืนนี้ หรืออย่างช้าพรุ่งนี้ ผมรับรองว่าจะหาอาหารสดให้ ที่นี่อุดมสมบูรณ์มาก"

ทั้งสองสาวยิ้มให้แก่เขา พึมพำขอบคุณเบาๆ คี๊ธร้องถามมาว่า

"แล้วนั่นดูท่าเหมือนกับว่านายกำลังจะไปไหนสักแห่งหนึ่ง งั้นแหละ ทำไมไม่นั่งลง รพินทร์"

จอมพรานโบกมือให้

"ขอเวลาสัก 10 นาทีเถิด จะออกไปสำรวจอะไรข้างล่างของสายธารเส้นนี้หน่อย ไม่ต้องกังวลไปหรอก ที่นี่ไม่มีอันตรายอะไรที่จะต้องคอยระวังมาก เพียงแต่ว่าอย่าถึงกับชะล่าใจประมาทนักก็แล้วกัน เดี๋ยวมา...รับรองว่าก่อนมืดสนิท!"

แล้วเขากวักมือเรียกบุญคำแล้วพากันเดินลงไปตามเส้นทางน้ำไหลนั้น ก่อนจะลับไปตามแง่โขดหินและหมู่ปาล์มปรงเล็กๆ ที่ขึ้นเรียงรายอยู่ราวกับมือนักจัดสวนหย่อมอาชีพมาประดับไว้ พลางก็ร้องสั่งกลุ่มของจันให้เก็บเอาเศษไม้ของต้นสนภูเขาซึ่งหาได้อย่างอุดมสมบูรณ์ในแถบนั้นมาก่อเป็นกองไฟขึ้น

ขณะนั้นเชิดวุธทำท่าจะขยับตัว มีอาการเหมือนอยากจะตามพรานใหญ่ลงไปด้วย แต่เบลและคริสตินำฉุดมือไว้

“ปล่อยเขาไปตามลำพังก่อนเถอะ วุธ คุณอยู่กับพวกเราที่นี่แหละ”

เมื่อนั้นเชิดวุธจึงชะงัก มีท่ากระสับกระส่ายเล็กน้อย บ่นว่า

“ไม่รู้ว่าบริเวณนี้ วิทยุมือถือของพวกเราใช้ได้หรือเปล่า และก็ไม่รู้ว่ารพินทร์เปิดเครื่องสแตนด์บายไว้หรือเปล่าจะได้เรียกหาติดต่อกันได้”

“อย่าวุ่นวายไปหน่อยเลยน่า เขาคงไม่ไปไกลนักหรอก อาจไปตรวจดูอะไรบางสิ่งบางอย่างในฐานะที่เขาเคยผ่านมาแล้วครั้งก่อน เขาก็เป็นอย่างนี้ทุกครั้งแหละ วางแค้มป์ที่ไหนเมื่อไหร่ก็ต้องออกสำรวจพื้นที่รอบ ๆ ทุกครั้งไปตามธรรมชาตินิสัยของเขา ซึ่งเป็นหน้าที่ประจำของเขาอยู่แล้ว ฉันกับเบลกำลังอยากจะอาบน้ำ แทนที่คุณจะเดินตามเขาไป มาทำหน้าที่คอยเป็นเพื่อนเราสองคนในเวลาอาบน้ำดีกว่า อาจารย์กับคี๊ธลงไปนอนแผ่อยู่นั่นแล้ว คงจะเพลียเต็มที นอกจากพวกลูกหาบและพรานของรพินทร์แล้ว ก็เห็นมีแต่คุณนั่นแหละ ที่ยังสดชื่นแข็งแรงดีอยู่”

คริสบอกมา

รพินทร์จับแขนบุญคำ เดินห่างบริเวณที่พักออกมา

พอลับตาพวกนั้น บุญคำก็ถามว่า

“นี่นายจะหิ้วบุญคำไปไหนอีก”

เขายังไม่หยุดเดิน แต่ลากแขนบุญคำบ่ายหน้าตามกระ-แสธารที่ไหลริก ๆ นั้น ก้าวสวบ ๆ ลงไปยังบริเวณพุ่มพงเล็ก ๆ เบื้องล่าง

“บุญคำลืมอะไรไปเสียอย่างหนึ่งแล้วหรือ เมื่อเรามาถึงที่นี่?”

“ลืม? ลืมอะไรล่ะนาย?”

แกทำหน้าตื่นงง

“สมัยก่อนที่เรามาพักกันอยู่ที่นี่ พอเวลาตะวันตกดินไปแล้ว มันเกิดอะไรขึ้น? สาเหตุมันก็มาจากแงซายมันลองของบุญคำนั่นแหละ”

บุญคำตบหน้าผากผาง นึกขึ้นมาได้

“โฮ้ย! ดงว่านผีปอบ! มันมีอยู่ดงนึง ต่ำลงไปข้างล่างโน่น! บุญคำเป็นคนไปจัดการสะกดมันไว้เอง ไม่ให้มันออกมาเพ่นพ่านรบกวนเรา แต่ก็ไม่ก่อนที่มันจะแห่กันมาทำความขวัญหนีดีฝ่อให้นายหญิงก๊ะนายใหญ่”

“นั่นแหละ! หมั่นมีความจำไว้เสียบ้าง อย่าเอาแต่สัปดี้-สัปดน คะนองนัก ฉันต้องการให้คืนนี้เป็นคืนที่สงบสุขที่สุดของพวกเราทุกคน บุญคำมากับฉัน ไปจัดการอย่าให้มันโผล่ออกมาอาละวาดได้ แล้วค่อยกลับขึ้นมาล้อมปริมณฑลที่พักของเราไว้ทีหลัง ระยะห่างกันปีกว่า ไม่รู้พวกมันเฉาตายกันไปหมดแล้วหรือว่าขยายดงงอกงามออกไปอีกก็ไม่รู้เราจะไปสำรวจดูมันแล้วจัดการเสียให้เรียบร้อย อย่าให้อะไรมันมาแผ้วพานรบกวนได้เลยในคืนนี้ หรือตลอดระยะเวลาที่เรายังตั้งหลักกันอยู่ที่นี่”

สมุนขวาคู่ชีพของเขาถูมือเข้าหากัน แยกเขี้ยว

“นายรอบคอบดีเหลือเกิน ให้ตายเหอะ บุญคำลืมเสียอย่างสนิท มัวแต่ดีใจที่มาถึงที่นี่ มะ! เดี๋ยวบุญคำจัดการเอง นายมาด้วยก็ดีแล้ว จะได้ช่วยบุญคำทำพิธี”

รพินทร์ และบุญคำผละลงมาจากที่พักได้ประมาณสัก 20 นาที ความมืดโรยตัวเป็นม่านลงมาปกคลุมบริเวณที่พักเพิ่มขึ้นทุกขณะ ระหว่างที่ทุกคนบนแค้มป์กำลังอยู่ในสภาพพักผ่อนผิงไฟกันอยู่ ก็พากันสะดุ้งขึ้นพร้อมๆ กันอย่างตกใจ

เสียงไรเฟิลนัดหนึ่งระเบิดกึกก้อง สะเทือนมาในบรรยากาศอันเงียบสงบ มันดังสะท้อนกระหึ่มไปทั่วภายในบริเวณอันเป็นหุบเขากว้างใหญ่แห่งเนินพระจันทร์

ทั้งหมด ไม่ว่าจะเป็นฝ่ายนายจ้าง หรือพวกลูกหาบตลอดจนพรานพื้นเมืองที่เหลืออยู่ในแค้มป์เผ่นพรวดขึ้นมายืนราวกับนัดกันไว้ คริส และอิสซาเบล ซึ่งกำลังบังมุมเหลี่ยมหินผลัดเปลี่ยนเครื่องแต่งตัวภายหลังชำระสะสางร่างกายเสร็จชะงักกึกไปอย่างกะทันหัน

“เกิดอะไรขึ้น?”

สองสาวร้องออกมาพร้อมกัน พร้อมกับถลันวิ่งพรวดพราดออกมาซอกโขดหินขณะที่รูดซิปเสื้อแจ็กเกตอย่างรีบด่วน

เสียงปืนดังขึ้นเพียงนัดเดียวแล้วก็สงบนิ่ง เป็นปัญหาไปอึดใจใหญ่ เกิด เส่ยและจัน เงี่ยหูคอยจับส่ำสำเนียงอื่นใดที่จะ

แว่วมาให้ได้ยินอีก แต่ก็เงียบเชียบอยู่ตามเดิม ทั้งสามพรานของรพินทร์ คงยืนนิ่งสงบอยู่ในอาการปกติเช่นนั้น ดูไม่มีท่าทีสะดุ้งตกใจหรือเกิดอาการเดือดเนื้อร้อนใจอะไรทั้งสิ้น

และก่อนที่สแตนลีย์ คี๊ธ หรือ เชิดวุธจะเอ่ยถามคำใดออกมาต่อไปนั่นเอง วิทยุประจำตัวของแต่ละคนที่เปิดสวิตช์เตรียมพร้อมไว้ก่อนแล้ว นับตั้งแต่รพินทร์ก้าวออกจากแค้มป์ลงไป ก็ปรากฏเสียงเรียบๆ ของจอมพรานดังออกมาว่า

“เปิดวิทยุแสตนด์บายกันไว้บ้างหรือเปล่าครับ ใครได้ยินตอบด้วย”

“เราได้ยินเสียงปืน มีอะไรหรือ รพินทร์?”

สแตนลีย์รีบยกวิทยุขึ้นตอบไปโดยเร็ว บังคับเสียงให้เป็นปกติเช่นกัน เพราะประโยคแรกที่รพินทร์ถามมานั้น มันเป็นเสียงพูดอย่างธรรมดาที่สุด อันไม่น่าจะแสดงว่ามีเหตุฉุกเฉินอะไรเกิดขึ้นเลย

“เราไม่ต้องพึ่งอาหารสำเร็จรูปของพวกคุณแล้วครับ บุญคำยิงกวางได้ตัวหนึ่ง พอจะเป็นเสบียงให้พวกเราจนถึงเวลาที่จะไต่ทางขึ้นเทือกพระศิวะทีเดียว”

“โล่งอกไปที!”

เชิดวุธ คี๊ธ เบลและคริส พากันถอนใจยาวออกมาได้เสียงเรียบๆ ของรพินทร์ดังขึ้นมาอีก คราวนี้เขาขอพูดกับสมุนซ้ายของเขา คือจัน สแตนลีย์ส่งวิทยุของตนไปให้ บอกว่า

“เอ้า! จัน พรานใหญ่ต้องการพูดด้วย”

จันรับมากดคีย์

“ครับ นาย”

หนังสือเสียง
WBSWS:ORG
มรดกโพธิ์

“จันเอาพวกลูกหาบมาด้วยสัก 3 คน มาช่วยกันถลกหนัง แล่เนื้อ บอกให้เสย่กับเกิด แล้วก็พวกที่เหลือก่อไฟร้านย่างเนื้อ เดี๋ยวนี้ ลงมาได้เลยเดี๋ยวนี้ ไม่ไกลจากที่พักตรงนั้นหรอก ไต่ลงมาตามสายธารเล็กๆ สัก 150 เมตร แล้วแยกขึ้นเนินมาทางซ้ายมือ ฉันกับบุญคำรออยู่ที่นี่ คอยสังเกตไฟฉายก็แล้วกัน”

สมุนซ้ายของเขารับคำ แล้วหันไปบงการโหวกเหวกกับเกิดและเสย่ จากนั้นก็เกณฑ์เอาพวกลูกหาบกำยำได้สามคนพร้อมคานหาบ และมีดแล่ พากันเดินลงไปตามเส้นธารน้ำไหลทันทีอย่างไม่รอช้า ในขณะที่เกิดและเสย่พร้อมทั้งพวกที่เหลือก็ขยายกองไฟขึ้น เพื่อเตรียมไฟย่าง ทุกคนเต็มไปด้วยความยินดีปรีดา ที่จะได้กินอาหารจากเนื้อสด ซึ่งขาดกันมาหลายวันแล้ว ตลอดระยะทางที่เดินกันมาอย่างรีบรุด และไม่พบสัตว์ชนิดใดที่จะเหมาะสมเป็นอาหารได้เลยตั้งแต่เฉียดผ่านทิวปีกครุฑมา

“จันกับพวกลูกหาบอีก 3 คน กำลังลงไปแล้วนะ รพินทร์ว่าแต่คุณเถอะ จะกลับขึ้นมาเมื่อไหร่ หรือว่าจะรอกลับมาพร้อมกับพวกนี้”

สแตนลีย์วิทยุถามลงไปอีก ซึ่งก็ได้รับคำตอบขึ้นมาว่า

“ผมจะรอคอยให้พวกนี้ลงมาถึงเสียก่อน แล้วจะกลับขึ้นไปเลย ทิ้งหน้าที่ให้พวกนี้จัดการ จะไม่เสียเวลาอะไรหรอกครับ ไม่เกินครึ่งชั่วโมง เนื้อส่วนที่ดีที่สุด จะถูกลำเลียงขึ้นไปอยู่บนร้านย่างบนแค้มป์ของเรา เดี๋ยวพบกัน ไม่ต้องกังวล”

“ดีมาก! กลับขึ้นมาเร็วๆ นะ พ่อทูนหัว!”

เสียงคี๊ธพูดแทรกลงไปอย่างอารมณ์ดี แล้วสแตนลีย์ก็ถามอีกว่า

“คุณอยู่ห่างจากที่นี่ประมาณสักเท่าไหร่ ขณะนี้?”

“ถ้าขีดเป็นเส้นตรงก็คงไม่เกิน 120 เมตร... เอ๊ย!...โทษที บางทีพวกคุณอาจไม่สันทัดในมาตราเมตริกที่พวกผมนิยมพูดกัน ถ้าจะวัดเป็นหลา ก็ประมาณ 140-150 หลาเท่านั้น ใกล้ๆ แค่นี้เอง”

“ฟังจากเสียงปืน ก็คิดว่าควรจะใกล้ๆ แค่นี้นั่นแหละ วิทยุที่คุณเรียกขึ้นมา ฟังชัดเจนแจ่มใสดีมาก คุณรับฟังเราเป็นยังไงบ้าง?”

“ก็ชัดเจนเช่นเดียวกันครับ”

“ก็แปลว่าวิทยุมือถือของเราติดต่อกันได้ดี ในหุบเนินพระจันทร์นี่ รีบขึ้นมา รพินทร์ ทางด้านนี้มีร้านย่างเอาไว้แล้ว”

เสียงพรานใหญ่รับคำมา แล้วก็ตัดการติดต่อเงียบไป

“นึกว่าสองคนนั่นจะลงไปไหน ที่แท้ก็ลงไปหาสัตว์นั่นเอง”

คริสเปรยขึ้นเบาๆ แล้วสองคนกับเบลก็มานั่งสางผมผิงไออุ่นของไฟรวมกับพรรคพวก

จันกับพวกลูกหาบสามคนหายลงไปได้ไม่นาน ร่างเป็นเงาตะคุ่มของรพินทร์ก็เดินสวนกลับขึ้นมา เขาทิ้งบุญคำให้อยู่จัดการกับกวางร่วมกับพวกที่ลงไปสมทบด้วย โดยย้อนกลับขึ้นมาตามลำพังคนเดียวก่อน เพื่อให้พวกนั้นหมดความกังวล

และนั่นมันหมายถึงว่าทั้งเขาและบุญคำได้ลอบไปดำเนินการกับดงว่านผีปอบเสร็จเรียบร้อยแล้ว รวมทั้งยังมีเวลาเหลือเฟือที่บุญคำจะเลือกหากวางตัวงามๆ ตัวหนึ่งจากฝูงที่มีอยู่อย่างอุดมสมบูรณ์บนทุ่งหญ้าเหนือดงว่านขึ้นไป โดยยิงล้มไว้หนึ่งตัวเพื่อใช้ประทังชีพ ซึ่งมันย่อมดีกว่าอาหารเม็ดสำเร็จรูปของฝ่ายนายจ้างมากมายนัก

อากาศเริ่มเย็นลงอย่างฮวบฮาบรวดเร็ว จนกลายเป็นหนาวจัด เพียงแรกเริ่มของราตรีที่เข้ามาเยือน ขนาดที่ทุกคนนั่งรายล้อมผิงไฟอยู่ ยังมีอาการคางสั่นกระทบ เมื่อเข้ามาถึงกลุ่ม จอมพรานเดินเข้าไปรื้อแจ็กเกตกันหนาวตัวเก่าคร่ำคร่าของเขาที่กองสัมภาระส่วนตัว ออกมาสวมแล้วเข้ามานั่งร่วมผิงไฟอยู่ด้วย โดยนั่งแทรกกลางระหว่างเชิดวุธและคี๊ธ ไม่มีใครแสดงอาการสงสัยหรือสอบซักถามเขาว่า เขากับลุงคำไปที่ไหนเพื่ออะไร อันเป็นวัตถุประสงค์แท้จริง ต่างเข้าใจกันว่าเขาลงไปหาเสบียงตามที่วิทยุรายงานขึ้นมาซึ่งเท่ากับเป็นการตัดปัญหาไป

“คำพูดของนายศักดิ์สิทธิ์เสมอนะ รพินทร์ บอกอยู่เมื่อตอนเย็นหยกๆ นี่เองว่า คืนนี้ หรือพรุ่งนี้ นายจะหาอาหารสดให้พวกเรา ห่างกันแค่ไม่กี่นาที นายก็จัดการได้แล้ว”

คี๊ธบอกมาอย่างชื่นชมสรรเสริญ

“ก็บอกแล้วว่าแถวนี้สัตว์ชุม พอจะหาได้ไม่ยากนัก มันเป็นภูมิประเทศที่ฉันเคยผ่านมาก่อน ก็เลยรับรองให้ได้ มันไม่เกี่ยวกับคำพูดศักดิ์สิทธิ์อะไรหรอก สัตว์มันก็เชื่องเพราะไม่เคย

เห็นคนมาก่อนเลย บุญคำยิงในระยะห่างแค่ 50 หลาเท่านั้น พวกมันยืนให้เลือกยิงเอาได้ตามใจชอบ ใจจริงแล้ว ฉันก็ไม่อยากให้พวกเรายิงสัตว์อะไรทั้งนั้นในเส้นทางเดินระยะนี้ แต่เมื่อมันจำเป็นเพื่อการประทังชีพก็ไม่รู้จะทำยังไงได้”

“ตอนได้ยินเสียงปืนตูมขึ้นครั้งแรก พวกเราตกใจกันแทบแย่...”

เบลว่า

“...นึกว่าคุณกับบุญคำเจอดีอะไรเข้าให้แล้ว แต่พอกลั้นใจฟังเสียงต่อไป ได้ยินเพียงนัดเดียวแล้วเว้นช่วงไปโดยไม่มีการยิงซ้ำอีก ก็ค่อยโปร่งใจหน่อย ซึ่งมันก็พอดีกับที่คุณวิทยุบอกขึ้นมา”

“นั่นมันก็แปลว่าพวกคุณทุกคนเริ่มคุ้นเคย และมีความชำนาญมากแล้ว ในการที่จะวินิจฉัยได้เช่นนั้น การเดินป่า ถ้าหากผมหรือคนของผมแยกทางไป แล้วคุณได้ยินเสียงปืนลั่นเพียงนัดเดียว โดยไม่มีการยิงซ้ำ หรือยิงติดต่อกันหลายๆ นัด ก็ไม่ต้องตกใจอะไรเลย มันแปลว่าไม่ได้เกิดอันตรายร้ายแรงใดๆ ขึ้นทั้งสิ้น เป็นการยิงเพื่อล้มสัตว์เท่านั้นเอง...”

แล้วรพินทร์ก็เว้นระยะ หัวเราะออกมาเบาๆ นิดหนึ่ง ต่อมาว่า

“...แต่ก็อย่าเพิ่งถือเป็นกฎตายตัวนัก นัดเดียวที่ยิงออกไปอาจเป็นนัดเดียว และนัดสุดท้ายของคนยิงก็ได้ เพราะหมดโอกาสยิงซ้ำแต่แหลกเหลวไปแล้ว เพราะสัตว์มันชาร์จสวนควันเข้ามาก่อนซ้ำนัดสองทัน”

“ครูถ่อมตัวเป็นเหมือนกันหรือ?”

คริสถามเรียบๆ ข้ามกองไฟมา เพราะหล่อนกับเบลนั่งอยู่ฝั่งตรงข้าม

“หมายความว่ายังไง ที่ว่าถ่อมตัว?”

“ถ้าเป็นพวกฉัน หรือพรานคนอื่นๆ ก็อาจเป็นไปได้เหมือนกันในข้อที่ว่า ยิงนัดเดียว แล้วก็ถูกสัตว์ร้ายมันชาร์จเอาถึงตายไปเลย แต่ถ้าเป็นครู มันไม่มีวันเป็นไปได้หรอก ฉันเคยเห็นครูยิงอะไรก็ตาม แต่ละตัวนัดเดียวอยู่กับที่ทุกครั้งไป หรือมิฉะนั้นก็เป็นนัดที่สอง ขณะที่มันสวนชาร์จเข้ามา ไม่เคยเห็นยิงมากไปกว่านี้”

“เป็นการดีมาก ที่คุณมีความเชื่อมั่นถึงขนาดนั้น แต่จำไว้หมองูตายเพราะงู พรานป่าก็ต้องตายเพราะสัตว์ป่า ถ้าเขายังไม่เลิกอาชีพพรานเสียแต่เนิ่นๆ”

“แต่พรานผู้มีสัจจะอย่างครู ไม่มีวันที่ภัยใดๆ จากป่าจะมาเป็นอันตรายได้หรอก ฉันแน่ใจ”

แม่ผมทองเน้นเสียง ส่งสายตาสีฟ้าเป็นประกายแห่งความหมายเร้นลึกข้ามกองไฟมายังเขา รพินทร์มองสบและชะงักไปนิดหนึ่ง ต่อมาเขาก็ยักไหล่ ยิ้มขรึมๆ จับอยู่บนริมฝีปากที่เขียวครึ้มไปด้วยหนวดเคราอันไม่ได้พบกับมีดโกนมาหลายวัน

“คนที่ยึดมั่นอยู่ในสัจจะสำหรับโลกยุคนี้ มันก็คือคนโง่คนเซ่ออย่างน่าทุเรศที่สุดใช่ไหม?”

คริสไม่ตอบ มองตาเขาเฉย แต่เบลชะโงกหน้ามาบอกยิ้มๆ ว่า

“ใช่ ทั้งโง่ ทั้งเซ่อ ทั้งน่าทุเรศ อย่างหาที่ติไม่ได้เลย”

รพินทร์ ไพรวัลย์ก้มศีรษะให้อย่างสงบ

“ขอบคุณ! ผมรู้สึกเป็นเกียรติที่ได้รับคำสรรเสริญเช่นนี้”

ระหว่างที่พวกผู้ชาย คือสแตนลีย์ คี๊ธ และเชิดวุธ เริ่มรู้สึกอึดอัด ไม่สู้จะสบายใจนักเพราะคำพูดแบบแรงๆ ของอิสซาเบล แม่ผมแดงยิ้มพราย เอื้อมมือข้ามกองไฟมาเขี่ยที่ปลายคางเขา รพินทร์เบนหน้าหลบไปได้อย่างนุ่มนวล หล่อนบอกปนหัวเราะว่า

“เสน่ห์อันเร้นลับของคุณมันก็อยู่ตรงนี้แหละ ไพรวัลย์ คือโง่เซ่ออย่างมีชั้นเชิงและลึกล้ำ ถูกต้อง! มันเป็นความโง่เซ่อที่คุณจะต้องรู้สึกเป็นเกียรติและภูมิใจอย่างยิ่ง เพราะหาได้ยากยิ่งในมนุษย์บุรุษชายสามัญทั้งหลาย...เรามาคุยกันเล่นๆนะ ไหนๆ เราก็เป็นเพื่อนร่วมตายกันมาถึงเพียงนี้แล้ว ถ้าหมดภารกิจกลับไปถึงบ้านได้ คุณจะหันเหไปประกอบอาชีพอะไร?”

คี๊ธจุ๊ปากเบาๆ แล้วขัดขึ้นว่า

“เบล เธอไม่น่าจะไปละลาบละล้วงถึงชีวิตส่วนตัวของเขา”

“เลิกพูดอะไรที่มันจะก่อให้เกิดความหงุดหงิดสำหรับเขาเสียทีเถอะ”

ดร.สแตนลีย์เสริมมาอีกคนด้วยเสียงขุ่นๆ

รพินทร์ยิ้มมุมปาก โบกมือ

“ไม่เป็นไรคี๊ธ ด็อกเตอร์สแตนลีย์ คืนนี้ผมมีอารมณ์ปลอดโปร่งเป็นพิเศษ และไม่ได้มีความหงุดหงิดอะไรเลยทั้งสิ้น เบลเองก็เป็นคนตรงไปตรงมา และถือเสมือนว่าผมคือเพื่อนของ

เธอคนหนึ่ง ผมเองนั้นแต่ไหนแต่ไรมา ก็เอาแต่อารมณ์เสีย เกรี้ยวกราดเหมือนไอ้บ้ามาตลอด ผมอยากที่จะเปลี่ยนบุคลิก ท่าทีอันเลวๆ ของผมออกไปบ้างเหมือนกัน”

เบลตบมือ ร้องว่า

“ดีจริง! นี่คุณก็อุตส่าห์รู้ตัวเองอยู่เหมือนกันหรือ เปลี่ยนท่าทีเดิมๆของคุณได้เสียทีแล้ว ไอ้ชนิดที่หน้าแข็งกระด้างเป็นหินบนหลุมฝังศพ หรืออาการแยกเขี้ยวเข้าใส่พวกเรานะ เห็นแล้วจะหัวใจวายตาย จิตใจแท้จริงของคุณนะ พวกเราทุกคนรู้ว่าเต็มไปด้วยความเป็นมิตร เมตตาอารีและกรุณา แต่ลักษณะภายนอกของคุณมันโหดหินเหลือเกิน เลิกทำท่าอย่างนั้นกับเราได้แล้วขอร้องเถอะ...นี่...นี่...ฉันมีของดีงวดสุดท้ายที่จะให้รางวัลคุณด้วย ขอมอบให้คุณภายในคืนนี้เลย”

ว่าแล้ว แม่ผมแดงก็ส่งกล่องซิการ์เล็กกล่องหนึ่งไปให้เขาพร้อมกับกระติกบรั่นดี อันเหลืออยู่เพียงแค่ครึ่งกระติกให้เขา พยักหน้าคะยั้นคะยอต่อมา เมื่อเห็นเขายังมองดูอยู่เฉยๆ ว่า

“...รับไปซิ ไม่มีอีกแล้วนะ คืนนี้เราเวียนกันดื่มให้หมดกระติกนี่เลย พวกเราทั้งหมดให้เกียรติคุณดื่มก่อน ซิการ์นี่ก็เหมือนกัน เอาออกมานับดูแล้ว เราแบ่งกันได้คนละซองพอดีที่ส่งไปให้นี่นะ ฉันเตรียมไว้สำหรับคุณ คนอื่นเขาได้ไปหมดแล้ว บอกก่อนว่าถ้าคุณปฏิเสธไม่รับ ก็แปลว่าเราไม่รักกันจริง”

ประโยคหลังหล่อนเน้นเสียงมาอย่างจริงจังหนักแน่นที่สุด

รพินทร์กวาดสายตามองไปยังใบหน้าของนายจ้างเขา แต่ละคน ที่มองจับมาอย่างขอร้องก่อนแล้ว จึงเพื่อให้เป็นความ

พอใจแก่บุคคลเหล่านั้น เขายอมรับเอาซิการ์ซองนั้นไว้ใส่กระเป๋าเสื้อแจ็กเกต แล้วเปิดฝากระติกยกขึ้นกรอกใส่ปากเข้าไปอึกใหญ่ ส่งเวียนไปให้เชิดวธ

ทุกคนต่างร่วมดื่มบรั่นดีจำนวนสุดท้ายนั้น จากกระติกเดียวกันเวียนจนทั่ว โดยสแตนลีย์เป็นคนสุดท้าย ซึ่งมันก็เกลี้ยงฉาด หมดกระติกพอดี หัวหน้าคณะอเมริกันคว่ำกระติกเปล่าๆ ให้ดูกับพื้น

“รู้สึกว่าพวกคุณมีอะไรที่อยากจะบอกกับผมสักอย่าง แต่ยังไม่ได้บอก...มีอะไรหรือครับ?”

เขาถามขึ้นพลางเลิกคิ้ว

สแตนลีย์มองหน้าพรรคพวก แล้วเปลี่ยนสายตากลับมาที่เขาอีกครั้ง ยิ้มอย่างเปิดเผย

“อาหารเม็ดสำเร็จรูปและน้ำเคมีของเราที่เตรียมมาซึ่งเราแจกจ่ายกันประทังชีวิต ตลอดระยะเวลาหลายๆ วันที่เราหาอาหาร และน้ำไม่ได้ หมดลงแล้ว รพินทร์ หมดเกลี้ยงฉาดตั้งแต่มื้อสุดท้ายเมื่อกลางวันนี้เอง ถ้าคืนนี้ คุณไม่สั่งให้บุญคำยิงกวางก็แปลว่าเราทุกคนอดอาหารกันทั้งหมด เท่าๆ กับที่ถ้าคุณหาแหล่งน้ำไม่ได้ เราก็อดน้ำเหมือนกัน ถึงแม้เราจะมีการเตรียมพร้อมมาล่วงหน้า แต่เราก็กะปริมาณผิด เพราะคาดไม่ถึงว่าหนทางมันจะทุรกันดารถึงเพียงนี้ แต่ในที่สุด ก่อนที่เราจะอดตายกัน คุณก็สามารถนำเรามาถึงเนินพระจันทร์ได้พบแหล่งน้ำและยังได้อาหารสดมาประทังชีพ มันก็เหมือนกับว่าพวกเราตายแล้วเกิดใหม่ สิ่งนี้พวกเราไม่ได้บอกให้คุณทราบมาก่อนเลย พึ่งจะมาบอกเอาเดี๋ยวนี้ และอีกประการหนึ่ง บนเทือกพระศิวะที่

เรากำลังจะหาทางตัดขึ้นไปนั่นเราก็รู้สึกว่ามันเป็นความพยายามขั้นสุดท้ายของเราแล้ว ชีวิตเราอาจไปดับสูญกันอยู่บนนั้น เพราะมันเป็นหนทางที่เสี่ยงที่สุดยิ่งกว่าทุกเส้นทางที่เราเดินกันมาแล้วก่อนจะถึงเนินพระจันทร์ พวกเราทั้งหมดท้อแท้ทอดอาลัยกันหมดแล้ว คิดแต่เพียงว่า วาระสุดท้ายของชีวิตต้องมาถึงแน่ แต่คุณก็สามารถนำทางให้มาถึงได้ พร้อมทั้งได้น้ำและอาหารพร้อม ซึ่งก็แปลว่าคุณสามารถต่อชีวิตให้พวกเราได้ทั้งหมด อย่างที่เราไม่ได้คาดคิดมาก่อน”

รพินทร์ ไพรวัลย์ ขมวดคิ้ว นี่เป็นสิ่งที่เขาเพิ่งทราบ

“โอ๊ะโอ!...”

เขาอุทานออกมา

“...ผมขอแสดงความนับถือในน้ำใจอันหนักแน่นทรหดและเฉียบขาดของพวกคุณอย่างแท้จริง ที่ไม่ได้บอกถึงภาวะวิกฤตขีดสุดชนิดนี้ให้ฝ่ายของผมต้องตกใจขวัญเสียใดๆ เลย แต่ถึงอย่างไรเราก็ผ่านวิกฤตการณ์นี้มาได้แล้วอย่างหวุดหวิดที่สุด นี่ผมไม่รู้เอาเลยว่าอาหารสำเร็จรูป และน้ำเคมีของเราหมดแล้ว เพราะพวกคุณไม่ยอมบอก ซ้ำยังมีกำลังใจที่จะเดินมากับพวกผมโดยไม่แสดงความพรั่นพรึงย่อท้ออะไรให้เห็นเลย แสดงว่าทุกคนมีความกล้าหาญเด็ดเดี่ยวสุดยอดเกินกว่าที่ผมคาดคิดเสียอีก”

“นายคงไม่ตำหนิพวกเรานะ ที่ไม่ได้บอกให้รู้ในเรื่องนี้”

คี๊ธถามขรึมๆ จริงจัง

“ไม่มีอะไรที่จะต้องตำหนิเลย ตรงข้ามกลับนับถือใจเสียด้วยซ้ำ!...”

รพินทร์กล่าวอย่างจริงใจ ยิ้มให้แก่ทุกคน

“...พวกนายไม่ได้ให้พวกฉันเดินมาฝ่ายเดียว แต่พวกนายก็เดินมาพร้อมกันด้วยแบบนี้ หากจะมีการอดอาหาร หรืออดน้ำตายกันขึ้นก่อน ก็คือฝ่ายของพวกนายนั่นแหละ ก็แปลว่าพวกนายใจถึงแล้ว”

“แต่ผมไม่รู้เรื่องนี้ด้วยเลยนะครับ เขาไม่ได้บอกผมเหมือนๆ กับไม่ได้บอกพี่เหมือนกัน”

เชิดวุธเอ่ยขึ้นมาในทันทีนั้น รพินทร์ก้มหัวลงนิดหนึ่ง

“ผมทราบครับทั้งสี่คนนี่ถ้าบอกให้คุณวุธรู้ก็เท่ากับให้ฝ่ายของผมรู้ด้วยนั่นเอง พวกเขาสี่คนที่คุมคลังสัมภาระที่เอาติดตัวมารู้กันเฉพาะในหมู่พวกเขาเท่านั้น และจัดว่าเสี่ยงอย่างยิ่ง ที่ฝากชีวิตไว้กับผม ทั้งๆ ที่รู้ว่าอาหารสำเร็จรูปหมดไปแล้ว แต่เหตุการณ์มันก็ประจวบเหมาะพอดีที่เราถึงเนินพระจันทร์เสียก่อน เอาละ เราลืมเรื่องนี้เสียได้ไม่ต้องไปพูดถึงมันอีก ผมรู้ว่าทุกคนเตรียมตัวตายกันแล้วทั้งนั้น แม้จะมาถึงเนินพระจันทร์นี่แล้วก็ตาม สังเกตดูท่าทีคำพูดของด็อกเตอร์สแตนลีย์เมื่อครู่นี้ กับอาการคุยเล่นแปลกๆ ของเบล...”

แล้วเขาก็หันไปยิ้มกับอิสซาเบล ถามว่า

“...ไหนเมื่อตะกี้คุณถาม.ผมไว้ว่ายังไงนะ?”

“ฉันถามว่า ถ้าคุณรอดตายได้กลับไปถึงบ้าน คุณจะไปประกอบอาชีพอะไรต่อไป”

จอมพรานผู้ยิ่งใหญ่ยกมือขึ้นลูบปลายคาง มองสบตาอีกฝ่ายอย่างสนิทใจ

“ผมเบื่ออาชีพพรานไพรของผมเต็มทีแล้ว และผมก็พอ

จะมีทุนอยู่บ้างจากค่าจ้างที่พวกคุณให้มาแล้ว บางทีผมอาจหันไปทำไร่ หรือประกอบการค้าขายเล็กๆ น้อยๆ ในท้องถิ่นที่ผมอยู่นั่นแหละ ชีวิตของผมเป็นอยู่ง่ายๆอยู่แล้ว ไม่เสาะแสวงหาอะไรที่มันเกินสถานภาพของตนเองหรอก สิ่งที่ผมต้องการก็คือเลิกฆ่าสัตว์ตัดชีวิตเสียที นี่คือสิ่งที่ตั้งใจไว้"

คำตอบอย่างง่ายๆ สงบเสงี่ยมและออกมาจากแก่นแท้จริงใจของเขา ทำให้ฝ่ายนายจ้างอเมริกันทั้งหมดพากันเงียบงันไปชั่วขณะ ไม่มีใครบังอาจที่จะคิดไปในแง่ขบขัน หรือคิดที่จะสัพยอกล้อเลียนใดๆอีก แม้กระทั่งอิสซาเบลเองอันเป็นเจ้าของประโยคคำถามนั้น ต่างมีความรู้สึกที่บอกกับตนเองตรงกันหมดโดยไม่นัดกันไว้เลย

นั่นก็คือ ลึกลงไปในความเย่อหยิ่งทระนงจนกลายเป็นความแข็งกร้าวที่เห็นฉาบอยู่ในบุคลิกภายนอกทั่วๆ ไปนั้น **แท้ที่จริงชายคนนี้เป็นคนสุภาพอ่อนน้อมถ่อมตน และมีอะไรที่น่าสงสารเกินกว่าที่จะคิดไปได้ถึง แต่ก็ไม่ก่อนหน้าที่จะได้มาใช้ชีวิตผูกพันร่วมเป็นร่วมตายกันอย่างสนิทชิดเชื้ออันทำให้สามารถมองทะลุแทงตลอดไปถึงธาตุแท้แก่นในของเขาได้**

การสนทนายุติไปโดยปริยาย เมื่อบุญคำ จัน และพวกลูกหาบ พากันกลับขึ้นมาบนแค้มป์ที่พัก พร้อมด้วยเนื้อสดที่ชำแหละเป็นท่อนๆ นำขึ้นไปวางบนร้านสำหรับย่างที่ตระเตรียมพร้อมคอยท่าไว้ก่อนแล้ว โดยแบ่งออกเป็นสองส่วน ส่วนหนึ่ง

ที่ต้องการให้สุกเร็วเพื่อสำหรับเป็นอาหารสำหรับทุกคนสำหรับค่ำนี้ ได้ถูกแล่ออกเป็นชิ้นบาง ๆ โดยเลือกเอาบริเวณที่เป็นเนื้อดีที่สด ย่างด้วยกองไฟอันก่อให้มีเปลว อีกส่วนหนึ่งที่จะใช้เป็นเสบียงกรัง อันประกอบด้วยท่อนโต ๆ ก็ย่างด้วยไฟรุม วางทับด้านบนไว้ด้วยใบสนเพื่อค่อย ๆ อบให้ระอุ ซึ่งอาจใช้เวลาตลอดทั้งคืนและไฟกองนั้นก็จะใช้เป็นไฟผิงไปด้วยในตัว

ชั่วไม่นาน เนื้อส่วนที่ย่างเป็นอาหารเย็นก็ส่งกลิ่นหอมหวน ทั้งคณะเดนตายได้มีโอกาสรับประทานอาหารสดจากเนื้อสัตว์เป็นครั้งแรก ภายหลังจากว่างเว้นโดยอาศัยประทังชีพด้วยอาหารเคมีที่สกัดเป็นเม็ดติดต่อกันมาเป็นเวลาหลายวัน จนร่างกายผ่ายผอมและอ่อนเปลี้ย ต่างรู้สึกแช่มชื่นกระปรี้-กระเปร่าขึ้น

ขณะนั้น ท้องฟ้าด้านหนึ่งก็ค่อย ๆ ปรากฏแสงสว่างเรืองของจันทร์ข้างแรมอ่อน ๆ สาดขึ้นมาจับเหนือทิวเขา และค่อยปรากฏเด่นชัดขึ้นทุกที ดุจเทพเจ้าค่อย ๆสาดส่องโคมสวรรค์ลงมาอาบพื้นภูมิประเทศภายในบริเวณเนิน พระจันทร์ที่มืดสนิทมันเป็นเวลาเดียวกับที่ฝ่ายนายจ้างทุกคนรับประทานอาหารเสร็จพอดี

รพินทร์ลุกขึ้นยืนคว้าไรเฟิลกับไฟฉายประจำตัวเดินตรงมาที่กลุ่มนายจ้างที่นั่งสูบซิการ์สนทนากันอยู่เบา ๆ พร้อมกับเอ่ยขึ้นว่า

“เดือนขึ้นแล้วครับ ผมอยากจะขึ้นไปสำรวจดูอะไรบางสิ่ง

บางอย่างบนบริเวณเนินพระจันทร์อย่างที่บอกไว้แล้วเมื่อเย็นนี้ ถ้าพวกคุณยังไม่อ่อนเพลียกันจนเกินไปนัก จะไปกับผมด้วยก็ได้ หรือถ้าอยากจะพักผ่อนก็เชิญได้ตามสบาย”

ทุกคนของฝ่ายนายจ้างขยับตัวยืนขึ้นมาทั้งหมด

“เราจะไปกับคุณด้วย”

หัวหน้าคณะอเมริกันบอกสั้น ๆ ในขณะที่เบลและคริสหันไปคว้าปืนประจำมือมาจากกองสัมภาระ เชิดวุธและคี๊ธก็ตระ-เตรียมตัวอย่างรวดเร็ว ไม่มีใครแสดงอาการว่าจะขออยู่ในเฉพาะที่พัก รพินทร์ เตือนให้ทั้งหมดสวมเสื้อกันหนาวแล้วสั่งการไปทางบุญคำ กับพวกลูกหาบทั้งหลาย โดยบอกว่าจะขึ้นไปบนเนินพระจันทร์สักครู่ กำหนดสั่งให้พวกนั้นอยู่เฝ้ารวมกลุ่มกันเฉพาะในที่พักเท่านั้น ตาคำทำท่าอยากจะติดตามเขาขึ้นไปด้วย แต่ก็ไม่ได้รับอนุญาต

“บุญคำอยู่กับพวกนี้แหละ ไม่ต้องไปด้วยหรอก ฉันขึ้นไปไม่นานนัก เดี๋ยวก็กลับ”

เขากำชับแล้วออกเดินนำหน้ากลุ่มนายจ้างทั้งหมด 5 คน ไต่ทางย้อนกลับขึ้นมายังบริเวณที่โคกสูงของทุ่งหญ้าเหนือบริเวณอันเป็นตำแหน่งวางแค้มป์พักอยู่ในขณะนี้ ท่ามกลางลำยองแสงผ่องสกาวของดวงจันทร์ข้างแรมสี่ค่ำ ซึ่งสาดสว่างเรืองรองไปทั่ว สามารถมองเห็นภูมิประเทศสิ่งแวดล้อมได้อย่างถนัดชัดเจนพอสมควร โดยไม่ต้องใช้ไฟฉาย

พอพ้นที่พักออกได้เล็กน้อย ระหว่างที่จะไต่ขึ้นเนิน รพินทร์ก็หยุดรอทุกคน เพื่อจะได้เดินรวมกลุ่มไปพร้อม ๆ กัน

ต่างเดินกันไปพลาง สนทนากันไปพลาง โดยจอมมัคคุเทศก์ไม่มีท่าทีแสดงอาการเร่งร้อนรีบด่วนใดๆ ทั้งสิ้น นอกจากจะเดินไปตามสบาย

"เดือนสว่างเหลือเกินคืนนี้ ท้องฟ้าก็โปร่งดีด้วยซิ นี่มันข้างขึ้นข้างแรมยังไงกันนี่ ผมไม่ได้ดูปฏิทินมาหลายวันแล้ว"

สแตนลีย์เอ่ยขึ้นด้วยอารมณ์แช่มชื่นเป็นสุขอันบังเกิดขึ้นชั่วขณะ เมื่อแหงนหน้าขึ้นไปมองจับอยู่ที่ดวงเดือนอันลอยอยู่เหนือทิวเขาด้านตะวันออก ลักษณะเกือบจะกลมโตมีรอยแหว่งเว้าของมมส่วนหนึ่งไปบ้างเพียงเล็กน้อยเท่านั้น

"เป็นคืนแรมสี่ค่ำ ของวันที่ 17 เดือนมีนาคมครับ"

"แล้วทำไมพระจันทร์ถึงเป็นดวงใหญ่กลมโตอยู่ยังกะขึ้น 15 ค่ำงั้นแหละ"

เสียงเบลเอ่ยขึ้นเหมือนรำพึง โดยไม่มีเจตนาจะตั้งเป็นคำถามสำหรับใคร

"พวกคุณอาจมีชีวิตกันอยู่แต่เฉพาะในเมือง ภายใต้อาคารคอนกรีตบังมาตลอด ก็เลยไม่มีโอกาสได้สนใจกับธรรม-ชาติมากนัก พระจันทร์ข้างแรมอ่อนๆ จะมีดวงขนาดโตและสวยกว่าตอนข้างขึ้นแก่ๆ เสียอีก โดยเฉพาะแรมหนึ่งค่ำ ดวงจะกลมสนิท และใหญ่กว่าขึ้น 15 ค่ำซ้ำไป ซ้ำยังมีรัศมีที่นวลใยกว่าอีก และนี่ก็เพิ่งจะแรมสี่ค่ำ ดวงก็เลยยังใหญ่อยู่ สำหรับที่นี่ คืนนี้โชคดีมากที่ไม่มีหมอกปกคลุม ทำให้เรามองเห็นอะไรต่ออะไรไปได้กว้างไกลในภูมิประเทศอันเป็นทุ่งโล่ง ไม่มีป่าทึบเข้ามาบังผิดกับทุกแห่งที่เราผ่านมาแล้ว"

เสียงราบเรียบของจอมมัคคุเทศก์บอกมา ชนิดที่ไม่มีใครสามารถจับอารมณ์หรือความรู้สึกใดๆ ของเขาได้ตามเคย

“ครเป็นคนที่ชำนาญต่อธรรมชาติมากนะ”

คริสเอ่ยขึ้นเบาๆ ขณะที่กวาดสายตาไปรอบๆตัว ภายใต้แสงจันทร์อันอ่อนนุ่ม

“ก็เหมือนๆ กับพวกคุณที่ชำนาญต่อวัตถุประดิษฐ์นั่นแหละ ชีวิตพรานป่า ไม่รู้จักธรรมชาติไม่ได้”

“ก็เลยทำให้รู้สัจธรรมของชีวิตมากขึ้น...ใช่ไหมคะ?”

“ก็ไม่แน่เสมอไปนัก เพราะหลายต่อหลายครั้ง ผมถามตัวเองว่าชีวิตเกิดมาเพื่ออะไร แต่ผมค้นหาคำตอบไม่ได้”

“โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ชีวิตของครูเอง?”

“ใช่! ผมไม่รู้ หาคำตอบไม่ได้ว่าชีวิตผมเกิดมาเพื่ออะไร?”

“ให้ฉันตอบให้ไหมคะ?”

“ถ้าคุณสามารถ”

“ทุกชีวิตในโลกนี้ เกิดมาเพื่อใช้กรรมเก่าทั้งนั้น”

“คริส คุณรู้ปรัชญาทางตะวันออกมากทีเดียว ทั้งๆที่คุณเป็นนักวิทยาศาสตร์ของโลกตะวันตกอันเต็มไปด้วยวัตถุธรรม”

“สองคนนี่เลิกพูดอะไรกันเป็นรหัส ที่พวกเราฟังกันไม่เข้าใจเสียทีได้แล้ว นี่เราเดินมาด้วยกันเป็นหมู่คณะทั้งหมดนะ ไม่ใช่มีคริสติน่า กรูบิล กับรพินทร์ ไพรวัลย์ เดินมองตากันเศร้าๆ อยู่ในแสงจันทร์ตามลำพังสองคนเท่านั้น”

อิสซาเบลทะลุกลางปล้อง ขัดขึ้น

“เบล คุณเป็นคนฉลาดมากอีกคนหนึ่งในคณะของคุณ แต่เป็นคนไม่สำรวม”

สุภาพบุรุษไพร หันไปกล่าวกับหล่อนอย่างสุภาพ พร้อมทั้งยิ้มให้ แม่ผมแดงหัวเราะเสียงใสชอบอกชอบใจ ส่งเสียงบอกมาปนหัวเราะว่า

“คนไม่สำรวมอย่างฉันน่ะ ไม่มีลับลมคมในอะไรที่จะต้องทำให้คุณลำบากใจหรอกนะ ดูหน้าก็เห็นหน้า ดูหลังก็เห็นหลัง ไม่มีสิ่งซ่อนเร้นแอบแฝง”

“แต่ปากเสีย ทำให้ระคายโสตคนฟัง แล้วก็บางทีกลายเป็นหยาบคายหน้าด้าน”

คริสสวนมาด้วยเสียงเบา แต่กระแสเสียงนั้นคมเฉียบ

“ฟัค!...”

เสียงนายคีธร้องลั่นออกมาอย่างรำคาญ

"หุบปากพูดในเรื่องที่มันไม่เป็นเรื่องเสียที ได้ไหม ฉันคิดว่าที่รพินทร์ชวนเราขึ้นมาที่นี่คืนนี้ เขาน่าจะมีอะไรให้เราเห็นสักอย่าง คงไม่ต้องการที่จะมาชื่นชมธรรมชาติ หรือว่าให้ใครมาปะทะคารมกับใครหรอก มาร่วมคิดร่วมปรึกษาหารือกันในปัญหาเฉพาะหน้าดีกว่า อย่างน้อยที่สุด ฉันก็อยากจะรู้ว่านับตั้งแต่เราออกเดินทาง จากจุดหมายเริ่มต้นมาจนกระทั่งถึงเนินพระจันทร์นี่ มันเป็นเวลานานเท่าไหร่แล้ว มีใครจดบันทึกหรือนับวันไว้บ้างหรือเปล่า ตั้งแต่วิทยุเครื่องใหญ่ใช้ไม่ได้ขาดการติดต่อกับหอบัง-คับการมาโดยตลอด ฉันก็ลืมวันเวลาเสียหมดแล้ว เหตุการณ์มันฉุกเฉินวิกฤตมาตลอดทุกระยะจนลืมอะไรต่ออะไรหมด"

คำพูดของคี๊ธ ทำให้ทุกคนเริ่มคิด แล้วก็พบกับความประหลาดใจมึนงงกันอยู่เงียบๆ ของภายในแต่ละคน เพราะมันเป็นความจริงตามที่คี๊ธเปรยถามขึ้นมาทุกอย่าง

นั่นก็คือ ตั้งแต่เริ่มออกเดินทางกันมา โดยเริ่มต้นจากสถานีกักสัตว์หนองน้ำแห้งของรพินทร์ จนมาถึงเดี๋ยวนี้นั้น เป็นเวลากี่เดือนกี่วันเข้ามาแล้ว นาฬิกาเดินป่าที่ติดอยู่กับข้อมือของแต่ละคน อาจบอกได้เฉพาะวันเวลาในปัจจุบันเท่าที่มันจะบอกได้ แต่ทุกคนหลงลืมวันแห่งการเริ่มต้นออกเดินทาง เพราะนั่นไม่ใช่สาระสำคัญที่ใครในคณะจะต้องมาเสียเวลาเอาใจใส่อยู่ เนื่องมาจากต่างมุ่งหวังอาศัยศูนย์บังคับควบคุมการเดินทาง ซึ่งสามารถติดต่อกันทางวิทยุได้อยู่แล้ว ครั้นเมื่อวิทยุติดต่อกับศูนย์บังคับการไม่ได้ ทุกอย่างก็ย่อมชะงักไปหมด

ประกอบกับวันและคืนที่เต็มไปด้วยความเหนื่อยยาก ลำเค็ญชนิดจะเอาชีวิตกันไม่รอด การเสี่ยงและประจันหน้ากับภยันตรายทุกรูปแบบจนนับไม่ถ้วน กลางวันเป็นกลางคืน หรือกลางคืนเป็นกลางวัน สลับกันอยู่เช่นนี้ ทำให้เกิดความยุ่งเหยิงสับสนหลงลืมไปหมด

ไม่มีใครมากำหนดจดจำ หรือนั่งนับวันกันอยู่ นอกจากจะคิดว่าตื่นลืมตาขึ้นมาแต่ละครั้ง ยังมีลมหายใจอยู่ก็แปลว่ายังมีชีวิตอยู่เท่านั้น ทุกคนมีความรู้สึกตรงกันอย่างเดียวว่า มันเป็นช่วงระยะเวลาที่ยาวนานเหลือเกินเท่าที่ร่วมทางกันมา เหมือนจะเป็นเส้นทางสายที่เดินร่วมกันมาตลอดทั้งชีวิตก็ไม่ปาน

สแตนลีย์ดูเหมือนจะบ่นอะไรกับตนเองอุบอิบในลำคอ พยายามจะยกนาฬิกาข้อมือขึ้นดูวันที่ แต่มันก็ไม่ช่วยอะไรเขาขึ้นมาได้เลย ตราบใดก็ตามที่ไม่สามารถจำได้ว่า การเริ่มต้นได้

เริ่มแต่วันไหน เชิดวุธเองขณะนี้ก็กำลังคิดลำดับวันที่อย่างงวกวน คริสเงียบเฉยเป็นปกติ ส่วนเบลยักไหล่ บอกว่า

"ฉันมีความรู้สึกแต่เพียงว่า ฉันได้เดินตามหลังพรานนำทางที่ชื่อรพินทร์ ไพรวัลย์ มาเป็นเวลาไม่น้อยกว่าหนึ่งศตวรรษ และช่วงระยะเวลาระหว่างนี้ได้ตายไปแล้ว และเกิดใหม่อยู่หลายหน"

"พวกเราไม่ได้เฉลียวคิดกันมาก่อนถึงเรื่องนี้เพราะคิดว่าจะต้องสามารถติดต่อกับศูนย์ควบคุมการเดินทางได้ตลอดเวลา..."

สแตนลีย์พึมพำออกมาต่ำๆ ในลำคอ พลางจุ๊ปากเบาๆ

"...จริงอย่างที่คี๊ธพูด ตอนนี้เรานึกกันไม่ออกแล้วว่าเราได้เดินทางกันมากี่วันแล้ว จากเริ่มต้นมีใครพอจะจำได้บ้างไหม เชิดวุธ? คริสติน่า?"

นายพันตรีหนุ่มแห่งกองทัพบกไทย เบะปาก

"พวกคุณเองยังไม่มีการบันทึกจดจำไว้ แล้วผมจะจำได้ยังไง ระยะเดินแท้จริงมันอาจไม่นานมานี้นัก แต่ในความรู้สึกแล้ว มันนานเหลือเกิน นานจริงๆ เพราะพวกเราเดินอยู่บนความทุกข์ยากทรมานขีดสุด เราแทบไม่รู้สึกว่า มันเช้าเมื่อไหร่ มันค่ำตอนไหน หมดแรงเราก็ล้มตัวลงนอน บางทีก็สลบไสลกันไป รู้สึกตัวตื่นขึ้นมา ก็แทบไม่รู้ว่าเวลามันผ่านไปแค่ไหนแล้ว ได้แต่มุ่งหน้าบากบั่นฟันฝ่ากันต่อไป เหมือนตกอยู่ในสภาพฝันร้าย วกวนสับสน ตะเกียกตะกายแล้วก็ซมซานเหมือนอยู่ในนรก ใครจะมาจำวันเวลาที่ผ่านมาได้ ถ้าไม่มีการจดบันทึกไว้ก่อนว่าเราได้ออกเดินทางมาเมื่อวันที่เท่าไหร่เดือนไหน แล้วเอามาเทียบกับวันนี้"

“คริส เธอพอจำได้บ้างไหม เรามาด้วยกันแล้ว 2 เดือน 3 เดือน หรือ 5-6 เดือน?”

อเมริกันอาวโสหันไปทางแม่นักเคมีฟิสิกส์สาวประจำคณะ

หล่อนทอดสายตาไกลอกไปยังดวงจันทร์ ซึ่งบัดนี้ค่อย ๆ ลอยตัวสูงเหนือขึ้นมาจากทิวตะคุ่มของยอดเขาตามลำดับ

“ฉันเดินตามหลังชายคนนี้มานานหลายชาติแล้ว...”

หล่อนกระซิบแผ่วเหมือนจะกล่าวกับตนเองโดยไม่มีใครสำเหนียกได้และก็ไม่ได้พูดอะไรอีก จึงดูเหมือนกับว่า หล่อนไม่ได้ตอบคำถามใด ๆ แก่หัวหน้าคณะ ปล่อยให้สแตนลีย์ถามค้างอยู่เช่นนั้น แล้วผู้ที่ให้คำตอบเป็นที่กระจ่างชัดแก่ทุกคน ก็กลายเป็นรพินทร์

“109 วันพอดีครับ นับจากที่เราเริ่มออกเดินทางวันแรกจนถึงวันนี้ ความจริงมันก็ไม่นานอะไรนัก แค่ 3 เดือนครึ่งเท่านั้น แต่เราเหนื่อยกันเกินไป ลำบากยากแค้นมากเกินไป จึงดูเหมือนกินเวลายาวนานมาก”

“109 วันเท่านั้นเองหรือ?”

สแตนลีย์ คี๊ธ และเบลอุทานออกมาพร้อมกัน

“ครับ ไม่คลาดเคลื่อนไปหรอก เพราะผมทำบันทึกปูมเดินทางไว้ทุกระยะ ในระหว่างที่พวกคุณอาจไม่สนใจ ขอให้ผมได้ถามพวกคุณบ้าง แต่แรกเมื่อตัดสินใจที่จะให้ผมนำออกเดิน-ทางนั้น ฝ่ายคุณคิดว่าจะใช้เวลาในการเดินทางนานสักเท่าไหร่?”

“ผมคิดว่าอยู่ในระหว่าง 1 เดือน ถึงไม่เกิน 45 วัน ไม่คิด

ว่าเราจะต้องเดินทางกันยาวนานกว่านี้ แต่กลับปรากฏว่า ยิ่งเดิน ระยะเวลามันก็ยิ่งยาวนานออกไปโดยหาขอบเขตไม่ได้ เสบียงกรังสัมภาระของเราต่างๆ ตระเตรียมมาในจำนวนเพียงไม่เกิน 45 วันเท่านั้น มันจึงถูกใช้ไปหมด โดยเฉพาะอย่างยิ่งพวกเสบียงอาหาร และเราไม่คิดเผื่อมาล่วงหน้าด้วยว่า เราจะมีอุปสรรคไม่สามารถติดต่อกับศูนย์บังคับการได้ โดยมีความมั่นใจว่าจะอย่างไรเสีย เราก็ยังติดต่อขอกำลังบำรุงจากทางอากาศได้ตลอดเวลาหากจำเป็น

นั่นคือความจริง ที่ฝ่ายอเมริกันเพิ่งจะเปิดเผยสารภาพออกมา

“ถ้าผมบอกพวกคุณเสียแต่แรกว่า การเดินทางครั้งนี้เป็นการเดินทางที่ไม่รู้อนาคต ไม่มีระยะเวลาที่จำกัดแน่นอนตายตัวลงไป และทางฝ่ายคุณจะไม่สามารถติดต่อกับศูนย์บังคับการของพวกคุณได้เลย พวกคุณก็จะไม่มีวันเชื่อหรอก ผมจึงไม่ได้พูดความจริงสิ่งนี้ออกไป รอให้เหตุการณ์มันปรากฏกับสายตาของพวกคุณเองดีกว่า แต่สำหรับผมแล้ว การใช้เวลาเพียง 109 วันเพื่อเดินทางมาถึงเนินพระจันทร์ จัดได้ว่าเร็วเกินคาดหมายเสียด้วยซ้ำ ทั้งๆ ที่เราก็ไปมัวเสียเวลากันด้วยอุปสรรคอื่นๆ อย่างมากมาย แต่ก็มีข้อที่พวกคุณควรจะสังเกตเอาไว้ด้วย โดยไม่จำเป็นต้องเก็บเอาไปคิดอะไรให้เปลืองสมองมาก...”

เขาเว้นระยะ หัวเราะต่ำลึกในลำคอ คี๊ธถามมาทันทีเมื่อเห็นเขาทิ้งช่วงไปเฉยๆ เหมือนไม่อยากจะพูดต่อ

“อะไรหรือ ที่นายว่าเราควรจะตั้งเป็นข้อสังเกต?”

“109 วัน เป็นระยะเวลาที่ฉันได้จดบันทึกไว้ชนิดวันต่อ

วันที่เราออกเดินทางกันมา เราแบ่งระยะเวลาออกเป็นสองส่วน 30 วันหรือหนึ่งเดือนแรก เรายังเดินกันอยู่ในป่าดิบธรรมดาอันเป็นป่าของโลกภมิศาสตร์ เวลามาตรฐานสากล มันก็คงเป็น 30 วันที่ผ่านไปอย่างเที่ยงแท้ เมื่อเทียบกับเวลาของโลกภายนอก แต่อีก 70 กว่าวันหลังมานี่เราเพิ่งล่วงล้ำเข้ามาสู่โลกอีกซีกส่วนหนึ่ง ซึ่งเป็นแดนสนธยาแล้ว ฉันยังไม่รู้เลยว่า 70 วันของเราในดินแดนนี้ มันจะเป็นกี่วัน กี่เดือน หรือกี่ปีของโลกภายนอก สมมุติว่าเรามีโอกาสได้กลับออกไปสู่โลกภายนอกอีกครั้ง การติดต่อกับโลกภายนอกของเราขณะนี้ ขาดตอนลงโดยสิ้นเชิงแล้ว เราไม่รู้ว่าโลกภายนอกวันเวลาของเขาผ่านพ้นล่วงไปเท่าไหร่ มันอาจเป็นไปได้ทั้งสองนัย คือถ้าไม่ล่วงผ่านไปนานเป็นปีๆ ก็อาจเป็นเวลาที่ผ่านไปอย่างสั้นๆ เพียงไม่กี่วันของชาวโลก สุดแล้วแต่กาลเวลาในซีกส่วนนี้จะฉุดเราไปสู่อดีตกาลหรืออนาคตกาล ด้วยอัตราความเร็วขนาดไหน พวกนายคงจะแปลกใจกันมากหากสมมติว่าเราได้กลับไปยังโลกภายนอกอีกครั้ง แล้วพบว่า เด็กเล็กๆ ที่เราเคยเห็นอยู่กลายเป็นคนแก่หัวหงอกไปหมดแล้ว ซึ่งนั่นหมายถึงว่าเราจากมาเพียงไม่กี่เดือน ส่วนโลกภูมิศาสตร์ของเราใช้เวลาล่วงผ่านไปแล้วหลายสิบปี”

“เฮ้ย!”

เสียงนายคี๊ธร้องขึ้นดังลั่น

สแตนลย์ เชดวุธ เบล และคธ หยุดชะงักการเดิน พากันหันขวับมาจ้องเขาเป็นตาเดียวในลักษณะตกใจตะลึง

“รพินทร์ คุณนึกยังไงขึ้นมาถึงเกิดมีอารมณ์ขันขึ้นในตอนนี้”

หัวหน้าคณะถามออกมาแผ่วเบาที่สุด ขณะที่จ้องหน้าเขาเขม็ง

“บรรยากาศของพวกเรามันเครียดมาตลอด ก็ขอให้ผมมีอารมณ์ขันบ้างซิ บอกแล้วตะกี้ว่าไม่จำเป็นต้องเก็บไปคิดให้เปลืองสมอง”

อีกฝ่ายหนึ่งบอกมาหน้าตาเฉย แสงจันทร์สาดเข้ามา ที่ดวงตาทั้งคู่ และมีพรายยิ้มล้อเลียนเต้นระยับอยู่

ขณะนั้น ทกคนได้เดินขึ้นมาถึงใจกลางของเนินพระ-จันทร์แล้ว ท่ามกลางกระแสลมเย็นเฉียบที่พัดผ่านกายจนสะท้านสั่น ขุนเขาพระศิวะอันมหึมา แลเห็นเป็นเงาตะคุ่มสลับแถวริบบิ้นสีเงินไปแต่งแต้มไว้ ภูมิประเทศอันเป็นทิวเขาล้อมรอบที่ราบสูงแห่งนี้เล่าก็แลเป็นเส้นเงาสูง ๆ ต่ำ ๆ อยู่ทั่วไป ดูคลุมเครือเงียบสงัด ได้ยินแต่เสียงกระแสลมเย็นพัดผ่านยอดหญ้าและกิ่งใบของสนภูเขาที่ยืนเรียงรายเป็นทิวอยู่บนเนินด้านบนขึ้นไปเท่านั้น มันเป็นธรรมชาติยามราตรีที่สวยสดงดงาม ลึกลำ้เหนือกว่าทุกแห่งแหล่งที่ซึ่งทุกคนได้ผ่านพบกันมาแล้ว เหมือนจะเป็นอุทยานสวรรค์ที่เทพเจ้าบันดาลขึ้นฉะนั้น

แต่ยามนี้ไม่มีคนใดของฝ่ายนายจ้างอเมริกันจะหันไปให้ความตื่นตาตื่นใจกับสภาพแวดล้อมอันวิจิตรพิสดารนั้น เพราะประโยคคำพูดอันแฝงไปด้วยปริศนาน่าคิดของมัคคุเทศก์ผู้ยิ่งยงซึ่งทุกคนฝากชีวิตไว้ให้กับเขาเพียงคนเดียว **สิ่งที่ทำให้ต้องพากันคิดหนัก ก็เพราะชายผู้นี้มักจะไม่พูด หรือพูดน้อย แต่ถ้าเขาพูดเขา จะไม่พูดในสิ่งที่ไร้สาระ หรือพูดมดเท็จ**

“ฉันพิเคราะห์ไม่ถูกเลยว่าครูแกล้งพูดเล่นหรือพูดจริง”

ในที่สุด แม่นักเคมีฟิสิกส์สาวก็ทำลายความเงียบของฝ่ายตนทกคนขึ้น

“ดูพวกคุณจะมีกังวลกันมากเหลือเกินในสิ่งที่ผมพูดเล่นแบบไร้สาระ”

“ไม่มีอะไรเล่น และไม่มีอะไรไร้สาระ สำหรับคนอย่างรพินทร์ ไพรวัลย์!...”

คริสพูดเน้นเสียงช้า ๆ ชัดเจน

“...เมื่อบ่ายวันนี้ ก่อนที่เราจะเดินจากหน้าผา ลงมาสู่เนินพระจันทร์แห่งนี้ เราเห็นกับตากันทุกคนว่า กาลเวลามันหยุดนิ่ง! เป็นการหยุดจริง ๆ ไม่ใช่หยุดเฉพาะนาฬิกาของเราอย่างเดียวเท่านั้น นั่นหมายถึง ตะวันหยุดการเคลื่อนที่ เมฆหยุดลอย สรรพสิ่งในบริเวณนี้ทั้งหมดหยุดชะงักไปหมดเหมือนภาพนิ่ง มีแต่พวกเรา 20 ชีวิตที่มาด้วยกันนี่เท่านั้น ที่ยังเคลื่อนไหวกันอยู่ และเป็นการเคลื่อนไหวเพื่อฉวยโอกาสลงมาให้ถึงเนินพระจันทร์ให้เร็วที่สุด ตามข้อแนะนำของคุณนั่นเอง โดยให้เหตุผลว่า ถ้ากาลเวลามันไม่หยุดให้เรา วันนี้เราจะลงมาไม่ถึงเนินพระจันทร์และพรุ่งนี้เราอาจไม่ได้พบตำแหน่งเนินพระจันทร์อีก นี่คือความมหัศจรรย์ที่พวกเราทุกคนได้พบเห็นมาแล้ว ทีนี้เมื่อกาลเวลาหยุดนิ่งลง จะโดยเพราะอะไรก็ตามทีเถิด มันได้หยุดลงเฉพาะซีกส่วนนี้เท่านั้น! ส่วนเวลาของโลกภายนอกออกไปหรือโลกเบื้องหลังที่เราได้ผละจากมาแล้วนั้น ไม่ได้หยุดตามไปด้วย มันคงดำเนินต่อไปตามปกติของยูนิเวอร์แซล ไทม์หรือเวลาแห่งจักรวาล นี่ก็ย่อมเป็นส่วนหนึ่งที่น่าจะพิสูจน์ให้เห็นได้

แล้วว่า กาลเวลาของเราตอนนี้ มันได้แตกต่างออกไปจากกาลเวลาของโลกภายนอกแล้ว ขอให้ฉันถามครูสักนิด ครูว่าโดยแท้จริง จากหน้าผาสงที่เราเดินลงมาถึงเนินพระจันทร์นั้น พวกเราใช้เวลากันทั้งหมดประมาณสักเท่าไหร่?"

"แล้วคุณว่าสักเท่าไหร่ล่ะ?"

"ราวสองชั่วโมงครึ่ง ถึงสามชั่วโมงได้ไหม?"

หล่อนหันไปถามพรรคพวกคนอื่นๆ สแตนลีย์ คี๊ธ และเบล พยักหน้ารับ

"ใช่ ก็ราวๆ นั้นแหละ"

"ก็แปลชัดแล้วว่า โลกภายนอกได้ล้ำหน้าไปแล้ว สองชั่วโมงครึ่ง หรือสามชั่วโมง ในขณะที่โลกของเราที่นี่ยังนิ่งอยู่กับที่ ตะวันเริ่มเคลื่อนที่ อันหมายถึงเวลาเริ่มเดินหน้าอีกครั้ง เมื่อเรามาถึงเนินพระจันทร์เรียบร้อยแล้ว เพราะฉะนั้นอย่างน้อยที่สุด เวสาของเราที่นี่ เดี๋ยวนี้ก็ต้องช้ากว่าโลกภายนอกไปเท่ากับระยะเวลาที่ได้หยดไปนั่นแหละ ถูกต้องไหม?"

จอมพรานเลิกคิ้วขึ้นนิดหนึ่ง แต่เค้าหน้าและอาการยังคงเป็นปกติอยู่เหมือนเดิม

"ก็ไม่ควรจะถามผม ถามพวกคุณกันเองดีกว่า โดยเฉพาะอย่างยิ่งคุณก็เป็นนักฟิสิกส์อยู่ด้วยตัวเองอยู่แล้ว"

"ฮือม์ มันน่าจะเป็นไปได้มากทีเดียว ในสิ่งที่คุณอ้างว่าคุณพูดเล่น..."

สแตนลีย์เอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงแปร่งพร่า พลางพยักหน้าอยู่เนิบๆ

"...มันอาจเหมือนกับที่เราเดินทางออกนอกโลกด้วยยาน

ที่มีความเร็วเท่ากับแสงนั่นแหละ ระยะที่เราเดินทางออกไป เวลาของเราอาจใช้เพียงแค่ไม่กี่ชั่วโมง หรือไม่กี่วัน แต่ถ้าเราย้อนกลับมายังโลก กาลเวลาของโลกมันอาจผ่านพ้นไปเป็นพันๆ ปีแล้วก็ได้ ส่วนการเดินทางภายใต้การนำของคุณในครั้งนี้ แม้จะไม่ได้ไปด้วยยานพาหนะใด แต่เราก็ต้องยอมรับว่า เราไปกันด้วยภาวะอันเป็นสิ่งเหนือโลก ไปด้วยอำนาจจิต อันเป็นฌาน-บารมีเฉพาะตัวของคนนำทาง ซึ่งโดยผลแห่งอิทธิอำนาจพิเศษชนิดนั้น ทำให้ระยะทางถูกย่นเข้ามา ทำให้กาลเวลาเปลี่ยนแปลงไป และเราได้ล่วงล้ำเข้ามาถึงดินแดนส่วนหนึ่ง อันมนุษยชาติทั่วไปไม่สามารถจะเดินทางมาถึงได้ เพราะฉะนั้นถ้าเราสามารถกลับออกไปสู่โลกภายนอกได้อีกครั้ง เวลาของเรากับเวลาของโลกภายนอกต้องต่างกันแน่ๆ คุณไม่ได้พูดเล่นเสียแล้ววรพินทร์ แต่คุณพูดในเรื่องจริงที่ครั้งแรกเราคิดไปไม่ถึง”

พรานใหญ่เอื้อมมือมาจับแขนนายจ้างของเขาไว้บีบเบาๆ

“ผมไม่น่าจะพดอะไรให้พวกคณต้องคิดมากในเรื่องนี้เลย แล้วก็ไม่อยากให้พวกคุณต้องมีภาระกังวลเกี่ยวกับเรื่องนี้ด้วย ทำใจให้สบายเถิดครับ ถึงอย่างไรกาลเวลาของเรากับโลกภายนอกก็จะไม่ทิ้งห่างกันจนเป็นที่ผิดปกติอะไรมากนักหรอก”

“ถ้างั้นขอถามอะไรสักอย่างหนึ่ง นายจะยอมตอบตามตรงได้ไหม?”

คี๊ธเอ่ยโพล่งออกมาโดยเร็ว ภายหลังจากนิ่งงงอยู่นาน

“ถ้าฉันจะโกหก ก็แปลว่าฉันจะต้องมีเหตุผลของฉัน คี๊ธเอาละ ถามมา!”

“นายเคยนำทางคณะนายจ้างเก่าไปตามคนหายโดยผ่าน

เข้ามาในดินแดนแห่งนี้ แล้วก็ตามตัวกลับออกไปได้ ตามที่ปรากฏเป็นข่าว ถูกต้องไหม?”

“ถูกต้อง”

“นายใช้เวลาเดินทางไปกลับ นานเท่าไหร่? และเมื่อกลับออกมาถึงโลกภายนอกแล้ว ระยะเวลาจากโลกภายนอกมันผิดแผกแตกต่างกันออกไปเท่าไหร่?”

“คี๊ธ ตั้งแต่คบกันมานี่ ฉันเพิ่งจะเห็นนายตั้งคำถามอย่างคนฉลาดครั้งนี้เป็นครั้งแรก...”

เขาตอบปนหัวเราะเบา ๆ

“...เอาละ เมื่อนายถามตามตรง ฉันก็จะบอกให้ตามตรงเหมือนกัน เรานับวันเวลาไปและกลับของเราใช้เวลา 7 เดือนเศษ แต่เมื่อกลับออกมาถึงโลกภายนอก ปรากฏว่าโลกเขาได้มีกาลเวลาล่วงผ่านไปแล้ว 14 เดือนเศษ หมายถึงว่า โลกภายนอกเวลารุดหน้าตามปกติไปแล้ว 1 เท่าตัวของเรา”

ทั้งหมดตะลึงนิ่งงันกันไปอีกครั้ง

“เวลาที่มันขาดหายไปครึ่งหนึ่งนี้ มันไปเกิดขึ้นที่ไหน?”

ในที่สุดเบลก็ถามมาด้วยความรู้สึกอันไม่อาจบรรยายถูก รพินทร์บุ้ยปากไปทางเทือกพระศิวะ อันกำลังอาบแสงจันทร์อยู่ในขณะนี้

“โน่น! ในมรกตนคร ดินแดนหลังเทือกพระศิวะโน่น เป็นสถานที่ซึ่งยืดกาลเวลาของเราให้เนิ่นช้าลง แต่เราไม่รู้สึกตัวกันเลยว่ามันช้าอย่างไร ลักษณะไหน เพราะชีวิตการเป็นอยู่ วัน

เวลาในดินแดนนั้นก็เป็นปกติทุกอย่างจนทำให้เราสำเหนียกไม่ได้ ก็ยังโชคดีอยู่ในข้อที่ว่า ในการล่วงล้ำเข้าไปในครั้งนั้น กาลเวลามันช้าลงไปเพียงแค่เท่าตัวเท่านั้น จึงเมื่อออกมายังโลกภายนอกแล้ว ผู้คนที่รอคอยเราอยู่ด้านหลังไม่ได้รู้สึกผิดปกติอะไรนัก เราไปกัน 7 เดือนเศษ เขาว่าเราไปกัน 14 เดือนเศษ ก็ไม่แตกต่างกันสักเท่าไหร่ ปฏิทิน วันเวลาของพวกเราภายหลังจากกลับมาถึงบ้าน ต้องยกเลิก และปรับเทียบเวลาใหม่หมดเพื่อให้ตรงกับโลกภายนอกเขา พวกเราทุกคนที่ไปในครั้งนั้น ไม่มีโอกาสที่จะปริปากพูดบอกสิ่งใดที่เราเผชิญพบเห็นแก่โลกภายนอก เพื่อให้เขามาเข้าใจกับเราได้เลย นั่นดีที่ว่ากาลเวลามันแตกต่างกันแค่เท่าตัว และเราก็เดินทางในระยะเวลาที่สั้นๆ ถ้ามันเกิดแตกต่างกันสิบเท่าตัว เรากลับมา เราจะกลายเป็นมนุษย์ประหลาด ซึ่งมาจากโลกอื่นไปแล้ว สำหรับโลกของเราเองที่เราเคยอยู่ และคงจะมีประวัติบันทึกหลงเหลือให้เรากลับมาอ่านพบถึงเรื่องราวพวกเรากันเองได้ว่า คณะของพวกเราได้หายสาบสูญไปแล้ว”

“เรื่องแปลกประหลาดมหัศจรรย์อีกเรื่องหนึ่งที่คุณเพิ่งจะมาเปิดเผยให้พวกเรารู้เอาเดี๋ยวนี้ ซึ่งเป็นการดีมากที่เราจะได้มีโอกาสรู้ล่วงหน้าเตรียมตัวเตรียมใจไว้ก่อน...”

สแตนลีย์กล่าวขึ้นด้วยอาการใคร่ครวญหนัก ยังเต็มไปด้วยแววฉงน

“...แล้วคุณคิดว่า การที่เราจะพยายามล่วงล้ำเข้าไปในดินแดนนั้น เราจะถูกอำนาจของการผันเปลี่ยนกาลเวลาอย่างที่คุณเคยประสบมาแล้วเข้ามาครอบคลุมเราอีกหรือไม่ จะมี

อัตราห่างกันหนึ่งเท่าตัว น้อยกว่านั้น หรือมากกว่านั้นอย่างไร?”

รพินทร์ถอนใจลึก โคลงศีรษะแช่มช้า

“นี่เป็นเรื่องที่ยากจะเดาหรือคาดคะเนได้ ผมทำได้ก็เพียงบอกถึงเหตุการณ์และประสบการณ์ที่ผมเคยพบมาแล้ว เพื่อให้พิจารณากันเท่านั้น ระยะเวลาที่เคยแตกต่างกันหนึ่งเท่าตัว มันจะเป็นอัตราส่วนที่แน่นอนตายตัวลงไป หรือมันจะผันเปลี่ยนแตกต่างกันไปอย่างไรหรือไม่ เป็นสิ่งที่คาดหวังไม่ได้ มันพ้นสติปัญญาความคิดของผม ถ้ามันห่างกันหนึ่งเท่าตัวอย่างเดิมก็คงไม่มีปัญหาอะไรนักสำหรับการจะกลับออกไปสู่โลกภายนอกของเรา แต่ถ้าเกิดมีปรากฏการณ์ที่เหลื่อมล้ำผิดปกติออกไปมาก เช่น ห่างกันสิบเท่าตัว หรือร้อยเท่าตัว การกลับออกไปสู่โลกภายนอกของเราก็คงจะยุ่งยากพิลึก เพราะเท่ากับเราย้อนกลับไปพบกับโลกแห่งอนาคต ซึ่งห่างจากตัวเราในเวลานี้ออกไปร้อยปีหรือพันปีทีเดียว แล้วเราก็จะกลายเป็นมนุษย์โบราณตัวประหลาดสำหรับพวกเขาทั้งหลาย”

“ดีซิ ดีมากๆ ด้วย ฉันจะได้กลับออกไปสู่โลกภายนอกในสภาพที่ยังคงความสาวอยู่เช่นนี้ ในขณะที่ผู้หญิงรุ่นเดียวกับฉันพากันแก่ตายกันไปหมดแล้ว น่าตื่นเต้นดีออก”

เบลร้องออกมาเบาๆ พร้อมกับหัวเราะคิก ดูหล่อนไม่รู้สึกอาทรร้อนใจอะไรนัก ต่างกว่าคริสซึ่งขณะนี้กำลังอยู่ในภาวะขบคิดใคร่ครวญอย่างหนัก

กระแสลมอันเย็นยะเยือก พัดพลิ้วผ่านกายของแต่ละคน จนต้องยืนห่อไหล่สะท้านสั่น เดือนยิ่งลอยสูงพ้นเหลี่ยมเขา

ขึ้นมาทุกขณะ ส่องแสงสว่างไปทั่ว ทั้งหมดยืนกันอยู่เป็นกลุ่ม ในกลางเนินอันกว้างใหญ่ของทุ่งหญ้าอันโล่งปราศจากแมกไม้ใด ๆ บังทั้งสิ้น รพินทร์ยามนี้หันหน้าไปทางทิศตะวันตก อันแลเห็นซีกของเขาส่วนหนึ่ง แบ่งส่วนแยกออกจากทิวใหญ่เหมือนจะถูกแยกโดดเดี่ยวออกไปโดยเฉพาะ ขณะนี้แลเห็นเงาตะคุ่มอยู่กลางแสงเดือน สัณฐานอวบที่บริเวณส่วนโคน และเรียวสูงขึ้นไปยังยอดส่วนปลาย สายตาของเขาจับนิ่งอยู่ที่เรียวเขาสูงตำแหน่งนั้นอย่างพิเคราะห์

ทั้งคณะต่างพากันเงียบไปชั่วขณะและฝ่ายนายจ้างทุกคนก็กำลังจับมองอาการอันยืนสนิทนิ่งของเขา พยายามอ่านความรู้สึกภายใน

“มีอะไรที่ทำให้คุณต้องคิดหนักอยู่ในขณะนี้หรือ โดยเฉพาะที่แท่งหินโดดเดี่ยวที่ตั้งตระหง่านอยู่นั่น?”

ในที่สุด สแตนลีย์ก็เอ่ยขึ้นด้วยเสียงต่ำ

พรานใหญ่ยกมือขึ้นคีบสันจมูก ก้มหน้าลงหลับตาชั่วขณะหนึ่ง แล้วเงยขึ้นอีกครั้ง เพ่งสายตาจับไปยังจุดหมายเดิม

“ครับ ผมยอมรับว่ากำลังคิดหนัก...เมื่อพิจารณาไปที่แท่งหินสูงใหญ่ที่แยกส่วนออกจากทิวเขาที่เราเห็นอยู่ในขณะนี้ และนี่ก็เป็นสาเหตุให้ผมเชิญทุกคนขึ้นมาที่นี่ในเวลานี้ เพื่อจะเรียนความจริงบางประการให้ทราบ พร้อมทั้งขอปรึกษาหารือด้วย”

“อย่าลังเลที่จะบอกให้พวกเรารู้ในข้อปัญหาหนักใจของคุณ พวกเราทุกคนกำลังรับฟังอยู่”

สแตนลีย์บอกมาในทันที และคี๊ธก็เสริมอีกคนโดยเร็วว่า

“หมดเวลาที่เราจะต้องปิดบังอะไรกันอีกแล้ว เพื่อนยากมีอะไรว่าไปเลย”

“เมื่อครั้งที่ผมนำนายจ้างคณะก่อนมาถึงที่นี่ หมายถึงเนินพระจันทร์แห่งนี้ ผมได้มาตามคำสั่งของลายแทงโบราณ...”

เขาพูดช้าๆ ชัดเจน น้ำเสียงเบา แต่ได้ยินไปทั่วทุกคนที่แวดล้อมอยู่ในขณะนี้ ซึ่งกำลังเปิดโสตกว้างเตรียมรับฟังข่าวอยู่แล้วอย่างจิตใจจดจ่อ

“...ตามลายแทงนั้น กำหนดให้เรามาถึงนี่ในเดือนพฤศจิกายน และต้องตรงกับวันขึ้น 5 ค่ำ เราได้เดินทางมาถึงก่อนหนึ่งวัน และพักอยู่ในตำแหน่งที่พวกเราได้พักอยู่ขณะนี้ เพื่อรอคืนของวันรุ่งขึ้น อันจะเป็นคืนของเดือนข้างขึ้น 5 ค่ำ เมื่อเรามา เราก็ต้องมาเผชิญกับปัญหาหนักในข้อความที่กำหนดไว้เป็นปริศนาว่า ‘ปิ่นพระศิวะ ฉายแสงขึ้นเมื่อใด ถันพระอุมาจะปรากฏให้เห็น จงไต่ขึ้นไปตามถันพระอุมาซีกซ้าย อันจะทำให้บรรลุถึงต้นทางแห่งถนนพระศิวะ’ พวกเรามืดมนกันไปหมด ไม่อาจรู้ได้ว่า ‘ปิ่นพระศิวะ’ คืออะไร และจะฉายแสงขึ้นเมื่อใด ‘ถันพระอุมา’ เป็นอะไร อยู่ทางด้านไหน...”

“น่าสนใจมาก แล้วยังไงต่อไป?”

อเมริกันอาวุโสซัก โดยไม่ยอมให้เขาหยุดชะงัก

“ตกเวลาค่ำ พวกเราทั้งหมดได้เคลื่อนย้ายจากที่พักริมธารน้ำ ขึ้นมารวมตัวกันอยู่บนเนินพระจันทร์เพื่อรอดูว่า อะไรมันจะเกิดขึ้นในลักษณะไหนอย่างไรตลอดเวลา ก็ช่วยกันคิดค้นปริศนาลายแทงนั้นไปด้วย เราเห็นพระจันทร์ข้างขึ้น 5 ค่ำ ลอยตัว

อยู่กลางท้องฟ้าเมื่อตะวันตกดินไปแล้วพวกเราพินิจดูพระจันทร์เป็นรูปเสี้ยวและพยายามตีปัญหาลายแทงไปต่าง ๆ พวกคุณต้องเข้าใจเสียก่อนว่าพระศิวะนั้น เป็นเทพเจ้ายิ่งใหญ่ที่สุด ผู้รักษาจักรวาลทั้งหมด ตามลัทธิของพราหมณ์และฮินดู และพวกเราคนไทยก็จะได้รับอิทธิพลความเชื่อถือตามลัทธิพราหมณ์สืบทอดมาอีกทีหนึ่ง เป็นที่ทราบกันอยู่ว่าปิ่นของพระศิวะที่เสียบประดับอยู่เหนือเศียรนั้นก็คือจันทร์เสี้ยว และเป็นจันทร์เสี้ยวขนาดพอดีกับพระจันทร์ขึ้น 5 ค่ำ ที่เราเห็นกันอยู่ในคืนนั้น เราฉุกใจคิดกันขึ้นมาได้เป็นเงา ๆ บ้างเหมือนกันว่า จันทร์ขึ้น 5 ค่ำที่เราเห็นนั่นแหละ น่าจะเป็น ‘ปิ่นพระศิวะ’ ที่ระบุบอกไว้ในลายแทง แต่เราก็ไม่สามารถจะมองเห็นอะไรได้มากไปกว่าวงพระจันทร์เสี้ยวที่ลอยอยู่บนท้องฟ้า ซึ่งก็ค่อย ๆ เคลื่อนไปทางตะวันตกทีละน้อย ตามกาลเวลาที่ผ่านไป เราได้เฝ้ารอคอยกันต่อไป เวลาก็ผ่านไปตามลำดับ จันทร์เสี้ยวที่เราคิดว่าควรจะเป็นปิ่นพระศิวะ ไม่ได้มีแสงอะไรมากมายนัก และเราก็มองไม่เห็นถันพระอุมา ว่าจะปรากฏอยู่ยังที่ใด ตำแหน่งไหน...

ในที่สุดแห่งการรอคอยอย่างมืดมนในปัญญาความคิดของเรา จันทร์เสี้ยวก็คล้อยต่ำไปทางตะวันตกทุกขณะ เราจับตาดูจันทร์เสี้ยวตลอดเวลา กระทั่งขอบเสี้ยวส่วนหนึ่งของดวงจันทร์ก็ลอยต่ำลงมาแตะติดกับยอดเขาที่แยกตัวสูงเด่นชะลูดลูกนั้น... ลูกที่พวกเรากำลังพิจารณาดูอยู่ขณะนี้แหละ ขณะนั้นมันเป็นเวลาประมาณ 3 ทุ่มเศษ...แล้วสิ่งมหัศจรรย์ที่สุดอีกชนิดหนึ่งในชีวิตของพวกเราทุกคนก็พลันบังเกิดขึ้นทันที พวกคุณเดากันถูกไหมครับ สิ่งมหัศจรรย์ที่ผมว่านี้ มันคืออะไร?”

“มันเกิดอะไรขึ้นอย่างไรหรือ?”

ทุกคนของฝ่ายนายจ้าง และแม้แต่เชิดวุธ ได้ร้องถามขึ้นเป็นเสียงเดียวพร้อม ๆ กัน

“พอจันทร์เสี้ยว 5 ค่ำของคืนนั้น แตะยอดเขา...”

จอมพรานกล่าวด้วยเสียงแช่มช้าชัดเจนของเขา ตายังคงมองจับนิ่งอยู่ที่เป้าหมายเดิม

“...สิ่งที่พวกเราไม่คาดฝัน หรือคิดไม่ถึงมาก่อน ก็พลันบังเกิดขึ้นทันที นั่นก็คือ หินสูงก้อนนั้นปรากฏแสงสว่างเรืองรองขึ้นทันที มันเจิดจ้าจรัสไปหมดทั่วปริมณฑล ภาพที่เคยเห็นภูเขากลับกลายเป็นเทวรูปมหึมาของศิวะเทพขึ้นในลักษณะประทับนั่งอยู่บนแท่น บนเศียรที่มุ่นเกล้าไว้ด้วยเส้นเกศาประดับด้วยจันทร์เสี้ยวเป็นปิ่นและปิ่นที่เป็นจันทร์ ก็คือเสี้ยวของจันทร์บนท้องฟ้าที่เคลื่อนลงมาแตะนั่นเอง เสี้ยวของจันทร์อันลอยลงมาประดับกลายเป็นปิ่นของพระศิวะ ก็ยิ่งแผดแสงแผ่รัศมีกว้างไกลไปทั่ว สว่างไปตลอดทั้งเชิงเทือกเขาพระศิวะทั้งหมด เป็นที่มหัศจรรย์มาก!...”

“โอ! ก๊อด! คุณ...คุณหมายถึงมีปรากฏการณ์ทางธรรม-ชาติเกิดขึ้นเช่นนั้นรึ?”

ระหว่างที่ฝ่ายนายจ้างทั้งหมดพากันตะลึงอยู่ สแตนลีย์ร้องลั่นออกมา ลืมตาโพลง

“จะเป็นปรากฏการณ์ทางธรรมชาติ หรือจะเป็นด้วยอภินิหารมหิทธิอำนาจใด ๆ ก็สุดที่จะเดาได้ แต่พวกเราในขณะนั้นเผชิญพบเห็นพร้อมกันหมดทุกคน ต่างร้องเอะอะโวยวายชี้กันให้ดูเทวรูปพระศิวะ อันใหญ่มหึมาสูงยังฟ้าที่ปรากฏให้

เห็นนั้น เวลาเดียวกันเมื่อพวกเราหันกลับไปทางเชิงเขาเทือกพระศิวะอันอยู่อีกด้านหนึ่ง...”

รพินทร์ หันกลับ แล้วชี้มือไปยังเทือกของขนเขาใหญ่ที่เลือนลางอยู่ด้วยลำยองแสงเดือนในขณะนี้ ทำให้ทุกคนเหลียวมองตาม

“...เราทั้งหมดก็มองเห็นแถบเส้นทางของหิมะที่ตกปก-คลุมเชิงเขาอยู่ขาวโพลนสว่างไสวไปหมด และสูงเหนือเนินขึ้นไป เราได้เห็นเป็นภาพลักษณะเหมือนทรวงอกของสตรีอยู่บนยอดบริเวณหนึ่ง ประกอบด้วยเนินเต้าถันทั้งสองซ้ายและขวา ตรงกลางเป็นร่องเหมือนร่องกลวงทรวงอก มันปรากฏเป็นความจริงตามที่ลายแทงได้บอกไว้หมดทุกอย่าง คือ เมื่อปิ่นพระศิวะฉายแสงขึ้นเมื่อใด ถันพระอุมาจะปรากฏให้เห็น...ในขณะนั้นพวกเราทุกคนสร่างจากตะลึงและได้มองเห็นชัดแจ้งแล้ว เห็นทั้งศิวะเทพที่เพิ่งปรากฏองค์ขึ้นอย่างกะทันหัน...เห็นปิ่นที่ปักบนเส้นเกศาของพระองค์แผดแสงสว่างเรืองโรจน์...และก็เห็นเต้าถันพระอุมาอันแท้ที่จริงก็คือกลุ่มก้อนของภูเขาหิมะ ที่ปกคลุมอยู่บนยอดตอนหนึ่งของเทือกเขา ปรากฏตามคำบอกเล่าในลายแทงทุกอย่าง...ผมในฐานะมัคคุเทศก์นำทาง ได้ฉวยโอกาสนั้นในทันทีโดยไม่ยอมปล่อยเวลาให้ผ่านไปแม้แต่นาทีเดียว สั่งให้ทุกคนของพวกลูกหาบ และพวกนายจ้างที่เตรียมพร้อมอยู่แล้ว ออกเดินทางจากตำแหน่งเนินพระจันทร์ที่เราขึ้นมาชุมนุมกันอยู่ในเวลานั้น ตัดทางบ่ายหน้าย่ำลุยไปตามหิมะบนเชิงเขา และมุ่งหน้าเข้าหาเต้าถันซีกซ้ายตามลายแทงบอกไว้โดยไม่รอช้า เราทุกคนในขณะนั้นเร่งรีบรุดหน้าไต่หิมะกันขึ้นไปอย่างรวดเร็วที่สุด

ไม่ได้เห็นแก่เหน็ดเหนื่อยเลย แสงสว่างราวกับอาบไว้ด้วยสีทอง สาดกระจ่างไปทั่วทุกหนทุกแห่งยิ่งกว่าเวลากลางวันเสียอีก เป็นแสงที่อ่อนเรืองนุ่มตาที่สุด และคงสว่างส่องทางให้แก่เรา อยู่เช่นนั้นนานพอสมควร เมื่อเหลียวกลับมามองที่องค์เทวรูป ที่ปรากฏขึ้นอย่างพิสดารนั้น เราทุกคนก็ยังเห็นพระองค์ ประทับอยู่ ณ ที่เดิม ปิ่นจันทร์เสี้ยวคงปรากฏแสงสว่างไสวอยู่ เหมือนเดิม และปิ่นอันเป็นพระจันทร์เสี้ยวของท้องฟ้าก็ยังลอย มาแตะติดพอดี กลายเป็นปิ่นปักเกศาของพระองค์อยู่เช่นนั้น โดยมิได้เคลื่อนคล้อยต่ำลับลงไปอย่างใดทั้งสิ้น ทำให้เราแน่ใจ ว่ากาลเวลาได้หยุดนิ่งลงชั่วขณะอีกครั้งหนึ่ง เพื่อเปิดทางขึ้นให้ แก่เรา เพราะถ้ากาลเวลาผ่านไปตามปกติ ตามระบบจักรราศี จันทร์เสี้ยวจะต้องเคลื่อนตัวลอยต่ำจากขอบยอดเขาลูกนั้น ลงไป ซึ่งถ้าจันทร์เกิดลอยต่ำลับตาไป เขาลูกนั้นก็ย่อมจะไม่ เป็นภาพของศิวะเจ้าให้เราเห็นอีกต่อไปแล้ว แต่นี่เสี้ยวจันทร์ ภายหลังจากแตะติดนิ่งแปรสภาพเป็นปิ่นของพระองค์ไปแล้ว ก็คงที่อยู่เช่นนั้นเป็นเวลานาน เพื่อส่องทางและชี้เป้าหมายให้ เราเห็น เรากะกันว่าได้ใช้เวลากว่าสิบนาที ที่พยายามไต่รุดกัน ขึ้นไป ผมได้เขียนแผนที่ไว้ในเวลานั้น พอเขียนเสร็จ ดวงจันทร์ เสี้ยวจึงลับดวงบังเหลี่ยมเขาไป รูปพระศิวะอันตรธาน แสง สว่างทั้งหลายอันเป็นปรากฏการณ์ธรรมชาติก็สิ้นสุดลง แต่ มันก็ไม่ก่อนหน้าที่จะช่วยชี้ทางให้เราเห็นเป้าหมายที่แน่นอน แล้ว ใกล้รุ่งของคืนนั้น เราได้เข้าไปอาศัยหลบอยู่ในโพรงถ้ำ เล็กๆ แห่งหนึ่ง บนถันซีกซ้ายที่เรามองเห็นอยู่ ซึ่งมันก็ไม่ห่าง จากถนนพระศิวะสักเท่าใดนัก เมื่อได้พักกันในโพรงถ้ำนั้น รอ

เวลารุ่งเช้า เราก็เหยียบขึ้นถึงถนนพระศิวะได้สำเร็จ...ครับ! นี่ก็คือเหตุการณ์ในครั้งนั้นที่ทำให้ผมหาทางเข้าไปสู่ดินแดนลี้ลับมรกตนครได้”

ทุกคนในคณะ ฟังอยู่ในลักษณะแทบลืมหายใจ

“ถ้าเช่นนั้น ฉันคิดว่า ฉันพอจะเดาใจหรือเดาความรู้สึกของครูในขณะนี้ออกแล้ว...”

คริส เอ่ยขึ้นด้วยเสียงลึกของหล่อน จ้องหน้าเขาเขม็งด้วยประกายตาอันชาญฉลาด

“...การที่ครูมาพบกับปรากฏการณ์ทางธรรมชาติ หรือทางอิทธิปาฏิหาริย์อะไรก็ตามซึ่งเกิดขึ้นที่นี่ มันจะต้องเป็นคืนที่จำเป็นต้องตรงกับข้อกำหนดเจาะจงของลายแทงด้วยใช่ไหม ชนิดจะคลาดเคลื่อนไม่ได้เลย? หมายถึงว่าภายในปีหนึ่ง ย่อมมีอยู่คืนเดียวเท่านั้นคือ คืนขึ้น 5 ค่ำ เดือนพฤศจิกายน และการที่จะมองเห็นอะไรได้ตามที่ครูบอก ก็จำเป็นที่จะต้องขึ้นมาอยู่บนเนินพระจันทร์ตำแหน่งนี้ด้วย เพื่อรอให้จันทร์เสี้ยวเคลื่อนมาแตะติดยอดเขาลูกนั้น .เพื่อให้เกิดเป็นปรากฏการณ์ขึ้น?”

“แล้วคุณเดาความรู้สึกของผมในขณะนี้ยังไง?”

เขาถามขรึมๆ เบลก็ตอบแซงมาอย่างตามความคิดทันเช่นกันว่า

“ก็เดาว่าคืนนี้มันเป็นคืนแรมสี่ค่ำ ซ้ำยังไม่ใช่เดือนพฤศ-จิกายนเสียด้วยนะซิ คุณย่อมคิดว่าปรากฏการณ์ทางธรรมชาติอย่างที่เคยพบเห็น เพื่อชิงเวลาเดินทางขึ้นไปบนเทือกพระศิวะจะต้องประสบความยุ่งยากแน่”

“และอีกประการหนึ่งที่สำคัญที่สุดก็คือ...”

สแตนลีย์เสริมหนักแน่นมาอีกคน

“...ขณะนี้ไม่ใช่ฤดูหนาว หิมะไม่ได้ปกคลุมหนาแน่นอยู่บนเทือกพระศิวะ เพราะฉะนั้นมันก็จะต้องไม่ปรากฏเป็นเต้าถันของพระอุมาให้พวกเราได้เห็นแน่ๆ ต่อให้พยายามค้นหากันสักแค่ไหน ซ้ำถ้าไม่ใช่ฤดูหนาวที่หิมะปกคลุมเหมือนใครมาลาดทางไว้ให้ ขุนเขาเชิงเทือกพระศิวะแห่งนี้จะต้องขาดตอน อาจเต็มไปด้วยโตรกตรวย หุบเหว ไม่สามารถจะเป็นทางเชื่อมต่อกัน เพื่อให้พวกเราใช้เดินไต่ขึ้นไปได้ ต่างไปกว่าครั้งที่คุณมาตามกำหนดลายแทงในครั้งก่อนซึ่งมีหิมะหนาทึบเปรียบเสมือนถนนทอดขึ้นไปให้พวกคุณเดินไต่ทางได้อย่างสะดวก”

รพินทร์อึ้ง มือที่สวมถุงหนังทั้งสองลูบเข้าหากันช้าๆ

เขายังไม่เอ่ยคำใดในขณะนั้น ได้แต่หรี่ตามองไปยังทิวขุนเขามหึมาทางด้านเหนือในลักษณะครุ่นคิด

คี๊ธ เอื้อมมือมาวางบนไหล่แกร่งข้างหนึ่งของพรานใหญ่แล้วบีบหนักหน่วง

“วันขึ้น 5 ค่ำ มันมีอยู่ทุกรอบเดือนนั่นแหละ รพินทร์ แต่ถ้าเป็นขึ้น 5 ค่ำ ของเดือนอื่นๆ ที่ไม่ใช่เดือนพฤศจิกายน จันทร์เสี้ยวคงจะไม่ลอยลงมาทำมุมได้องศาพอดีกับที่จะแตะติดกับยอดเขาส่วนนั้น และไม่ก่อให้เกิดเป็นเทวรูปพระศิวะขึ้น...นายมีความรู้สึกที่อยากจะบอกเราเช่นนี้ ถูกต้องไหม?”

ทุกคนเห็นเขาถอนใจลึก และยิ้มจางๆ ปรากฏขึ้นบนริมฝีปาก

“พวกคุณทุกคน ไม่มีใครโง่เลย ถูกต้อง! ผมกำลังมีความหนักใจอยู่ในสิ่งที่พวกคุณคิดทายใจผมอยู่ขณะนี้แหละ ในรอบปีหนึ่งมันมีอยู่เพียงคืนเดียวเท่านั้น ที่ปิ่นพระศิวะจะฉายแสงขึ้น เพื่อให้เห็นถันพระอุมา นั่นก็คือคืน 5 ค่ำของเดือนพฤศจิกายนของแต่ละปี แต่นี่เรามาถึงนี่กันในเดือนมีนาคมกลางฤดูร้อน ปรากฏการณ์ที่ผมเคยพบเห็น และใช้ประโยชน์ในการเดินทาง ย่อมต้องไม่เกิดขึ้นแน่ๆ หิมะก็ไม่ได้รวมตัวปกคลุมเทือกเขา จนก่อเป็นรูปร่างให้สังเกตได้อย่างที่ด็อกเตอร์สแตนลีย์พดไว้ เพราะฉะนั้นหนทางที่เรา...หมายถึงพวกผมในครั้งนั้น...สามารถเดินย่ำหิมะกันขึ้นไปได้สะดวก ราวกับใครมาทำทางไว้ให้ ย่อมไม่มี และเชิงเขาพระศิวะแห่งนี้ก็เต็มไปด้วยยอดสูงๆ ต่ำๆ เต็มไปหมด ระหว่างยอดต่อยอด จะกลายเป็นหุบเหวลึก มีช่วงห่างๆ กัน ปัญหาที่ผมอยากจะปรึกษาพวกคุณทุกคนก็คือ เราจะขึ้นไปสู่ถนนพระศิวะได้อย่างไรเมื่อไม่มีหิมะเป็นแนวทางให้เราเดินขึ้นไป?”

อเมริกันทั้งสี่เงียบกริบกันไปอีก ขณะนั้นเอง เชิดวุธ ผู้ซึ่งฟังเงียบๆ มาตลอดเวลา ก็ถามขึ้นเบาๆ เป็นประโยคแรกว่า

“ถึงแม้ในครั้งนั้น พวกของพี่จะใช้ความสะดวก จากการเดินทางไปบนกองหิมะที่ปูลาดไว้ และมาคืนนี้เรามองไม่เห็นหิมะปูทางไว้ให้ก็จริง แต่ผมเชื่อว่า พี่คงจะต้องจำทิศทางการเดินในครั้งนั้นได้ไม่ใช่หรือครับ อีกประการหนึ่ง พี่ไม่ได้ผ่าน

เข้าไปเพียงเที่ยวเดียวยังมีเวลาตอนเที่ยวขากลับอีก แม้พี่อาจจะไม่ทำแผนที่ไว้ด้วยตนเอง ก็จะต้องจำเส้นทางขึ้นลงได้อยู่วันยังค่ำ”

เบลดีดนิ้วโดยแรง เอาแขนเกี่ยวคอเชิดวุธผู้ยืนอยู่ใกล้ๆ เข้ามาเอาริมฝีปากจุ๊บแก้มนายทหารหนุ่มหนักหน่วง พลางร้องแหลมออกมาว่า

“ถูกต้อง! คนที่ดูเหมือนจะโง่ที่สุด บทที่จะฉลาดขึ้นมาแล้ว ฉลาดกว่าพวกเราเสียอีก น่ารักจริงวุธ ที่คุณถามประโยคนี้ขึ้น!”

“ใช่! ผมพอจะจำได้ ว่าจากตำแหน่งเนินพระจันทร์แห่งนี้ เราตัดขึ้นไปในทิศทางไหน ประมาณองศาที่เท่าไหร่...”

จอมมัคคุเทศก์เอ่ยขึ้นแผ่วเบา

“...และถ้าเราสามารถจะเหาะกันไปได้ละก็ ผมสามารถจะนำทางไปให้ถึงภายในคืนนี้ก็ยังไหว แต่...โดยทิศทางที่ผมกำลังเพ่งทบทวนความจำอยู่ในขณะนี้ ถ้าเราจะไปให้ได้ สิ่งที่จะหลีกเลี่ยงไม่ได้ก็คือจะต้องไต่ ปีน ห้อยโหนตามแก่งโขดหินขึ้นไป ซึ่งมันคงจะเป็นการไต่เขาที่ลำบากยากเย็นที่สุดนับตั้งแต่เราได้ออกเดินทางมา และนี่คือข้อหนักใจของผม”

สแตนลีย์ยิ้มให้กับเขา

“คุณก็รู้อยู่แล้วว่าพวกเราที่มากันนี่ ล้วนเป็นนักไต่เขากันทุกคน และเครื่องมือสำหรับไต่เขาเราก็มีกันมาพร้อม สำคัญทางฝ่ายพวกคุณเท่านั้น โดยเฉพาะพวกลูกหาบ แต่ถ้าหากเราไม่เร่งร้อนกันจนเกินไปนัก ค่อยๆ แสวงหาลู่ทางที่มันไม่เสี่ยงเกินไป และช่วยกันประคับประคองช่วยเหลือกันอยู่ตลอดเวลา

ไม่ใช่แบบตัวใครตัวมัน ผมก็แน่ใจว่ามันจะไม่เป็นอุปสรรคอะไรที่หนักหนาเกินกว่าที่เราได้ผ่าน ๆ กันมาแล้ว ถ้าหากว่าความห่วงกังวลของคณที่มีอย่ในขณะนี้เกี่ยวกับทางฝ่ายผมล่ะก็ ขอให้สบายใจได้ ถ้าจำเป็นจะต้องไต่โหนกันขึ้นไป เราก็พร้อมแล้ว”

ในเงาจันทร์กระจ่างนวลนั้น ทุกคนเห็นริมฝีปากอันเม้มสนิทของเขา ปรากฏรอยยิ้มขึ้นจาง ๆ

“ผมก็อยากจะให้พวกคุณได้รับทราบ และเข้าใจไว้ล่วง-หน้าก่อนในสิ่งนี้แหละครับ สำหรับคนฝ่ายผม ในเรื่องของป่าเขาลำเนาไพรแล้ว ไม่ต้องห่วงพวกเขาเลย พวกเขาจะไปกันได้อย่างสบายพอสมควรทีเดียว แต่ที่ผมเกรงก็คือ เกรงว่าพวกคุณจะต้องเผชิญกับความยากลำบากเกินไป และจะเกิดความท้อถอยเสียก่อน ทั้ง ๆ ที่เรามาถึงจุดหมายปลายทางแล้วนี่ ถ้าสมมุติว่าเรามาถึงที่นี่ในเดือนพฤศจิกายน และตรงกับขึ้น 5 ค่ำพอดี ทุกสิ่งทุกอย่างก็จะสะดวกไปหมด เพราะมีหนทางเดินได้ตลอด แม้จะลุยไปบนหิมะในองศาที่ลาดชันขึ้นไป ก็ยังดีกว่าที่จะไต่ไปตามแก่งเขาของขุนเขา ซึ่งอาจมีอยู่หลายลูกสลับซับซ้อนกันอยู่”

“สบายใจได้เพื่อนยาก พวกเราพร้อมแล้วในเรื่องนี้...”

พ.อ.ลาร์รี่ คี๊ธ บอกหนักแน่นมาอีกคน พร้อมกับหัวเราะฮ้าว ๆ ในลำคอ

“...แต่ไหนนายลองชี้ทิศทางให้เราดูซิว่า เราควรจะบ่าย-หน้าไปทางด้านไหน ถ้าขีดเป็นเส้นตรง”

รพินทร์ยกมือขึ้นชี้ไปทางทิวสูงตระหง่านเงื้อม ซึ่งแลเป็นขอบเส้นคลุมเครืออยู่ในแสงเดือน

“ทางด้านนี้แหละ เยื้องไปทางตะวันตกประมาณ 25 ดีกรี เราจะเดินตัดไปตามส่วนบนของแนวเนินรูปนางนอนนี่ก่อน แล้วเบนออกทางตะวันตกในองศาดังกล่าว ซึ่งฉันก็ยังไม่แน่ใจว่าเราจะต้องไต่เขาในลักษณะสูงชันสักขนาดไหน ถ้าไต่ขึ้นอย่างเดียวแล้วบรรลุเป้าหมายมันก็จะไม่กระไรนัก แต่ถ้าไต่ขึ้น แล้วไต่ลง จากนั้นก็จะต้องไต่ขึ้นอีก สลับกันไปลูกแล้วลูกเล่ามันก็จะกินเวลา และหมดเปลืองกำลังมาก แต่ถ้าทุกคนบอกว่าพร้อมและรับรู้ล่วงหน้าแบบนี้ ฉันก็รู้สึกปลอดโปร่งใจขึ้น จะได้ไม่เกิดอาการท้อแท้ หรือมาต่อว่ากันได้ทีหลัง พรุ่งนี้เวลาตะวันขึ้น เราจะมองเห็นอะไรต่ออะไรได้ชัดเจนกว่านี้ ในหนทางที่เราจะมุ่งหน้าไป”

“ครูเลิกห่วงได้แล้วค่ะ มาด้วยกันจนถึงขนาดนี้แล้ว มันจะยากลำบากอีกสักแค่ไหนพวกเราไม่หวั่นเลย และเชื่อแน่ด้วยว่า โดยไหวพริบสติปัญญาของครู จะต้องหาทางไต่ขึ้นไปได้โดยลำบากน้อยที่สุด ครูอาจแสวงหาทางลัดได้อีกก็ได้ เมื่อเราไปถึงที่นั่นแล้ว”

คริสพูดเสียงใสกังวาน เหมือนจะเป็นการช่วยปลุกปลอบให้กำลังใจ ส่วนเบลหัวเราะอย่างไม่อีนังขังขอบกับอะไรทั้งสิ้นโพล่งมาว่า

“คุณเกิดความกังวล ห่วงใยต่อพวกเราเกินกว่าเหตุ ฉันรู้สึกเหมือนกับว่า ถนนพระศิวะที่เราจะไต่ไปให้ถึงนั้นมันอยู่แค่เอื้อมนี่เอง พวกเราเดนตายรอดพ้นวิบัติภัยมาได้จนเกือบสุด

ปลายทางแล้วเช่นนี้ ถ้ามันจะเกิดอะไรขึ้นทำให้ไปไม่ถึง ก็ให้มันรู้ไป หรือยังไงวุธ?”

“ผมก็มีความเชื่อมั่นเช่นนั้น ตราบใดก็ตามที่เรายังมีรพินทร์ ไพรวัลย์ เป็นคนนำทาง” เชิดวุธย้ำ

“ขอบคุณ...ขอขอบคุณต่อทุกคนที่เป็นกำลังใจให้แก่ผมอย่างมาก ถ้าเช่นนั้นก็หมดปัญหาไปแล้ว ที่ผมเชิญทุกคนขึ้นมาแบบนี้ในคืนนี้ก็เพื่อจะบอกให้ทราบในทิศทางและเส้นทางการเดินต่อของพวกเรานี่แหละ ว่ามันแตกต่างกว่าสมัยที่ผมนำคณะก่อนมาในครั้งนั้น เมื่อทุกคนสามารถเข้าใจได้ และพร้อมที่จะเผชิญหน้ากับมัน ผมก็โปร่งใจแล้ว...”

รพินทร์มีสีหน้าที่แช่มชื่นพึงพอใจขึ้น ขณะที่กล่าวด้วยน้ำเสียงกังวานลึกแล้วต่อมาว่า

“...กลับลงไปพักผ่อนกันเถิดครับ เราหมดธุระบนนี้ในคืนนี้แล้ว เราจะนอนพักเอาแรงกันให้สบายที่สุด ไม่ต้องเร่งร้อนรีบด่วนอะไรอีกแล้ว พรุ่งนี้เราจะออกเดินทางในตอนสายหน่อย ไม่ต้องถึงกับต้องรีบตื่นขึ้นมาในตอนเช้าตรู่อะไรนัก”

“แสงจันทร์บนเนินพระจันทร์นี่งามประทับใจเหลือเกิน บรรยากาศก็โรแมนติกที่สุด เหมือนอยู่ในสวรรค์ ขอให้ฉันอาบแสงจันทร์อยู่ที่นี่อีกหน่อยไม่ได้หรือ?”

เบลเอ่ยขึ้นอย่างล้อ ๆ ขณะที่สูดลมหายใจลึก แหงนหน้าขึ้นไปบนท้องฟ้า พร้อมทั้งกางแขนทั้งสองออก รพินทร์บอกมาเรียบ ๆ ว่า

“ก็ได้ครับ เชิญตามสบาย ผมจะทิ้งคี๊ธหรือคุณวุธไว้ให้เป็นเพื่อน”

“ให้ทุกคนกลับลงไปก่อน แล้วยอดชายนายรพินทร์อยู่กับฉันเพียงสองคนไม่ได้เหรอ?”

หล่อนเย้ามาหนักๆ อีก พร้อมทั้งเอื้อมมือแตะปลายคางเขา รพินทร์หัวเราะขันๆ ไม่ถืออะไร ผละเดินล่วงหน้าไปก่อนช้าๆ เมื่อนั้น คริสถึงกระชากแขนแม่เพื่อนสาวขี้เล่นให้ออกเดินตามหลังทุกคนไปด้วย กระซิบ

“บ้า! เขากำลังอารมณ์ดีอยู่ อย่าทำให้ต้องหงุดหงิดหัวเสียขึ้นมาอีก”

“ว่าแต่เธอเถอะ ฉันรู้สึกว่าระยะหลังๆ มานี่เธอเปลี่ยนท่าทีไปจากเขามากนะ”

เบลกระซิบคุยกับคริสได้ยินกันตามลำพังสองคน เพราะเดินทิ้งท้ายอยู่เบื้องหลังด้วยกันทั้งคู่ ในขณะที่สแตนลีย์ คี๊ธ เชิดวุธ และรพินทร์ เดินรวมกลุ่มสนทนากันไปเบื้องหน้า

“เปลี่ยนท่าที? หมายถึงยังไง?”

อีกฝ่ายหนึ่งขมวดคิ้วมองหน้า ฝ่ายหนึ่งยักไหล่

“ก็ก่อนนี้ฉันเห็นเธอจ้องที่จะเขมือบเขาให้ได้อย่างซ่อนเร้นลึกลับ โดยไม่ต้องการให้ใครรู้เห็นเท่าทัน แต่เดี๋ยวนี้เห็นเลิกพยายามไปแล้ว ทำไมถึงเปลี่ยนความคิดไปเสียล่ะ?”

“ขอให้รู้ไว้แต่เพียงว่า ขณะนี้ ฉันมีแต่ความเคารพนับถือเขาเสมอด้วยครูบาอาจารย์และไม่ต้องการให้ผู้หญิงคนไหนไปทำให้หัวใจอันมั่นคงของเขาต้องเสื่อมคุณค่าไป แม้แต่เธอเองก็อย่าได้บังอาจเป็นอันขาด จำไว้ ถ้าเธอขืนทำอีก ฉันจะฆ่าเธอ!”

ไม่เพียงแต่พูด คริสขยุ้มอุ้งมืออันทรงพลังเกินตัวบีบที่ต้นแขนของเบล จนแม่ผมแดงร้องออกมาดังๆ เบื้องหน้า ห่าง

ออกไป 5-6 ก้าว ทั้งสี่ชายที่เดินรวมกลุ่มไปด้วยกันไม่ได้สนใจอะไรกับเสียงร้องเอะอะของเบลนัก มีแต่คี๊ธเท่านั้นที่หันมาร้องถามว่า

“เฮ้! นั่นเกิดอะไรขึ้นข้างหลังน่ะ”

ไม่มีคำตอบใดๆ จากสองสาว นอกจากเสียงบ่นอะไรอุบอิบจากเบลเท่านั้น แล้วก็ไม่มีใครสนใจอะไรอีก

ทั้งชุดกลับลงมาถึงที่พัก ซึ่งพรานลูกน้องของรพินทร์ ทั้งสี่ยังคงนั่งล้อมรอบกองไฟย่างเนื้อรอคอยอยู่ รพินทร์แวะเข้าไปพูดสั่งการกับคนฝ่ายเขาอยู่อีกครู่เดียว ก็กลับเข้ามาเลือกที่นอนด้านซ้ายสุด ซึ่งชิดอยู่กับที่นอนของ ดร.สแตนลีย์ เอนหลังเหยียดยาวลงกับพื้นที่ปูผ้าใบไว้ หัวหน้าคณะอเมริกันดึงผ้าแบล็งเกตแบ่งชายไปให้เขา

“ที่นี่มีอันตรายอะไรที่เราจะต้องระวังบ้างไหม?”

สแตนลีย์ถามเบาๆ ระหว่างที่ขยับตัวหาตำแหน่งนอนให้เหมาะ รพินทร์หรุบปีกหมวกลงมาปิดหน้าไว้ครึ่งหนึ่ง

“ไม่มีครับ แต่ก็ไม่ควรประมาท ขอให้ทุกคนนอนหลับกันให้สบายก็แล้วกันสำหรับคืนนี้”

“มรกตนคร ที่เรากำลังจะมุ่งไปสู่ เป็นยังไงบ้าง สำหรับทุกสิ่งทุกอย่าง?”

เสียงนายคี๊ธที่นอนถัดไป ถามมาบ้าง

“กรุงเอเธน หรือกรุงโรม ก่อนคริสตกาลเป็นอย่างไร ก็อย่างนั้นแหละ ไม่ว่าศิลปะ สถาปัตยกรรม วัฒนธรรม หรือการเป็นอยู่ของผู้คน สภาพบ้านเมือง...แล้วนายจะได้เห็นเอง”

“เขาจะต้อนรับคนแปลกถิ่น และมาจากโลกภายนอกอย่างพวกเราหรือ?”

คริสตินาเอ่ยมาจากอีกมุมหนึ่ง ดูเหมือนจะถัดจากตำแหน่งที่นอนของนายคี๊ธออกไป

“ตามปกติแล้ว เขาจะไม่ต้อนรับคนจากโลกภายนอก แต่มันสุดแต่ว่าคนจากโลกภายนอกนั้นเป็นใคร ผมแน่ใจว่าพวกเขาทั้งหมดคงจะยินดีที่ได้พบเห็นผมอีก”

“หมายถึงเจ้าผู้ครองนคร หรืออดีตคนใช้ของคณะเดินทางของคุณในครั้งนั้นน่ะหรือ?”

เบลป้อนคำถามมาบ้าง แสดงว่ายังไม่มีใครหลับลงในขณะนั้น

“ใช่! รวมทั้งข้าราชบริพาร และประชาชนพลเมืองทุกชั้นทุกเหล่าด้วย”

“เขาอยู่กันในลักษณะไหนนะ ชุมชนเล็กๆ คนกลุ่มน้อยกระมัง ประชากรสักเท่าไหร่?”

“พวกคุณเดาหรือคิดคำนึงอย่างไร มันก็ไม่ถูกต้องกับความเป็นจริงซึ่งจะไปได้เห็นกับตาเองหรอก มรกตนครเป็นมหาอาณาจักร มีหัวเมืองบริวารใหญ่น้อยนับเป็นสิบๆ เมือง ประชากรไม่ต่ำกว่า 3 ล้านคน มีรัฐสภา มีกองทัพ มีมหา-ปราสาทราชมณเฑียร มีทุกสิ่งทุกอย่างเหมือนมหาอาณาจักรของโลกภายนอกจะพึงมี เพียงแต่ย้อนหลังไปสู่อดีตไม่ต่ำกว่า 4-5 พันปีมาแล้ว หลบซ่อนอยู่ภายใต้ม่านหมอกแห่งความลี้ลับ ไม่มีการติดต่อกับโลกภายนอก ทรัพยากรอุดมสมบูรณ์ที่สุดสมบัติของดินแดนนั้น ถ้าตีกันเป็นราคาเงิน หรือทรัพย์สินสากล

ก็สามารถจะสร้างสหรัฐอเมริกาของพวกคุณขึ้นมาได้อีกประเทศหนึ่งอย่างสบาย มีสัจจะอยู่ประการเดียวที่พวกคุณจะถือปฏิบัตินั่นก็คือ ทรัพย์สินสิ่งของทุกชิ้นภายในอาณาจักรนั้น หากกษัตริย์ผู้ครองแผ่นดินเขาไม่ได้หยิบยื่นส่งให้กับมือ ก็อย่าให้คิดหยิบฉวยติดมือมาเป็นอันขาด มิฉะนั้นจะไม่มีโอกาสหาทางออกกลับคืนมายังโลกภายนอกได้อีกแล้ว ขุมเพชร ขุมทอง และอัญมณีที่ยิ่งใหญ่ที่สุดในจักรวาลนี้ หลบซ่อนอยู่ที่นั่น เรียกขานกันว่า ‘ขุมเพชรพระอุมา’ เป็นมหาสมบัติของเทพเจ้าเบื้องบน พวกคุณจะได้เห็นและสัมผัสแตะต้องได้ ถ้าเขาอนุญาต แต่จะนำติดตัวออกมาไม่ได้เลยแม้แต่ชิ้นเดียว ถ้าเขาไม่หยิบยื่นให้ นี่เป็นข้อสัญญา และขอทำความเข้าใจไว้ก่อนล่วงหน้า ก่อนที่ผมจะนำพวกคุณล่วงล้ำเข้าไป ซึ่งหวังอย่างยิ่งว่า ทุกคนที่มาด้วยกันคงยินยอมปฏิบัติตาม”

“แล้วเครื่อง บี 52 กับระเบิดของเรา...ถ้าหากไปพบว่าตกอยู่ในดินแดนนี้อย่างที่เราหวังกันไว้ล่ะ?”

หัวหน้าคณะค้นหาระเบิดนิวเคลียร์ร้องออกมาเสียงสูง...

ในที่ซึ่งทุกคนนอนเรียงรายรวมกันอยู่ในหน้ากระดาน

เหมือนผ้าใบปูผืนเดียวกัน ความเงียบได้เข้ามาปกคลุมอยู่ขณะจิตต่างดูเหมือนกำลังรอฟังความเห็นจากมัคคุเทศก์นำทางอยู่ โดยคำถามของหัวหน้าคณะที่ตั้งขึ้น

“เอาไว้ให้ถึง...ไปพบ และไปเห็นกับตากันเสียก่อนเถิดครับ แล้วเราค่อยหารือกันอีกที...”

แล้วคำตอบอย่างเรียบราบ แผ่วต่ำก็ดังมาจากบุรุษผู้นั้น

“เราน่าจะหารือกันไว้ก่อนก็ได้นี่นะ เพราะนี่เป็นประเด็นสำคัญที่สุดของการเดินทางมาของเรา นายก็รู้ดีอยู่แล้วว่าซากเครื่องบิน บี 52 นั่นนะ มันไม่มีความหมายอะไร แต่ระเบิดนิวเคลียร์ 10 เมกะตันลูกนั้น...”

คี๊ธเอ่ยมาแผ่วเบา แต่น้ำเสียงบ่งบอกถึงความวิตกกังวลเต็มที่

“พวกนายเสียดายระเบิดล้างโลกลูกนั้นกันหรือ?”

รพินทร์ถามมาด้วยน้ำเสียงเรียบๆ เรื่อยๆ อย่างเดิม

เมื่อนั้น ฝ่ายของนายจ้าง จึงพากันดึงกายขึ้นมานั่งอีกครั้ง จากท่าที่เอนนอนลงไปแล้ว ในเงาสลัวพลอมแพลมจากแสงไฟที่ก่อไว้ สาดเข้ามายังบริเวณที่พักนอน ส่องให้เห็นเค้าหน้าที่เต็มไปด้วยความอึดอัดของแต่ละคนอย่างเด่นชัด แต่พรานนำทางยังคงนอนสงบนิ่งอยู่ในอาการเดิม โดยมีหมวกปิดหรุบหน้าไว้ครึ่งหนึ่งเช่นนั้น

“รพินทร์ มีบางสิ่งบางอย่างที่คุณอาจเข้าใจผิดในเรื่องนี้...”

ผู้ที่พูดขึ้นอย่างเคร่งขรึม คือหัวหน้าคณะอเมริกัน

“...พวกเราที่มาด้วยกันทั้งหมด 4 คนนี่ รวมทั้งรัฐบาลสหรัฐและคนสหรัฐทั้งหมด ไม่มีใครเสียดายระเบิดลูกนั้นหรอก ถ้าหากเรามีความเชื่อมั่นรู้แน่ว่ามันได้อันตรธานหายไปจากโลกนี้แล้วโดยไม่มีพิษร้ายของมันเหลือตกค้างอยู่ หรืออาจเกิดพิษภัยขึ้นได้ภายหลัง แต่ที่เรายังติดข้องห่วงใยอยู่ ก็ด้วยสำนึกแห่งมนุษยธรรม และความรักในมนุษยชาติตลอดจนสิ่งแวดล้อม

ของโลกที่เราอาศัยอยู่นี้ ซึ่งเราจะต้องรับผิดชอบเต็มที่ เฉพาะพวกเรา 4 คนที่รับงานมาในครั้งนี้เราไม่ได้สร้างระเบิดลูกนั้นมา เราไม่ได้รู้เห็นมาก่อนเลยเช่นกันว่า ระเบิดลูกนั้น เคลื่อนย้ายจากที่ใด จะมุ่งหน้าไปยังที่ใด เพื่ออะไร แต่เราได้รับมอบหมายมาเฉพาะหน้าที่ให้ติดตามค้นหาให้พบ เพื่อกู้กลับคืนไปเท่านั้น เพื่อรักษาโลกและสิ่งแวดล้อมไว้ให้ปลอดภัย ผมเข้าใจความรู้สึกของคุณดีมาแต่ต้นแล้วว่าเต็มไปด้วยความเกลียดชังพวกเรา แต่ขอให้มองลึกลงไปในแง่ของเหตุผลต่างๆ คุณเองก็มีสมองมีการศึกษาที่ดีเลิศมาแล้ว มันไม่ใช่ความผิดของพวกเรา 4 คนนี่เลยสักนิดเดียว ขอให้คุณได้รู้ไว้ด้วยว่าผมเองเป็นคนหนึ่งในคณะกรรมาธิการของพลังงานปรมาณูเพื่อสันติ ผมแอนตี้สงครามมาตลอดชีวิตของผม ผมอยากจะให้โลกของเราทั้งหมดนี้ได้อยู่อย่างสันติภราดรภาพ ไม่มีการเบียดเบียนข่มเหงราวีกัน แต่จงมองลึกลงไปในความจริงที่ปฏิเสธไม่ได้ ตราบใดก็ตามที่ฝ่ายตรงข้ามยังแสดงท่าทีคุกคามโลกทั้งหลายอยู่ เราก็จำเป็นจะต้องมีอำนาจในการต่อรอง มีอำนาจไว้เพื่อถ่วงดุล ไม่ให้เกิดสิ่งอันเราไม่พึงปรารถนาขึ้น การเตรียมพร้อมไม่ได้หมายความว่าเราจะรุกรานใคร ผมอยากจะให้คุณเข้าใจในสิ่งนี้ เพื่อว่าในจิตใต้สำนึกของคุณจะได้ยุติการมองเราในแง่ร้ายอย่างเด็ดขาดไปเสียที ผมรู้นะ รพินทร์ โดยเปลือกนอกทั่วๆ ไปแล้ว การที่เราได้ร่วมชีวิตกันมาจนถึงบัดนี้ เรารู้ว่าคุณหยั่งซึ้ง รักน้ำใจของพวกเราและยอมรับเราไว้เป็นเพื่อน แต่ลึกลงไปกว่านั้น โดยที่คุณเองก็อาจไม่รู้ตัว...นั่นคือ 'จิตใต้สำนึก' ...คุณยังเกลียด ยังไม่ไว้วางใจพวกเราอยู่ โดยที่คุณก็อาจไม่รู้ตัวหรือไม่ตั้งใจเลย เราอยาก

จะเคลียร์จิตใต้สำนึกส่วนนี้ออกไปจากสมองของคุณเสีย ไม่ว่ามันจะซ่อนลึกอยู่แค่ไหน”

รพินทร์ไพรวัลย์ ค่อยๆใช้นิ้วเสยดันปีกหมวกที่หรุบปิดหน้าขึ้นช้าๆ จนทุกคนมองเห็นดวงตาของเขาซึ่งไม่ได้ปิดลงเลย ยังคงลืมสว่างอยู่เช่นนั้น

“คุณเป็นนักวิเคราะห์จิตที่ลึกซึ้ง และเฉียบคมมาก ด็อก-เตอร์สแตนลีย์ ผมเพิ่งจะเข้าใจตัวเองเอาเดี๋ยวนี้เองว่าในดวงจิตส่วนลึกของผม ยังมีความชิงชังพวกคุณอย่ โดยที่ผมก็อาจไม่รู้ตัวอย่างคุณว่า เอาละ ผมจะถอดความรู้สึกที่ไม่ดีชนิดนี้ออกไปเสียให้เด็ดขาดเลย...สำหรับคำถาม หรือคำหารือของพวกคุณเมื่อสักครู่นี้ ผมขอตอบว่า ชาวมรกตนครจะไม่หวงแหนอะไรที่ไม่ใช่เป็นสมบัติของเขา สมมุติถ้าเราไปพบระเบิดลูกนั้นเข้าแล้ว ทางฝ่ายคุณมีปัญญาที่จะกู้กลับคืนไปได้อย่างไร พวกเขาก็คงไม่ขัดข้องหรอก แต่มันจะเป็นไปได้ไหมในข้อที่ว่า เมื่อเราพบซากเครื่องตกแล้ว พบระเบิดแล้ว ทางฝ่ายคุณจะสามารถใช้วิทยุติดต่อกับศูนย์บังคับการของฝ่ายคุณได้ เพื่อขอให้ส่งกำลังทางอากาศล่วงล้ำเข้าไปในดินแดนนั้น แล้วลำเลียงระเบิดลูกนั้นกลับคืนไป”

“เราก็คงต้องพยายามกระทำเช่นนั้นแหละ แต่จะได้ผลหรือไม่อย่างไร ยังไม่อาจบอกได้”

คี๊ธยกมือขึ้นลูบหัว ซึ่งบัดนี้ผมไม่ได้เกรียนอย่างแต่แรกแล้ว

“ถ้าได้ก็เป็นสิ่งวิเศษมาก ก็ขนเอาระเบิดลูกนั้นกลับไป

แต่ถ้าการติดต่อยังไม่ได้ผลอย่างเดิมล่ะจะทำอย่างไร เราไม่สามารถจะเกณฑ์ให้ชาวมรกตนครช่วยกันแบกระเบิดลูกนั้นเดินทางออกไปส่งให้พวกนายยังโลกภายนอกได้แน่นอน”

“ถ้าไม่มีทางจะเอากลับออกมาได้ก็ต้องทิ้งทุกสิ่งทุกอย่างไว้ที่นั่น เอาชีวิตเฉพาะพวกเรากลับคืนออกไปสู่โลกภายนอกอย่างเดียวเท่านั้น นั่นเป็นวิธีเดียวที่จะทำได้”

สแตนลีย์เป็นคนให้คำตอบ

“แล้วพวกคุณจะกลับไปรายงานให้หน่วยเหนือทราบว่าอย่างไร?”

หัวหน้าคณะอเมริกันยักไหล่นิดหนึ่ง ผายมือกว้างออกไปพร้อมกับเบ้ปาก

“ผมเองขณะนี้ ก็ยังบอกไม่ถูกเหมือนกันว่า ถ้าเราพบเครื่องตก พบระเบิดแล้ว และตัวผมเองก็ไปถึงบ้านแล้ว ผมจะทำรายงานกับหน่วยเหนือว่าอย่างไร ไม่เฉพาะผม แต่มันหมายถึงคี๊ธ เบล และคริสด้วย มันเป็นสิ่งยุ่งยากลำบากใจสำหรับพวกเรามากทีเดียวในการที่จะเปิดเผยความจริงออกไปทั้งหมดในเส้นทางเดินค้นหาของเราครั้งนี้ บางที...พวกเราทั้งหมดสี่คนนี่อาจอยู่ในสภาพที่เป็นใบ้กันไปหมด คือไม่บอกความจริงอะไรสักอย่างนอกจากจะบอกหรือให้การรายงานอย่างเดียวว่า ค้นหาแล้วไม่พบ ใครจะเชื่อไม่เชื่อหรือมีข้อสงสัยอีกอย่างไร เราไม่มีคำอธิบายเพราะไม่สามารถอธิบายได้”

“ผมว่า ข้อเลือกข้อหลังของคุณนั่นแหละ เป็นวิธีที่ดีที่สุด พบเห็นแล้ว ก็ลืมมันเสียให้หมดเลย ใครถามหรือสอบสวนอย่างไรก็บอกว่าไม่รู้ไม่เห็น ไม่พบก็แล้วกัน ผมไม่คิดว่าหน่วย

เหนือของคุณ จะตั้งความหวังอะไรไว้มากนักในการกำหนดให้พวกคุณออกจ้างพรานนำทาง ค้นหาทางพื้นดินแบบนี้ เป็นการทดลองทำดในทกวิถีทางเท่าที่จะทำได้เท่านั้น และป่านนี้โดยการขาดการติดต่อจากพวกคุณไปนาน พวกเขาก็อาจคิดว่าพวกคุณตายกันไปหมดแล้วก็ได้”

“พวกเราจะรู้สึกไม่สบายใจเป็นอย่างมาก ที่ระเบิดลูกนั้นไปอยู่ในเขตแดนของมรกตนคร ไม่เกี่ยวกับการเสียดายทรัพย์สินของเราหรอก แต่เราเป็นห่วงถึงเรื่องพิษภัยที่มันอาจเกิดขึ้นแก่แผ่นดินนั้นได้ภายหลัง มันจะเท่ากับว่าเราไปทำลายโลกซีกส่วนนั้นเสียทั้งหมด ไม่ว่ามนุษย์ พืช และสิ่งแวดล้อมทุกอย่าง”

เบลพูดด้วยน้ำเสียงไม่สบายใจเป็นอย่างมาก เป็นการพูดอย่างบริสุทธิ์ใจ ไม่มีอาการเสแสร้ง

“จำได้ว่า ผมได้เคยบอกกับพวกคุณทั้งหมดไปแล้วอะไรก็ตาม ที่เป็นวิทยาการก้าวหน้า หรือไฮเทคของโลกภายนอก ถ้าหลงพลัดเข้าไปอยู่ในดินแดนนั้นแล้ว ด้วยมหิทธิอำนาจพลังงานเหนือโลก ซึ่งเข้ามาควบคุมไว้ ระเบิดนิวเคลียร์ 10 เมกะตันของพวกคุณ ถ้าอยู่ในดินแดนลับแลแห่งนี้ มันก็จะมีสภาพเป็นเพียงก้อนหินก้อนดินเพียงก้อนหนึ่งเท่านั้น ไม่อาจแตกเปลือกกระจายระเหยกัมมันตภาพรังสีใด ๆ ออกมาได้ทั้งสิ้น หรือต่อให้ติดหัวรบติดชนวนแล้ว มันก็ไม่มีวันที่จะปะทุระเบิดขึ้นมาได้ เพราะฉะนั้นเรื่องนี้ขอให้หมดห่วงไปได้เลย”

“ถ้าเป็นอย่างนั้นจริง พวกเราก็จะรู้สึกปลอดโปร่งใจมากและจะไม่รู้สึกว่ามีบาปผิดอยู่ในใจอีกต่อไป แม้ว่าเราจะไม่ได้มันกลับคืนมาก็ตาม...”

คริสกล่าวพร้อมกับถอนใจยาว แล้วหล่อนก็หันมาบอกกับพรรคพวกทุกคนว่า

“...พวกเรานอนกันได้แล้วกระมัง อย่าเพิ่งรบกวนอะไรพรานำทางของเราให้มากไปกว่านี้อีกเลย รู้สึกว่าเขาอิดโรยเต็มทีและอยากจะพักอย่างเต็มที่แล้ว อะไรที่มันยังเป็นปัญหาค่อยเอาไว้ว่ากันพรุ่งนี้ใหม่”

ทั้งหมดของฝ่ายนายจ้างที่พากันลุกขึ้นมานั่ง พากันเอนตัวลงนอนอีกครั้ง ไม่มีใครเอ่ยคำใดขึ้นอีกเลย และชั่วไม่นานต่างก็หลับกันไปด้วยความอ่อนเปลี้ยเพลียแรงภายใต้ชะง่อนหินเหนือธารน้ำอันเป็นที่หลบกำบังกระแสลมได้เป็นอย่างดีตำแหน่งนั้น

รพินทร์ผู้ไม่ได้ลุกขึ้นมาเลย นอกจากพูดตอบโต้กับฝ่ายนายจ้างเขาในขณะที่ยังทอดกายนอนอยู่นั้น กลับกลายเป็นผู้ที่หลับไปหลังกลุ่มนายจ้างของเขาทุกคน

และทันทีที่คล้อยเข้าสู่นิทราภาพนิมิตฝันต่างๆ ก็ประดังเข้ามาให้เห็นในลักษณะซับซ้อนยุ่งเหยิงไปหมด จนยากที่จะจำแนกถูก เหมือนเลนส์ภาพยนตร์หลายๆ เลนส์จากฟิล์มหลายๆ ม้วน ที่ฉายตรงเข้าไปบนแผ่นจอเดียวกัน เป็นภาพของตนเองและดารินในสมัยอดีตชาติ และปัจจุบันชาติที่ผ่านพ้นมาไม่นานนี้นัก หลากหลายพฤติการณ์...เห็นหีบศพหินอ่อนสีชมพูอันมีรอยฝาหีบเบี่ยงอ้าเผยออกภายในมหาสุสาน...เห็นภาพของจิตรางคนางค์ปาหอกลงมาปักอยู่ตรงแทบเท้าเบื้องหน้าของตน

นิยายเรื่อง
พรพร:อม
มหาเวทย์

แล้วฉับพลันก็ชักม้าศึกควบตะบึงผละจากไปก่อนที่จะยับยั้งได้ทัน...

เห็นภาพของตนเองกำลังปฏิบัติหน้าที่พรานนำทางให้อเมริกันชุดนี้ และอยู่คนเดียวริมธารน้ำใกล้ค่ำ กำลังเก็บช่อปักษาสวรรค์มาบรรจงร้อยรัดประสานกันเป็นมาลาประดับผม แล้วบรรจงสวมเป็น 'มงกุฎไพร' ลงไปบนโขดหิน แทนความหมายของหัวใจรักที่มอบไว้ให้แก่แม่ดอกฟ้าผู้สูงศักดิ์ อันไม่คิดหวังว่า ชาตินี้จะมีโอกาสได้พบเห็นกันอีกแล้ว และพลันโขดหินนั้น ก็กลายร่างมาเป็นดาริน วราฤทธิ์อย่างปัจจุบันทันด่วน ยิ้มทั้งน้ำตาและโผร่างเข้ามาในอ้อมกอดของเขาอย่างปลาบปลื้มปีติสุข เขาก็รัดร่างของหล่อนไว้แนบแน่นประหนึ่งจะกลืนเป็นเนื้อเดียวกัน ในภาวะตะลึงพรึงเพริด

"รพินทร์!...รพินทร์!...รพินทร์!..."

กระแสเสียงของหล่อนกังวานใสรัวเร็วละล่ำละลัก

"คุณหญิง..."

"สุดฟ้า สิ้นแผ่นดิน ฉันจะขอติดตามเธอจนกว่าชีวิตดับจะตามหาอยู่เช่นนี้"

"สุดที่รักผละหนีผมมาทุกชาติภพแล้ว"

หล่อนเงยหน้าขึ้นจากอาการที่ซบอก โน้มคอเขาลงมาจูบหัวเราะทั้งร้องไห้

"ชาตินี้ ฉันจะไม่หนีเธออีกแล้ว แต่จะตาม...ได้ยินไหมว่าจะตาม ไม่ว่าเธอจะจากไปอยู่สุดขอบฟ้าป่าหิมพานต์ที่ไหนยกเว้นประการเดียว ถ้าเธอทรยศต่อความรักของฉัน เมื่อนั้นขอให้เทพเจ้าจงมาเอาดวงวิญญาณของฉันไปเสีย"

“จิตรางคนางค์!”

หล่อนสั่นศีรษะจนผมกระจาย

“ไม่เอา ฉันจะเป็นดาริน ไม่ใช่จิตรางคนางค์ เพราะจิตรางคนางค์นั้นอาภัพนัก หนีอัคนีรุทร์มาตลอดเวลาแล้ว แต่ดารินในชาตินี้จะเป็นฝ่ายตามรพินทร์บ้างล่ะตามให้เห็นประจักษ์กันทีเดียวว่า หัวใจดวงนี้ยังมั่นคงต่อดารินอยู่อีกหรือเปล่า หรือว่ามีคนอื่นเข้าไปแทรกซ้อนอยู่แล้ว”

นิ่งเรียวนั้น จิ้มที่ทรวงอกตำแหน่งหัวใจของเขา

“...บอกมาซิคะ ยังเป็นรพินทร์ของฉันอย่หรือเปล่า?”

“ผมยังเป็นของคุณหญิงอยู่เสมอไปทุกชาติ ทุกภพ ไม่ว่าจะเป็นอัคนีรุทร์ เป็นรพินทร์ หรือเป็นใครอีกต่อไป”

“สัญญาซิ ว่าเราจะไม่มีวันแยกจากกันอีกแล้ว”

“ครับ ผมขอให้สัญญาด้วยชีวิต...”

คริสติน่า และอิสซาเบล ตื่นขึ้นพร้อมกัน ด้วยเสียงเรียกหนักๆ ของ ดร.สแตนลีย์หัวหน้าคณะ พลอยทำให้เชิดวุธและคี๊ธ ลืมตาผงกหัวขึ้นมาด้วย ขณะนั้น 04.30 น. พอดี

“มีอะไรหรือคะ อาจารย์?”

สองสาวร้องถามขึ้นพร้อมกัน

“ช่วยกันหน่อย เร็ว! รพินทร์จับสั่นไม่ได้สติไปเสียแล้ว ตัวร้อนยังกะไฟ!”

คริสกับเบล เผ่นลุกพรวดออกจากโปงผ้าห่มพร้อมกัน...

192

ณ บัดนี้ คณะของคุณชายเชษฐา และพวกลูกหาบทั้งหมดได้ยืนอยู่บนส่วนหนึ่ง อันเกือบจะเป็นกึ่งกลางของถนนสายใหญ่ ที่ทอดข้ามไปในระหว่างขุนเขาตระหง่านเบื้องหน้าเมื่อแลเห็นแล้ว กายหลังจากได้ขึ้นมาตามแก่งแง่โขดหินยอดสุดท้าย ตั้งแต่เช้าจนจดเวลาบ่าย

ลิบ ๆ ลงไปเบื้องล่าง บนเนินเขาที่ต่ำลงไป วายาเจ้าผู้ครองนครลิง นีลา และไพร่พลลิงดำทั้งหลายประมาณ 50-60 ตน ยืนอยู่ในระหว่างสายหมอกขาวมัวที่พัดผ่าน พวกนั้นกำลังโบกมือให้อยู่หยอย ๆ บ้างก็กระโดดโลดเต้น หกคะเมนตีลังกาแสดงท่าปีติยินดี หรือมิฉะนั้น ก็เป็นการอวยชัยให้พรก่อนจากภายหลังจากที่ได้ร่วมเดินทางมาส่งคณะทั้งหมดให้จนถึงที่ โดย

ใช้เวลาเพียงไม่เกิน 5 วัน นับตั้งแต่คณะทั้งหมดได้ออกจากภูเขานิลกาญจน์มา โดยพักอยู่ในนครลิงเพียงแค่ชั่ววันและคืนเดียว

ทกคน ยืนสดลมหายใจลึกอย่บนขอบไหล่ถนน แลจับลงไปเบื้องล่าง พร้อมทั้งโบกมือตอบ ดาริน วราฤทธิ์ ส่งจูบลงไปให้วายา และลิงดำอันเป็นไพร่พลของนครนิลกาญจน์เหล่านั้น

“ขอบใจมาก วายา เราจะพบกันอีก ถ้าเราผ่านภูเขานิลกาญจน์!!”

หล่อนตะโกนก้องไปทั้งหุบเขาบริเวณนั้น

อาการโบกมือปัดไปทางทิศเหนือ ช้าๆ เป็นจังหวะของวายา ที่มองเห็นยืนตระหง่านสูงเด่นอยู่กลางไพร่พลของเขาเหมือนจะเป็นการเตือนให้คณะของดารินรีบเคลื่อนตัวไปตามถนนทันที โดยไม่ให้เสียเวลาไปอีกเลยแม้แต่นิดเดียว

ทั้งหมดยิ้มแย้มมีสีหน้าเบิกบานและเต็มไปด้วยความสมหวัง โบกมือตอบกับวายาและลิงพวกนั้นอีกอึดใจใหญ่ อดีตพรานชด ประชากร หรือคุณชายอนุชา ก็หันมาทำสัญญาณกับฝ่ายตนทุกคน อันรวมทั้งสิ้น 16 ชีวิต พร้อมกับบอกอย่างตื่นเต้นยินดีว่า

“เราออกเดินทางต่อได้แล้วครับ ผมกะว่าก่อนค่ำนี้ เราอาจพบชนบทนิคมคามของพวกที่อยู่แถบปลายแดนทางด้านนี้บ้างแน่นอน วายา นำเราส่งขึ้นมาถึงเกือบส่วนกลางของถนนพระศิวะ ห่างจากต้นทางปลายสุดมากทีเดียว เท่ากับเป็นการย่นระยะทางให้กับพวกเราได้มากที่สุดด้วย”

เชษฐา ไชยยันต์ หนานอินและคะหยิ่น อันเคยเดินผ่านเส้นทางสายนี้มาก่อนแล้ว ขณะนี้ พากันกวาดสายตาสำรวจไปรอบ ๆ อย่างปีติใจเหลือที่จะกล่าวได้ มันเป็นจริงอย่างที่อนุชาบอกทุกอย่าง ตำแหน่งที่ไต่ทางขึ้นมาเหยียบยืนกันอยู่นี้ จัดได้ว่าเป็นบริเวณเกือบจะกึ่งกลางของถนนพระศิวะอันยาวเหยียด แตกต่างกว่าครั้งที่มากับรพินทร์ในครั้งนั้น ซึ่งเริ่มต้นขึ้นมาจากปลายถนนด้านสุดห่างไกลออกไปอีก ชนิดถ้าเดินด้วยเท้าเปล่าก็จะกินเวลาเป็นวันทีเดียว

ภมิประเทศรอบด้านฝั่งตรงข้ามกับที่ปีนกันขึ้นมาเป็นป่าละเมาะสลับไปกับทุ่งหญ้า และแลลิบลิ่วไกลออกไปก็ดูคล้าย ๆ กับจะเป็นพวกไร่ซากของพวกเกษตรกรที่ย้ายถิ่นรกร้างไปแล้ว มันกลายเป็นโลกอีกโลกหนึ่ง หรืออาณาจักรเขตขัณฑสีมาของประเทศอีกประเทศหนึ่ง โดยแยกตัวต่างหากออกมาจากสภาพป่าเขาลำเนาไพรที่ทั้งหมดบุกบั่นกันมาแล้วเป็นตรงข้ามทีเดียว

พวกลูกหาบทั้งสิบคน อันไม่เคยพบเห็นมาก่อนพากันเบิกตากว้างเหลียวไปรอบ ๆ ด้วยอาการงุนงงเลิ่กลั่กกันไปหมด หนานอินกับคะหยิ่นยิ้มร่า ไชยยันต์นั้นพึมพำออกมาว่า

“วิเศษสุด คาดคิดไปไม่ถึงเลย ให้มันได้ยังงี้สหายวายาเอ๋ย พวกเล่นหาทางส่งขึ้นจนเกือบจะถึงตัวเมืองเลย”

“แกพอจำบริเวณนี้ได้ไหม ไชยยันต์?”

เชษฐาถามมายม ๆ อย่างเบิกบาน สหายของเขาพยายามพินิจไปรอบด้าน

“มันคุ้น ๆ สายตาเหลือเกินนะ แต่ยังนึกไม่ออกนัก”

“ดูที่เนินหลังเต่าลูกโน้น...”

อดีตท่านทูตทหารบกชี้มือไปยังเนินลูกหนึ่ง ตั้งอยู่ในวงแวดล้อมของหมู่ไม้

“หมู่บ้านของพวกขบถกู้ชาติของสกรี ที่รหัสยะยกพลเข้ามาขยี้ในคราวนั้นยังไงล่ะ ตอนนั้นพวกเราทั้งหมดถูกมันคุมตัวมาจากหัวถนนกลายเป็นเชลยของพวกมัน และมาเห็นเหตุการณ์เข้าด้วย”

“เออ จริงด้วย จำได้แล้ว ถ้างั้นถ้าเราเดินทางด้วยม้าจากบริเวณนี้จนถึงเมืองก็ไม่น่าจะใช้เวลาเกินกว่า2-3วันเท่านั้น มันใกล้ตัวนครหลวงเข้ามากที่สุดแล้ว”

ไชยยันต์ร้องออกมา

“ถ้างั้น เราตัดจากถนนนี่ลงทุ่งไปที่เนินลูกนั้นก่อนดีกว่า อาจพบบ้านเรือนของชาวชนบทที่มาทำไร่ทำนาอยู่แถวนี้ ถ้าพบชาวมรกตนครแถบนี้ เราก็จะได้ไม่ต้องเสียเวลาเดินให้ลำบากอีกแล้ว ให้พวกเขาไปส่งข่าวให้จักราชรู้ โดยเรารอกันอยู่ที่นี่ เชื่อว่าจักราชคงจะส่งกองทหารและพาหนะมารับเราเอง”

อนุชาบอกมาอย่างเต็มไปด้วยความหวัง แล้วก้าวออกนำหน้าไปทันทีเคียงคู่กับหนานอิน ทุกคนพากันเดินตัดลงทุ่งหญ้าอันสลับไปกับป่าละเมาะที่เห็นอยู่บ่ายหน้าเข้าหาเนินเตี้ยๆ ที่เห็นอยู่ไม่ไกลอย่างกระปรี้กระเปร่า

ระหว่างที่พากันเดินตัดไหล่ถนนลงสู่ทุ่งหญ้าสลับป่าละเมาะนั้น เชษฐายกนาฬิกาข้อมือขึ้นสำรวจในทันที แล้วสะกิดแขนน้องสาว ยื่นนาฬิกาเดินป่าที่ติดอยู่กับข้อมือไปให้ดู

“เราอยู่ในดินแดนของแงซายแน่นอนแล้วน้อย ทุกอย่างเหมือนกับที่เราได้ผ่านมาในครั้งก่อนไม่มีผิด นาฬิกาหยุดเดิน เข็มทิศไม่ยอมทำงานอีกแล้ว มันพิสจน์ได้ชัดเจนเหลือเกิน”

ดารินตาเป็นประกายเจิดจรัส มันดูเหมือนจะเป็นความตื่นเต้นปีติสุขสูงสุดครั้งแรก นับตั้งแต่ออกเดินทางมา หล่อนตรวจนาฬิกาข้อมือของหล่อนบ้าง ซึ่งมันก็ให้ผลตรงกันกับของพี่ชายทุกอย่าง เข็มวินาทีหยุดกระดิก เข็มทิศที่ติดอยู่ในเรือนเดียวกัน และเข็มทิศเดินป่าที่แยกต่างหากออกไป ซึ่งหล่อนควักออกมาจากกระเป๋าเข็มขัด ขณะนี้มีสภาพเหมือนเข็มจะถกล็อก ไม่ว่าจะหมุนทิศทางอย่างใด ปลายเข็มเหนือที่แต้มสัญญาณไว้ก็ไม่หมุนกระดิกอีกเลย ราชสกุลสาวตะโกนบอกพี่ชายกลางและไชยยันต์ให้ตรวจสอบนาฬิกาและเข็มทิศประจำตัวด้วย ทั้งสองซึ่งเดินเคียงคู่กันไปเบื้องหน้าต่างก้มลงมองนาฬิกาแล้วหันมายิ้มให้ ชูมือเป็นสัญญาณตัว วี. อันแสดงถึงโชคชัยกลับมาให้เห็น

“ไม่ผิดพลาดตำแหน่งแน่นอน! ที่นี่คือมรกตนคร วายาและพวกลิงดำ นำเรามาส่งได้ถูกต้องแล้ว ไม่มีอะไรจะต้องสงสัยอีกเลย”

เสียงอนุชาร้องบอกมา

“ทดสอบวิทยุมือถือซิกลาง ยังใช้การได้อยู่อีกหรือเปล่า”

“มันไม่ควรจะใช้ได้ ถ้าหากที่เรายืนยันกันอยู่นี้คืออาณาจักรมรกตนครจริง”

อนุชาตอบในทันที พร้อมกันก็ปลดวิทยุจากเข็มขัดขึ้นมากดคีย์ทดลองส่งเสียงพูดลงไปเบา ๆ

เงียบสนิท ไม่ผิดอะไรกับกลักไฟเบอร์หรือกลักพลาสติกธรรมดาอันหนึ่งเท่านั้น ไม่มีเสียงออกอากาศไปเข้าเครื่องใดที่เปิดเตรียมรับฟังอยู่ในขณะนี้เลย และสัญญาณอันเป็นลักษณะไข่ปลา อันแสดงระดับของสมรรถภาพการรับส่ง ก็ไม่ปรากฏให้เห็น แสงไฟบนหน้าปัดก็ไม่สว่าง แม้จะกดปุ่มสวิตช์ ลักษณะของมันก็คือ แบตเตอรี่หยุดการทำงานอย่างสนิท!

กลุ่มพี่ๆ และเพื่อนชาย ร้องบอกกันด้วยความดีใจ ไม่มีใครแสดงอาการวิตกห่วงใยในเรื่องที่นาฬิกาไม่เดิน เข็มทิศและวิทยุไม่ทำงานเลย ตรงข้ามกลับเป็นความปีติยินดีเป็นอย่างยิ่งในปรากฏการณ์อันเป็นเครื่องพิสูจน์ได้อย่างเด่นชัดถึงผลสำเร็จครั้งนี้ ดารินพนมมือขึ้นบนทรวงอกพึมพำ

“กราบขอบพระคุณมหาฤาษีโกฑัญญะ ขอบคุณต่อเทพยดา ฟ้าดิน และทุกสิ่งทุกอย่างที่ได้เมตตาต่อลูกในครั้งนี้ สิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายยังเกื้อหนุนจุนเจือความมานะพยายามของลูกอยู่ ทั้งๆ ที่แต่แรกเริ่มนั้น มันมืดมนอันตรธานไปหมด มองไม่เห็นความหวังสิ่งใดเลย”

แล้วหล่อนก็คว้าข้อมือของพี่ชายใหญ่ ที่เดินเคียงอยู่ข้างๆ ออกเร่งฝีเท้าเกือบจะเป็นวิ่งเหยาะ ตามหลังไปจนทันอนุชาและไชยยันต์ ผู้เดินอย่างรีบรุดอยู่เบื้องหน้า พลางร้องเร่งพวกลูกหาบให้พากันกระชั้นชิดเข้ามา สำหรับหนานอิน และคะหยิ่นนั้น นำพรวดๆ ไปเบื้องหน้าอย่างแข็งขัน เต็มด้วยกำลังใจ ทุกคนเห็นทั้งคู่ก้มลงมองตามพื้นดินที่ผ่านไป แล้วหนานอินก็ตะโกนบอกมาว่า

“มีรอยเท้าวัวควาย เดินเปรอะอยู่แถบนี้ด้วยนาย เราใกล้หมู่บ้านคนเข้าไปแล้ว แถวนี้ต้องมีหมู่บ้านแน่ ”

เมื่อทั้งหมดตามเข้ามาถึงบริเวณนั้น ก็ปรากฏเป็นจริง อย่างที่ครูพรานผู้เฒ่าบอกไว้บนพื้นดินที่ปราศจากหญ้าขึ้นหลายต่อหลายแห่ง มีรอยกีบเท้าของสัตว์ประเภทแพะแกะวัวควายเดินเหยียบย่ำอยู่สับสนไปหมด มันเป็นลักษณะของปศุสัตว์เลี้ยงชนิดเป็นฝูงที่ต้อนผ่านท่ง มากกว่าที่จะเป็นรอยเท้าของสัตว์ป่า นอกจากนั้นยังมีรอยเท้าของม้าอีกด้วย

“เป็นการดีที่สุด ถ้าหากเราได้พบกับชาวไร่ชาวนา หรือพวกเลี้ยงปศุสัตว์ชาวมรกตนครเสียก่อน มันจะช่วยให้การติดต่อไปถึงเมืองหลวงสะดวกสบายขึ้นอีกมากทีเดียว”

เชษฐาเอ่ยขึ้นขณะที่มองดูร่องรอยของชุมชนที่มนุษย์ผ่านไปมาอันเห็นชัดอยู่นั้นอย่างพยายามพิเคราะห์

“หวังว่าพวกนั้นคงจะจำเราได้ และคงต้อนรับด้วยดีนะ ไม่ใช่คอยดักซุ่มโจมตีด้วยอาวุธเหมือนยุคที่มากับรพินทร์ยุคนั้น”

ไชยยันต์เอ่ยแทรกมาพร้อมกับหัวเราะเบาๆ ไม่จริงจังอะไรนักในประโยคที่พูด นอกจากจะพูดเล่น

“ก็ยังไม่แน่เหมือนกัน อย่าเพิ่งวางใจอะไรนัก ขณะนี้เราก็ไม่รู้ว่ามรกตนครอยู่กันด้วยสันติสุข เหมือนเมื่อคราวเราจากไปในครั้งนั้นหรือเปล่า ถ้าเกิดมีปฏิวัติรัฐประหารเปลี่ยนรัฐบาล เปลี่ยนกษัตริย์ผู้ครองอาณาจักรใหม่ ผิดไปจากจักราช พวกเขาอาจไม่ต้อนรับเราอย่างมิตรก็ได้”

เชษฐาบอกยิ้มๆ

“ไม่มีทาง!...”

ดารินยืนยันขึ้นด้วยเสียงมั่นคงหนักแน่น ความหวังของหล่อนเปี่ยมล้นที่สุดในยามนี้

“...จักราช และราชวงศ์สุริยเทพของเขา จะต้องปกครองแผ่นดินนี้ตลอดไป ภายหลังจากที่เราได้เข้ามาช่วยเขากอบกู้ราชบัลลังก์ไว้ในครั้งนั้นแล้ว น้อยอยากจะรู้เหลือเกินว่าขณะนี้แงซายหรือจักราชพอจะระแคะระคายบ้างหรือยังว่าเราได้เหยียบย่างเข้ามาถึงดินแดนของเขาแล้ว สมกับที่เขาได้พยายามเรียกร้องน้อยอยู่ตลอดเวลา ในห้วงฝันของน้อย และที่สำคัญที่สุด...”

หล่อนชะงักนิ่งไปนิดหนึ่ง ดวงตาหรี่ลง เสียงที่กล่าวต่อไปเบาลง เหมือนจะเป็นการรำพึงกับตนเอง

“...รพินทร์ กับคณะของเขา ได้เหยียบขึ้นถึงแผ่นดินนี้แล้วหรือยัง เขาล่วงหน้ามาถึงก่อนแล้ว หรือว่ายังมาไม่ถึง ตอนนี้ใครจะบอกได้บ้าง?”

กลุ่มพี่ๆ ทุกคน พากันชะงักนิ่งไป

ความปีติยินดี ที่ได้เหยียบย่างขึ้นมาถึงถนนพระศิวะ ทำให้ทุกคนในคณะ ดูเหมือนจะลืมรพินทร์ ไพรวัลย์ ไปเสียชั่วขณะหนึ่ง ทั้งๆ ที่บุรุษผู้นั้นแหละ คือต้นเหตุให้ทุกคนบุกบั่นกันมาจนถึงที่นี่

บัดนี้ ฝ่ายติดตามได้บรรลุถึงเป้าหมายปลายทางแล้วอย่างสวัสดิภาพ ภายหลังจากทุ่มเทบากบั่นกันมาอย่างยอมถวายชีวิต แต่ฝ่ายที่ถูกติดตาม อันเป็นที่คาดหวังว่า จะต้อง

บ่ายหน้ามายังจุดหมายเดียวกันนั้นเล่า ได้มาถึงแล้วหรือยัง และขณะนี้อยู่ที่ไหน

"คำตอบคงจะมีเร็วๆ นี้แหละน้อย ขอให้เราพบชาวไร่ชาวนา หรือชาวชนบทของมรกตนครเพียงแค่คนเดียวเท่านั้น เราก็จะรู้ข่าวของรพินทร์ทันที"

พี่ชายกลางบอกมาอย่างไม่รู้สึกเป็นห่วงอะไรนัก ขณะที่ก้าวเท้าเดินเนิบๆ ไปเบื้องหน้าโดยไม่หยุด พร้อมกันก็โบกมือเป็นสัญญาณให้ทุกคนคืบหน้าต่อไป ยังแนวละเมาะไม้ที่เห็นอยู่เบื้องหน้า

"พวกเราตัดทางขึ้นมาถึงถนนพระศิวะเร็วมากนะ โดยการนำของวายา..."

เชษฐากล่าวอย่างใคร่ครวญ

"...เพราะฉะนั้นก็ไม่แน่เหมือนกัน ว่าระหว่างฝ่ายเรากับฝ่ายรพินทร์ ใครจะเหยียบขึ้นถนนพระศิวะก่อนกัน แม้ว่าเขาจะลวงหน้ามาก่อนเราก็ตาม และการจะเริ่มต้นจากหัวถนนโดยพยายามหาทางขึ้นที่เนินพระจันทร์ ไม่ใช่ของง่ายเลย ถ้ามาผิดฤดูกาล แต่พวกเรานั้นมาโดยความเมตตาอนุเคราะห์ของมหาฤาษีโกฑัญญะ ที่กำหนดให้วายาและลิงพวกนั้นมาส่ง เราก็น่าจะย่นระยะทางได้มากกว่าเขา"

"ไม่น่าจะมีปัญหาอะไรต้องมาขบคิดให้เปลืองสมองในขณะนี้ทั้งสิ้น..."

อนุชาว่า ขณะนี้ดูเขาจะปลอดโปร่งใจผิดไปจากทุกครั้ง

"...ถ้าเราไปถึงก่อน เราก็ไปดักรอเขาอยู่ในเมือง หรือถ้าเขาถึงก่อนหน้าเราแล้ว หากเราไปถึงเมืองก็ได้พบเองแหละ และ

มันก็ไม่น่าจะคลาดเคลื่อนวันเวลาการเหยียบถึงที่นี่ออกไปมากนัก ระหว่างฝ่ายเขาและฝ่ายเรา โดยคำนวณจากระยะเวลากวดไล่หลังกันมานำมาเปรียบเทียบกับเส้นทาง ซึ่งมีการหักลบชดเชยกันเราจะได้พิสูจน์กันออกไปอย่างแน่นอนเสียทีในเร็ว ๆ นี้แหละว่า รพินทร์พาพวกนั้นมุ่งหน้ามาที่นี่จริงอย่างที่เราคาดคะเนหรือเปล่า วันนี้ไม่มีอะไรที่จะต้องกังวลอีกแล้ว ขอให้ทุกคนทำใจให้สบายได้ เราสำเร็จในการออกติดตามเขาถึง 99.99 เปอร์เซ็นต์แล้ว เหลืออีก .01 เปอร์เซ็นต์ก็คือ การได้พบปะเผชิญหน้ากันเท่านั้น ถ้าไม่บนถนนพระศิวะสายนี้ ก็ในเมืองมรกตนครอย่างใดอย่างหนึ่ง”

ดารินลอบถอนใจ เก็บซ่อนความปริวิตกเร้นลึกเอาไว้ภายในคนเดียว

ใช่!...หล่อนรำพึงกับตัวเอง ขณะนี้คณะของหล่อนเหยียบขนถึงดินแดนมรกตนครแล้วมนกจริง ตามที่พชายกลางพูด ถ้ารพินทร์มุ่งหน้ามาที่นี่จริง และกำลังไต่ทางขึ้นสู่ถนนพระศิวะไม่ว่าจะเริ่มต้นที่เนินพระจันทร์ หรือไปเริ่มต้นเอาที่จุดใดจุดหนึ่งตามแต่จะเห็นสมควรของเขา ทั้งสองฝ่ายก็อาจได้พบเห็นตามทันกันบนถนนสายที่จะมุ่งเข้าสู่มหาอาณาจักรของจักราชนี่แหละ

หรือถ้าฝ่ายของหล่อนซึ่งทำการเดินอย่างเร่งด่วนรีบรุดเข้าไปถึงเมืองมรกตนครแล้ว พบฝ่ายของรพินทร์ไปถึงก่อนแล้ว มันก็จะยิ่งวิเศษสุดแต่ถ้าฝ่ายหล่อนไปถึงที่นั่นเฝ้ารอคอยอยู่วันแล้ววันเล่า ฝ่ายของเขาหรือโดยเฉพาะอย่างยิ่งตัวรพินทร์เอง ก็ยังไม่ปรากฏให้เห็นเสียที

หล่อนจะทำอย่างไรดี?!

ในการไปกราบนมัสการมหาฤาษีโกฑัญญะผู้ศักดิ์สิทธิ์แห่งภเขานิลกาญจน์เพื่อขอพรจากท่านท่านก็ไม่ได้ให้ความสว่างใดๆ แก่หล่อน หรือคณะทั้งหมดเลยว่า ถึงแม้ว่ามาถึงถนนพระศิวะ หรือถึงมรกตนครแล้วจะได้พบรพินทร์หรือไม่ ท่านเพียงแต่อำนวยชัยให้พร และชี้แนะทางสะดวกให้ โดยให้วายากับไพร่พลลิงแห่งภูเขานิลกาญจน์นำตัดทางที่ถูกต้องและสะดวกที่สุด เพื่อมาส่งให้ขึ้นถึงถนนพระศิวะเท่านั้น

อยากจะได้พบเห็นผู้คนชาวประชากรของมรกตนครสักคนในขณะนี้ก็ปรากฏว่าสิ่งแวดล้อมรอบตัวมันช่างเงียบเชียบเสียเหลือเกิน มองไม่เห็นใครเลยสักคน นอกจากความเปล่าเปลี่ยวอ้างว้าง ทั้งๆที่บริเวณรอบด้านมันก็มีสัญญาณบ่งบอกให้ทราบถึงว่า มันไม่น่าจะห่างจากแหล่งชุมชนออกไปนัก

คณะทั้ง16คนขณะนี้ กำลังเดินอยู่ในทุ่งอันมีลักษณะต่ำลึกลงไปเหมือนแอ่งกระทะล้อมรอบด้านกลายเป็นขอบเนินสูงทิวทัศน์จึงไม่อาจมองเห็นไปได้ไกลนัก ยกเว้นป่าละเมาะที่ต่างกำลังจะมุ่งหน้าเข้าไป ซึ่งครูพรานหนานอินตั้งข้อสังเกตว่า หมอกขาวบางที่เห็นลอยกรุ่นอยู่เหนือยอดไม้ลึกเข้าไปนั้น น่าจะเกิดจากควันไฟ

“ไม่ต้องห่วง นาย! ประเดี๋ยวก็คงพบคนแล้ว คงต้องพบก่อนพักค่ำวันนี้แหละ”

เสียงแกร้องบอกมา พร้อมทั้งชี้มือให้ดูกลุ่มหมอกที่มีลักษณะเหมือนควันไฟนั้น

ณ บัดนั้นเอง ทุกคนก็ชะงักกึกอยู่กับที่ เงี่ยโสตพร้อมกันหมด...

เป็นเสียงสำสำเนียงที่สดับครั้งแรกอันแว่วเข้ามากระทบเหมือนจะอุปาทานไป มันเป็นเสียงร้องของม้า! เสียงสะบัดขนคอ ลอยตามลมมาแต่ไกล ครั้งแรกก็มีอยู่เสียงเดียว แล้วอึดใจต่อมาก็เหมือนจะดังแซ่อื้ออึงขึ้นหลายเสียงประสานกัน

ต่างฝ่าย ต่างหันมองตากันเองอยู่ไปมา และยังไม่ทันจะเอ่ยคำใดแก่กันนั้น ก็พลันมีเสียงฝีเท้าม้าในลักษณะควบโขยกเคลื่อนใกล้เข้ามารอบบริเวณเนินสงขึ้นไปเกินกว่าที่ระดับสายตาจะมองไปได้ไกลนั้น ครั้งแรกมันมาจากด้านขวามือที่ดวงตะวันอ่อนแสงกำลังฉายอยู่ในขณะนั้นก่อน พอต่างหันไปโดยไม่ได้นัดก็สำเหนียกได้อีกว่า ทางด้านซ้าย มันก็ควบสนั่นจนแผ่นดินสะเทือนเข้ามาเช่นกัน กลายเป็นบีบเข้ามาทั้งสองข้าง ยังมองไม่เห็นอะไรอยู่เช่นนั้น เพราะต่างอยู่ในที่ลุ่มต่ำ คงเห็นแต่ผงคลีที่ลอยตลบคลุ้งขึ้นมารอบทิศทาง

“นาย! กองทัพม้า! กำลังบีบเข้ามาทั้งสองด้านเลย!!”

เสียงหนานอินตะโกนลั่นออกมา สำหรับคะหยิ่นนั้น ก็ยืนเอามือป้องหูอยู่ เสียงดังชัดเจนสะเทือนเลื่อนลั่นของฝีเท้าม้านับร้อย ๆ ตัวขนาดนี้ ไม่จำเป็นที่มันจะต้องเอาหูก้มลงไปฟังกับแผ่นดินให้เสียเวลา เพราะขนาดโสตประสาทธรรมดา ก็สามารถจับได้

ระหว่างที่อนุชา ไชยยันต์ เชษฐาและดาริน พากันยืนตัวแข็งสะกดกลั้นลมหายใจกันอยู่นั้น พวกลูกหาบทั้งหลายแสดง

อาการตื่นตกใจหน้าเลิกลั่กกันไปหมด ทิ้งของที่แบกหามอยู่ลงกับพื้น คว้าปืนลูกซองที่สะพายไหล่อยู่ออกมาถือไว้ แล้วพากันวิ่งเข้ามาออรวมกลุ่มกับคณะเจ้านายทกคน

"สวรรค์ทรงโปรด กองกำลังทหารม้าจริงๆด้วย ดูเหมือนจะบ่ายหน้าล้อมเข้ามาทุกด้านเลย หวังว่าคงไม่ใช่กองทัพม้าของรหัสยะ หรือสิงหรา ในยุคทรราชครองเมืองนะ"

เสียงไชยยันต์หลุดปากอุทานออกมาพร้อมกัน ก็คว้าเอ็ม 79 ที่สะพายอยู่บนไหล่ของนายช้วนขึ้นมาถือไว้ในมือ แต่เชษฐา ดารินและอนชา ยังคงยืนนิ่งเบิกตาโพลงอยู่เช่นนั้น พากันหันไปรอบๆ ซึ่งแลเห็นกลุ่มผงคลีลอยเป็นหมอกควันสูงขึ้นมารอบด้านตามแนวขอบเนินที่รายล้อมอยู่

"กองทัพม้าจริงๆนั่นแหละ น้อย เสียงมันชัดเจนเหลือเกิน และขณะนี้โอบล้อมเราไว้หมดทุกด้านแล้ว"

เชษฐากระซิบกับน้องสาวแผ่วเบา ดาริน บัดนี้เบิกตาเขม็ง พยายามหันไปสำรวจขอบเนินรอบด้านซึ่งยังมองไม่เห็นอะไรนอกจากฝุ่นตลบอบอวลหมดทุกด้าน

"ถ้าเป็นกองทัพม้า ก็แปลว่าทหาร...และถ้าทหาร ก็ย่อมหมายถึงทหารของจักราช ซึ่งกำลังเคลื่อนตรงมาที่เราทั้งหมดในขณะนี้ มันควรจะเป็นนิมิตหมายที่ดีสำหรับพวกเรามากกว่านิมิตร้ายไม่ใช่หรือคะ" หล่อนกระซิบตอบ

"เอาละ ประเดี๋ยวก็รู้"

อนุชาบอกเสียงหนักๆ ปลดเอ็ม 79 อีกกระบอกหนึ่งที่สะพายไว้กับไหล่อยู่ตลอดเวลาลงมาหักลำกล้องตรวจดูกระสุนระเบิดขนาด 40 มม. อย่างคนไม่ประมาทต่อทุกสถานการณ์

ชั่วไม่กี่อึดใจต่อมานั้นเอง ภาพที่มาของเสียงฝีเท้าอันควบสะเทือนแผ่นดิน ก็พลันปรากฏขึ้น ระยะห่างออกไปเพียงไม่เกิน 200 เมตร ทางด้านตะวันออก บัดนี้ ตลอดทั้งแนวเนินที่ต่างจับตารอคอยดูอยู่ เงาของม้าศึกและผู้ที่บังคับขี่อยู่บนหลังของมันโผล่เป็นทิวขึ้นมาตามลำดับ และหยุดยืนเรียงรายอยู่บนนั้น สะพรึบพร้อม ตลอดแนวอันกว้างใหญ่ยาวเหยียดนับจำนวนไม่ถ้วน แสงตะวันส่องกระทบปลายหอกสั้นที่ถือชูอยู่ในมือเป็นประกายวูบวาบ วาวระยับไปหมด

กองทหารม้าในชุดเต็มอัตราศึกเหล่านั้น เมื่อเคลื่อนเร็วอย่างจู่โจมมาถึงขอบเนินทางด้านนั้นแล้ว ก็พากันหยุดนิ่งอยู่เหมือนจะจัดแถวเป็นขบวน โดยยังไม่ได้เคลื่อนลงมาอย่างใดทั้งสิ้น ต่างฝ่ายต่างมองเห็นกันในระยะห่างพอสมควร ขณะจิตที่ฝ่ายล่วงล้ำแดนกำลังยืนตะลึงแลอยู่นี้เอง คะหยิ่นก็ชี้มือและโวยวายออกมา

“โน่น นาย! โผล่ขึ้นมาทางด้านโน้นอีกเป็นร้อย!!”

ทุกคนหันขวับไปทางด้านตรงข้าม

สภาพเดียวกันกับที่เห็นทางด้านตะวันออกไม่ผิดกันไปเลย กองทหารม้าแห่งมรกตนครโผล่ขึ้นมายังอีกด้านหนึ่งเต็มขอบเนินทางด้านตะวันตก กินแนวอาณาบริเวณรอบด้าน แทบจะเรียกได้ว่าล้อมไว้เกือบจะเป็นวงกลม คงเหลือพื้นที่ว่างไว้เฉพาะด้านหน้าใกล้ๆ อันเป็นบริเวณป่าละเมาะเท่านั้น

“ทุกคนเฉยไว้ ขอให้อยู่ในอาการสงบ!”

อนุชา ร้องบอกต่ำๆ ไปยังพรรคพวกทั้งหมด พร้อมกันตนเองก็ก้าวช้าๆ แยกออกจากกลุ่มที่เข้ามายืนออรวมกันอยู่ไป

ปรากฏกายโดดเด่นอยู่เบื้องหน้า พลางกระตุกผ้าพันคอออกมาผูกติดกับส่วนปลายของลำกล้องอวบใหญ่ของเอ็ม 79 แล้วยกชูขึ้นโบกไปมาช้า ๆ อาการของเขาเป็นการแสดงความทักทายเยี่ยงมิตร กับกองทหารที่โผล่ออกมาให้เห็นเหล่านั้น

และเมื่อนั้นเอง ดาริน เชษฐาและไชยยันต์ ก็ก้าวออกไปยืนเคียงข้าง ต่างโบกมืออยู่ไปมา **โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ดาริน หล่อนป้องปากตะโกนสุดเสียง โดยไม่คำนึงถึงว่ากระแสเสียงของหล่อนจะได้ยินไปถึงกองทหารเหล่านั้นหรือไม่**

“แงซาย!...”

เสียงของราชสกุลสาว ก้องกังวานไปไกล ท่ามกลางความเงียบที่เกิดขึ้นชั่วขณะนั้น

ขณะหนึ่งต่อมา ทุกคนก็มองเห็นม้าศึก นับจำนวนได้ 7 ม้า จากกลุ่มที่ยืนเรียงรายแน่นขนัดอยู่บนเนินด้านตะวันออก ควบเหยาะลงมาจากเนิน ตรงเข้ามาทันที ในขณะที่ม้าอื่น ๆ ยังคงยืนสงบนิ่งรายล้อมอยู่เช่นนั้น ทั้ง 7 ม้า ดาหน้าเข้ามาในรูปแถวหน้ากระดาน ควบใกล้เข้ามาตามลำดับในอาการที่ไม่ได้ห้อตะบึงเร่งด่วนอะไรนัก

ใกล้เข้ามา และใกล้เข้ามาทุกขณะ โดยปล่อยให้กองทัพที่โอบเป็นปีกไว้ทั้งสองด้านสงบนิ่งยืนเฉยอยู่ในอาการเดิม มีแต่เพียงปลายหอกสั้นที่ถืออยู่ในมือเท่านั้น ที่ยกชูขึ้นสูง แน่วนิ่งราวกับภาพปั้น...

ทั้ง 7 ม้า ชะลอฝีเท้าที่ควบเข้ามาให้ช้าลงตามลำดับ เมื่อ

เหลือระยะอีกประมาณ 30 เมตรจะถึงตัว บัดนี้ ต่างฝ่ายต่างมองเห็นกันได้ถนัดตาที่สุดแล้ว ท่ามกลางแสงสว่างของยามบ่าย ม้าดำสนิทพ่วงพีสงใหญ่ ที่ควบอยู่ตรงกลาง ผู้ขับขี่อยู่บนหลังอยู่ในชุดเกราะทองคำอร่ามเรืองวาววะวับ เรือนร่างเพรียวระหง เส้นผมดำสนิทราวกับขนกาน้ำปลิวกระจายเล่นลมไปทางเบื้องหลัง ตัดกับภูษาคลุมไหล่สีแดงซึ่งโบกสะบัด ส่วนอีกหกม้าที่ขนาบข้างด้านละสามม้า โดยควบตามเยื้องหลังไปเล็กน้อยนั้น อยู่ในชุดของนายทัพระดับขุนศึก สวมเกราะเงินทาบปิดทรวงอก

ดาริน จ้องตะลึง!

หล่อนจำได้ก่อนใครอื่นทั้งสิ้น วิ่งสวนออกไปในทันที เมื่อม้าที่นำหน้านั้นเคลื่อนใกล้เข้ามาในระยะอีกเพียง 10 เมตรจะถึงตัว ร้องตะโกนละล่ำละลักอย่างยินดีขีดสุด

“เมยานี!...เมยานี!”

ร่างในชุดเกราะทองคำ อันปรากฏชัดว่าเป็นสตรีสาววง-พักตร์ลักขณาปานภาพวาด ทั้งหวาน ทั้งคมกริบ กระโดดลงจากหลังม้า และร่างอันสูงสง่านั้น ก็วิ่งปราดเข้าหาดารินเช่นกัน ทั้งสองพบกันครึ่งทาง แล้วกอดกันแน่น ท่ามกลางเสียงร้องแหลมทักทายดารินอันฟังไม่ได้ศัพท์ ร่างของดารินถูกกอดในลักษณะอุ้มเหมือนเด็กยกลอยขึ้นจากพื้น ด้วยพลังอันแกร่งกล้าแข็งแรงเกินหญิงของอีกฝ่ายหนึ่ง พร้อมทั้งเหวี่ยงหมุนไปรอบ ๆ เป็นวงกลม

“นายหญิง! นายหญิงของเมยานี..เมยานีปลาบปลื้มปีติใจนัก ที่ได้เห็นนายหญิงกลับคืนมาอีกครั้ง...”

สตรีสาวในชุดอุปราชแห่งมรกตนคร ตะโกนแหลมก้องขึ้นเช่นเดียวกัน นางได้กอดรั้งเอาร่างของดารินเท้าหลุดลอยจากพื้นและพาเหวี่ยงไปหลายรอบ แล้วจึงวางลงตรงหน้า พร้อมทั้งริมฝีปาก อันพรายจรัสไปด้วยรอยยิ้มเบิกบานเหมือนแสงตะวันยามเช้า ต่างฝ่ายต่างกระหืดกระหอบจับแขนกันแน่น จ้องหน้าซึ่งกันและกัน แล้วก็โผเข้ากอดกันไว้แน่นอีกครั้ง

เชษฐา ไชยยันต์ อนชา บัดนี้ตะลึงงัน ทกคนพากัน

จ้องเขม็งไปที่ภาพอันแสดงความสุดแสนจะตื่นเต้นยินดีของทั้งสองสาว แล้วครางออกมาพร้อมกัน

“เมยานีจริงๆ ด้วย ราชินีแห่งมรกตนคร!!”

อีกหกคนของบุรุษที่ขี่ม้าตามมาด้วย ขณะนี้ ก้าวลงจากหลังม้าพร้อมกันหมดอย่างสุภาพ แสดงอาการคารวะอย่างสูงสุด ยืนแยกปลายเท้าทั้งสองออกจากกัน และกอดอกระวังตรงนิ่ง

อดีตธิดาสาว แห่งหัวหน้าขบวนการกู้ชาติในอดีต หรือราชินีแห่งมรกตนครในปัจจุบัน ยังไม่ยอมที่จะปล่อยตัวดารินโดยง่าย นางได้จุมพิตแก้มทั้งสองของ‘นายหญิง’อย่างเร็วและแรงหนักหน่วง ซ้ำแล้วซ้ำเล่า พร้อมกับเสียงสรวลสันต์สำแดงความโสมนัสขีดสุดที่ได้พบบุคคลที่นางแสนรัก และได้ให้ความเคารพเสมอพี่สาวของนางเอง ดารินนั้น ขณะนี้ก็ดีใจจนลืมตัวไปหมด กระโดดโลดเต้นจับเนื้อจับตัวเมยานีอยู่เช่นนั้น น้ำตาซึมคลอเบ้าด้วยความปีติตื้นตันเหลือที่จะกล่าว

ทั้งสองฝ่ายส่งเสียงทักทายกันจนฟังไม่ได้ศัพท์ และต่าง

ฝ่ายต่างก็ยังไม่อาจพูดตอบโต้คำถามซึ่งกันและกันได้ตรงคำถามนัก

ขณะต่อมา ท่ามกลางความยืนตะลึงสงบนิ่งของคนอื่นๆทุกคน เมยานีก็จูงมือของดาริน เดินตรงเข้ามายังเบื้องหน้าของเชษฐา อนุชา ไชยยันต์ ซึ่งพากันยืนนิ่งทำอะไรไม่ถูกอยู่วงหน้าอันงดงาม เฉียบขาดของนางแจ่มกระจ่างไปด้วยรอยยิ้มขณะที่มองอย่างมิตร ซึ่งมีความรักสนิทผูกพันทางจิตอยู่อย่างลึกซึ้งมาก่อนในอดีต ไปยังบุคคลเหล่านั้น มือยังไม่ปล่อยข้อมือของดาริน แต่ได้ก้มศีรษะแสดงอาการคารวะไปยังเชษฐา อนุชาและไชยยันต์ พร้อมกับเอ่ยขึ้นด้วยเสียงกังวานใสว่า

“ในพระนามแห่งจักราช และชาวมรกตนครทุกคน ขอต้อนรับอาคันตุกะจากแดนไกล ผู้เป็นมหามิตรอันยิ่งใหญ่ ยังแผ่นดินมรกตนครแห่งนี้ด้วยความปลาบปลื้มยินดียิ่ง ท่านทั้งหลาย บัดนี้ ได้อยู่ท่ามกลางมวลมิตรที่เหล่าท่านได้เคยเกื้อหนุนมาก่อน ซึ่งยังระลึกถึงพระคุณของพวกท่านเสมอ ชนิดมิลืมเลือนไปได้เลย สิ่งใดก็ตามที่เคยเป็นข้อวิตกกังวลของเหล่าท่าน ขอให้สิ้นสุดไปได้แล้ว ทุกสิ่งทุกอย่าง!”

เชษฐา ไชยยันต์และอนุชา พากันยิ้มตอบ แต่ให้รู้สึกอึกอักอย่างไรบอกไม่ถูก แล้วทั้งสามก็น้อมกายลงถวายคำนับช้าๆ เชษฐาเอ่ยขึ้นด้วยอาการสำรวมว่า

“พวกเราต่างรู้สึกปลาบปลื้มยินดีเป็นล้นพ้น ที่ได้มาเฝ้าอยู่แทบเบื้องพระบาทของราชินีแห่งมรกตนครอีกครั้ง ไม่คิดมาก่อนเลยว่า พระองค์จะเสด็จมาเองเช่นนี้ ขอถวายคารวะ”

นางเอาหัตถ์ปิดโอษฐ์ แย้มสรวลเบา ๆ เนตรทั้งคู่เป็นประกาย แล้วเอ่ยขึ้นปนสรวลร่าเริงว่า

“พี่ใหญ่ พี่กลาง พี่ไชยยันต์ ขอได้โปรดพูดกับเมยานีเหมือนเดิมเถิด เมยานีเป็นราชินีแห่งมรกตนคร แต่ก็เป็นน้องสาวของพวกพี่ ๆ ทุกคน ความจริงแล้ว เมยานีน่าจะเรียกพี่ทั้งสามว่า ‘เจ้านาย’ เสียด้วยซ้ำไป...”

นางกล่าวอย่างสนิทสนมเป็นกันเองเช่นนั้นแล้ว ก็เดินตรงไปที่พรานเฒ่าหนานอิน ผู้ซึ่งบัดนี้ลงนั่งยอง ๆ กับพื้น แต่ก็ถกก้มลงไปประคองให้ลุกขึ้นมายืน พร้อมกับจับไหล่เหี่ยวบางของแกบีบแน่น ทักว่า

“...ลุงอิน! ดีใจเหลือเกินที่ได้พบอีก ลุงยังแข็งแรงอยู่เหมือนเดิมนะ”

ส่วนคะหยิ่น ผู้ยืนตัวแข็งอยู่ข้าง ๆ ถูกนางคว้าข้อมือไว้หัวเราะด้วย

“...และเจ้า...คะหยิ่น! เราไม่เคยลืมเลยว่า ฝีมือดาบของเจ้าน่ะเยี่ยมยอดขนาดไหน เจ้าเป็นผู้ที่ซื่อสัตย์ภักดีน่าสรรเสริญมาก ที่มากับคณะของนายหญิงอีกครั้ง”

คะหยิ่นยิ้มกะเรี่ยกะราด อึกอักตอบอย่างไรไม่ถูก เมยานีคงยิ้มพรายอยู่เช่นนั้น เดินผ่านไปทางกลุ่มลูกหาบทั้ง 10 คน ที่ยืนออกันอยู่ในลักษณะยังไม่สร่างตะลึงงงต่อเหตุการณ์

“ส่วนพวกเจ้าทุกคน ที่มากับเจ้านาย เราขอชมเชยว่าล้วนมีความซื่อสัตย์ กล้าหาญชาญชัยกันทั้งสิ้น พวกเจ้าจะได้รับการต้อนรับอย่างดีที่สุด ในมรกตนครแห่งนี้ เสมอญาติเสมอมิตร”

นายช้วน และลูกหาบทั้งหมด คงอ้าปากค้างอยู่เช่นนั้น รู้สึกสั่นประหม่า ไม่มีใครกล้าพอที่จะปริปากออกมาเช่นไร นอกจากยิ้มแห้งๆ และพากันตะลึงมองโฉมอันสะคราญ สง่างามของเมยานี เหมือนจะถูกสะกดกันไปหมด นางได้เดินตรวจดูคณะลูกหาบ และทักทายไปทั่วจนทุกคนแล้ว ก็หันมาทางนายทหารระดับขุนทัพที่ยืนเรียงรายระวังตรงอยู่เบื้องหลัง พร้อมทั้งออกเสียงบัญชาว่า

“สุกรี! ยุษฐิษ! วิกรม! ออกมาแสดงความคารวะต่อเจ้านายเก่าของพวกเราเดี๋ยวนี้”

สามทหารใหญ่ ไหวกายพรึบ แล้วก้าวล้ำหน้าออกมา พร้อมด้วยใบหน้าอันยิ้มแย้ม ตรงเข้ามาก้มศีรษะคำนับกลุ่มของเชษฐาเรียงตัวไปตามลำดับ ทั้งหมดเพิ่งจะมีเวลาได้สังเกตเห็นและจำได้เอาเดี๋ยวนี้ เพราะเคยรู้จักคุ้นหน้ามาก่อนทั้งสิ้น คนเหล่านี้ได้เคยร่วมทำศึกกับรหัสยะและสิงหราเมื่อคราวสงครามก้าชบัลลังก์ในครั้งนั้น...

เชษฐา ไชยยันต์และอนุชา ต่างกรากเข้ามาจับแขน ทักทายขุนศึกทั้งสามโดยทั่วหน้าอย่างดีใจ และสนิทสนมยิ่ง บรรยากาศเต็มไปด้วยความตื่นเต้นปีติสุขด้วยกันทั้งสองฝ่าย ไม่ว่าจะฝ่ายเจ้าของแผ่นดิน หรือฝ่ายของอาคันตุกะผู้เดินทางมาจากแดนไกล โดยเฉพาะอย่างยิ่งไชยยันต์ ถึงกับโดดเข้ากอดคอสุกรี ซึ่งอดีตก็คือหัวหน้าหน่วยรบกองโจร อันทำการต่อต้านกับฝ่ายของกษัตริย์สิงหรา และร่วมทำศึกกับคณะของพวกเขามาโดยตลอดอย่างแทบเอาชีวิตไม่รอด

ทั้งสามมีสีหน้าพรายไปด้วยรอยยิ้ม และตอบรับการกล่าวปราศรัยทักทายด้วยอาการอันคารวะอ่อนน้อมเหมือนเดิม

“พวกเรา ชาวมรกตนครทั้งหมดปลาบปลื้มยินดีที่สุด ที่ได้เห็นพวกท่านในแผ่นดินของเราอีก”

สุกรีเอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงทุ้มลึก พร้อมกับอาการหัวเราะเบา ๆ ขณะที่มองกวาดไปยังคณะของอาคันตุกะต่างแดนทั้งหมดเหมือนจะสำรวจทั่วทุกคน

“ไปยังไงมายังไงกันนี่ พวกเราพอโผล่ขึ้นมาบนถนนพระศิวะได้สำเร็จ กำลังจะมองหาชาวมรกตนครสักคนที่อยู่ในละแวกนี้ ก็ได้ยินเสียงฝีเท้าม้าของพวกท่าน แล้วก็เห็นกองทัพม้าโผล่ออกมาล้อมไว้แทบรอบด้าน”

เชษฐาถามมาโดยเร็ว สามขุนทัพพากันยิ้ม ๆ อยู่ในสีหน้า ไม่มีใครตอบคำใดในขณะนั้น แต่ปรายหางตาไปทางนางพญาเมยานี ผู้ขณะนี้กำลังยืนแย้มสรวลร่าเริง และพูดอะไรกันอยู่กับดารินฟังไม่ได้ศัพท์อยู่ เมื่ออนุชาร้องเรียกไปทางดาริน เมื่อนั้น น้องสาวคนเล็ก จึงจูงมือราชินีแห่งมรกตนครพาเดินเข้ามาหา

“ดีใจเสียจนต่างฝ่ายต่างพูดอะไรกันไม่รู้เรื่องแล้วค่ะ พี่ใหญ่”

ดารินเอ่ยขึ้นปนหัวเราะหอบ ๆ หน้าแดงก่ำ

“ทางด้านนี้ก็เหมือนกัน เรายังไม่สามารถที่จะถามอะไรสุกรี ยุษฐิษ หรือวิกรมได้เลย คือถามแล้ว เขาทั้งสามก็ได้แต่ยิ้มแต่ไม่ยอมตอบอะไร”

พี่ชายใหญ่ของคณะเอ่ยขึ้นด้วยอาการหัวเราะเช่นกัน

“ขอให้ฝ่ายของเมยานีถามก่อนได้ไหม นายใหญ่”

ราชินีผู้เลอทั้งโฉม เลิศทั้งฝีมือรบ แห่งมรกตนครเอ่ยขึ้นด้วยเสียงใส

“จงเรียกพี่ว่า ‘พี่ใหญ่’ ถ้าเธอต้องการให้พี่มีความรู้สึกสนิทใจอยู่เหมือนเดิม อันหมายถึงมรกตนครต้อนรับพวกของพี่อย่างเดิมด้วย”

นางแหงนพักตร์ขึ้นสรวล สะบัดเส้นเกศา แล้วเอ่ยต่อมาว่า

“ค่ะ พี่ใหญ่ ขอให้เมยานีถามก่อนได้ไหมคะ สั้นๆ ไม่กี่คำถามเท่านั้น”

“ได้ เธอจะถามอะไรบ้างล่ะ?”

เชษฐากล่าวยิ้มๆ น้ำเสียงอ่อนโยนสุภาพ

“พวกพี่ใหญ่มากันทั้งหมด 16 คน เท่าที่เห็นอยู่นี่ อยู่กันครบถ้วนไหมคะ?”

“ก็มากันแค่นี้แหละ และครบถ้วนหมดทุกคน ไม่มีใครล้มหายตายจาก...บุกบั่นฟันฝ่ากันมาอย่างไม่มีความหวังอะไรทั้งสิ้น จนกระทั่งในที่สุด ก็ได้รับความเมตตาจากมหาฤาษีโกฑัญญะ และไมตรีจิตของวายากับไพร่พลลิงของเขา ช่วยนำพวกพี่มาส่งจนถึงแดนของเมยานีนี่แหละ”

ท่านหัวหน้าคณะสรุปให้ฟังสั้นๆ เหมือนจะรู้ว่าอีกฝ่ายอยากจะถามเช่นไรบ้าง แล้วเลิกคิ้วขึ้น เหมือนจะเตือนให้ถามต่อ ถ้ายังอยากจะทราบอะไรอีก

“ทุกคนซูบซีด ผ่ายผอม และดูจะอิดโรยหนักกันเหลือเกิน...”

นางเอ่ยเหมือนจะเปรย มองสำรวจไปยังแต่ละบุคคล

“...แต่ก็ยังสง่างามสมชาตินักสู้ ผู้ที่ไม่มีอะไรเปลี่ยนแปลงเลยก็คือลงอินและคะหยิ่น...ส่วนนายหญิงดวงตามีประกายเศร้าลึก เปี่ยมไปด้วยทุกข์กังวลสาหัสนัก แม้จะยิ้มหรือหัวเราะอยู่กับเมยานีในขณะนี้ก็ตาม สำหรับพี่ใหญ่ยังหนักแน่นเยือกเย็นอยู่เหมือนเดิม พี่กลางเคร่งขรึมกว่าสมัยที่ตกเป็นนักโทษของสิงหราเสียอีก...พี่ไชยยันต์...”

เมยานีเอ่ยถึงเป็นคนล่าสุด พร้อมกับหันไปสบตาพลางถามขนด้วยอาการซ่อนยิ้มว่า

“มาในครั้งนี้ เอา ‘นายแหม่ม’ ไปไว้เสียที่ไหน พี่สาวที่มีผมสีทองของเมยานีไม่ได้มาด้วยหรอกหรือ?”

ไชยยันต์หัวเราะเบาๆ

“พี่สาวผมสีทองของเมยานี ขณะนี้กำลังเป็นแม่ของเด็กเล็กๆ ไม่ได้มาด้วยหรอก ถ้าไม่ติดขัดเรื่องคลอดลูก ก็คงจะมาด้วยแล้ว”

เนตรงามคู่นั้นเบิกโตขึ้น ริมโอษฐ์เผยอกว้าง

“โอ! ศิวะเทพ...ใช่แล้ว เธอตั้งครรภ์อ่อนๆ ขณะที่เดินทางออกจากมรกตนครไป...ผู้หญิงหรือผู้ชายคะ ลูกของพี่ไชยยันต์?”

“ผู้ชาย! สมบูรณ์น่ารักดีมาก เห็นเพียงแค่วันเดียวเท่านั้นก็ออกเดินทางมานี่เลย สุขภาพของเด็กและแม่สมบูรณ์ดี มาเรียเป็นคนสั่งให้พี่ออกเดินทางมากับพวกเราในครั้งนี้ ทั้งๆ ที่พวกเราทั้งหมดก็พยายามคัดค้านไม่ให้พี่มาด้วย แต่พี่ต้องมา”

“ถูกต้อง พี่ต้องมา เพราะพี่เป็นคนไม่ทิ้งเพื่อน...!”

นางกล่าวเสียงหนักๆ ในลำคอ

"...เอาล่ะ เห็นจะหมดคำถามสำหรับเมยานีแค่นี้ก่อน คราวนี้ทางฝ่ายท่านผู้ย้อนกลับมาเยือนมีคำถามอะไรบ้าง เชิญ... แต่บอกก่อนนะ คำตอบไหนที่จำเป็นจะต้องสงวนไว้ก่อน ก็จะยังไม่ตอบ"

กล่าวจบ และมีอาการเหมือนจะยังไม่สนใจกับอะไรก่อนทั้งสิ้น เมยานีหันไปทางขุนศึกผู้หนึ่ง บัญชาว่า

"วิกรม! ให้สัญญาณทหารทั้งหมด เคลื่อนลงมาได้แล้วเดี๋ยวนี้!!"

สิ้นกระแสสั่ง ขุนศึกหนึ่งในจำนวนสามที่ยืนเรียงรายกันอยู่ ก็ก้าวล้ำโดดเด่นออกไปจากกลุ่ม ชูหอกในมือขึ้นโบกไปมาเป็นสัญญาณยังกองทหารม้าที่ยืนเรียงรายอยู่บนขอบเนินทั้งสองด้าน และเมื่อนั้นเอง ม้าทั้งหมดที่ยืนเป็นทิวอยู่ ก็เริ่มเคลื่อนลงมาในทันที เห็นเป็นริ้วขบวนเต็มทุ่งไปหมด นับจำนวนไม่ถ้วนมากมายเกินกว่าที่มองเห็นกันผาด ๆ ในครั้งแรกเสียอีก

"เมยานี ต่อไปนี้เป็นคำถามของฝ่ายเราบ้างล่ะ"

อนุชา วราฤทธิ์ เอ่ยขึ้นพร้อมกับเอื้อมมือมีอาการเหมือนจะแตะต้นแขนของนาง ซึ่งขณะนี้ยืนหันหลังให้ แต่ดารินผู้ยืนอยู่ใกล้ รีบยกมือขึ้นกันฝ่ามือของพี่ชายกลางไว้เสียก่อน พร้อมกับบอกตำ ๆ เชิงเตือนว่า

"อย่าแตะต้องวรกายของราชินีแห่งมรกตนครค่ะ พี่กลาง พี่เป็นผู้ชาย"

"โอ๊ะ! ขอโทษ เผลอไปจริง ๆ"

อนุชาอุทานออกมาอย่างรู้สึกตัว เมยานีหันกลับมาอมยิ้ม แล้วเป็นฝ่ายคว้าเอาข้อมือของอดีตพรานชดมากุมไว้อย่างสนิท-สนม

“ไม่มีจารีตประเพณีอะไร สำหรับพวกพี่ๆ ทั้งหมดค่ะ และถ้าแม้จักราชประทับอยู่ที่นี่ ณ บัดนี้พระองค์ก็คงจะรับสั่งเช่นนี้เช่นกัน เมยานีกำลังรอฟังคำถามอยู่”

อนุชาชี้มือไปทางกองทหารม้า ที่กำลังเคลื่อนตรงเข้ามาโดยรอบเหล่านั้น แทนคำถามประโยคแรก

นางสรวลน้อยๆ

“นั่นคือกองพลทหารม้ารักษาพระองค์ของจักราช ที่มีเมยานีเป็นผู้บังคับบัญชา รับโองการประกาศิตของพระองค์ ให้มาคอยต้อนรับคณะอาคันตุกะผู้เคยมีพระคุณ เพื่อเชิญเข้าสู่มหานคร”

“แปลว่า จักราชขณะนี้ทรงทราบแล้วว่าพวกเราได้เหยียบเข้ามาถึงดินแดนนี้?”

อดีตพรานชดถามต่อมาโดยเร็ว ขมวดคิ้ว

“ไม่มีอะไรที่จักราชจะไม่ทรงทราบ เกี่ยวกับการเดินทางมาของพวกท่านทั้งหลาย”

“แล้วขณะนี้ จักราชประทับอยู่ที่ไหน?”

เชษฐา ไชยยันต์ และดารินถามขึ้นพร้อมกันโดยไม่ได้นัดหมาย

“ไม่ได้เสด็จมาด้วย”

นางซ่อนยิ้ม ตอบไม่ตรงคำถาม

“แงซาย อยู่ที่ไหน เมยานี?”

ดารินจ้องหน้าเขม็ง เน้นเสียงถามช้าๆ อย่างคาดคั้น ใบหน้านั้น วางเฉย แต่ดวงตามีรอยยิ้มๆ ตอบว่า

“เมื่อถึงพระนครแล้ว จะได้เห็นเองว่า ‘แงซาย’ อยู่ที่ไหน และกำลังทำอะไรอยู่”

ทุกคนอึ้ง งุนงงในคำตอบนั้น อนุชาขยับปาก แต่เชษฐายกมือขึ้นห้าม

“ไม่ต้องคาดคั้น เมยานีบอกกับเราไว้ก่อนล่วงหน้าแล้วว่าบางคำถามเราอาจยังไม่ได้รับคำตอบในทันที เพราะเป็นคำตอบที่ขอสงวนไว้ก่อน”

เมยานีหันมาก้มเศียรให้นิดหนึ่ง

“พี่ใหญ่เข้าใจได้ถูกต้องแล้วค่ะ”

ดาริน เอียงคอมองดูราชินีแห่งมรกตนคร แล้วยกมือขึ้นลูบเข้าหากันเบาๆ พลางเอ่ยขึ้นว่า

“ฉันตั้งคำถามเธอเองดีกว่ากระมัง แม่สาวน้อย”

เมยานีหัวเราะอย่างรู้ทัน ก้าวถอยออกไปหนึ่งก้าว

“ก็เหมือนกันแหละ นายหญิง ถ้าเมยานีตอบได้ก็จะตอบ แต่สิ่งใดที่จักราชทรงให้สงวนไว้ก่อน ต่อให้นายหญิงเค้นคอเมยานีให้ตาย เมยานีก็ยังตอบไม่ได้เดี๋ยวนี้”

“เธอกำลังจะทำให้ฉันต้องเค้นคอเธอจริงๆ นะนี่”

“นายหญิงเค้นคอเมยานี ก็เห็นจะต้องยอม แต่ถ้าขัดโองการประกาศิตของจอมกษัตริย์ผู้เป็นเจ้าชีวิต โทษของเมยานีอาจถึงขั้นศีรษะขาด”

คำตอบนั้น มีแววสัพยอกล้อเลียน

“แล้วฉันจะรู้ได้ยังไงเล่ายะว่าอะไรบ้างที่เธอได้รับอนุญาต

ให้ตอบหรือไม่ได้รับอนุญาตให้ตอบ คนยิ่งกำลังร้อนใจอยู่แล้ว ที่เดินมาจนถึงนี่น่ะ แสนเหนื่อยนะจะบอกให้”

ดารินร้องออกมาอย่างถอนฉิว

“พี่สาวอย่าโกรธเมยานีซิคะ”

เสียงของนางออดอ่อย ทำหน้าม่อย แต่ยังยิ้มอยู่ เชษฐารีบดึงตัวน้องสาวให้ผละห่างเมยานีออกมาโดยเร็ว ตนเองก้าวเข้าไปยืนประจันหน้าอยู่แทนที่

“เมยานี พี่รู้ว่าอะไรที่เธอพอจะตอบได้เดี๋ยวนี้ และอะไรที่เธออยากจะให้เราได้เห็นเอง...เอาละ ให้พี่ถามดีกว่า เจ้าส่างปาคนของเราที่จักราชทรงขอไว้ให้อยู่ที่นี่ยังอยู่ดีหรือ เขาเป็นอย่างไรบ้าง?”

“ส่างปายังอยู่ปกติสุขดีค่ะ เขาได้รับการแต่งตั้งให้เป็นแพทย์หลวงประจำราชสำนัก และจักราชทรงให้ความเมตตาปรานีเลี้ยงดูใกล้ชิดตลอด สมกับที่ได้ให้คำมั่นสัญญาไว้กับนายแหม่มมาเรียทุกประการ”

“เดี๋ยวนี้เขาอยู่ที่ไหน ไม่ได้มากับกองทหารนี่ด้วยหรือ?”

พี่ใหญ่ของคณะ ถามมาเรียบ ๆ ในลักษณะชวนคุยมากกว่าที่จะตั้งใจคาดคั้นอะไร ในขณะที่ทุกคนของฝ่ายเขา รวมทั้งดารินกำลังตั้งใจฟังคำตอบโต้อยู่

“ส่างปาไม่ได้มาด้วยกับกองทหารนี้ เขาอยู่ในราชสำนักกำลังรอคอยพวกท่านทุกคนอยู่”

“ส่างปารู้ด้วยหรือว่าพวกเราจะมาถึง?”

“ในบรรดาเหล่าราชมนตรีชั้นสูงของมรกตนคร ไม่ว่าจะฝ่ายทหารหรือฝ่ายพลเรือน ล่วงรู้กันหมดสิ้นแล้วถึงกำหนดวัน

เวลาที่พวกของท่านทั้งหลายจะเหยียบเข้าถึงดินแดนนี้และเตรียมฉลองต้อนรับอยู่”

เชษฐาพยักหน้าช้า ๆ

“มรกตนครรู้ได้อย่างไร ว่าพวกเราจะมาถึงที่นี่?”

“ข้อนี้เอาไว้ถามจักราชเองดีกว่า เมื่อพวกท่านได้พบกับพระองค์แล้ว”

“แล้วรู้ด้วยหรือเปล่าว่าพวกเรามาที่นี่ เพราะอะไร?”

นางยิ้มน้อย ๆ อีกครั้ง ปรายหางตาไปทางดาริน ผู้จ้องเขม็ง รอคำตอบอยู่

“ถึงจะรู้ ก็มีประกาศิตมาว่า ไม่ให้พวกเราคนใดเอ่ยถึงในเวลานี้”

ท่านหัวหน้าคณะ พยักหน้าอีกครั้ง ยิ้มออกมาอย่างเท่าทัน ทำให้นางพลอยกลั้นหัวเราะ บรรยากาศ ณ ที่นั้น กลายเป็นความแจ่มใส และเปี่ยมไปด้วยความหวังอีกครั้ง

“มีอากาศยานโลหะของชาวโลกภายนอกอยู่ลำหนึ่ง มาอับปางตกหล่นอยู่ในอาณาเขตของมรกตบ้างไหม?”

เชษฐาถามต่อไป อย่างไม่เคร่งเครียดจริงจังอะไรนัก

เมยานีนิ่ง พยายามวางหน้าเฉยสนิท ทุกสายตาของอาคันตุกะจากแดนไกล ขณะนี้จ้องเขม็งมาที่นางเป็นตาเดียว...

ขณะนั้น กองทัพม้าทั้งหมดก็เคลื่อนพลกันลงมาถึง และชุมนุมรายล้อมอยู่เต็มท้องทุ่งไปหมด แปรขบวนเป็นรูปแถว

กองเกียรติยศอย่างงดงาม พร้อมกับชูปลายหอกตั้งตรงขึ้นไปบนอากาศ แสดงอาการคารวะสะพรึบพร้อม เสียงโห่ร้องต้อนรับดังกระหึ่มกึกก้องขึ้นสามครั้ง แล้วก็เงียบกริบลงในทันที

ทุกสิ่งทุกอย่างอยู่ในภาวะดุษณีภาพเหมือนเดิม...

กองกำลังทหารม้าจำนวนมากเหล่านั้น หลังจากโห่ร้องแสดงความเคารพและต้อนรับแล้ว ก็ยังคงรักษาแถวเป็นรูปหมวดหมู่ ห้อมล้อมสะพรึบพร้อมเต็มท้องทุ่งอยู่เช่นนั้นอย่างเป็นระเบียบ ไม่ได้ลงจากหลังม้าอย่างใดทั้งสิ้น เหมือนจะเตรียมพร้อมที่จะเคลื่อนย้ายออกเดินทางต่อไปได้ทันที จากการสังเกตของฝ่ายอาคันตุกะจากแดนไกล มองไม่เห็นท่าทีว่าทหารทั้งหมดจะหยุดพักพลอยู่ ณ ตำแหน่งนี้ใด ๆ ทั้งสิ้น ในเวลาเดียวกันก็มีทหารอีกหมู่หนึ่ง นำม้าซึ่งมีหลังอันว่างเปล่าปราศจากคนขี่ติดเครื่องพร้อม รวมทั้งม้าต่างสำหรับเตรียมบรรทุกของ ต้อนออกมาชุมนุมเป็นกลุ่ม อยู่กลางบริเวณเบื้องหน้าของคณะเดินทางทั้งหมด และหยุดรอคอยท่าอยู่

ยุษฐิษ วิกรม และพราหุต ผละจากตำแหน่งที่ยืนอยู่ตรงเข้าไปตรวจดูม้าที่ถูกนำออกมารอคอยเหล่านั้น เหมือนจะตรวจสอบดูแลความเรียบร้อยพร้อมเพรียงในบรรดากลุ่มทหารที่เข้ามายืนม้ารายล้อมอยู่ใกล้ชิดคณะของเชษฐาเหล่านั้น มีอยู่เป็นจำนวนมาก คนที่ทั้งเคยคุ้นหน้าและเคยสนิทสนมกับคณะอาคันตุกะจากแดนไกลมาก่อน ซึ่งฝ่ายของเชษฐาก็จำหน้าได้ดี พวกนั้นต่างพากันส่งยิ้มมาให้แต่ก็ยังอยู่ในอาการอันสงบสำรวมอย่างเต็มไปด้วยระเบียบวินัย แม้ว่าฝ่ายเชษฐาจะโบกมือร้องทักทายเรียกนามออกไปเช่นไร พวกแม่ทัพนายกองเหล่านั้นก็

ไม่อาจพอที่จะแสดงอาการทักทายตอบโต้อย่างใดได้ในขณะนี้ นอกจากสีหน้าและแววตาซึ่งแสดงความต้อนรับอย่างยินดี และอาการค้อมศีรษะลงเพียงเล็กน้อยเท่านั้น

ทางฝ่ายของเชษฐาก็มีแต่เพียงคะหยิ่นคนเดียว ที่ไม่เพียงแต่กระโดดโลดเต้นโบกมือทักกับทหารพวกนั้น ยังตะโกนอยู่โหวกเหวกลั่นไปหมด จนหนานอินต้องทุบหลังมันไว้แล้วกระซิบบอกให้อยู่ในอาการสำรวม เมื่อนั้นเจ้ากะเหรี่ยงหล่มช้างจึงยิ้มแห้ง ๆ ค่อยสงบนิ่งเสียงโวยวายอย่างดีใจของมันเอง

นางพญาแห่งมรกตนคร ค่อย ๆหันกลับมาเผชิญหน้ากับเชษฐาอีกครั้ง

“มีกระแสรับสั่งจากองค์จักราช กำชับพวกเรามาว่า ในทันทีที่ได้พบกับคณะของพวกท่านให้เชิญเดินทางเข้าสู่มหานครอย่างเร่งด่วนโดยมิชักช้า และบัดนี้ ทางฝ่ายกองทัพม้าที่มาดักรอรับอยู่ ก็ตระเตรียมทุกสิ่งทุกอย่างไว้พร้อมแล้ว เวลาก็ยังเหลืออยู่อีกนาน กว่าตะวันจะลับขอบขุนเขา ในพระนามของจักราช ขอเชิญทุกท่านขึ้นหลังม้าที่เตรียมมาไว้ให้แล้วนี้เถิด สัมภาระข้าวของทุกชิ้นที่ติดตัวมา ก็ไม่ต้องกังวลแบกหามให้เป็นภาระต่อไป ทหารจะเป็นผู้นำบรรทุกไปบนหลังม้าต่างโดยมิให้ตกหล่นสูญหาย เราจะเร่งการเดินทางให้เร็วที่สุด และจะพักแรมคืนในหนทางข้างหน้าเพียงแค่ราตรีเดียว ก่อนค่ำของวันพรุ่งนี้ ก็จะถึงเขตพระนคร”

เชษฐาซ่อนยิ้มแล้วสั่นศีรษะช้า ๆ เชิงปฏิเสธ

“พวกเราทั้งหมด จะไม่ยอมเคลื่อนไหวไปจากที่นี่เลย อย่างเด็ดขาด จะอยู่กันตรงนี้แหละ ถ้าหากเธอยังไม่ยอมตอบคำถามบางประการของเรา ในสิ่งที่เธอควรจะตอบได้บ้างก่อนพอสมควร”

“ใช่ เราจะประท้วง โดยการไม่ยอมไปกับเธออย่างเด็ดขาด เมยานี...”

ดารินเสริมมาอีกคนอย่างฉิวๆ ครึ่งยิ้มครึ่งบึ้ง

“...สภาพที่เธอเอาทหารมาดักรอ และพบปะกับเราเช่นนี้ มันไม่เหมือนกับการมาต้อนรับกันเลย แต่คล้ายๆจะมาเกาะกุมยึดตัวเป็นเชลยเสียมากว่า เพราะขอถามอะไรบ้างในสิ่งที่เราร้อนใจอยู่ เธอก็ไม่ยอมบอกสักอย่าง เมื่อครู่นี้พี่ใหญ่ถามอะไรเธอออกไป เธอก็ทำเหมือนไม่ได้ยินงั้นแหละ อยากจะรู้เหมือนกันอยู่เพียงแค่นี้ไม่ยอมเดินทางต่อไปใดๆ ทั้งสิ้น เธอจะทำยังไงต่อไป”

เมยานีหัวเราะคิก เข้ามาโอบกอดดารินไว้ จมพิตที่แก้มโดยแรง

“เมยานีก็มีโทษหนักซิคะ ที่ไม่สามารถจะเอาคณะของเจ้านายทั้งหมดไปให้ถึงมหานครได้ ทั้งๆที่มารอพบแล้ว...”

พลางนางก็หันมายิ้มให้กับเชษฐาผู้ยืนกอดอก มองเขม็งนิ่งมาอย่างค้นหาถามมาว่า

“...พี่ใหญ่ถามเมยานีว่าอย่างไรคะ เมื่อสักครู่นี้?”

เชษฐายังไม่ได้กล่าวในทันทีนั้น นอกจากจ้องหน้าเฉยดารินกระซิบว่า

“อย่านึกว่าเป็นราชินีแห่งมรกตนครแล้ว จะถูกหยิกไม่ได้

นะ เมยานี ประเดี๋ยวเถอะ ประเดี๋ยวได้เห็นฤทธิ์พี่สาวคนนี้ ไม่บ้าดีเดือดจริงๆก็คงไม่บุกมาจนถึงมรกตนครอีกครั้งหนึ่งหรอก”

นางถอยห่างผละจากดารินออกมาอย่างรั้เชิง แล้วเดินเข้ามาเกาะแขนเชษฐาไว้ เอ่ยขึ้นด้วยน้ำเสียงใสกังวานฟังชัดเจนได้ยินไปทั่วในคณะของผู้ที่ติดตามค้นหารพินทร์ว่า

“อย่ากังวลร้อนใจไปเลยค่ะ พี่ใหญ่ คณะของพี่ที่มุ่งหน้าย้อนกลับมายังมรกตนครแห่งนี้ น่าจะตรงเป้าหมายที่สุดแล้ว อากาศยานที่ประดิษฐ์ด้วยโลหะของมนุษย์จากโลกภายนอกลำหนึ่ง ได้หลงพลัดล่วงล้ำดินแดนนี้เข้ามา และได้ตกอับปางอยู่ในแผ่นดินของเรา ถูกต้องตามที่พี่ถามเมื่อสักครู่นี้ทุกประการ”

แม้จะมีสังหรณ์เชื่อมั่นเป็นทุนเดิมมาก่อนแล้ว ทุกคนของฝ่ายติดตามรพินทร์ ซึ่งเปิดโสตกว้างรับฟังอยู่ในขณะนี้ **ไม่ว่าจะเป็นเชษฐา ดาริน อนุชา หรือไชยยันต์ บัดนี้อยู่ในภาวะตะลึงตัวชากันไปหมด! ต่างยังไม่อาจพูดอะไรออกมาได้ในทันทีนั้น นอกจากมองสบตากันเองอยู่ไปมา ขนลุกชันขึ้นทั้งกาย มีความรู้สึกอันไม่อาจบรรยายได้ถูก**

“เทพเจ้าทรงโปรด ในที่สุด มันก็เป็นความจริง...”

ดาริน วราฤทธิ์ ขยับริมฝีปาก อุทานออกมาแผ่วเบาแทบไม่มีเสียง ใบหน้าของหล่อนซีดและแดงเข้มสลับกันอยู่เช่นนั้น ไชยยันต์ และอนุชาดีดนิ้วโดยแรงอย่างสมหวัง ส่วนเชษฐายิ้มออกมาน้อยๆ ด้วยอาการที่ระงับความตื่นเต้นเอาไว้

“ยืนยันให้ฝ่ายพี่ได้มั่นใจอีกสักครั้งซิ เมยานี ว่าเธอได้พูดในความจริง”

“เมยานีขอยืนยันในสิ่งที่พูดไปแล้วค่ะ อากาศยานลำหนึ่งของมนุษยชาติแห่งโลกที่นอกเหนือจากโลกของเราออกไป มาอับปางอยู่ในแผ่นดินของเราจริง เมื่อพวกพี่ได้ไปถึงมหานครแล้วก็จะได้เห็นกับตาตนเอง สภาพของมันที่ตกหล่นลงมาพังพินาศอย่างไร ก็คงทรงรูปลักษณะอยู่เหมือนเดิมโดยไม่มีพวกเราคนใดไปแตะต้องกับมันเลย และนี่คือสัญญาณบอกเหตุให้องค์จักราชทรงทราบได้ในทันทีว่า พวกพี่ๆ จะต้องหวนกลับเข้ามาเยี่ยมเยือนพวกเราที่มรกตนครอีกวาระหนึ่ง โดยพระองค์ทรงเฝ้านับวันรอคอยอยู่”

“เราไม่ได้มาตามอากาศยานลำนั้นโดยตรง...”

ไชยยันต์พูดขึ้นด้วยเสียงแหบต่ำ

“...แต่พรานใหญ่ รพินทร์ ไพรวัลย์ เป็นผู้ออกติดตามอากาศยานลำนั้น พร้อมกับฝ่ายของเจ้าของอากาศยานลำที่อับปางสูญหายไป พวกเรา โดยเฉพาะนายหญิง มุ่งติดตามพรานใหญ่รพินทร์อีกทีหนึ่ง พวกเขาออกเดินทางมาก่อนหน้าเรา 7 วัน โดยไม่มีโอกาสรู้ได้ พวกเราได้ติดตามไล่หลังเขามาตลอดเวลาแห่งการเดินทาง เราตามเขาไม่ทัน ไม่มีโอกาสได้พบกันระหว่างทางเลย แต่ทางด้านเรามั่นใจว่าเขามุ่งหน้ามาที่นี่และเราก็ได้ติดตามมาที่นี่...”

นางก้มศีรษะน้อยๆ ยังยิ้มพราย

“จักราชทรงทราบในข้อนั้นดีแล้วค่ะ พี่ไชยยันต์”

“เพราะฉะนั้น เดี๋ยวนี้ คำถามมันจึงมีอยู่ว่า...พรานใหญ่รพินทร์ ที่ล่วงหน้ามาก่อนเรา ได้เหยียบเข้ามาถึงมรกตแล้วหรือยัง และหรือขณะนี้เขาอยู่ที่ไหน?”

อนุชา วราฤทธิ์ กล่าวขึ้นช้า ๆ ชัดถ้อยชัดคำตรงเข้าหาเป้าหมายในทันที

ดวงตาคมกริบเต็มไปด้วยประกายลึกลับซ่อนงำ ในขณะเดียวกันก็ปะปนไปด้วยแววชื่นชมโสมนัส และสบสายตาของแต่ละคนไปตามลำดับ จนกระทั่งมาจับนิ่งประสานอยู่กับดาริน เป็นคนสุดท้าย

“พรานใหญ่รพินทร์...”

นางพึมพำ พร้อมกับถอนใจออกมานิดหนึ่ง แต่ในการจับสำรวจอย่างแน่วนิ่งของดาริน และทุกคนของฝ่ายติดตามมา มองไม่เห็นแววทุกข์ร้อนวิตกกังวลใด ๆ ให้ปรากฏ

“...เมยานีจะให้คำตอบแก่เหล่าท่านทั้งหลายได้อย่างไร จึงจะไม่ให้เป็นการฝ่าฝืนต่อโองการประกาศิตของจักราชที่รับสั่งให้ปิดปากสนิทไว้ก่อน”

“ก็แปลว่าเธอยังไม่ต้องการจะให้ฉันได้รู้ข่าวอะไรเกี่ยวกับรพินทร์ในขณะนี้ ทั้ง ๆ ที่ก็รู้อยู่แล้วว่าฉันมาตามเขาอย่างชนิดเอาชีวิตแทบไม่รอด และแม้กระทั่ง เหยียบขึ้นมาถึงแผ่นดินมรกตนครนี้แล้วก็ตาม ก็ยังไม่มีโอกาสที่จะรู้ข่าวอะไรของเขาบ้างเลย?”

ดารินรุกกระชั้น หางเสียงผิดหวังน้อยใจ

“เหตุใดนายหญิงจึงเอาแต่จะคาดคั้นเมยานีอยู่เช่นนี้ แทนที่จะมุ่งเข้าสู่มหานครมรกตเพื่อพบองค์จักราชเสียโดยเร็ว เพราะสิ่งที่นายหญิงต้องการเห็น ต้องการรับรู้ทั้งปวงคอยอยู่ที่นั่นอยู่

แล้ว นายหญิงบุกบั่นฝ่าฟันความทุกข์ยากแสนสาหัสมาเป็นระยะอันยาวนานแล้ว ราชฐานมรกตนครอันจะเป็นแหล่งคลี่คลายปมปัญหาทั้งปวง รอคอยอยู่ในเส้นทางข้างหน้า ใกล้ๆ นี่เอง เพียงแต่ระยะเดินทางไม่เกินตะวันตกดินพรุ่งนี้ก็จะถึง ไฉนเลยจะต้องมาเคี่ยวเข็ญเมยานีให้บอกในสิ่งที่บางสิ่งบางอย่างเมยานีก็ยังไม่อาจล่วงรู้ได้ นอกจากจะคาดคะเนเอาเท่านั้น ที่แน่นอนและเป็นความสัตย์จริงที่สุดก็คือ เมยานียังไม่ได้พบเห็นพรานใหญ่รพินทร์บนแผ่นดินส่วนใดของมรกตนคร และถ้าจะถามทหารม้าทั้งกองทัพนี้ คำตอบก็จะตรงกัน คือยังไม่มีใครพบเห็นพรานรพินทร์เลยทั้งสิ้น”

ดารินเม้มริมฝีปากแน่น เริ่มหดหู่ในดวงใจอีก หันไปทางพวกพี่ๆ พึมพำเสียงเครือ

“ถ้างั้นก็แปลว่า รพินทร์ยังเหยียบขึ้นมาไม่ถึงดินแดนนี้ มันน่าจะหมายความอย่างนั้น ใช่ไหมคะ?”

เชษฐาเอื้อมมือมาบีบไหล่น้องสาวไว้

“ใจเย็นๆ น้อย และมันก็เป็นความจริงตามที่เมยานีพูดไว้ คือ ทำไมเราไม่รีบเดินทางเข้าไปพบจักราชเสียในทันที จะซักถามอะไรให้มากเรื่องมันก็คงไม่เกิดประโยชน์ขึ้นมาหรอก เสียเวลาเปล่า เป้าหมายของเราอยู่ที่นี่ และเราก็บรรลุเป้าหมายแล้ว ซ้ำยังได้รับรู้แน่ชัดออกไปว่า เครื่อง บี 52 มาตกที่นี่โดยไม่ผิดคาดไปเลย สมมุติรพินทร์ได้มาถึงก่อนหน้าเราแล้ว เราก็คงได้พบเขาที่ในเมือง หรือถ้าเรามาถึงก่อนหน้าเขาเพราะเราได้ทางลัดที่ย่นระยะ และมีอุปสรรคน้อยกว่า เราก็เป็นฝ่ายรอคอยเขาอยู่ที่นั่น ไม่น่าจะมีปัญหาอะไรให้ต้องคิดมาก”

“นั่นเป็นสิ่งที่ถูกต้องที่สุด!”
ไชยยันต์กับอนุชาสรุปขึ้นพร้อม ๆ กันอย่างเห็นด้วย
“ถ้าเช่นนั้น...”
ดารินตัดสินใจเด็ดขาด หันมาทางราชินีแห่งมรกตนคร
“...เราก็พร้อมที่จะไปกับเธอเดี๋ยวนี้”

เมยานีหันไปบัญชาการกับทหารของนางในทันทีนั้น การเคลื่อนไหวเริ่มเกิดขึ้นแล้วชั่วไม่นาน ก็มีทหารจูงม้าเข้ามามอบให้คณะเชษฐาจนครบคนเพื่อให้ใช้เป็นพาหนะ ทกตัวเป็นม้าศึกติดอาวุธของนักรบมรกตนครครบครัน สำหรับเชษฐา ดาริน อนุชา และไชยยันต์ไม่มีปัญหาอะไร เพราะทุกคนขี่ม้าคล่องแคล่วอยู่ก่อนแล้ว มีเฉพาะหนานอิน คะหยิ่นและพวกลูกหาบเท่านั้นที่ยังไม่คุ้นเคยกับการนั่งไปบนหลังม้า ซึ่งก็มีทหารประกบคุมเป็นพี่เลี้ยงอยู่ใกล้ ๆ คนละคู่ โดยระมัดระวังไม่ให้ม้าสะบัดตกลงมาจากหลัง สวนสัมภาระข้าวของที่แบกหามกันมา ก็แยกย้ายขึ้นไปบรรทุกอย่างมั่นคงแข็งแรงบนหลังม้าต่าง

พวกลูกหาบพากันตื่นเต้นกับสิ่งที่ตนเองมาประสบเผชิญพบเห็นอยู่ในขณะนี้ โดยมีความรู้สึกเหมือนฝันไปฉะนั้น แต่ก็มีความรู้สึกอบอุ่นมั่นใจ และรู้แน่ว่าพวกตนมีความปลอดภัยทุกประการท่ามกลางกองทหารม้าจากดินแดนประหลาด ซึ่งล้วนเป็นมิตรอันแสนสนิทของฝ่ายเจ้านายทุกคน และพวกตนก็สามารถที่จะใช้ภาษาพูดติดต่อได้เข้าใจรู้เรื่องกับเจ้าของแผ่นดินอย่างทะลุปรุโปร่งโดยไม่มีอะไรติดขัด เหมือนจะเป็นการใช้ภาษาเดียวกัน แม้ว่าจะพูดกันคนละภาษาก็ตาม

ครั้นแล้ว กองทัพม้าทั้งหมดก็เริ่มเคลื่อนที่ตัดจากบริเวณทุ่งหญ้า ขึ้นสู่ถนนใหญ่ที่เรียกว่าถนนพระศิวะ มุ่งหน้าไปตามทิศทางที่นำเข้าสู่มรกตนครในทันที ด้วยลักษณะการควบโขยกที่ไม่ถึงกับเร่งร้อนอะไรนัก เป็นการเคลื่อนพลไปอย่างปกติ ไม่ได้ห้อเหยียด แต่ถึงเช่นนั้น มันก็ยังมีอัตราความเร็วกว่าการที่จะเดินเท้าหลายเท่า เสียงฝีเท้าม้านับพัน สะเทือนกึกก้องไปทั่วบนถนนกว้างใหญ่ยาวเหยียดสุดสายตา ที่ไต่ทอดไปตามยอดเขาสูงๆ ต่ำๆ

คณะของฝ่ายอาคันตุกะทั้งหมด ถูกแวดล้อมอยู่กลางขบวน โดยมีกองหน้านำ เมยานีรวมกลุ่มอยู่กับฝ่ายของเชษฐาขนาบด้านข้างของนาง คือดารินและอนุชา ส่วนคะหยิ่นและครูพรานหนานอินอยู่รั้งท้ายของขบวนลูกหาบ ที่เป็นแถวเรียง 5 อยู่เบื้องหน้า เพื่อคอยตรวจสอบม้าที่บรรทุกสัมภาระอย่างคนไม่ประมาทและรู้ต่อหน้าที่ของตน

ขณะนั้น ดารินก็ปลดไรเฟิลที่สะพายเฉียงไหล่ออก แล้วโยนส่งไปให้พี่ชายกลาง พร้อมกับบอกว่า

“ฝากถือไว้ด้วยค่ะ”

อนุชารับมาได้อย่างงงๆไม่ทราบว่าเหตุใดน้องสาวจึงถอดไรเฟิลที่สะพายกับไหล่โยนมาให้ ยังไม่ทันจะอ้าปากร้องถามเช่นไร ก็เห็นหล่อนเร่งฝีเท้าม้าดำสนิทตัวที่ขี่อยู่ตีขนาบข้างราชินีเมยานีแห่งมรกตนครเข้าไปอย่างกระชั้นชิด ยกปลายขาที่สอดติดอยู่กับโกลนด้านซ้ายของม้าไขว้ขึ้นมาไว้บนอาน ตะโกนร้องเรียก

“เมยานี!”

พอนางหันมาทางเสียงเรียก ร่างของดารินก็ลอยละลิ่วอย่างผาดโผนไปคร่อมอยู่บนด้านหลังของม้าเมยานี วงแขนทั้งสองรวบกอดเอวของนางไว้ กลายเป็นเผ่นจากหลังม้าของตนเองเข้าไปอาศัยเกาะหลังเมยานีขี่ไปตัวเดียวกัน

“นายหญิง ระวังตกม้า”

นางร้องออกมาอย่างตกใจ เพราะคาดไปไม่ถึง

“ไม่มีวันเสียล่ะ ถึงฉันจะขี่ม้าไม่เก่งเหมือนอย่างเธอ ฉันก็เคยขี่ม้าผาดโผนมาแล้ว ฉันจะไปม้าตัวเดียวกับเธอ ไม่งั้นคยกันไม่ได้ถนัด”

หล่อนตะโกนกรอกซองหูเมยานี ขณะที่กอดเอวนางพญาผู้เจนศึกของมรกตนครไว้แน่น เมยานีหัวเราะแหลม

“นายหญิงเก่งกล้าเหลือเกิน ถ้าโดดเกาะพลาดหล่นลงไปเมื่อครู่นี้ ม้านับพันที่ควบตามหลังมาจะเหยียบนายหญิงแหลกเป็นผงทีเดียว”

“เสี่ยงกว่านี้ ฉันก็เคยทำมาแล้ว นับประสาอะไรกับการสับเปลี่ยนม้าศึกขณะที่กำลังวิ่งอยู่ เอาละ เธอบังคับม้าไป ฉันจะเกาะหลัง แล้วเราจะตะโกนคุยกัน ฉันจะกรอกเสียงเข้าไปในหูของเธอให้หูแตกทีเดียว ถ้าเธอไม่ยอมตอบอะไรให้ฉันพอใจได้”

เมยานีแหงนหน้าหัวเราะ เส้นผมยาวเป็นคลื่นงามของนาง และของดารินปลิวไสว ทั้งคู่ขี่ม้าไปตัวเดียวกันท่ามกลางสายตาของพี่ๆ ที่แลมาเห็นอย่างตะลึงตกใจ ไม่คิดมาก่อนว่าดารินจะกล้าเสี่ยง อย่างบ้าบิ่นถึงขนาดนั้น แทบจะดูไม่ทัน

ทีเดียว ระหว่างที่หล่อนเผ่นจากหลังม้าตัวที่กำลังควบอยู่ โดดไปเกาะหลังม้าของเมยานี้ไว้ แต่ทุกคนก็สามารถเข้าใจได้ ว่าดารินต้องการอยู่ใกล้ชิดกับเมยานีมากที่สุดในระหว่างการเดินทาง

“เมยานีรักนายหญิง! อยากให้นายหญิงอยู่ในมรกต นคร ตลอดไป”

“แล้วฉันจะอยู่กับใครล่ะ ที่มรกตนครนั่น?”

ทั้งสองตะโกนโต้ตอบกัน ได้ยินกันเฉพาะสองต่อสองท่ามกลางเสียงฝีเท้าม้ารอบด้านที่กระหึ่มก้องไปหมด

“อยู่กับพรานใหญ่รพินทร์! อยู่ในท่ามกลางคนที่รักภักดีต่อนายหญิง”

“พรานใหญ่รพินทร์น่ะเหรอ? ก็เดี๋ยวนี้เขาไปเป็นตายร้ายดี หรือว่าไปมีความสุขสมบูรณ์อยู่กับใครที่ไหนล่ะ”

“ชีวิตของพรานรพินทร์ จะไม่มีความสุขสมบูรณ์กับใครได้นอกจากนายหญิงของเมยานีคนนี้เท่านั้น นายหญิงประเสริฐสุดแล้วที่ตัดสินใจติดตามเขามา เมยานีขอคารวะในน้ำใจของนายหญิง! นายหญิงไม่ทอดทิ้งคนที่แสนรักและภักดีต่อนายหญิงจนสุดชีวิต นั่นเป็นสิ่งที่ถูกต้องแล้ว”

“ต่อไปนี้ฉันจะไม่ทอดทิ้งหรือปล่อยให้เขาห่างตาอีกแล้ว แต่เธอไม่ยอมบอกฉันว่าขณะนี้เขาอยู่ที่ไหน”

“แล้วนายหญิงจะได้พบเขาเอง สมกับคำอธิษฐานไว้ในระยะอันไม่นานนี้นัก!”

“ฉันถามว่าขณะนี้ เขาอยู่ที่ไหน?”

ดารินจ่อปากเข้าไปใกล้หูเมยานี ตะโกนแหลมสุดเสียงจนนางต้องแยกเขี้ยวหลับตาลง

“ถ้าเมยานีบอกว่าไม่รู้?”

“ก็แปลว่าเธอโกหก หรือแกล้งปิดบังฉัน ฉันรู้ว่าเธอรู้!!”

“อย่าตะโกนกรอกหูเมยานี หูจะดับแล้ว!!”

“ก็บอกมาซิ ไม่งั้นจะไม่ตะโกนเฉยๆ นะ จะเหวี่ยงให้ตกหลังม้าลงไปเลย ลองดูมั๊ย?”

“เหวี่ยงเมยานีน่ะ เมยานีไม่ตกหรอก ระวังนายหญิงจะตกลงไปเอง เอ้า! ยอมบอกให้แล้ว เวลาเดียวกับที่นายหญิงไต่เขาขึ้นมาถึงกลางถนนพระศิวะ พรานใหญ่รพินทร์นำคนฝ่ายเขาไต่ขึ้นหัวถนนพระศิวะแล้ว ห่างกันโดยระยะม้าเดินทางเพียงครึ่งวันเท่านั้น คณะของนายหญิงจะเดินทางถึงราชฐานมรกตนครก่อนค่ำพรุ่งนี้ คณะของพรานรพินทร์จะถึงราชฐานยามเที่ยงคืนเดียวกัน ถ้าไม่มีการหยุดพัก แต่ถ้าหยุดพักก็จะไปถึงในเวลาเช้า! เมยานีเสียสัจจะที่ให้ไว้กับองค์จักราชแล้ว ที่รับสั่งกำชับมาว่าไม่ให้แพร่งพรายใดๆ ทั้งสิ้น!”

“สวรรค์ทรงโปรด เป็นความจริงหรือ เมยานี!”

“แล้วนายหญิงจะได้เห็นเอง แต่ขอสัจจะแก่เมยานีสักข้อ”

“สัจจะอะไร?”

“อย่าแพร่งพรายโดยวาจาให้พวกของนายหญิงคนใดรู้ในสิ่งนี้ก่อน อย่าแสดงให้รู้แม้แต่อาการกิริยา”

ดาริน วราฤทธิ์ ดีใจจนสุดขีดแทบลืมตัว กอดรัดเอวเมยานีไว้แน่น จนอีกฝ่ายร้องอุทานลั่นออกมา

“นายหญิง! เมยานีจะหายใจไม่ออกอยู่แล้ว!”

เมื่อนั้น หล่อนจึงรู้สึกตัวคลายอ้อมแขนที่รัดเอวนางพญามรกตนครออก

“ฉันให้สัจจะต่อเธอ จะไม่แพร่งพรายอะไรให้พวกเราที่มาทั้งหมดนี่ได้รู้ก่อนเลย แต่เธอต้องตอบฉันไปตามจริงทุกอย่างที่เธอรู้...”

ขณะที่ตะโกนพูด ดารินเอาใบหน้าแนบกับแผ่นหลังของเมยานีอย่างแสนรักสนิทระหว่างที่ม้ากำลังเผ่นโผนวิ่ง

“...นี่แปลว่าเธอรู้หมดทุกสิ่งทุกอย่างแล้ว เพียงแต่ยังไม่ยอมบอกฉันแต่แรกเท่านั้น...เธอแน่ใจหรือว่า รพินทร์ไต่ขึ้นต้นทางของถนนพระศิวะจากบริเวณเนินพระจันทร์แล้ว เวลาเดียวกับที่พวกฉันไต่ขึ้นมากลางเส้นทางของถนน”

“นายหญิงสบายใจได้ พรานรพินทร์และคณะของเขาขึ้นสู่ส่วนปลายสุดของถนนพระศิวะแล้ว เหมือนเมื่อครั้งที่เขาได้นำพวกของนายหญิงมาในครั้งก่อน แต่อิดโรยเหนื่อยยากแสนสาหัสกว่าฝ่ายของนายหญิงมากนัก เพราะพวกเขาต้องไต่ตัดเทือกเขาสูงขึ้นมาหลายเทือก”

ทั้งสองตะโกนตอบโต้สนทนากัน โดยไม่มีใครอื่นสามารถจับกระแสความได้ทั้งสิ้น เนื่องด้วยเสียงฝีเท้าม้ากลบหมด

“แปลว่าเขามุ่งมาทางเนินพระจันทร์ โดยไม่ได้เลือกเส้นทางอื่นเลย?”

“เขาขึ้นมาทางเก่า แต่ฝ่ายของนายหญิงลัดทางมาโดย

การนำของวายา จึงตัดขึ้นสู่ถนนพระศิวะในส่วนกึ่งกลางของถนน นายหญิงได้มาดักหน้าเขาแล้ว แม้จะเป็นฝ่ายติดตามมาทีหลังก็ตาม”

เมยานีตอบ โดยปราศจากการปิดบังอมพะนำอีกต่อไป

“ดีจริง วิเศษสุด ฉันพยายามจะตามเขาให้ทันระหว่างทาง แต่แล้วกลับเป็นว่าฉันได้มาถึงจุดหมายปลายทางก่อนพวกเขาเสียอีก คิดไปไม่ถึงเลย! แต่ทั้งหมดนี้ เธอรู้ได้อย่างไร?”

“จักราชทรงล่วงรู้เหตุการณ์หมดทุกอย่าง และทรงกระซิบสั่งความแก่เมยานี เพื่อให้รั้ล่วงหน้าทกประการโดยไม่ทรงปิดบัง ในขณะที่กองทัพม้ารักษาพระองค์ส่วนใหญ่ ภายใต้บัญชาของเมยานีได้มุ่งมาดักรออยู่ยังจุดที่คณะของนายหญิงจะไต่ทางขึ้นมาอีกกองทัพหนึ่ง ก็ได้รับบัญชาให้ไปรอคอยดักรับฝ่ายของพรานรพินทร์พร้อมกันแล้ว ยังต้นทางของถนนพระศิวะ ขณะนี้เชื่อว่าคงพบกันแล้ว และคงอยู่ในระหว่างเดินทางมาตามถนนสายนี้เช่นกัน”

ดารินลืมตากว้าง ร้องออกมา

“เมยานี! ถ้าเช่นนั้น ทำไมเธอไม่ให้พวกเราพักรอเขาอยู่ยังตำแหน่งที่เราโผล่ขึ้นมาบนถนน ฉันต้องการพบเขาโดยเร็วที่สุด ทำไมถึงรีบเอาพวกเราทั้งหมดออกเดินทางล่วงหน้าไปก่อน นี่ถ้ารอก็จะต้องได้พบกันในระหว่างเส้นทางอยู่แล้ว”

“มีกระแสรับสั่งมาจากองค์จักราช ให้เมยานีรีบนำคณะของนายหญิงออกเดินทางเพื่อมุ่งเข้ามหานครโดยทันทีอย่างมิชักช้า เพื่อให้ถึงราชฐานเสียก่อนโดยเร็ว ไม่ทรงอนุญาตให้เสียเวลาหยุดรอ นี่จึงเป็นอีกเหตุผลหนึ่ง ที่รับสั่งกำชับมาหนักหนา

ว่าไม่ให้เมยานีบอกความจริงอะไรเกี่ยวกับพรานรพินทร์ก่อน เพราะถ้าขืนบอกไป นายหญิงก็จะต้องหยุดรอแน่นอน ทำให้ไม่เป็นไปตามพระประสงค์ของจักราช คณะของนายหญิงไม่จำเป็นจะต้องรอให้เสียเวลา เพราะถึงอย่างไร ทางฝ่ายของพรานรพินทร์ก็เดินทางมาในเส้นเดียวกันอยู่แล้ว และต้องได้พบกันแน่นอนในราชฐาน โดยระยะเวลาที่เว้นห่าง เท่า ๆ กันนั่นเอง ไม่ได้เชื่องช้าไปกว่าการหยุดรอเลย นายหญิงไปถึงก่อน ได้หยุดพักผ่อนก่อน พรานรพินทร์กับคณะของเขา จะตามไปถึงในเวลาอันไม่นานเกินไปนักอย่างที่เมยานีบอกแล้ว ถ้าไม่เที่ยงคืนของวันพรุ่งนี้ ก็จะถัดไปเป็นเวลาเที่ยงของอีกวันหนึ่ง จักราชทรงต้องการให้ทั้งสองฝ่ายพบกัน ภายในราชฐานของมรกตนคร ไม่ต้องการให้พบกันระหว่างทาง เมยานียอมบอกความจริงทั้งหมดเท่าที่เมยานีทราบแก่นายหญิงแล้ว ขอนายหญิงอย่าได้กระทำสิ่งใดให้เป็นการขัดพระประสงค์ของจักราชเลย ได้โปรดเห็นแก่เมยานีด้วย เพราะถ้าทรงรู้ว่าระหว่างทาง เมยานีบอกเล่าอะไรแก่นายหญิงไปหมดสิ้นแล้วเช่นนี้ ก็คงไม่พอพระทัยเมยานีเป็นอย่างยิ่ง”

ดารินยิ้มเปรมปลื้มทั้งหยาดน้ำตา จูบที่ต้นคอของเมยานีโดยแรง

“ฉันเข้าใจแล้ว และจะไม่ทำให้เธอต้องลำบากหรอกน้องสาว ขอบใจเหลือเกินที่ยอมบอกข่าวอันเป็นมงคลที่สุดในชีวิตของฉัน แม้ว่าครั้งแรกจะทำเป็นบ่ายเบี่ยงปิดบังแบบเจ้าเล่ห์อยู่ เป็นอันว่าฉันยอมล่วงหน้าไปในราชฐานของมรกตนครก่อนตามพระประสงค์ของจักราชโดยไม่ขัดขืนดื้อดึง”

“นั่นเป็นสิ่งที่ดีที่สุดแล้ว พี่สาว! อย่าใจร้อนกระวน-

กระวายไปเกินกว่าเหตุ ถึงอย่างไรเสีย นายหญิงก็ต้องได้พบกับพรานรพินทร์อย่างไม่คลาดเคลื่อน ในอนาคตอันมองเห็นอยู่ใกล้ๆ นี้”

“สวรรค์ทรงโปรด...ขอให้เป็นเช่นนั้นเถิด นั่นคือสิ่งที่ฉันพร่ำภาวนาไว้...ว่าแต่ใครเป็นคนรับบัญชาให้ทำหน้าที่คุมทหารไปคอยดักรับรพินทร์?”

“บิดาของเมยานีเอง!”

“บิดา! ท่านขุนพลเฒ่าอรชุนนะรึ?”

“ใช่แล้ว นายหญิง ผู้เฒ่าอรชุน พรหมเมศวร์และวามิสเป็นฝ่ายแยกไปรับคณะของพรานรพินทร์ยังต้นถนนพระศิวะ ทุกคนถูกโองการประกาศิตให้ปิดปากสนิทเช่นกัน ไม่ยอมให้ผู้ใดบอกข่าวใดๆ ของฝ่ายนายหญิงเลย จักราชต้องการให้พรานรพินทร์ได้พบเห็นนายหญิงในราชฐานโดยไม่รู้ตัวมาก่อน โดยแท้ที่จริงแล้ว พระองค์ไม่ต้องการให้ทั้งสองฝ่ายรู้ตัวล่วงหน้าใดๆ ก่อนทั้งสิ้น ต้องการให้ไปพบเห็นเผชิญหน้ากันเองในราช-ฐานโดยไม่ทันรู้เนื้อรู้ตัว แต่เมยานีก็ปากบอน เพราะทนรบเร้าของนายหญิงไม่ไหว ยอมบอกความจริงให้นายหญิงทราบเสียก่อน เมื่อทราบแล้วเช่นนี้ก็ขอให้รู้ไว้เฉพาะตัวเองตามลำพัง อย่าได้บอกกับฝ่ายของนายหญิงคนใดให้พลอยรับทราบด้วย ตามที่เมยานีขอสัจจะไว้”

“ฉันให้สัญญากับเธอไว้แล้ว ว่าจะไม่บอกให้พวกฉันคนใดรู้ จะไม่แสดงอาการใดๆ ให้พวกเขาสงสัยด้วย จะปิดให้สนิทที่เดียว แต่อดแปลกใจไม่ได้ที่แงซายเล่นตลกอะไรอย่างนี้ อยากรู้เหลือเกินว่าขณะนี้ เขาไปทำอะไรอยู่ที่ไหน เขาควรจะออกมา

รับพวกเราด้วยตัวเอง ถ้าไม่เลือกมาดักรับทางฝ่ายฉัน ก็น่าจะไปคอยดักรับทางฝ่ายรพินทร์ แต่นี่ไม่เห็นวี่แววอะไรของเขาเลย หรือเดี๋ยวนี้เขาคือสมเด็จพระเจ้าจักราธิราชไปเสียแล้ว จึงถือพระเกียรติไม่ยอมลดองค์ลงมาเพื่อมาเป็นฝ่ายพบเรา นอกจากประทับอยู่บนบัลลังก์เพื่อให้ฝ่ายเราคลานเข้าไปเฝ้า”

ประโยคหลัง ดารินเหน็บมาอย่างน้อยใจระคนพิศวงสงสัย เมยานีส่งเสียงหัวเราะลั่น

“ไปถึงมรกตนครแล้ว นายหญิงจะได้รู้เอง ว่าอดีตคนรับใช้เก่าของนายหญิงทำอะไรอยู่ที่ไหน เมยานีจะพาไปให้เห็นกับตา ถ้าหากว่าคนที่เคยมีนามเรียกขานว่า แงซาย ไม่ประพฤติปฏิบัติอะไรสักอย่างหนึ่ง ทั้งฝ่ายของนายหญิงและฝ่ายของพรานรพินทร์ จะไม่มีวันเดินทางย้อนกลับมาถึงดินแดนนี้อีกได้เลย และทั้งสองฝ่ายก็จะไม่มีวันได้พบกันอีกแล้ว ถ้านายหญิงและพรานรพินทร์ ตลอดจนทุกคนที่มากันในครั้งนี้ ได้ไปเห็นสภาพของแงซายในขณะนี้ ก็จะรักแงซายขึ้นอีกมากมายนัก และแทบไม่เชื่อสายตาเขาคือสมเด็จพระเจ้าจักราธิราชก็จริงอยู่ แต่สำหรับพวกเจ้านายเก่าแล้วเขาก็คือ แงซาย คนเดิมนั่นเอง! เขารู้เห็นหมดทุกอย่าง นับตั้งแต่อากาศยานของมนุษย์จากโลกภายนอกมาอับปางอยู่ในมรกตนคร รู้ว่าพรานรพินทร์จะต้องหวนกลับคืนมาที่นี่และรู้อีกด้วยว่านายหญิงจะต้องออกติดตามพรานรพินทร์มา หนทางก็ห่างไกลยากแค้นทุรกันดารนัก ถ้าเขาไม่กระทำการอย่างใดสักอย่างหนึ่ง บุคคลทั้งสอง...ดารินกับรพินทร์จะตามกันไม่ทันอีกแล้วในชาตินี้”

คำพูดของเมยานี ทำให้ดารินต้องนิ่งอึ้งไป ไม่อาจเซ้าซี้

ถามอย่างไรต่อไปได้อีก เพราะนางพญาแห่งมรกตนครได้ให้ข่าว
อันเป็นประโยชน์แก่หล่อนมากที่สุด เท่าที่จะให้ได้แล้ว

**คงเกาะหลังม้าเมยานีไปอย่างสงบ เหลือบมอง
หลังไปทั้งด้านซ้ายและขวา ก็เห็นพวกพี่ๆ และคณะที่
เดินทางมาด้วยกันทั้งหมด ยังคงตามหลังมาเป็นขบวน
ท่ามกลางการแหนล้อมของเหล่ากองทัพม้า อันมี
จำนวนมากมายเหล่านั้น**

บัดนี้ หัวใจอันเร่าร้อนกระวนกระวายนาดลอดแห่งการเริ่มต้นเดินทาง เริ่นสุขสงบลงแล้วอยากจะนองเห็นกาพเหลือเกินว่า ขณะนี้ รพินทร์ ไพรวัลย์ กำลังอยู่ในภาวะใด คณะที่เดินทางมาด้วยกันกับเขาทั้งหมดเหล่านั้น ยังอยู่กันครบถ้วนดีหรือไม่ หรือว่ามีใครล้มหายตายจากไปบ้าง สภาพของแต่ละบุคคลจะเป็นเช่นไร และได้ออกเดินทางมาจากถนนพระศิวะแล้ว หรือว่ายังหยุดพักกันอยู่บนหัวถนนแห่งนั้น

และก็อดคิดไปไม่ได้ว่า ถ้าฝ่ายหล่อนอยู่รอตำแหน่งที่ขึ้นมายังถนนพระศิวะตอนแรก โดยไม่ออกเดินทางมา เวลาค่ำหรืออาจดึกลงเล็กน้อย ฝ่ายของรพินทร์ก็น่าจะเดินทางมาถึงและพบกันระหว่างทางได้พอดี แต่นี่โดยคำขอร้องของเมยานี โดยยึดถือตามประกาศิตสั่งของจักราช หล่อนจำเป็นจะต้องล่วงหน้ามาก่อนแล้ว

ค่ำนี้ ณ ตำแหน่งใดตำแหน่งหนึ่งในหนทางอันยาวเหยียดเบื้องหน้า ที่ฝ่ายหล่อนหยุดพักก็อาจเป็นเวลาเดียวกับที่รพินทร์และคณะ โดยการนำของขนพลอรชนผู้เฒ่า อาจจะมาหยุดพักอยู่ยังตำแหน่งที่พวกหล่อนไต่ทางขึ้นมาถึงกลางถนนพระศิวะก็ได้

จะอย่างไรก็ตาม หล่อนได้มีความหวังที่เด่นชัดแน่นอนที่สุดแล้ว

“ในที่สุด...”

ราชสกุลสาวรำพึงอยู่ในใจ

“...ในที่สุด ฉันก็ตามเธอมาจนแลเห็นเงาอยู่ ณ บัดนี้แล้ว แต่เธอคงจะไม่รู้หรอกนะว่าดารินคนนี้ยอมเสียทุกสิ่งทุกอย่างเพื่อมาตามหาเธอ ถ้าเธอเห็นฉันได้อย่างไม่คาดฝันกลางราชฐานมรกตนคร เธอจะรู้สึกอย่างไรบ้าง และตัวฉันเองล่ะ จะมีความรู้สึกในขณะนั้นอย่างไร มันเป็นสิ่งที่เกินกว่าจะทำนายใด ๆ ได้ถูกเลย...”

ครั้นแล้ว ตะวันก็เลื่อนแสง ท้องฟ้าเริ่มสลัวมัวมืดลง กองทัพม้าของราชินีแห่งมรกตนคร ได้หยุดพักอยู่บนไหล่ถนนตำแหน่งหนึ่ง เหนือเนินสูงใกล้ธารน้ำตกเล็ก ๆ กระโจมพักแรมได้ถูกขึงกางขึ้นในทันที สำหรับเป็นที่พักแรมราตรีของฝ่ายอาคันตุกะ แล้วเสบียงอาหารอย่างที่ใช้กลางศึก แต่ก็ดีเยี่ยมสำหรับบุคคลชั้นขัตติยะก็ถูกลำเลียงเข้ามา

มีกระโจมอีกหลังหนึ่งซึ่งอยู่ใกล้ ๆ สำหรับเป็นที่พักนอน

ของพวกลูกหาบทั้งหลาย แต่เชษฐาขออนุญาตทหาร ให้คนเหล่านั้น ได้เข้ามาร่วมรับประทานอาหารอยู่ภายในกระโจมใหญ่ที่พักของฝ่ายนายจ้าง

ทุกคนรับประทานอาหารมื้อค่ำกันอย่างโอชะ และเป็นสุข พร้อมกับสนทนากันไปพลาง โดยไม่มีฝ่ายทหารของมรกตนครคนใดเข้ามายุ่งเกี่ยวด้วย ภายหลังจัดหาโภชนาการ ตลอดจนสิ่งอำนวยความสะดวกให้พร้อมเพรียงแล้ว

ดารินปฏิบัติตามสัจจะที่ให้ไว้แก่เมยานีได้อย่างมั่นคง

หล่อนไม่แสดงอาการกิริยาใด ๆ ให้เป็นที่ผิดสังเกตไปจากสายตาของพรรคพวกทุกคนเลย ในกรณีที่รู้กระแสข่าวอะไรมาก่อนแล้ว คงสนทนาพูดจาอยู่กับทุกคนในสภาพปกติ แต่ถ้าใครมีสายตาที่แหลมคม สังเกตจับอยู่ตลอดเวลา ก็อาจเห็นได้ว่าน้องสาวคนเล็กมีอาการแช่มชื่นสุขใจ และแวววาวแจ่มใสผิดไปกว่าทุกครั้ง แต่ก็ไม่สะดุดใจใด ๆ ทั้งสิ้น เพราะย่อมเข้าใจว่า ดารินดีใจที่ได้เดินทางมาถึงจุดหมายปลายทางที่หวังไว้แล้วซึ่งนั่นคือความสำเร็จอันสูงสุดชนิดหนึ่งของการเดินทางครั้งนี้ อันทุกคนก็มีความรู้สึกในทำนองเดียวกัน

หลังรับประทานอาหารเสร็จ ระหว่างที่พวกพี่ ๆ ยังนั่งสนทนากันอยู่กับหนานอินและคะหยิน ดารินแยกตัวไปเอนกายลงนอนอยู่บนพรมหนังแกะนุ่ม ในลักษณะชันเข่าขึ้นข้างหนึ่ง ศีรษะพิงเป้หลัง สูบบุหรี่พ่นควันช้า ๆ และสงบเงียบอยู่คนเดียว จมลึกอยู่ในความคิด

ไชยยันต์ไม่เห็นหล่อนร่วมวงอยู่ด้วยนานพอสมควร และเพิ่งจะนึกขึ้นมาได้ จึงเหลียวมองหา พอเห็นก็ทักมายิ้มๆ ว่า

“อ้าว! ไปนอนเงียบๆ อยู่คนเดียวตรงนั้นเองหรือ กำลังคิดอะไรอยู่น้อย?”

ดารินยิ้มให้นิดหนึ่ง เป่าควันบุหรี่เป็นทางยาวขึ้นไปเบื้องสูง

“ตอนนี้ไม่ได้คิดถึงรพินทร์เลยนะ บอกตามตรง เพราะคิดเสียจนไม่คิดแล้ว แต่กำลังคิดถึงแงซายกับส่างปา”

ทุกคนหัวเราะในคำพูดของหล่อน

“พรุ่งนี้ เราก็คงจะได้พบเขาทั้งสองคนแล้ว”

อนุชาบอกมาอย่างอารมณ์ดีเป็นพิเศษ

“และที่คิดถึงมากเป็นพิเศษอีกสี่คนก็คือ บุญคำ จัน เกิด และเส่ย สี่ทหารเอกของรพินทร์นั่น อยากพบ อยากเห็นหน้าเหลือเกิน สำหรับเด็กๆ สี่คนนั่น”

“บุญคำ กับจันน่ะไม่ใช่เด็กแล้ว แต่ถ้าเกิด หรือเส่ย เธอจะเรียกเด็กก็ยังพอไหว”

ไชยยันต์แย้งมาอย่างขัดๆ หู

“บุญคำจะแก่สักขนาดไหน จันจะอายุสักเท่าไหร่ เขาก็ล้วนเป็นเด็กสำหรับฉันเสมอ และฉันก็รักเขาอย่างมากทั้งสี่คนนั่นแหละ ไม่รู้ป่านนี้จะเป็นยังไงบ้าง ถ้าคนใดคนหนึ่ง ต้องเป็นอะไรไปในการเดินทางครั้งนี้ ฉันคงให้อภัยรพินทร์ยากทีเดียว”

“เจ้าทโมนสี่ตัวของรพินทร์นั่นน่ะ‘หัวแข็ง’กว่าตัวเจ้านายเสียซ้ำไปนะจะบอกให้ ไม่เคยเป็นอะไรสักอย่าง ตรงข้ามรพินทร์ของเธอเสียอีก ที่มีโรคประจำตัว เผลอๆ ก็ลงนอนจับสั่นเป็น

เจ้าเข้า ไม่ได้สติสตัง โดยแท้ที่จริงแล้วเขาไม่ได้เป็นคนแข็งแรงอะไรเลย เพียงแต่เป็นคนมีฝีมือเท่านั้น”

อนชาว่า

ดารินยักไหล่

“น้อยไม่ค่อยห่วงรพินทร์สักเท่าไหร่หรอกค่ะสำหรับเดี๋ยวนี้ เพราะมาคิดได้ว่า ถึงอย่างไรแม่แหม่มผมทองกับผมแดงนั่นคงไม่ยอมให้เขาต้องเป็นอะไรหรอก คงระวังดูแลอยู่แทบชนิดไม่ให้คลาดสายตาทีเดียว”

“เอาแล้วยังไง...”

เชษฐาบ่นเบาๆ พลางหัวเราะ มองดูน้องสาวอย่างเอ็นดู

“...พอเริ่มมีความหวังว่ากำลังจะตามทันกัน น้อยก็เริ่มคิดไม่ค่อยจะดีนักกับเขาแล้ว”

“เปล่า!...”

น้องสาวคนเล็กร้องเสียงสูง ดีดเถ้าบุหรี่ลงกับพื้น พ้นบริเวณที่ปลาดด้วยพรมหนังแกะ

“...น้อยไม่เคยที่จะคิดไม่ดีกับรพินทร์ ก็คิดดีกับเขามาตลอดนั่นแหละ แต่เอาความจริงมาพูดต่างหาก อเมริกันพวกนั้นต้องพึ่งพาเขาอยู่แล้ว คงไม่ปล่อยให้รพินทร์เป็นอะไรหรอก ถึงเป็นก็ต้องรักษาเยียวยากันอย่างสุดฝีมือทีเดียว เพราะชีวิตและความหวังของทุกคนฝากอยู่ที่เขาคนเดียว แต่ในทางตรงข้าม ถ้าพวกลูกศิษย์ของรพินทร์เป็นอะไรลงไป พวกนั้นคงไม่รู้สึกอะไรนัก เพราะไม่ใช่กุญแจสำคัญในการเดินทาง แต่ในระหว่างที่เดินทางมากับเราในครั้งก่อนนั้น ไม่ว่าจะเป็นสี่คนนั่น หรือแม้แต่พวกลูกหาบ น้อยจะดูแลเอาใจใส่อย่างดีหมดทุกคน...มีคำถาม

ให้ทุกคนช่วยคิดอยู่ว่า สมมุติเราได้พบกับคณะของเขาแล้ว รพินทร์มองเห็นน้อยแล้วเพียงแต่ยิ้มๆ ทักทายเฉยๆ แบบคนเคยรู้จักกันธรรมดา น้อยควรจะทำยังไงดี?”

“แล้วน้อยหวังว่าเขาควรจะทำอย่างไรล่ะ?”

อนุชาถามมาปนหัวเราะเบาๆ

ดารินนิ่งอึ้งไปชั่วขณะ ตามองดูปลายบุหรี่ที่กำลังส่งควันกร่นอย่ และก่อนที่หล่อนจะกล่าวเช่นไรต่อมานั่นเอง ทกคน ก็แว่วเสียงฝีเท้าย่ำพื้นใกล้บริเวณกระโจมพักเข้ามาพร้อมกับเสียงฝักดาบแกว่งกระทบ

แล้วร่างอันสง่างามของเมยานี ในชุดนักรบชาวมรกตนคร ชุดเดิมกับที่ได้พบกันในตอนบ่าย ก็แหวกกระโจมเข้ามาด้วยใบหน้าอันยิ้มแย้ม ทุกคนไหวตัวหันไปกล่าวทักทายนาง และดารินก็ดึงกายลุกขึ้นในทันที นางพญาแห่งมรกตนครกวาดเนตรแลไปยังทุกคน กล่าวปราศรัยถามถึงสภาพการพักผ่อนตลอดจนอาหารการกิน ซึ่งทุกคนให้คำตอบว่าได้รับความสะดวก และเรียบร้อยหมดสิ้นแล้วทุกอย่าง พลางขอบคุณ

นางปรากฏกายเข้ามายังกระโจมพักของฝ่ายอาคันตุกะเพียงลำพัง ในลักษณะเยี่ยมเยียน เพราะได้แยกตัวออกไปโดยปล่อยให้ทั้งคณะอยู่กันตามลำพัง ตั้งแต่เริ่มตั้งค่ายพักชั่วคราวขึ้น และมีอาการคล้ายจะรอให้ทุกคนทางฝ่ายนี้ได้รับ-ประทานอาหารพักผ่อนกันพอสมควรแล้ว จึงเข้ามาพบปะด้วยอีกวาระหนึ่ง

“แผ่นดินนี้ เปรียบดังบ้านอีกแห่งหนึ่งของพวกท่านทั้ง-หลาย”

นางได้กล่าวขึ้น ด้วยกระแสเสียงน่มนวล อ่อนโยนระคนไปด้วยรอยยิ้ม

“...ขอให้ทุกท่านทำตัวให้สบาย และปลอดโปร่งใจไร้กังวลทั้งมวล กลางป่าดงขุนเขาลำเนาไพร ที่เรายังพักแรมพลกันอยู่นี้ ก็อาจมีสิ่งขาดตกบกพร่องที่ไม่สะดวกอยู่บ้าง แต่ทุกสิ่งจะเพียบพร้อม เมื่อเหล่าท่านได้เข้าไปถึงราชฐานแล้ว สำหรับราตรีพักแรมนี้ หากขัดข้องหรือปรารถนาสิ่งใด ก็ขอให้แจ้งแก่ทหารที่จะทำหน้าที่คอยพิทักษ์เวรยามให้แก่ท่านอยู่รอบด้าน โดยมิต้องเกรงใจทั้งสิ้น”

“แม้จักราชจะไม่ได้เสด็จมาพบปะกับเราด้วยในขณะนี้ แต่เธอก็ให้การต้อนรับแก่เราอบอุ่นมาก เมยานี...”

เชษฐาตอบคำอย่างจริงใจ ขณะที่นางได้ก้าวย่างขึ้นมานั้น ทุกคนได้ลุกขึ้นยืนต้อนรับทั้งหมดอย่างแสดงอาการคารวะให้เกียรติราชินีแห่งมรกตนครอยู่ในที

“...และเรายินดี ที่เธอเข้ามาเยี่ยมเราในเวลานี้ เพราะกำลังอยากจะพบอยู่”

ด้วยอาการหัวเราะเบาๆ และเนตรที่เป็นประกายแจ่มเมยานีเชื้อเชิญให้ทุกคนนั่งลงตามสบายเหมือนเดิม และตัวนางก็หย่อนกายลงนั่งร่วมวงด้วย **เยี่ยงอดีตลูกสาวหัวหน้าขบวน-การใต้ดิน ผู้ต่อสู้กับพวกทรราชในอดีตที่ผ่านมา มิได้ถือ**

ตนอย่างใดทั้งสิ้น เป็นที่ชื่นชมและอบอุ่นไว้วางใจอย่างสนิทของฝ่ายของเชษฐาทุกคน

นางมิได้มีทีท่าเปลี่ยนแปลงไปจากเมยานีคนเดิมที่เคยพบเห็นในครั้งก่อนเลย แม้จะเปลี่ยนสถานภาพไปเป็นราชินีแห่งอาณาจักรไปแล้วก็ตาม

“เข้าใจว่าพวกพี่ๆ คงอยู่ระหว่างการพักผ่อน แต่คงยังไม่ง่วง หรือเข้าหลับนอนกันก่อน เมยานีจึงเข้ามาเยี่ยมเยือนสนทนาด้วย แต่ก็จะไม่อยู่กวนเวลามากเกินไปนัก”

“เธอมาก็ดีแล้ว พี่ใหญ่พดอย่เมื่อคร่นี้ว่าอยากจะมีโอกาสได้สนทนากับเธอก่อนที่จะเข้าไปถึงพระนคร เพราะยังมีเรื่องที่จะคุยด้วยมาก พบปะกันครั้งแรก และตลอดการเดินทางมานี่ยังไม่มีโอกาสพูดคุยอะไรกันได้มากนัก ทางเรากำลังอยากจะให้ทหารไปเชิญเธอมา แต่ก็ยังไม่แน่ใจว่ามันจะเป็นการสมควรหรือไม่ พอดีเธอเป็นฝ่ายรู้ใจพวกเราดี และแวะเข้ามาเยี่ยมหาเอง ต้องขอบใจมาก”

ดารินว่า แล้วเข้าไปนั่งชิดใกล้เมยานี ชนิดไหล่กระทบไหล่ นางคงแย้มสรวลเบาๆ อย่างอารมณ์ดีอยู่เช่นนั้น มองสบตาเชษฐา ไชยยันต์ และอนุชา ไปตามลำดับ

“เมยานีทราบดีว่าทุกท่าน ณ ที่นี้ ประสงค์จะสอบความเอากับเมยานี ในสิ่งที่ยังเป็นปริศนาอยู่ในใจ”

“ก็เอาเฉพาะเท่าที่เธอพอจะให้ความจริงแก่เราได้ก็แล้วกัน”

อดีตพรานชดกล่าวเบาๆ และไชยยันต์ก็เสริมมาในทันทีว่า

“รับรองว่าเราจะไม่คาดคั้นบีบบังคับเธอ ให้ต้องบอกในสิ่งที่เธอยังไม่สามารถบอกได้ก่อน นึกว่าเราสนทนาปราศรัยกันธรรมดาก็แล้วกัน ครั้งนั้น เราจากกันชนิดที่ไม่คิดหวังว่าจะได้ย้อนหวนกลับมาพบกันอีก แต่เดี๋ยวนี้เราได้พบกันอีกครั้งแล้ว จัดว่าโชคดีที่สุด ก็คงต้องมีสารพัดเรื่องที่จะถามไถ่ทุกข์สุขซึ่งกันและกันทางฝ่ายเธอนั้นดูเหมือนจะรู้อะไรของเรามาก่อนล่วงหน้าแล้ว ด้วยอำนาจพิเศษ แต่ทางฝ่ายเรานั้น มืดมนไปหมด ครั้งแรกเรามาตามพรานชดกับพรานหนานอิน โดยมีพรานรพินทร์นำทางมา แต่คราวนี้เรามาตามพรานรพินทร์ โดยมีพรานชดกับพรานเฒ่าหนานอินเป็นผู้นำทาง”

เมยานีก้มเศียรลงน้อย ๆ

“นี่เป็นสิ่งที่น่ายกย่องสรรเสริญสำหรับน้ำใจของเพื่อนแท้ซึ่งไม่มีวันทอดทิ้งกัน และ...”

นางจับข้อมือของดารินไว้ บีบแน่นกระชับ ต่อมาว่า

“รักแท้ที่จะต้องมาตาม แม้จะเห็นความตายขวางหน้าอยู่อย่างชัดแจ้ง เมยานีขอน้อมคำนับในน้ำใจอันประเสริฐของเหล่าท่าน ชาวมรกตนครนิยมในน้ำใจอันซื่อตรงหนักแน่นมั่นคงเช่นนี้ของมวลมนุษย์ หรือแม้แต่สัตว์ก็ตาม หากทรงไว้ซึ่งความรักสามัคคี ห่วงหาอาทรและเสียสละให้แก่กันได้เช่นนี้ เราก็ขอเทิดทูนคารวะ พวกท่านไม่เสียชาติที่เกิดมาเป็นมนุษย์แล้ว”

“แต่เรายังไม่ได้ข่าวคราวของรพินทร์เลย”

อนุชาเอ่ยขึ้นเหมือนจะบ่นกับตัวเอง

“ถ้าพรานรพินทร์ มุ่งหน้ามาที่นี่จริง อีกไม่นานพวกท่าน

ก็คงจะต้องได้ข่าวของเขา เว้นไว้เสียแต่ว่า เขาจะตายเสียก่อนเท่านั้น”

นางกล่าวเรียบๆ ซ่อนยิ้มไว้สนิท **ลอบชำเลืองหางตาไปทางดาริน ก็เห็นอยู่ในอาการปกติ มิได้มีอากัปกิริยาเช่นใดทั้งสิ้น อันแสดงว่า ‘นายหญิง’ รักษาสัจจะวาจาไว้ได้จริง โดยไม่ได้แพร่งพรายสิ่งใดออกไปให้คณะทั้งหมดรู้**

“เมยานี...”

เชษฐากลาวขึ้นอย่างแช่มช้า

“...พี่อยากทราบเกี่ยวกับเรื่องยานอากาศของมนุษย์โลกภายนอก ที่มาอับปางอยู่ในดินแดนของเธอ มันตกอยู่ที่ใด บริเวณไหน พอจะให้พวกพี่รู้ล่วงหน้าก่อนได้ไหม?”

เป็นอีกคำถามหนึ่ง ที่ตรงเข้าเป้าหมายสำคัญที่สุด ซึ่งทุกคนเงี่ยหูผึ่ง และจ้องไปทางนางพญาแห่งมรกตนครเป็นตาเดียว

“ไม่มีอะไรที่เมยานีจะต้องอำพรางในเรื่องนี้ค่ะ พี่ใหญ่ อากาศยานลำนั้นได้หลงพลัดเข้ามาในเขตแดนของมรกตนคร และได้ร่อนลงมาสู่ความอับปางพินาศอยู่ยังบริเวณพื้นราบด้านหลังของมหาปราสาทพระแม่เจ้าอุมาเทวี หรือมหาสุสานอันเป็นที่เก็บพระศพของกษัตริย์ราชวงศ์เทพที่พวกพี่ๆ ได้เข้าไปเยี่ยมเยือนแล้ว เมื่อคราวพิธีบรรจุศพของขุนพลกุตะมะครั้งนั้น และบัดนี้ ก็ยังคงปรากฏซากอยู่ที่นั่นอยู่เหมือนเดิม ไม่มีสิ่งใดเปลี่ยนแปลงทั้งสิ้น ประกาศิตจากองค์จักราช ไม่ให้ชาวมรกตคนใดเข้าไปแตะต้องยุ่งเกี่ยวด้วย มีสภาพอับปางครั้งแรกอย่างใดก็คงอยู่เช่นนั้น”

ทุกคนเต็มไปด้วยความตื่นเต้นอีกครั้ง

“มันตกอยู่หลังมหาปราสาทอุมาเทวี! ถ้าเช่นนั้นก็ไม่ห่างไกลจากตัวพระนครออกไปนักนะซิ”

เชษฐาอุทานออกมาเบา ๆ

นางก้มศีรษะลงนิดหนึ่ง

“ก็ไม่ห่างออกไปนัก”

“มีมนุษย์ประจำอยู่ในยานอากาศลำนั้นด้วย แต่พวกเขาพี่ไม่ทราบว่ามีจำนวนเท่าไหร่ และบัดนี้พวกเขาเหล่านั้นเป็นอย่างไรบ้าง?”

ไชยยันต์ร้องถามมาเร็วปรื๋อ

“มีมนุษย์ติดอยู่ในยานอากาศที่อับปางลำนั้น จำนวน 24 คน ทุกคนเสียชีวิตทั้งหมด ซากศพยังติดอยู่ในตัวยาน บัดนี้คงจะเหลือแต่กระดูกแล้วเพราะแร้งลง”

อดีตนายทหารปืนใหญ่ผิวปากโดยแรง หันมองหน้าพรรคพวกทุกคน

“เป็นอันว่าเราได้ข่าวแน่ชัดแล้ว เกี่ยวกับเครื่องบิ 52 ลำนั้น คิดไปไม่ถึงเลยว่า มันจะไปตกอยู่หลังมหาสุสาน อันเป็นแหล่งเดียวกับที่เก็บขุมเพชรพระอุมานั่นเอง”

เชษฐาเม้มริมฝีปากเกือบเป็นเส้นตรง

“มันตกลงในสภาพไหน พินาศยับเยินเพียงไร และมีอากาศแตกระเบิด มีไฟลุกไหม้ขึ้นบ้างหรือไม่?”

อนุชาซักต่อมา เริ่มกระสับกระส่ายไม่เป็นสุขนัก

“ยานลำนั้น ตกลงมาเหมือนนกร่วงตกลงมาจากท้องฟ้า...”

นางบอก

“...ส่วนหัวของมัน ปักจมลงไปในพื้นดิน ส่วนที่ดูเหมือนปีกข้างหนึ่งหักพินาศ และมีส่วนอื่นๆ แตกกระจายเป็นเศษอยู่รอบๆ อาณาบริเวณ ไม่มีอาการไฟลุกขึ้นอย่างใดทั้งสิ้น เป็นยานขนาดใหญ่มาก ชาวมรกตนครเห็นมันร่อนลงมาจากท้องฟ้าเบื้องบน ไม่มีเสียงใดๆ ทั้งสิ้น ร่อนต่ำลง และต่ำลง แล้วในที่สุดมันก็เอาส่วนหัวปักทิ่มลงกับพื้น สุดสิ้นปริโยสานอยู่ ณ ตำแหน่งนั้น ณ วันที่มันมาอับปางลงนั้น จักราช เมยานี พร้อมด้วยกองทัพมรกตนครส่วนหนึ่งได้ออกมาด เพราะได้รับรายงานกราบทูลจากกองทหารม้าลาดตระเวน จักราชทรงรับสั่งให้เหล่าทหารและประชาชนทั้งหลายอยู่ห่างๆ พระองค์เสด็จควบม้าเข้าไปจนถึงซากนั้นเพียงลำพังองค์เดียว เมื่อทรงกลับออกมาก็ทรงบอกกับเมยานีว่า ‘ถึงเวลาที่พรานใหญ่รพินทร์ ไพรวัลย์จะต้องกลับมายังมรกตนครอีกแล้ว’ แล้วก็ทรงประกาศห้ามไม่ให้ชาวมรกตนครคนใดเข้าไปในรัศมีใกล้เคียงอีกเลย”

“เหตุการณ์มันได้เกิดขึ้นนานเท่าไหร่มาแล้ว?”

ดารินเขย่าแขนถาม พยายามระงับความตื่นเต้นไว้อย่างเต็มที่

“ประมาณ 4 เดือนเศษ ที่ล่วงมาแล้ว”

“เมยานี เมื่อยานลำนั้นล่วงล้ำเข้ามาตกพินาศในดินแดนนี้ นอกจากจักราชจะรับสั่งทำนายเหตุการณ์ว่าพรานรพินทร์จะต้องหวนกลับคืนมาที่นี้แล้ว พระองค์รับสั่งอย่างใดอีกบ้าง?”

ผู้ถามในครั้งนี้คือเชษฐา ซึ่งสุขุมและรอบคอบเยือกเย็นกว่าทุกคนในคณะ

“ไม่ได้ทรงรับสั่งเช่นไรอีก นอกจากพระองค์จะเริ่มต้นปฏิบัติกิจชนิดหนึ่งอย่างเคร่งครัด นับแต่วันนั้นเป็นต้นมาเพื่อก่อให้เกิดผลบางประการ เมื่อพวกพี่ๆ ได้ไปถึงพระนครก็จะได้เห็นเองว่าพระองค์กำลังทรงปฏิบัติอะไรอยู่ และเมื่อก่อนหน้าที่คณะของพี่ใหญ่จะเหยียบขึ้นถึงกลางถนนพระศิวะ ได้มีโองการตรัสใช้ให้เมยานีนำกองทัพม้ามาคอยดักรับอยู่ยังตำแหน่งที่เราได้พบกันเมื่อบ่ายนี้”

ท่านหัวหน้าคณะ พยักหน้าช้าๆ

“ก็น่าจะแปลว่าพระองค์ทรงร้อยล่วงหน้าแล้ว ว่าพวกพี่จะมาถึงเมื่อไหร่ จึงกำหนดสั่งให้เธอไปคอยดักรับอยู่เช่นนั้น ในตำแหน่งที่ถูกต้องเสียด้วย...เราจะพูดถึงยานลำนั้นอีกครั้ง ในตัวยานได้บรรทุกเอาอาวุธมหาประลัยร้ายแรงของชาวโลกภายนอกติดมาด้วย เมื่อมันมาอับปางอยู่ที่นี่ พวกพี่เป็นห่วงเหลือเกิน พิษร้ายของมันสามารถจะทำลายทั้งพืชพันธุ์ และทุกชีวิตให้สูญสิ้นไปได้ทั้งแผ่นดินทีเดียว ถ้าหากมันเกิดแตก หรือระเหยขึ้น”

เมยานียิ้ม สั่นศีรษะน้อยๆ

“ขอให้พี่อย่าได้ห่วงใยวิตกในเรื่องนั้นไปเลย ในแผ่นดินของศิวะเทพ ที่ประทานให้แก่พวกเราได้มีชีวิตอยู่ตรงเสี้ยวส่วนนี้จะไม่มีอำนาจใดๆ ของมนุษย์จากโลกภายนอกเข้ามาสำแดงพิษภัยเป็นอันตรายต่อพวกเราได้เลย มันจะคงเหลือสภาพเพียงแค่วัตถุ เหมือนสะเก็ดดาวที่ร่วงหล่นลงมาเท่านั้น จักราชไม่ได้ทรงวิตกอยู่ในเรื่องนี้เลย ทรงวิตกห่วงใยแต่เพียงคณะของพวกท่านทั้งหลายจะเดินทางมาไม่ถึงมรกตนครเท่านั้น นั่นเป็นสิ่งที่ทรงกังวลที่สุด”

นางกล่าวเพียงเท่านั้น ก็แสดงท่าให้ทราบชัดโดยอาการบ่ายเบี่ยงปฏิเสธที่จะตอบคำถามใดๆอีก โดยยืนยันแต่เพียงขอให้ทุกคน ได้เดินทางเข้าไปถึงพระนครเสียก่อน แล้วสิ่งอันเป็นข้อสงสัยทั้งมวล ก็จะได้ประจักษ์แจ้งออกไปเอง ขณะเดียวกันนางก็ชวนสนทนาไปถึงสารทุกข์สุกดิบของแต่ละบุคคล แม้แต่หนานอินและคะหยิ่น ซึ่งทุกคนก็โต้ตอบสนทนาด้วยอย่างมีความสุขเมื่อย้อนระลึกไปถึงวันคืนในอดีตที่เคยร่วมเป็นร่วมตายกันมาในคราวศึกกู้ราชบัลลังก์

เมื่อได้เวลาอันสมควร นางได้ลุกขึ้น กล่าวอำลาชั่วคราวเพื่อจะกลับไปยังกระโจมพักของตน

“ขอให้ทุกท่านพักผ่อนอย่างเป็นสุข ไร้กังวลใดๆ ทั้งสิ้นทิวารุ่งพรุ่งนี้ เมื่อเห็นแสงตะวัน เราจะเร่งออกเดินทางทันทีกำหนดจะถึงมหานครในยามบ่าย”

เมยานีกล่าวเป็นประโยคสุดท้าย ก่อนที่จะโบกมืออำลาและผละกลับออกไปจากกระโจมพักของคณะอาคันตุกะ

เมื่อนางพญาแห่งมรกตนครลับกายออกไปแล้ว ทั้งหมดก็หันหน้าเข้าหากันอีกครั้ง

“เมยานีพูดทิ้งค้างไว้เป็นปริศนามาก...จักราชหรือแงซายกำลังปฏิบัติภารกิจอะไรอยู่?”

อนุชาตั้งคำถามขึ้นกับทุกคน

“ใช่! แล้วก็บอกด้วยว่าการปฏิบัติกิจชนิดนั้น เพื่อเป็น

การช่วยให้ทั้งฝ่ายเรา และฝ่ายของรพินทร์ได้มาถึงที่นี่สำเร็จปลอดภัยด้วย”

ไชยยันต์เสริมมาอีกคนหนึ่งอย่างงงๆ

เชษฐาหรี่ตาลง เอามือลูบปลายคาง

“แงซายเป็นลูกศิษย์ของมหาฤาษีโกฑัญญะ และก็เป็นคนที่มีญาณสูงมากด้วย...”

ท่านหัวหน้าคณะกล่าวขึ้นแผ่วเบาอย่างระมัดระวัง

“...แต่เราอย่าเพิ่งคิดเดาอะไรออกไปก่อนเลย ก็อย่างที่เมยานีบอกนั่นแหละ เมื่อไปถึงแล้ว เราคงจะได้เห็นเอง ฟังตามคำพูดของเมยานีแล้ว มันดูเหมือนกับว่า นับตั้งแต่พวกเรามีการเคลื่อนไหวออกเดินทางมาในครั้งนี้ แงซายจะล่วงรู้หมดทุกระยะ ทุกฝีก้าวย่างทีเดียว ขนาดกำหนดเวลาที่เราจะเหยียบขึ้นถนนพระศิวะ และจุดตำแหน่งไต่ทางขึ้น ก็ยังสามารถรู้ได้ล่วงหน้า มิฉะนั้นกองทัพของเมยานีก็คงไม่ไปคอยดักรออยู่ถูกต้องหรอก”

ดารินเงียบเฉย ในระหว่างที่พี่ๆ ปรึกษาหารือกันเองหล่อนกำลังใช้ความพิเคราะห์ใคร่ครวญหนักอยู่เช่นกัน เว้นแต่จะไม่พูดเท่านั้นหล่อนน่าจะตระหนักในสิ่งลี้ลับที่เป็นปัญหาของพวกพี่ๆ ได้อย่างดีที่สุด เพราะปรากฏการณ์มหัศจรรย์แปลกๆ มันได้ผ่านเข้ามาทางกระแสจิตของหล่อนตั้งแต่ต้นแล้ว นับแต่รพินทร์ผละเดินทางจากหนองน้ำแห้งมาทีเดียว และแม้ครั้งล่าสุดก่อนที่ทั้งคณะจะเดินทางมาพบกับกองทัพวานรของวายา ซึ่งหล่อนเป็นคนเดินนำหน้าขบวนทั้งหมดมานั้น หล่อนก็มองเห็น

เงาของแงซายด้วยคลองจักษุของตนเอง เป็นผู้นำทิศทางแก่หล่อน โดยที่บุคคลอื่นที่เดินตามมาเบื้องหลังไม่อาจเห็นได้

มันมีอย่หลายสิ่งหลายอย่างเหลือเกิน ที่หล่อนจำเป็นจะต้องเก็บงำไว้ในความรู้เห็น และเข้าใจของตนเองตามลำพัง และตลอดไป ชนิดจะปริปากบอกใครไม่ได้เลย

มันแน่เสียยิ่งกว่าแน่ในข้อที่ว่า หากแงซายไม่ส่งพลังอำนาจจิตเข้ามาคอยเป็นพี่เลี้ยง ชี้นำและชักจูงโดยเจาะจงผ่านมาทางหล่อนโดยเฉพาะแล้ว ก็ไม่มีวันเสียหรอก ที่ทั้งคณะจะหวนกลับมายังดินแดนมรกตนครได้อีกครั้ง

มันพิสูจน์ได้แน่ชัดแล้วว่า หล่อนไม่ได้หลงคิดเพ้อพกไปเองด้วยอุปาทาน แต่มันเป็นมิติแห่งดวงจิตที่ทรงพลังอย่างมหาศาล ประดุจกระแสคลื่นของแม่เหล็ก อันส่งมาบงการชักนำอยู่เหนือดวงจิตของหล่อนโดยตลอด ทั้งภาพในนิมิตฝันและภาพที่เห็นทางจักษุประสาทในลักษณะลับๆ ล่อๆ คล้ายภาพมายา

จริงอยู่แงซายไม่ได้มีตัวตน มาคอยรับใช้หรือเดินร่วมอยู่กับคณะของหล่อนในการเดินทางมาในครั้งนี้เลย แต่เขามาด้วยกระแสจิต มาด้วยกายทิพย์อย่างแน่ชัด! และมาเพื่อให้เห็น รู้เห็นเพียงลำพังคนเดียวแบบจิตสัมผัสจิตเฉพาะตัวบุคคล เพราะฉะนั้น **บัดนี้หล่อนสรุปได้แล้ว ว่าตลอดระยะเวลาแห่งการติดตามรพินทร์ครั้งนี้ มีแงซาย เจ้าอดีตคนใช้เก่าแก่ร่วมทางมาด้วย ทำหน้าที่มัคคุเทศก์นำทางโดยไม่มีร่างกาย!**

แงซายผู้สามารถล่วงรู้และรับรู้ไปถึงอดีตชาติของหล่อนสมัยที่ยังเป็นมกุฎราชกุมารี จิตรางคนางค์ อย่างปรุโปร่ง และ

อาจรู้เห็นเรื่องราวในอดีตของตัวหล่อน ยิ่งเสียกว่าเจ้าตัวเองซ้ำไป

สิ่งอันเคยเป็นข้อปริศนาคลมเครือของหล่อน ณ บัดนี้ มันกระจ่างชัดขึ้นแล้ว อย่างไม่มีข้อเคลือบแคลงสงสัยอีกต่อไป แงซายไม่ได้เป็นแต่เพียงกษัตริย์ ผู้ครองแผ่นดินมรกตนครอันศักดิ์สิทธิ์เท่านั้น เขายังมีอิทธิอำนาจทางจิตสูงส่งเช่นเดียวกับโยคีผู้บรรลุถึงฌานชั้นสูงแล้ว อันน่าจะเกิดมาจากพื้นภูมิกำเนิดเดิม ประกอบกับการเพียรบำเพ็ญปฏิบัติ หรือมิฉะนั้น ก็โดยการมอบประทานมาให้เป็นพิเศษจาก**เทพเจ้า** ภายหลังจากได้ครองบัลลังก์มรกตนครแล้ว

เดี๋ยวนี้ หล่อนรู้แล้วว่า แงซายกำลังปฏิบัติภารกิจด้วย 'วัตร'ชนิดใดอยู่ แต่ไม่ใช่หน้าที่ของหล่อนที่จะต้องให้อรรถาธิบายแก่พวกพี่ๆ ซึ่งกำลังถกเถียงวิพากษ์วิจารณ์กันอยู่ในขณะนี้

ต่อมาอีกเพียงครู่เดียว เชษฐาก็สั่งให้ทุกคนนอนพักเอาแรงไว้ และบอกให้พวกลูกหาบ และคะหยิ่นกับหนานอินออกไปนอนยังกระโจมที่จัดไว้สำหรับฝ่ายของตน ก่อนที่จะหลับไป หล่อนได้ยินทั้งสามชายปรึกษาหารือกันอีกสองสามประโยคเกี่ยวกับการเดินทางเข้าสู่มหานครวันพรุ่งนี้ เพราะทุกคนจำทางแยกไปสู่สุสาน หรือมหาปราสาทของอุมาเทวี อันเป็นตำแหน่งอับปางของเครื่องบิ 52 ได้เป็นอย่างดี โดยอนุชาและไชยยันต์เสนอว่าควรจะแวะเข้าไปดูซากเครื่องบินตกก่อน แต่เชษฐาท้วงไว้ว่า ให้เดินทางเข้าสู่ราชฐาน ตามคำสั่งของจักราชก่อนอื่นใด

ทั้งสิ้น เพราะซากเครื่องบินนั้นจะไปดูเมื่อไหร่ก็ย่อมได้ขอให้ได้พบแงซายเสียก่อนเท่านั้น

แล้วทกคนก็หลับไปอย่างสงบสันติสข ท่ามกลางกองทัพม้าของเมยานี ที่พักพลรายล้อมอยู่รอบด้าน...

รุ่งขึ้น ทั้งหมดของฝ่ายอาคันตุกะต่างแดน พากันตื่นขึ้นตั้งแต่ก่อนตะวันขึ้นด้วยความแช่มชื่นกระปรี้กระเปร่าภายหลังรับประทานอาหารเรียบร้อย พวกทหารก็เข้ามาเก็บกระโจมพักและจัดม้ามาให้ทันทีเพื่อเตรียมออกเดินทาง

“มีพระราชเสาวนีย์มาว่า หากพวกท่านทั้งหลายพร้อมแล้ว เราก็จะออกเดินทางกันเดี๋ยวนี้”

สุกรี เหยาะม้าเฉียดเข้ามาบอกแก่คณะทั้งหมดด้วยสีหน้ายิ้มแย้ม

“พวกเราพร้อมแล้ว สุกรี”

เชษฐาตอบ แล้วสั่งให้ทุกคนขึ้นหลังม้าโดยไม่รอช้า ท่าม-กลางขบวนทัพที่เริ่มจัดแถวอย่างรวดเร็ว แล้วชั่วอีกระยะไม่นานต่อมาทั้งหมดก็เริ่มเคลื่อนที่บ่ายหน้ามุ่งเข้าสู่มหานครตามท้อง-ถนนอันกว้างใหญ่ ที่ตัดผ่านไประหว่างขุนเขาสูง ๆ ต่ำ ๆ เป็นทิวสลับซับซ้อนนั้น ครั้งแรกก็เริ่มควบเหยาะไปอย่างช้า ๆ ก่อนแล้วก็ค่อย ๆ ทวีความเร็วขึ้นตามลำดับ จนกระทั่งกลายเป็นเกือบห้อตะบึง กลุ่มของเชษฐาซึ่งถูกแวดล้อมอยู่ตรงกลางขบวนพลอยถูกบังคับให้ต้องเร่งฝีเท้าม้าขึ้นไปด้วย โดยมีกองทหารที่เปรียบเหมือนพี่เลี้ยงใกล้ชิด ควบประกบคอยระวังดูแลอยู่

ทุกคนรู้สึกถึงสภาพอันเป็นการเร่งเวลาเดินทางอย่างแน่ชัด ผิดกับอาการที่เคลื่อนเหยาะไปตามสบายของการเดินทางเมื่อบ่ายวานนี้

ไม่มีใครมองเห็นราชินีเมยานีในละแวกใกล้ตัว ที่ถูกแวดล้อมอยู่โดยทหารทั้งหลาย ไม่ทราบนางขี่ม้าอยู่ในตำแหน่งใด ต่อเมื่อเวลาล่วงผ่านไปประมาณสักชั่วโมงเศษ กองทัพผ่านนิคมคามแห่งหนึ่ง ในบริเวณถนนอันเทลงสู่ที่ราบต่ำ จึงเห็นเงาของผ้าคลุมอังสาสีแดงปลิวสะบัดพลิ้วอยู่ในม่านฝุ่นเบื้องหน้า ชะลอฝีเท้าม้าลง โดยปล่อยให้ม้าอื่นๆ วิ่งแซงผ่านไป จนกระทั่งขบวนม้าของฝ่ายเชษฐาวิ่งตามเข้ามาทัน นางจึงชักม้าผกโผนทะยานใกล้เข้ามา

“พวกท่านยังขี่ม้าศึกกันได้ดีทุกคน...”

นางร้องทักมาด้วยเสียงแหลมใสกังวาน ระคนแย้มสรวลเริงร่า

“...เราจะเร่งการเดินทาง เพื่อให้ถึงพระนครให้เร็วที่สุด คาดว่าหลังเที่ยงเพียงเล็กน้อย ก็คงจะถึงเขตประตูเมือง”

เชษฐา อนุชาและไชยยันต์ โบกมือตอบ แล้วบังคับให้ตามหลังขบวนที่นำไปเบื้องหน้าโดยไม่ได้ผ่อนฝีเท้าลงเลย เมยานีนำม้าเข้ามาชิดม้าของดาริน จนวิ่งเคียงคู่กันตะโกนมา

“นายหญิง! เมื่อบ่ายวานนี้ นายหญิงเกาะหลังม้าของเมยานีระวังตัว!วันนี้เมยานีจะเกาะหลังม้าของนายหญิงบ้างละ!”

พร้อมกับบอกเช่นนั้น อดีตบุตรสาวหัวหน้ากองทัพ

ประชาชน ก็ดีดกายขึ้นไปยืนอยู่บนตะโพกม้าศึกของตน แล้วชั่วพริบตานั้นเอง ก็ลอยละลิ่วตรงเข้าไปซ้อนอยู่ด้านหลังของดารินอย่างคล่องแคล่วแม่นยำ นางกอดเอวของดารินไว้ น้ำหนักตัวและโดยความแรงที่โดดลงมาอย่างผาดโผนนั้น แทบจะทำให้หญิงสาวร่วงลงมาจากหลังม้า ดีแต่นางช่วยคว้าสายบังเหียนและรั้งตัวหล่อนไว้ได้ทัน พร้อมกับหัวเราะลั่น

"เมยานี! เธอทำให้ฉันใจหายใจคว่ำหมดแล้ว!"

ดารินร้องเสียงหลง ในขณะที่ม้าตัวที่หล่อนขี่ และมีราชินีมรกตนคร ผู้ตลอดทั้งชีวิตของนางมีชีวิตอยู่บนหลังม้าศึก คร่อมซ้อนอยู่ บัดนี้พุ่งปราดไปเบื้องหน้าราวกับลูกธนูด้วยฝีเท้าที่จัดเป็นพิเศษ เหมือนจะเจาะจงคัดมาให้แล้ว ตัดหน้าแซงม้าอื่นๆ ผ่านขึ้นไปตามลำดับในลักษณะห้อตะบึงเต็มที่ แม้จะบรรทุกไว้ถึงสองคนก็ตาม ผู้บังคับม้ากลายเป็นเมยานีไปเสียแล้ว ส่วนม้าของนางนั้นก็วิ่งหลังเปล่าตามหลังมาด้วยติดๆ

"เมื่อบ่ายวาน ตอนนายหญิงโดดเกาะม้าของเมยานี เมยานีตกใจเสียยิ่งกว่านายหญิงอีก...เมื่อคืนหลับสบายไหมนายหญิง?"

"สบายและคิดว่าเป็นสุขที่สุดนับตั้งแต่ออกเดินทางมา..."

หล่อนตะโกนตอบ

"เธอหายไปไหนตั้งแต่เช้า เพิ่งจะเห็นเอาเดี๋ยวนี้เอง?"

"เมยานีมีภารกิจตรวจบัญชาการทหารอยู่ เมื่อใกล้รุ่งหน่วยราชตระเวนจากมหานคร นำกระแสรับสั่ง เดินทางสวนออกมาว่า มีพระประสงค์ให้กองทัพนี้นำคณะของนายหญิงเข้าถึงพระนครโดยเร็วที่สุด อย่าได้ล่าช้าแม้แต่น้อย ขณะนี้ เราเร่ง

ม้าเหมือนยามพุ่งเข้าประจัญบานศึก จะไม่ถ่วงเวลารอช้าอีกแล้ว เมยานีกับนายหญิงจะต้องไปนำอยู่ด้านหน้าของกองทหารทั้งหมด เพื่อเร่งทกม้าให้ควบเต็มฝีเท้า เดี๋ยวนี้!"

ขาดคำของนาง ม้าที่ดารินขี่อยู่ ซึ่งตกอยู่ภายใต้บังคับของเมยานีผู้ซ้อนหลัง ก็ทวีฝีเท้าเต็มเหยียด แหวกออกไปยังที่ว่างริมทาง โดยไม่มีม้าอื่นบังกีดขวางอยู่ด้านหน้า แล้วห้อลิ่วโลดพัดผ่านหน้าขบวนม้าของทหารทั้งหลายไปอย่างรวดเร็ว จนกระทั่งทันหัวขบวน แล้วขึ้นไปนำอยู่เบื้องหน้า ความเร็วของมันปานลมพัดจนดารินรู้สึกใจหาย ต้องค่อมตัวลงแทบจะแนบอยู่กับหลัง และในภาวะเช่นนี้ หล่อนไม่อาจตะโกนพูดจาอะไรกับเมยานีได้อีกแล้ว เพราะพูดไปก็คงไม่ได้ยิน เสียงฝีเท้าม้าทั้งกองทัพที่ควบสะเทือนตามมาเบื้องหลัง เสียงลมที่พัดอู้ผ่านอยู่เบื้องหน้า กลบเสียงอื่นใดหมดสิ้น ท่ามกลางแดดยามสายสีอำพัน ที่ฉาบฉายเรืองรองไปทั่วภูมิประเทศรอบด้าน

ชั่วไม่นาน ม้านำหน้าก็ทิ้งขบวนกองทัพห่างออกไปไกลพอสมควร เพราะกองทหารทั้งหมดยังต้องรักษาขบวนให้ไปเป็นรูปแถวพร้อม ๆ กัน ไม่อาจวิ่งได้เต็มฝีเท้านัก เพราะห่วงม้าที่บรรทุกสัมภาระ และกลุ่มของพวกลูกหาบอยู่ ส่วนเชษฐา อนุชา และไชยยันต์ ก็สังเกตเห็นเมยานีโดดเกาะไปบนหลังม้าดาริน และออกนำลิ่วไปเบื้องหน้าขบวน โดยแซงม้าอื่น ๆ ไปโดยตลอด จึงพากันเร่งฝีเท้าม้าที่ขับขี่อยู่ กวดตามหลังมาด้วย แต่ก็ยังไม่อาจกวดไล่ทันทั้งสองหญิงได้ เป็นที่น่าประหลาดใจอยู่ ทั้ง ๆ ที่ม้าซึ่งนำลิ่วอยู่เบื้องหน้านั้น แบกภาระหนักบรรทุกไว้ถึงสองคน แม้จะเป็นน้ำหนักของผู้หญิงก็ตาม

ดารินนั้น ครั้งแรก หล่อนเริ่มรู้สึกหวาดเสียวเป็นอันมาก เพราะตั้งแต่เกิดมา ก็ไม่เคยควบม้าที่มีความเร็วเช่นนี้มาก่อน และฝีเท้าม้าศึกของมรกตนครที่ขับขี่อยู่ในขณะนี้ มันก็เร็วจัดผิดไปจากสภาพของม้าแข่งหรือม้าเพื่อการกีฬาที่หล่อนเคยขี่มาก่อนแล้ว อย่างเทียบกันไม่ได้เลย แต่แล้วชั่วไม่กี่อึดใจต่อมานั่นเอง กระแสแห่งความรู้สึกชนิดหนึ่งก็ค่อย ๆแล่นเข้ามาครอบงำจิตใจตนเองโดยไม่รู้ตัว **เมยานีนั้น จริงอยู่ เกิด เจริญวัย เติบโตมาบนหลังม้าสงคราม นางต้องมีความเป็นเอตทัคคะในการขี่ม้าอย่างแน่นอน และยากที่จะหาใครเสมอเหมือนด้วย แต่เมยานีจะสำนึกรู้บ้างหรือไม่ว่า ในอดีตชาตินั้น ดารินคนนี้คือใคร? และอันว่า จิตรางคนางค์นั้น ยามใดก็ตามที่ประทับอยู่เหนือหลังม้าศึก ยามนั้นก็ไม่มีนักรบใดในแผ่นดินจะปราดเปรียวว่องไวเทียบเท่า**

เมื่อวิญญาณเดิมเข้าครอบงำ ดารินก็หมดสิ้นความหวาดหวั่นพรั่นใจใด ๆ ต่อไปอีกแล้ว ม้าศึกกับเมยานีแห่งมรกตนครเป็นสิ่งคู่กันฉันใด ม้าศึกกับจิตรางคนางค์แห่งนิทรานครก็เป็นของคู่กันฉันนั้น...

โดยไม่มีการหยุดพักที่ใดเลยทั้งสิ้น อัตราวิ่งของม้าบางระยะก็ควบอย่างตะบึงเต็มที่ บางระยะก็อาจผ่อนลงบ้าง ขบวนทั้งหมดเริ่มผ่านนิคมคาม แลเห็นไร่นาปศุสัตว์ และบ้านเรือนหนาแน่นขึ้นทุกขณะ มีผู้คนประชากรเดินผ่านอยู่ริมทาง บ้างก็นั่งอยู่บนหลังสัตว์พาหนะ และรถเทียมพากันหยุดสัญจร หัน

มาโบกมือให้แก่กองทหารของแผ่นดิน ที่เคลื่อนผ่านไปอย่างมีระเบียบนั้น

ฝ่ายของเชษฐาเริ่มจะจำหนทาง และภูมิประเทศริมทางผ่านเหล่านั้นได้บ้างแล้ว เพราะเคยใช้เป็นย่านสัญจรไปมา และเป็นชุมทางแหล่งรวมพลของกองทัพประชาชนที่ต่อต้านกับอำนาจกดขี่ของกษัตริย์สิงหรา และอุปราชรหัสยะผู้อนุชาในอดีต

ขณะนี้ เมยานี ได้เปลี่ยนม้ามาเป็นของตนแล้ว โดยขับขี่สะบัดย่างอยู่เคียงข้างดาริน ผ่อนฝีเท้าลง ไม่ควบเร็วจนเกินไปนัก เมื่อผ่านหมู่บ้าน พลางนางก็ชี้ชวนให้ดูไปยังภูมิประเทศริมทางผ่าน พร้อมทั้งอธิบายให้ทราบ เตือนรำลึกย้อนหลัง

เชษฐา อนุชา ไชยยันต์ ตามมาทันแล้ว รวมเป็น 5 ม้า ซึ่งเหยาะนำอยู่เหนือขบวนทั้งหมด

พอตะวันเริ่มตรงศีรษะ ก็มาถึงทางใหญ่สองแพร่งซึ่ง ต่างจำได้ดีที่สุดว่าเป็นเส้นทางที่จะแยกไปยังมหาปราสาทของพระแม่เจ้าอุมาเทวี หรือสุสานแหล่งเก็บขุมเพชรมหาศาล ทุกคนต่างชี้กันให้ดูทันที พร้อมกับร้องบอกกันเองอย่างตื่นเต้น

“นี่ถ้าเราแยกไปทางนี้อีกเดี๋ยวเดียวเท่านั้น ก็จะถึงปรา-สาทพระอุมา แล้วก็คงเห็นซากเครื่องบินตกอยู่บริเวณนั้น!”

ไชยยันต์อุทานออกมา ดึงม้าให้ชะลอลง แต่เมยานีควบเข้ามาประชิด จับสายบังเหียนไว้ฉุดให้มุ่งไปข้างหน้าตามเดิม พร้อมกับบอกว่า

“ยังไม่ทรงอนุญาตให้พวกพี่ทั้งหมดแยกไปไหนก่อนทั้ง-

สิ้น อย่าลืมคำมั่นสัญญาเสียซิคะ พี่ไชยยันต์มุ่งเข้าสู่ราชฐานก่อนเถิด เหลือระยะทางใกล้ๆ อีกแค่นี้เอง เรามาถึงเร็วก่อนกำหนดไปมากทีเดียว”

อดีตนายทหารปืนใหญ่ยิ้มจืดๆ ยอมปฏิบัติตามโดยสงบ

“จริงของเธอ พี่อาจใจร้อนตื่นเต้นมากไปหน่อย พวกพี่ไม่ควรจะขัดโองการของจักราช ควรที่จะได้เฝ้าพระองค์ก่อนอื่นใดทั้งสิ้น”

“เมยานี เราเร่งม้าควบตะบึงตลอดมาตั้งแต่เช้าจนถึงเที่ยงเข้านี่แล้ว โดยม้าไม่มีโอกาสได้พักเลย มันจะไปต่อไปได้ไหวหรือ?”

อนุชาเอ่ยถามขึ้นด้วยความเป็นห่วง ขณะที่เอามือตบลงไปเบาๆ บนก้านคอม้า ซึ่งเหงื่อแตกเป็นมันระยับ และทุกตัวก็มีอาการเช่นเดียวกันหมด

“ม้าศึกของมรกตนคร วิ่งได้ตั้งแต่ตะวันขึ้น จนตะวันตกดิน โดยไม่ต้องพักทอดหญ้าทอดน้ำเลย!”

นางตอบมาเพียงเท่านั้น ก็กระตุ้นให้เผ่นโผนตัดผ่านหน้ากลุ่มของอนุชา ไชยยันต์ และเชษฐาไปอย่างรวดเร็ว

ครั้นแล้ว อีกชั่วไม่นานต่อมานัก ขบวนทั้งหมดก็บรรลุถึงที่ราบโล่งอันกว้างใหญ่ และนั่นคือท่งหน้ากำแพงเมือง ส่วนตะวันออก ตำแหน่งที่รพินทร์ ไพรวัลย์ และกลุ่มของเชษฐา ทั้งหลายติดตั้งธนูยักษ์เพื่อยิงระเบิดเข้าไปทำลายประตูเมือง เปิดทางให้กองทัพประชาชนบุกทะลวงเข้าไป

มหานครมรกต ปรากฏให้เห็นลิบๆ ตระหง่านงามอยู่เบื้องหน้าภายใต้ของกำแพงเมือง เชิงเทิน และปราการหอรบยอดปรางค์ปรามหาปราสาท เคหะอาคาร และยอดเทวาลัยโผล่ล้ำเรียงรายอยู่ท่ามกลางแสงอร่ามของตะวัน เปล่งประกายวาวระยับหลากสีสันไม่ผิดกับเมืองในนิมิตฝัน ยิ่งใหญ่ไพศาลนัก แม้จะแลเห็นแต่ไกล ก็บ่งบอกได้ถึงศิลปะประติมากรรมและสถาปัตยกรรมชั้นสูง งามสง่าเรืองรองและเพียบพร้อมไปด้วยความมั่นคั่ง

ทุกคนที่เคยผ่านพบมาก่อนแล้วในครั้งกระนั้น บัดนี้ได้หวนกลับมาเผชิญหน้าอีกครั้ง ต่างยืนม้านิ่งตะลึงแลภาพนั้นเหมือนแทบจะไม่เชื่อสายตาว่าจะได้กลับมาเห็นอีก ส่วนพวกลูกหาบทั้งหลายที่เพิ่งจะมาเห็นเป็นครั้งแรกในชีวิต บัดนี้พากันชี้มือให้ดู และพึมพำพูดกันแซ่ดจับศัพท์ไม่ได้ ทุกคนมีแต่ความตื่นเต้นอัศจรรย์ใจขีดสุดครอบงำอยู่ในดวงจิต

“ข้าฝันไปหรือเปล่าหว่า นี่หรือเมืองของไอ้กะเหรี่ยงพเนจรแงซายที่เคยไปสมัครเป็นคนใช้ของนายใหญ่ครั้งนั้น”

นายช้วน หัวหน้าลูกหาบครางออกมา ขณะที่ยกมือขึ้นขยี้ตา

“เป็นวาสนาของพวกเอ็งแล้ว ที่ได้มาเห็นกะตา ดูไว้เสียแล้วถ้ากลับออกไปได้ก็ไม่ต้องไปเล่าให้ใครฟัง เพราะเขาจะไม่เชื่อพวกเอ็งหรอก เหมือนๆ กับพวกเอ็งที่ไม่เคยเชื่อข้ามาก่อนนั่นแหละ”

พรานเฒ่าหนานอิน บอกเสียงต่ำๆ กับหัวหน้าลูกหาบแล้วหัวร่อหึๆ ในลำคอ

เมยานี บัดนี้ ยืนม้าล้ำหน้ากลุ่มของอาคันตุกะต่าง-แดนออกไปเล็กน้อย ได้หันมายิ้มให้แก่ฝ่ายของเชษฐาทั้งหมดที่พากันสงบนิ่งเงียบกริบ เหมือนจะสังเกตสีหน้าและอาการของแต่ละคนยามนี้ แล้วเอ่ยขึ้นราบเรียบว่า

“ไม่ว่าพวกท่านจะจากไกลไปอย่ณที่ใด จักราช เมยานีและชาวมรกตนครทุกคน ก็หวังเป็นที่ยิ่งว่าพวกท่านคงจะไม่ลืมแผ่นดินและบ้านเมืองแห่งนี้เสียได้ เท่าๆ กับที่ชาวมรกตทุกคนก็ย่อมจะต้องระลึกถึงพวกท่านตลอดไป เยี่ยงวีรบุรุษ และวีรสตรีของอาณาจักร บัดนี้ เหล่าท่านได้หวนกลับคืนมาอีกวาระหนึ่งแล้ว สมตามจิตปรารถนาเรียกร้องของพวกเราทุกคน”

“พวกเราก็มีความผูกพันอยู่กับแผ่นดินนี้ตลอดไปทั้งชีวิตและไม่อาจกล่าวคำใดออกมาได้ เมื่อได้กลับมาเห็นอีกครั้ง เราฝ่าขอบเส้นแบ่งขั้นของจักรวาลเพื่อจะย้อนกลับมาหาชาวมรกตนครให้ได้ แม้จะมีความตายขวางกั้นอยู่ก็ตาม นี่คือสิ่งที่กล่าวออกมาจากความจริงใจของพวกเราทุกคนเช่นกัน”

เชษฐากล่าวด้วยเสียงกังวานลึก

เมยานีก้มเศียรลงน้อยๆ เชิงรับคำ

“เช่นนั้น ก็ขอเชิญทุกท่านเข้าสู่มหานคร ณ บัดนี้เถิด ชาวมรกตกำลังรอคอยการมาถึง และพร้อมแล้วที่จะต้อนรับด้วยความปีติปราโมทย์ใจนัก”

กล่าวพลาง นางก็ชูหัตถ์ขึ้นสูงแล้วโบกเป็นสัญญาณช้า ๆ กองทัพทั้งขบวนที่หยุดสงบนิ่งกันอยู่ตรงนั้น ก็เริ่มเคลื่อนที่อีกครั้ง พร้อมกับเสียงแตร และเสียงกลอง ก็ดังประสานกันขึ้นกระหึ่มจากกองทัพนั้น เข้ากับเสียงฝีเท้าม้าที่เหยาะอย่างเป็นจังหวะ กลายสภาพเป็นกองทหารเกียรติยศแห่งรูปขบวนแห่แหนเพื่ออัญเชิญอาคันตุกะผู้สูงเกียรติเคลื่อนตรงเข้าไปยังส่วนหน้าของประตูเมืองในทันทีอย่างช้า ๆ ใกล้เข้าไป และใกล้เข้าไปตามลำดับ จนกระทั่งแลเห็นแนวกำแพงเมืองสูงตระหง่านเงื้อมถนัดตา กินอาณาเขตยาวเหยียดกว้างไกลจนสุดลูกหูลูกตา

ยิ่งใกล้เท่าใดก็ยิ่งมองเห็นแต่ขอบกำแพงเมืองสูงล้ำบดบังยอดปราสาทราชวัง อาคารเคหะสิ่งก่อสร้างสูง ๆ ในเขตตัวเมืองหมดสิ้นเพราะมุมบัง

อนุชาบ่นพึมพำออกมาตามลำพังคนเดียวอย่างกังวลใจว่า

“รพินทร์ไปอยู่เสียที่ไหนนี่ ดูไม่มีวี่แววว่าเขาจะมาถึงที่นี่เลย”

เสียงอุบอิบรำพึงของอดีตพรานชด ไม่มีพรรคพวกคนใดได้ยิน เพราะขณะนี้ต่างก็พากันมองไปยังตัวกำแพงเมืองที่เคลื่อนใกล้เข้ามาตามลำดับ เหนือขอบกำแพงสูงขึ้นไป และในป้อมเชิง-เทิน บัดนี้ พอจะสังเกตเห็นได้ถนัดว่ามีเหล่าทหารและประชาชนแออัดแน่นขนัดอยู่บนนั้น พร้อมกับเสียงโห่ร้อง ราชธวัชธงทิวโบกสะพัดปลิวไสวไปหมด ส่วนด้านหลัง ก็ดังกึกก้องด้วยเสียงกลอง และเสียงแตรจากกองกำลังรบ ซึ่งได้เปลี่ยนสภาพมาเป็นขบวนแห่งกองเกียรติยศไปแล้ว ยามเมื่อนำอาคันตุกะใกล้ประตูเมืองเข้ามา

ดาริน ขี่ม้าเคียงคู่กับเมยานี เหยาะย่างอยู่ข้างหน้า ถัดมาจึงเป็นแถวหน้ากระดาน ของเชษฐา ไชยยันต์และอนุชา และต่อมาอีก จึงเป็นแถวของหนานอิน คะหยิ่นและพวกลกหาบ โดยมีม้าบรรทุกสัมภาระตามมาเป็นกลุ่ม กองทหารทั้งหมดตามมาเบื้องหลังในรูปริ้วขบวนอย่างเป็นระเบียบ

อีกประมาณ 100 เมตร ประตูเมืองบานมหึมา ก็ค่อย ๆ เผยกว้างออกช้า ๆ กองทหารม้าแต่งกายสีแดงล้วน พร้อมธงหางแซงแซว ก็เคลื่อนออกมาเป็นปีกแล้วยืนเรียงรายเป็นแถวปากแตรเตรียมต้อนรับอย่ เสียงแตร และกลองที่ลั่นเป็นจังหวะดังกระหึ่มประสานออกมาจากฝ่ายในเมือง ซึ่งบัดนี้แลเข้าไปเห็นประชาชนนับแสน ออแน่นขนัด กวัดแกว่งโบกแพรพรรณ และธงหลาก ๆ สีอยู่ ไม่ผิดอะไรกับสีของดอกไม้นานาพันธุ์

ทุกคนขนลุกเกรียว จากสิ่งที่มองเห็นอยู่กับคลองจักษุในขณะนี้ ไม่คาดคิดมาก่อนว่าชาวเมืองมรกตนครจะเตรียมให้การต้อนรับที่ยิ่งใหญ่ถึงปานนี้

เมื่อม้านำผ่านเข้าประตูเมืองไป เสียงโห่ร้องก็กลบทุกสิ่งทุกอย่างหมดสิ้น เป็นเสียงโห่ร้องอย่างแสดงอาการยินดีต้อนรับ ข้าวตอก ดอกไม้และแพรพรรณโปรยปรายลงมาจากกำแพงเมือง จนแทบจะท่วมข้อเท้าม้าที่สะบัดเหยาะย่างอยู่ สองหูของทุกคนอื้ออึงไปหมด ทำให้รู้สึกเหมือนจะตกอยู่ในความฝัน

ทุกใบหน้าของชาวเมืองเต็มไปด้วยอาการยิ้มแย้ม ตะโกน

เรียกนามของแต่บุคคลสลับกันอย่างชัดเจนเป็นจังหวะๆ **และในบรรดานามที่เปล่งเรียกออกมานั้น ต่างสดับได้ชัดว่ามีนามของ 'รพินทร์' อยู่ด้วย แม้ว่าเขาจะไม่ได้อยู่ในคณะที่มาถึงนี่ก็ตาม ทำให้เกิดความว้าเหว่ขึ้นวูบหนึ่ง และฉุกสะดุ้งคิดเป็นปัญหาว่า ขณะนี้รพินทร์อยู่ที่ไหน**

ชาวเมืองมรกตนครเข้าใจว่าเขาจะต้องอยู่ในกลุ่มที่ทหารหลวงส่วนนี้ไปรับเข้ามาด้วย จึงได้เอ่ยเรียกนามของเขาออกมาด้วยเช่นนั้น

จะมีความรู้สึกกังวลจิตสะกิดใจอย่อย่างไรในขณะนี้ก็ตาม ทุกคนของฝ่ายเชษฐาโบกมือส่งยิ้มทักทายให้แก่ชาวเมืองที่มาล้อมแน่นขนัดรอคอยต้อนรับเหล่านั้น เรียงรายอยู่ทุกแนวถนนทุกจัตุรัส และที่อยู่บนอาคารบ้านเรือนก็โผล่อยู่ตามหน้าต่างช่องชั้น โบกมืออยู่ไหวๆ เต็มไปหมดทุกหนทุกแห่ง

ดอกไม้และผงหอมโปรยปลิวไปทั่วสาดมากระทบร่างกายของทุกคน หอมจรุงอบอวล จะเหลือบแลไปทางด้านใด ก็ลานตาจนไม่สามารถลำดับภาพได้ ฝ่ายที่กลับมาเยือนเต็มไปด้วยความปีติเต็มตื้น ในไมตรีจิตของประชาชนชาวมรกตนครจนสุดที่จะกล่าวออกมาได้ ดารินถึงกับน้ำตาคลอขณะที่โบกมือตอบกับประชาชนเหล่านั้น...

ผ่านถนนกว้างใหญ่สายสำคัญย่านใจกลางมหานคร ผ่านจัตุรัสต่างๆและมหาวิหารเทวาลัย กระทั่งล่วงเข้าสู่บริเวณสนามชัยด้านหน้าของมหาปราสาทเขตเวียงวังอันโอฬาร ซึ่งในอดีตที่ผ่านมา เป็นสนามยุทธครั้งสุดท้ายระหว่างจักราชและกษัตริย์

สิงหรากับรหัสยะ สองฟากฝั่งถนนก็คลาคล่ำเนืองแน่นอยู่ด้วยคลื่นมหาชนที่ยืนโบกธงทิวคอยให้การต้อนรับโดยตลอด เป็นที่อบอ่นยิ่งนัก กองทัพใหญ่อันทำหน้าที่ไปรอคอยรับ และเชิญคณะอาคันตุกะมาจึงแยกออกไปแปรขบวนหยุดยั้งอยู่ยังบริเวณอันกว้างใหญ่นั้น คงปล่อยให้ทหารฝ่ายในเขตบรมมหาราชวังทำหน้าที่นำคณะผู้กลับมาเยือนผ่านเข้าสู่ประตูราชฐานชั้นใน

ปราสาทด้านหลัง กลางวงล้อมของอุทยานอันงดงามสะพรั่งไปด้วยไม้ดอกไม้พันธุ์ ริมสระน้ำลอยฟ่องไปด้วยหงส์ขาวและหงส์ดำ อันเป็นตำแหน่งที่คณะของเชษฐาได้เคยพำพักอยู่ในครั้งนั้นได้ถูกกำหนดไว้ให้เป็นที่พักอีกวาระหนึ่ง กองทหารรักษาวังจำนวนนั้นได้นำคณะทั้งหมดมุ่งหน้ามายังตำแหน่งนี้โดยมีราชินีเมยานี เสด็จนำมาส่งด้วยจนถึงที่

บริเวณลานหินอ่อนด้านหน้าของปราสาทหลังนั้นเมื่อขบวนของเชษฐาเคลื่อนตรงเข้าไปได้เห็นเหล่าสาวสวรรค์กำนัล-ใน และชาวพนักงานในเสื้อผ้าอาภรณ์หลากๆ สี ยืนเรียงรายคอยให้การต้อนรับอยู่ก่อนแล้วแลเห็นแต่ระยะไกล

และล้ำหน้าออกมาจากหมู่ของคนเหล่านั้นมีชายร่างผอมบาง ค่อนข้างเล็ก เตี้ย ในชุดเสื้อคลุมยาวสีน้ำเงินเข้มถักลายทอง อันเป็นชุดของข้าราชบริพารฝ่ายในชั้นสูงยืนกระสับกระส่ายอยู่ มีอาการชะเง้อชะแง้ และยกมือขึ้นป้องหน้า เขม้นมองเหมือนจะเร่งให้ขบวนที่บ่ายหน้าตรงเข้ามานั้น ได้มาถึงเสียโดยเร็ว

กระทั่งในที่สุด ขบวนทั้งหมดก็ได้มาถึง และก่อนที่คณะของทุกคนจะลงจากหลังม้า ชายร่างเล็กในชุดเสื้อคลุมสีน้ำเงินก็วิ่งตรงสวนเข้ามาทันที พร้อมกับอาการตะโกนก้องอย่างตื่นเต้นปีติใจเหลือที่จะกล่าว

“นาย! พวกนายกลับมาแล้ว!...”

ฝ่ายของเชษฐาทุกคนจ้องไปยังร่างนั้น แล้วอุทานออกมาพร้อมกัน

“ส่างปา!”

คนแรกที่กระโดดลงจากหลังม้าคือไชยยันต์ ขณะที่ตะโกนเรียกนามนั้น เขาก็แล่นถลาสวนเข้าไป อันเป็นเวลาเดียวกับที่ร่างเล็กบอบบางวิ่งตรงเข้ามาหา พอถึง ไชยยันต์ก็สวมกอด ‘เจ้าส่างปาขี้ลิง’ อันมือดีตเป็นคนใช้คู่ชีพของมาเรียเอาไว้แน่น ส่างปาเองก็กอดเขาไว้เช่นกัน ละล่ำละลักเอ่ยนาม และทักทายไชยยันต์จนลิ้นพันกันไปหมดฟังไม่ได้ศัพท์

ดาริน อนุชา เชษฐา หนานอิน และคะหยิ่น ลงจากหลังม้าตามลำดับ และพากันกรูเข้าไปหาส่างปา ซึ่งบัดนี้มีลักษณะวุ่นวาย จ้าละหวั่นไปหมด วิ่งเข้าไปเกาะคนโน้นทีคนนี้ที พร้อมกับแหกปากทักทายเอ็ดอึงไปหมด ชนิดไม่อาจระงับความรู้สึกอันสุดแสนจะตื่นเต้นยินดีนั้นไว้ได้

อาการของเจ้าทาสเผ่าต่องสู่ของมาเรีย ฮอฟมัน ขณะนี้เหมือนลิงน้อย ๆ ที่แล่นเข้าไปหาแต่ละบุคคลเหล่านั้น แลดูเป็นที่น่าสมเพช

ทางฝ่ายของเชษฐาเองที่เคยคลุกคลีกับส่างปามาก่อน ก็ล้วนปีติยินดีกันทั่วหน้า ที่ได้พบเห็นส่างปาอีกครั้ง ในสภาพที่ได้รับการเลี้ยงดูให้มีความสุขสมบูรณ์เพียบพร้อมไปด้วยยศถาบรรดาศักดิ์สมกับที่จักราชได้ทรงให้คำมั่นสัญญาไว้กับมาเรียและทุกคน ก่อนที่คณะทั้งหมดจะจากไปในครั้งนั้น โดยมอบส่างปาไว้ให้ในมรกตนครแห่งนี้

เมยานียังประทับอยู่บนหลังม้า ทอดเนตรดูสภาพการทักทายพบปะระหว่างสองฝ่ายด้วยรอยแย้มสรวลน้อย ๆ อย่างชื่นชมไปด้วย ที่ได้เห็นสัมพันธ์อันลึกซึ้งของทั้งสองฝ่าย และความซื่อสัตย์จงรักภักดีของส่างปาอย่างไม่มีวันเสื่อมคลาย นางได้ปล่อยให้สภาพแห่งพบปะทักทายอันวุ่นวายสับสนนั้นดำเนินไปชั่วขณะหนึ่งก่อน แล้วจึงเหยาะม้าเข้ามาเอ่ยขึ้นด้วยเสียงใสกังวาน

“ส่างปา...”

เมื่อนั้น สรรพสำเนียงอันจอแจจ้อกแจ้ก จึงเงียบกริบลงในทันที เจ้าส่างปา ซึ่งบัดนี้คือแพทย์หลวงประจำราชสำนักก็พลันได้สติรู้สึกตัว ยืนประสานมือทั้งสองไว้เบื้องหน้าและค่อมกายโค้งต่ำลง เพื่อรับกระแสเสาวนีย์ เยี่ยงข้าราชบริพารมนตรีผู้ได้รับการฝึกปรือ อบรมประเพณีพิธีการในราชสำนักมาอย่างดีแล้ว แตกต่างไปกว่า ‘เจ้าส่างปาขี้ลิง’ พรานรับใช้ชาวต่องสู่ของมาเรียในอดีตไปเป็นคนละคน

“พระเจ้าข้า”

“เจ้าจงปฏิบัติหน้าที่เป็นตัวแทนของเรา และชาวมรกตนครทั้งหลาย ให้การรับรองคณะเจ้านายเก่าผู้มีพระคุณให้มีความสุขอยู่ ณ ปราสาทแห่งนี้ด้วยเถิด ช่วยจัดการดูแลอย่าให้มีอันใดขาดตกบกพร่องเป็นอันขาด”

ส่างปา น้อมกายต่ำลงไปอีก

“พระเจ้าข้า”

นางผินพักตร์มาทางคณะของเชษฐา ซึ่งบัดนี้พากันเหลียวมองมาเป็นตาเดียว ยิ้มให้

“ขอเชิญพวกท่านทกคนเข้าพำนักให้สขสบายอย่ยังปราสาทแห่งนี้ก่อน อย่าได้มีปัญหาหรือมีกังวลใดๆ ในขณะนี้ก่อนทั้งสิ้น เมยานีขออำลาจากท่านไปก่อนชั่วขณะ”

“เดี๋ยว! เมยานี นั่นเธอจะไปไหน? แล้วเมื่อไหร่เราจะมีโอกาสได้เข้าเฝ้าองค์จักราช”

ดารินทักมาโดยเร็ว

นางพญาแห่งมหามรกตนครซักม้าสะบัดเต้นผกผินอยู่ไปมา โบกหัตถ์ให้ สีพระพักตร์และแวว เนตรมีประกายส่อเลศนัย ลับลม ระคนยั่วเย้า

“เมยานีจะส่งข่าวให้ทราบ เมื่อได้รับพระบรมราชานุญาตให้พวกท่านทั้งหลายได้เข้าเฝ้า แต่คงไม่ใช่เวลานี้แน่นอน...ขอให้โชคดี”

รับสั่งเพียงแค่นั้น นางก็นำกองทหารรักษาวังอันทำหน้าที่มาส่งคณะจนถึงที่อันจัดไว้ให้สำหรับพักนั้น ควบม้าเหยาะ

ช้าๆ ผละจากไปทั้งขบวน โดยไม่ได้เหลียวกลับมาอีกเลย ไม่ว่าดารินจะร้องทักท้วงเรียกซ้ำมาอีกเช่นไร หญิงสาวทำหน้ายุ่งจุ๊ปากบ่นออกมาดังๆ

"เอ๊ะ! ยังไงกันนี่ พวกเราเข้ามาจนถึงใจกลางมหาราชวังแล้วอย่างนี้ ทำไมยังไม่เห็นแงซาย และยังไม่มีท่าทีว่าเราจะได้พบเขาเลย มันแปลว่าอะไรกัน"

"เอาเถิดน่า ใจเย็นๆ ไว้น้อย..."

พี่ชายใหญ่ตบไหล่มาเบาๆ บอกมาปนยิ้ม

"...แงซายอาจมีเหตผลเฉพาะตัวของเขาอะไรบางอย่าง จึงยังไม่ให้เราได้พบในขณะนี้ก่อน แต่ถึงอย่างไรเราก็มาถึงจุดหมายปลายทางปลอดภัยเรียบร้อยดีที่สุดแล้ว และก็ได้พบส่างปามาคอยต้อนรับเราอยู่นี่แล้ว ประเดี๋ยวค่อยคุยตะล่อมสอบถามส่างปาเอาก็ได้ ในทุกเรื่องที่เราอยากรู้"